

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΝΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟΤΗΣ ΚΟΛΕΤ

72
ΣΕΛ.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

№38
ΔΡΧ5

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ : ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 38 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΘ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 26 ΦΕΒΡΥΡΙΟΥ 1939

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Έχουν, λοιπόν, και οι νεκροί τα δικαιώματά τους επί της... ζωής! Μιά περιοχή από όλη την επίλοιπη έκτασι που κατοικούν οι ζωντανοί, έχει έξ ολοκλήρου παραχωρηθή σ' αυτούς. Και ένα μόνιο του χρόνου μας — τὰ τρία στη σειρά Ψυχοσάββατα — εἶνε αφιερωμένο στη μνήμη τους.

Τὰ πρώϊμα ανοιξιάτικα μύρα εὐωδιάζουν στο πένθιμο ὑπαιθρο μαζί με τὴ συγκίνησι τοῦ κόσμου γιὰ ὅσες μορφές ἔκλεισαν μιὰ μέρα τὰ βλέφαρά τους καὶ τὸ στόμα τους κι' ἀποσύρθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ χόματα. Μέσα στὴν καθημερινὴ τύρβη τοὺς ξεχνᾶμε βέβαια — δὲν κάνομε καὶ τίποτ' ἄλλο — ὅσο κι' ἂν τοὺς εἶχαμε συνηθίσει, ὅσο κι' ἂν με τὴν ἀγάπη ἢ με τὸ μῖσος (τὸ ἴδιο κάνει) εἶχαμε συνδέσει τὴν ὑπαρξί μας με τὴ δική τους ὑπαρξί.

Καὶ τώρα, μετὰ τὴν ὀργιαστικὴ κραιπάλη στὰ ἐπίγεια, ὕστερ' ἀπὸ τὰ ξενύχτια τῆς ἀποκρηῆς, ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὡς ἕνα εἶδος τύψεως τὴν ἀνάγκη νὰ μεταρσιωθῇ. Καὶ ἡ μακρυὰ συνοδεία τῶν κουρασμένων ἀπὸ τὸ ποτὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα πλάσμάτων ἐγκαταλείπει ἔρημα τὰ κέντρα κι' ἀκολουθεῖ συλλογισμένη τὸν ἀνηφορικὸ δρομᾶκο τῆς παντοτεινῆς ἀναπαύσεως. Ἐκεῖ τὰ μπουκέτα τῶν λουλουδιῶν δὲν πετιοῦνται τρελλὰ μετὰ τὴν ὀρμὴ τοῦ φλογεροῦ πάθους, καθὼς στοὺς χορούς. Ἀλλὰ σκορπίζονται ἀνάμικτα με σταλαγματιὰς δακρύων ὡς ἀπόττις φόρου πρὸς τὸ τρομαχτικὸ ἄγνωστο ποὺ μπορεῖ, ὅ,τι στιγμὴ θελήσῃ νὰ βάλλῃ τελεία καὶ παύλα στὴν κινητήριον μηχανὴ τοῦ σφρίγγους μας.

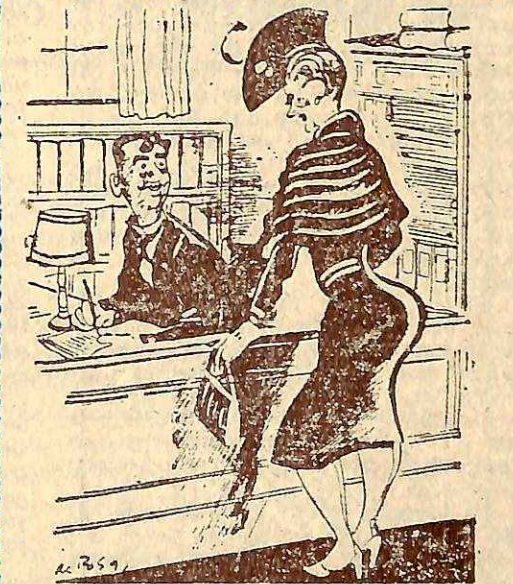
Ἡ πόλις τῶν ψυχῶν μετὰ τὰ χορταριασμένα της μονοπάτια καὶ τοὺς ἀμίλητους σταυροὺς ὑψώνεται ἐκεῖ ἐπάνω στὸν περιμαντρωμένο γήλοφο σὰν μιὰ ἀμείλικτη ὑπόμνησις γιὰ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν καλὴ σὺνη μας. Καὶ τὴ θυμόμαστε ἐπικαίρα ἀκριβῶς μόλις ἡ τζᾶζ ἡσυχάζῃ καὶ τὸ κεφάλι μας ἰσορροπῆσῃ ἀπὸ τὴ ζάλη τοῦ γλεντιοῦ. Ὁ ὀλιγοήμερος καθαρμὸς τῆς νηστείας μᾶς ἐπανεφέρει στὴν εὐαισθησία τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐλέγχου καὶ ἔτσι, σχεδὸν ἀσυναίσθητα, ἐπῆραμε — κυττάζετε τί οὐρά — τὸ στρατὶ πρὸς τὸ τοπίο τῆς μονίμου κατοικίας μας νὰ δώσωμε ἕνα παρὼν σὰν ἐξιλέωσι γιὰ τὰ τελευταῖα ἀμαρτήματα.

Καθένας μας βέβαια ἔχει νὰ κλάψῃ χωριστὰ τοὺς ἀγαπημένους του. Ἀλλὰ, ὅλοι μαζί θλιβόμαστε γιὰ ὅλους τοὺς ἀγνωστούς μας πεθαμένους, σὰν ζωντανοὶ ποὺ πονοῦμε γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὸν μοιρολογᾶμε προκαταβολικῶς. Ἡ δρᾶσις φέρνει τὴν ἀντίδρασι. Τὸ κέφι τὴ μελαγχολία. Ἡ χαρὰ τὴν κατῆφεια. Τὸ καρναβάλι μετὰ τὴ σαρκικὴ ἀκολασία, τὴν αὐτὴν ἰδέα τῶν ψυχῶν...

Τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα εἶνε δύο κόσμοι αὐτοτελεῖς μέσα μας. Καὶ τὸ ἕνα συγκρούεται πρὸς τὸ ἄλλο κάθε στιγμὴ. Εἶνε φορές ὅμως ποὺ τὸ καθένα ὑπερισχύει, καὶ τότε ἡ ἀρετὴ παραδίδει τὰ ὅπλα στὴν ἀκατάσχετη ὀρμὴ τοῦ πειρασμοῦ. Τώρα οἱ αἰσθήσεις ἐκορέσθησαν καὶ ὑποχωροῦν στὴ δύναμι τῆς ἐνατενίσεως. Ἡ ζωὴ μᾶς ἔδωσε μετὰ τὸ παραπάνω τὰ θέλητρά της. Καὶ, διψῶμε μιὰ ἐπικοινωνία μετὰ τὸ ὑπερπέραν σὰ δροσιὰ κατόπιν ἀπὸ πυρετῶ.

Κώστας Ἀδάνατος

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

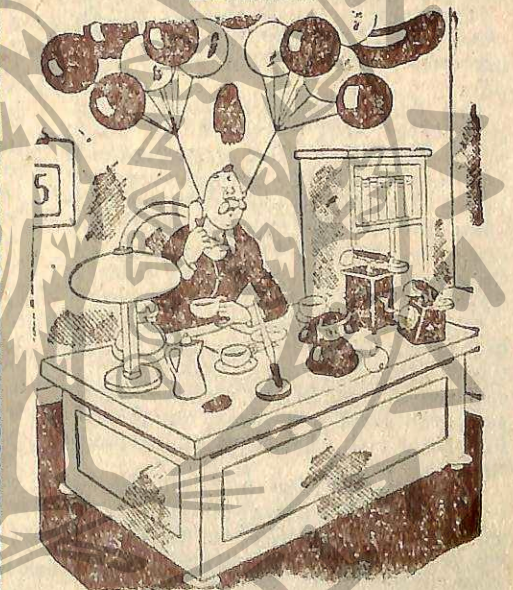

Ὁ ὑ π ἄ λ λ η λ ο ς : — Ἐτῶν 25, ἔ ;

— Πῶς τὸ καταλάβετε. Εἶστε φυσιογνομιστής ;

— Ὁχι, ἀλλὰ ἤμουν ἄλλοτε σὲ ἐμπορικὸ κατὰστημα καὶ ξέρω ὅτι ἀρέσουν στὶς γυναῖκες οἱ ἐκπτώσεις.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΞΕΝΥΧΤΙ

— Ἐχω τέτοια ζαλάδα ἀπὸ τὴν αὐτνία, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ στυλώσω τὸ κεφάλι μου.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Το βιβλίο

«ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ» Μυθιστόρημα της δίδος Τούλας Ντουνή

Παρακαλούμε την νεαρά συγγραφέα να μας συγχωρήσει. Δεν έχουμε την τιμήν να την γνωρίζουμε. Δεν θέλουμε να την πειράξουμε. Τι να κάνουμε όμως, αφού το βιβλίο της είναι πολύ κακό; Νά το παρασιώπησουμε δεν μπορούμε, αφού το υπέβαλε υπό την ταπεινήν κρίσιν μας. Νά της πούμε ψέματα δεν ταιριάζει —αφήνουμε ότι αυτό μπορεί και να την βλάψει: Νά έδωκεν ενθουσιασμό από μιάν επιεική κριτική και να γράφει και δεύτερο βιβλίο, ενώ το συμφέρον της —και των αναγνωστών το συμφέρον επίσης— απαιτεί να μη γράφει πια και να άσπασε την ταπεινήν πλατωνική και δεισιπαιγνή αγάπη της προς την φιλοσοφία.

Τί είναι λοιπόν το βιβλίο της νεαρής συγγραφέως; «Η ιστορία ενός νέου που ξενιτεύεται, έρχεται από το χωριό του στην Αθήνα άγαπώντας μια κοπέλλα, προσδεδεμένη εν τώ μεταξύ, παντρεύεται την κοπέλλα, ή οποία πεθαίνει, αφήνοντας ένα παιδί, το οποίο ηρωοποιούν τον σύζυγον, που βρίσκεται «γλυκεία παρηγορία» στην ύπνωση.

«Η ιστορία αυτή αναπτύσσεται σε 66 σελίδες, από τις οποίες λείπει ένα απλώς ή πνοή, αλλά κάτι ουσιαστικό: ο έρμος, ή συχνή και ή άκριτολογία. Αναξερτήτως του τί θέλει να πει, ή νεαρά συγγραφέας δεν ξέρει πώς να το πει. Ο ήρωας της πού είναι 18 ετών, άλλοτε μέν αποκαλείται «εφθόρος» άλλοτε «νέσος» και άλλοτε «παιδί». Και στο χωριό όπου κατ' αρχάς ζή, συμβαίνουν αληθώς περιεργότατα πράγματα:

«Η μελαγχολία της φύσεως, το τρελλό σφύριγμα του ανέμου, και τα μεγάλα σύννεφα, που διαβαίνουν άργα-άργα πάνω στο μαύρο άπειρο τ' ουρανού, προμάντευαν μεγάλη καταιγίδα και κρύο φθινόπωρο».

Εν πρώτοις ή μελαγχολία της φύσεως και τα μεγάλα σύννεφα δεν προμάντευαν απαραίτητα «κρύο φθινόπωρο».

Και έπειτα αφού «ο άνεμος σφύριζε τρελλά και κτυπούσε με μανία πάνω στα κλεισμένα παραθυρόφυλλα» (σελίς 4) πώς είναι δυνατόν «άλλοι στο χωριό να κοιμούνται σ' έναν τόσο ήσυχο ύπνο που θα νόμιζε κανείς πως είχαν πέσει σε τρομερό λήθαργο και δε θα ξεννοούσαν ποτέ!»; (ίδια σελίς).

Ανάλογες άπορίες δημιουργεί το βιβλίο της δίδος Ντουνή σε κάθε του φράσι. Νομίζει κανείς πως ή λέξις του και οι έννοιές του τοποθετήθηκαν στην τύχη, με μιάν άσυγχώρητη αυθαίρεσία και με πλήρη περιφρόνησι προς το νόημα:

«Στους σκοτεινούς δρόμους διεκρίνοντο οι πρώτες σκιές που άλλες είχαν πηλές και άλλες γεμάτες ευθυμία έπαιρναν τα διάφορα μονοπάτια για τους κάμπους και τις πανέμορφες ρεματίες».

Έχετε δη ποτέ σκεπεί «γεμάτες...ευθυμία»; Και έχετε δη ποτέ σκεπεί χωρικό που «ν' άρχιζεν να σκάβη με

Έβδομαδιαία ανασκόπησης υπό ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ

τά μ π ρ ο ύ ν τ ζ ι ν α χέρια του, τη γή; Και να σκάβη που παρακαλούμε; «Στ' άμπέλι εκείνο που ήταν φυτεμένο με τα ίδια χέρια του πατέρα του και ή κοπιαστική εργασία μαζί μ' ένα πρωτοβόχο του χάρισαν τον πλεονέκτη και τον θάνατο!... (σελίς 5).

Τέτοιες υπερδωμενές φράσεις είναι συχνότερες στο βιβλίο, και κάνουν τον αναγνώστη να σταυροκοπιέται:

«Όλα ήσυχια-ήσυχια άπλωνόντουσαν στην ίδια θέσι, όπως πάντα, έκτος από το φτωχικό σπιτάκι της θού νοπλσγιάς (που δεν άπλωνόνταν δηλαδή πια στην ίδια θέσι) που κάποια μαυροφορεμένη γυναίκα άγκάλιαζε το παιδί της...» (σελίς 9).

«Σαν τρελλός έβγινε, γορηπιδούσε στην αύλη, τραγουδούσε όμορφα τραγούδια της έπαρχίας και άλλοτε έσπρωχνε άσυναίσθητα με θορυβίες κλωτσιές το σκυλί που κοιμόταν κάτω από τον κορμό της γέφυρας μουριάς».

Τί λέτε έσεις γι' αυτές τις «άσυναίσθητες θορυβίες κλωτσιές»; Και τί λέτε για τη μένα που δίνει ευχές στο γυιό της «ενώ δάκρυα κατακυλούσαν μέσ' στα βάθη της καρδιάς της»; Φαντασθήκατε ποτέ σας δάκρυα που αντί ν' άναβλύζουν άπ' τα μάτια «κατακυλούσαν με έσ' α στην καρδιά»; Και φαντασθήκατε ποτέ σας: «δυο άδύνατα μουλάρια, που το πέραςμα του χρόνου τα είχε καταντήσει σαν... άγέλαματα»; Και όμως ή συγγραφέας το διατείνεται και αυτό (σελίς 9), όπως επίσης ισχυρίζεται ότι: «ο μισός που στήθηκε πιά πολύ και τα ένοικια που έπαιρναν άπ' το σπίτι το ό ρ ε χ ά ρ ι ζ α ν κ α ι τ ή ν π ι ο π α ρ ά ξ ε ν η έ π ι θ υ μ ι α!» (σελίς 50).

Αυτά όλα τα πράγματα, σάς διαβεβαιώμεν έντίμως ότι είναι τυπωμένα, και αποτελούν έλάχιστα δειγμάτια της «Γλυκείας παρηγορίας», ενός βιβλίου που αποτελεί τεραστίαν παρεξήγησιν της τέχνης, του ύφους, και επί τέλους και της λογικής. Σε κάθε σελίδα, σε κάθε παράγραφο είναι ή ίδια ιστορία... Όχι, δεσποινίς Ντουνή, άδικείται τον έαυτό σας που γράφετε. Είθετε τόσο συμπαθής και φαινεσθε τόσο έξυπνη νέα — είδαμε τη φωτογραφία σας στην αρχή του βιβλίου σας— ώστε είμεθα θέσαιοι πώς θα σκεφθήτε καλύτερα το πρόγνμα και θα δηλολογήσετε ότι τιμώως και ευσεμειδώς σας έδώσαμε μιά καλή συμβούλη.

Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

* Έλάβαμε τα δυο βιβλία του κ. Θωλή Ρηγορίδη «Οι ώρες της συλλογής» και «Μουσικοί περίπατοι», για τα όποια θ' άφιερώσωμε ειδικό σημείωμα στο έρχόμενο τεύχος.

Το θέατρο

ΟΛΑ ΤΑ ΝΕΑ από την θεατρικήν μας κίνησιν.

★ Από τώρα έτοιμάζεται ή θερινή περίοδος του έλαφρου θεάτρου.

—Ζυμώσεις, συνεννοήσεις, προτάσεις συμβολαίων, καταρτισμός θιάσων αναγγέλλονται, οι όποιοι θέθαια θα ύποστούν ακόμη πολλές τροποποιήσεις, δεδομένης της... άσταθείας των ήθοποιών, οι όποιοι διστάζουν να έκλέξουν μεταξύ του ένός και του άλλου συγκροτήματος.

—Ο θίασος Σαμαρτζή που θα στεγασθί στο όμώνυμο θέατρο, θα έχη έφέτος μεταξύ των πρωταγωνιστών του τόν Μαυρέα, ο όποιος υπέγραψε ήδη συμβόλαιον.

—Για τόν Πέτρο Κυριακό θρυλλούνται πολλά, αλλά τίποτε δεν είναι ακόμη βέβαιον. Γεγονός είναι πάντως ότι ο κ. Μακέδος προσέφερε στον καλλιτέχνην μισθόν 40.000 δρχ., για να τόν προσλάβη θιασάρχην, είναι άγνωστον όμως αν ο Κυριακός θα δεχθί, δεδομένου ότι μετέχει στην επιχείρησιν Σαμαρτζή ως συνεταίρος με ποσοστά.

—Άλλες πληροφορίες φέρουν εξ άλλου τόν Κυριακόν θιασάρχην σε χωριστό θέατρο που θα όνομασθί «Θέατρον Κυριακού» Άν ο επιχειρηματικός αυτός συνδυασμός επιτύχη, τότε ο Κυριακός θα καταρτίσθι θίασον, στον όποιον θα μετέχουν πολλά νέα ταλέντα, για πρώτη φοράν εμφανιζόμενα πρό το κοινού.

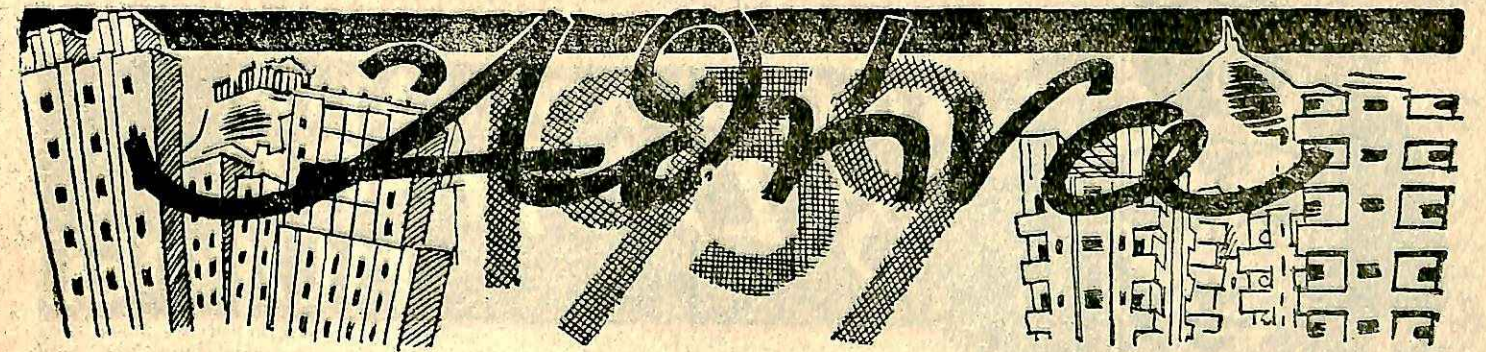
★ Μετά τις «Χρυσές Γάμπες», την πνευματώδη επιθεώρησιν των κ. κ. Παπαδούκα και Σπυροπούλου, που παίζεται με πολλήν επιτυχία στο «Μοντιάλ», ο θίασος Μακέδου θα άναβίβασθι μίαν ήθογραφίαν των κ. κ. Εύαγγελίδου και Σακελλαρίου, υπό τόν τίτλον «Άσυμφωνία χαρακτήρων».

★ Ο θίασος Άνδρεάδη έτοιμάζεται και αυτός για την θερινή περίοδο, κατά την όποιαν θα παίξη άρκετά έλληνικά έργα, αφού άνασυγκροτηθί και προσλάβη και νέα στοιχεία.

★ Ο θίασος Κοτοπούλη θα μεταβή το θέρος στην Θεσσαλονίκη, και θα δώση παραστάσεις στο θέατρον που διεργρημίσθη ειδικώς για την κρατικήν σκηνήν. Ως γνωστόν, ο θίασος του Βασιλικού Θεάτρου, θα δώση στην Μακεδονική πρωτεύουσα 40 παραστάσεις κατά την θερινήν περίοδον.

★ Το νέον έργον του κ. Άλέκου Λιδωρίκη, που θα παυχθί κατ' αυτές από τόν θίασον Κοτοπούλη, έχει εξαιρετικόν ενδιαφέρον λόγω της πρωτοτύπου υποθέσεώς του.

—Ο τίτλος του έργου είναι «Αΐθουσα Άνακονής». Πράγματι δε ή πρώτη πράξι άρχιζει στο σαλόνι ενός ψυχιάτρου, όπου συγκεντρώνονται διάφοροι πελάται, καθείς εκ των όποιων κατέχεται από την έμμονον ιδέαν μιας φιλοδοξίας της ζωής του, που δεν έπραγματοποιήθη.

Μιά ενδιαφέρουσα έμμετρη σατυρική περιγραφή του συνεργάτου μας

ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

Υ. ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

Είνε σημείον των καιρών κι' αυτό έδώ το φρούτο, που άν έξηφανίζετο πολύ θα ήλαφρούτο, των κοσμικών ή άψογος και συμπαθής άνια. των κοσμικών που έχουσε την φοβερή μανία, ν' αφήνουνε συχνότατα σπουδαίας άσχολίας.

χάριν μιάς «έντερεσσάντ», ως λέγουν, συναυλίας. που κατά βάθος, φαίνεται, πως τούς δυσαρρεστεί. Γιατί λοιπόν, πηγαίνουνε; Της μόδας γάρ έστί, να είναι τις φιλόμουςος και ανά πάσαν ώραν, να τρέχη ν' άκροάζεται συναυλιών πληθώραν, χωρίς γι' αυτές συμπάθειαν ή όρεξιν να έχη Παρ' όλα ταύτα τρέχει,

και δη μετά προθέσεως ούδέποτε κακής, ν' άκούση τάς συμφωνικάς ή όχι συναυλίας, παρ' όλο ποδναι γεγονός, έκτός άμφιβολίας, ότι δεν έχει, άτυχώς, ιδέαν μουσικής!

Άλλά, θα με ρωτήσετε, τί θέλουνε και πάνε αφού δεν ξέρουν μουσικήν και δεν την άγαπάνε; Ίδου ένα έρώτημα, πραγματικά δεινόν.

άπασχολούν τα μέγιστα και τόν Συναδινόν, εις οδ τα έργα πάντοτε όλος ο κόσμος τρέχει άν και γνωρίζη, φυσικά, και γενικά και ειδικά,

πως τίποτε το έξυπνον μέσα σ' αυτά δεν έχει!

★ Η μουσική κατέκτησε τ' αρχαίον τοῦτο "Αστν, κι' ή κόρη του παπλωματά και του ζαχαροπλάστη, από την συναυλίαν της δεν ήμπορεί να λείψη, ούτε να ύποκύψη.

εις τάς συστάσεις του μπαμπά περί οικονομίας. Το πράγμα έλαβε μορφήν σωστής επιδημίας, κάθε μαέστρος γίνεται της έριδος το μηλο και είναι άντικείμενον λατρείας γενικής, δεν θεωρείται δ' άγενές, πλέον, να τρώτε εύλο, έφ' όσον σάς παρέχεται — φεύ! — μετά... μουσικής!

★ ΑΙ συναυλίες δίδονται — μιλώ για τάς μεγάλας — άλλοτε στα «Όλύμπια» και άλλοτε στο «Πάλλας», έχουσε δε απόδοσιν πραγματικώς καλή, Τους βιρτουόζους και τούς «μαίτρ», έδώ μετακαλεί, τ' Ωδειόν Άθηνών,

τους κρίνουν δε μετέπειτα με τάκτ αληθινόν, —διότι το ταλέντο τους μεγάλως εκτιμούν— ή Σοφία ή Σπανούδη κι' ο Ψαρούδας με το μουσι!

★ ΑΙ κριτικά των ειδικών, καθώς θα ξέρετ' όλοι, γράφονται λυρικότατα και είνε... περιβόλι Σ' αυτές θα συναντήσετε πλειάδα επιθέτων,

—κανένα ουσιαστικόν δεν εμφανίζουν σκέτον — δι' άν τα προτερήματα των μουσικών εξείρουν, για λόγους που συχνότατα ουτε κι' αυτοί τούς ξε (ρουν!)

★ 'Επίθετα, επίθετα, εκτίθενται άφθόνως: ο άφθαστος, ο μέγιστος, ο άριστος, ο μόνος ο μεγαλοπρεπέστατος ο θαυμαστός, ο θεός... Όλα αυτά σκορπίζονται, κακώς και ήλιθίως, στής μουσικής της κριτικής την έμβριθη τη στήλη, έτσι, που σκέπτεται κανείς να τούς διαολοστείλη, όλους μαζί, και κριτικούς, και «μαίτρ» και μουσικούς, και τούς καλούς και τούς κακούς!...

★ Παρ' όλα αυτά, το μέγιστον της κριτικής δεινόν, είναι πως έπηρεάσε πολύ και το Κρινόν. που στα καλά καθούμενα, θέλει κι' αυτό να κρίνη. —'Αχ! Τί σπουδαίοι μουσικοί που ήτανε εκείνοι, και πόσο μ' έγότηυσαν δια της θείας άρπας των! —'Αμ' ο μαέστρος; —Σ' άρεσε;

— Τόν θεωρώ τυχάρπαστον! —'Ε, όχι, δά! Δεν ήτανε κακός ο κακομοιρης... —'Ετσι καθώς κουνιότανε σουρχόταν να τόν δείρη;! —'Εγώ εύρηκα άνοστο το πρώτο το βιολί... —Τί λες, χρυσή μου! Λάθος σου! Μού άρεσε πολύ. Τόν βρηκα δε και νόστιμο αυτόν το βιολονίστα. —'Εγώ δεν τόν εκύτταξα γιατί μούρδωσαν νύστα! —'Εσύ κοιμάσαι πάντοτε έδώ από συνήθεια, και δεν παρακολούθησες...

— Τί παίζανε, αλήθεια; — Δεν κύτταξα το πρόγραμμα... — Δεν ντέπεσαι, καυμένη; — Τα γράφουν όλα γαλλικά. Για διάβασε. —Νά μένη!...

★ Και μένει και το πρόγραμμα και πλείστα όσα άλλα, ενώ, εν τούτοις, συζητεί ολόκληρη ή σάλλα, και φώνασκει και φλυαρεί και λείει κι' επιμένει για όλ' αυτά τα πράγματα που... δεν καταλαβαίνει! Σημείον είνε των καιρών, λοιπόν, αυτό το φρούτο, των κοσμικών ή άψογος και συμπαθής άνια, κι' όλων αυτών που έχουσε την φοβερή μανία, ν' αφήνουνε συχνότατα σπουδαίας άσχολίας, χάριν μιάς «έξτραβαγκάντ», ως λέγουν, συναυ- (τίας!...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΘΕΟΦΑΝΩ ή Καρυάτις

(Η ΤΡΙΤΗ ΑΤΥΧΗ ΑΘΗΝΑΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ Αυτοκρατορία του Βυζαντίου είναι αλήθεια ότι πολύ λίγο καταδέχτηκε να προσέξει την Αθήνα στα χίλια και πλέον χρόνια του ιστορικού βίου της.

Πρώτον, γιατί η Κωνσταντινούπολις ως έδρα είχε να παρακολουθή περισσότερα κτήσεις με ξένους λαούς, όπως η Βαλκανική, ή Ασία και η Αφρική και ήσυχάζε από τους κυρίως Έλληνες. Και δεύτερον, γιατί ο όλος χαρακτήρ του άπεράντου βασιλείου ήταν ολοκληρωτικά χριστιανικός, ενώ η Αθήνα διατηρούσε πάντα την αρχαία ειδωλοκρατική της μορφή.

Και όμως, τρεις Αυτοκράτειρες έδηγώναν από τον τόπο του Παρθενώνος και προσκυνήθηκαν στο Βόσπορο. Και οι τρεις τους υπήρξαν οι όμορφότερες απ' όλες τις άλλες Αυγούστες, και ασφαλώς οι σημαντικότερες στην ιστορία, αλλά και οι τρεις αυτές στάθηκαν οι πιο άτυχες από όλες τις άλλες βασίλισσες.

Η πρώτη ήταν η Αθηναΐς που πήρε τον Θεοδόσιον τον Β' στα 421. Η δεύτερη η Ειρήνη που πήρε τον Λέοντα στα 778. Και η τρίτη η Θεοφανώ που πήρε τον Σταυράκιον στα 807. Τα χαρακτηριστικά και τα περιστατικά της ζωής και των τριών μοιάζουν μεταξύ τους καταπληκτικά, ή όμορφα τους και η εξυπνάδα τους, προ πάντων όμως το άδοξο τέλος τους.

Η Θεοφανώ πρωτοφαίνεται ανάμεσα στο Γερν Παλάτιον ως νεαρά αύλική ακόλουθος της Ειρήνης της Αθηναίας, ανειμιά της Αυτοκρατειρας, φρόνιμη και προσεκτική κοπέλλα, που την έφερε μια μέρα από την Αθήνα ή θεία της για συντροφιά.

Τό παραστήμά της και ή κατατομή της θύμιζε αγάλματα.

Κανείς δεν είχε τό κουράγιο να την κιντήξει κατάματα. Τό βλέμμα της ήλάντριζε. Και μπροστά της χαμήλωναν όλα τα βλέμματα. Στόν Ιππόδρομο όλος ο κόσμος είχε να κάμη θαυμάζοντας τό υπερέφανό της βάδισμα στίς τελετές. Ο μέγας λογοθέτης Νικηφόρος, άνθρωπος λάγνος και πεπειραμένος κυνηγός των γυναικών, την φώναζε Καρυάτιδα. Ο Νικηφόρος ήταν τό πιό σημαντικό πρόσωπο μετά τον Αυτοκράτορα. Έξετέλει χρέη πρωθυπουργού και είχε μεγάλη οίκειότητά με την βασίλισσα. Μία μέρα στο τραπέζι, είπε στην Ειρήνη:

—Αν δεν ήμουν παντρεμένος, ή μάλλον μόνο αν ήμουν λιγάκι νεότερος. Μεγαλειότητά, θα σάς ζητούσα τό χέρι αυτής της έξωτικής νέας να συγγενεύουμε!

Ο Λέων και ή Ειρήνη έγέλασαν, αλλά ό λογοθέτης έβγαλε βαθύ αναστεναγμό:

—Αχ! Τί κρίμα να με φέρη ό Θεός στόν κόσμο τόσα πολλά χρόνια πριν απ' αυτό τό πλάσμα!

Η Θεοφανώ, που ήξερε τη γοητεία της και γι' αυτό έκοιλακετό εξαιρετικά, άρνήθηκε σέ πολλούς μεγιστάνες που θα την ήθελαν για γυναίκα τους. Δεν την συγκινούσαν κανενός τά νειάτα, ούτε τά πλούτη, ούτε τά αξιώματα. Τό μυστικό της, δεν ήταν καθόλου ξένο προς τη θεία της.

Αντιθέτως, της τόχε έμπνεύσει ή ίδια ή Αυτοκρατειρα. Η Ειρήνη άνάστανε γνιό, τον Κωνσταντίνο διάδοχο. Και θα τοΰδινε την άνειμιά της όταν θάρχόταν ή ώρα του να νυμφευθή. Κι' αυτή ή προτίμησις δεν ώφείλετο τόσο σέ συμπάθεια, γιατί περισσότερο έκρυβε ένα ύπολοισμό. Η Ειρήνη ή Αθηναία είχε την φιλοδοξία να εξακολουθή να βασιλεύη ή ίδια και όταν θ' άνέβαινε στό θρόνο τό άγόρι της. Έδολοφόνησε, λοιπόν, κάποτε τον άνδρα της και κράτησε τό στέμμα μόνη της ως επίτροπος του άνήλικου παιδιού της. Κάνοντας, λοιπόν, νύφη τη Θεοφανώ, δεν είχε να φοβηθή ότι ή νέα βασίλισσα θα τόλμούσε ποτέ ν' άντιτάσσεται στίς θέλησεις της.

Ήρθε, λοιπόν, στιγμή, που όλοι πίστευαν ότι ή Θεοφανώ θα φορέση τό διάδημα επάνω από τους βοστρυχούς της κόμης της. Και ή ίδια λαχταρούσε με την ιδέα αυτή.

Αλλά, ό πρίγκιπας πήρε από την άρχή δρόμο στραβό στό ζήτημα των έξωτικών του σχέσεων. Στην άρχή τάφτιαζε με μια Άρμενοπούλα και την πήρε παρά τη θέληση της μητέρας του. Ύστερα, όταν την βαρέθηκε κι' αυτή, έπήρε μια θεραπεινίδα από τά άνάκτορα. Η Θεοφανώ, απογοητευμένη, κινδύνευε να μαραθί από τη λύπη της. Ο μέγας λογοθέτης, που είχε γνιό, τον Σταυράκιον, την ζήτησε γι' αυτόν.

Αλλά, ένα τέτοιο συνονείδιο δεν την ένθουσίαζε. Η επίμονη ιδέα της ότι έπρόκειτο άλλοτε να γίνη βασίλισσα, την είχε κάμη να βλέπη τους παρακάτω με περιφρόνησι. Έπειτα, ό Σταυράκιος ήταν έν γενετής ήλίθιος, άσχημος και άσθενικός, και ήταν όλοφάνερο ότι ό γέρω σάτυρος Νικηφόρος ήθελε τη νύφη μάλλον για λόγου του! Καί, τέλος, δεν ένέκρινε τό πράγμα καθόλου ή Αυτοκρατειρα Ειρήνη, μη θέλοντας να δώση στο γνιό του

πρωθυπουργού της γυναίκα από τό βασιλικό αίμα της, γιατί φοβόταν ότι έτσι ό Σταυράκιος θ' άποκότυσε δικαιώματα επί της διαδοχής!

Στό μεταξύ, τά ζητήματα της Αυτοκρατορίας, και ιδιαιτέρως της Αύλης, είχαν γίνει άνω-κάτω. Η Ειρήνη τσακωνότανε φρικτά με τό γνιό της Αυτοκρατορα Κωνσταντίνο και για μια στιγμή χωρίστηκαν μεταξύ τους και σέ έμφύλιο πόλεμο. Η Ειρήνη τελικώς έκλεισε τό παιδί της σ' ένα δωμάτιο και τοΰβγαλε τά μάτια με τά χέρια της! Η Θεοφανώ, τρομαγμένη απ' όλα αυτά τά φοβερά θέαματα, και προβέποντας άλλα χειρότερα δεινά—που δεν άγγησαν, άλλως τε, ν' άκολουθήσουν—έφυγε σάν τό κυνηγημένο πουλί! Μάζεψε τά μαγαζία της και τώσκασε νύχτα από τό παλάτι, αφήνοντας όλα τά καλά και αγαθά, τις απολαύσεις και τις τιμές, για να βρη όπουδήποτε άλλου την ασφάλεια και την ήσυχία της.

Έτσι ξαναγύρισε στην Αθήνα, στό πατρικό σπίτι της, προσπαθώντας να λησμονήση ότι κάποτε έζησε σάν βασίλισσα και τό παραμυθιού.

★

Στην Κωνσταντινούπολι, ή εξέλιξις της άνωμαλίας πήρε με τον καιρό την τραγική της έκβασι.

Η Αυτοκρατειρα Ειρήνη ή Αθηναία έξεθρονίσθη και πήγε κάπου άπόμερα να πεθάνη εξόριστη.

Ο τυφλός Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος δεν μπόρεσε να κρατήση τό σκληρό περισσότερον καιρό.

Ο πολιτικός σύμβουλος Νικηφόρος, ποδή άπομείνει μόνος κυρίαρχος, άνηγορεύθη Αυτοκράτωρ ως Νικηφόρος ό Α' κι' άνακήρυξε τον άνάπηρο γνιό του Σταυράκιον διάδοχο και από τόρα συμβασιλέα του για να έξασκήται στα μελλοντικά του καθήκοντα.

Η Θεοφανώ τίκουσε όλ' αυτά στην Αθήνα, αλλά δεν της έκαναν καμιά έντύπωσι. Έξηγημένη με τον έαυτό της, δεν ήθελε πιά να έξερ τίποτα από τά παλαιανά. Άναπολούσε τά περασμένα σάν ένα όνειρο μακρινό που για πάντα είχε διαλυθή. Παντρεμένη πρό πολλού με κάποιον κοινόν άσφό, είχε χωρίσει κι' απ' αυτόν, και ζούσε έτσι με κάποιον άλλον, φτωχικά, αλλά με την εύχαρίστησι που βρίσκουν οι άποτυχημένοι στην απλότητα της άφανελας τους. Στό φίλο της μάλλον στα δεν είχε διηγηθή καθόλου τίποτα από τό παρελθόν της. Έκείνος, ένας νέος σπουδαστής της φιλοσοφίας και της ρη-

τορικής από τη Συρία, με κάποιο μικρό εισοδημάτι, από τον κτηματία πατέρα του, την έλάτρευε κυριολεκτικά και λογάριζε όταν θα τελείωναν τά μαθήματά του, να την πάρη μαζί του να έγκατασταθούν μαζί στην Αντιόχεια ή στην Άλεξάνδρεια, και να ιδρύσουν μια σχολή πλατωνικής διδασκαλίας, όπου θα παρέδιδαν και οι δύο.

Ξάφνου, λοιπόν, άναγγέλληκε ότι έφτασαν στην Αθήνα οι Βασιλικοί νυμφολόγοι, άπεσταλμένοι του καινούργιου Αυτοκράτορος από τό Βυζάντιο, και ζητούσαν παρθένους μεγάλων οικογενειών να διαλέξουν νύφη για τον διάδοχο και συμβασιλέα Σταυράκιον. Τέτοιοι μανταφόροι είχαν σκορπιστή τον ίδιο καιρό σέ όλα τά σημεία της Αυτοκρατορίας. Ο Νικηφόρος ό Α' τους είχε εξαπολύσει κατά τό έθιμο, ούσιαστικά όμως, αυτός, παρ' όλα τά γερατειά του, ζητούσε ν' άνακαλύψη την Θεοφανώ! Άμέσως μόλις έχρίσθη βασιλεύς του Χριστιανισμού, θυμήθηκε τη δροσερή κόρη που ώρεγόταν όταν την έβλεπε στο τραπέζι του παλατιού, και μολογούσε άκατάπαυστα:

—Πρέπει με κάθε τρόπο να βρω την Καρυάτιδα!

Οι έμπιστοί του εύνούχοι του καυθάλησαν δεκάδες κορίτσια, όλα διαλεγμένα, σάν τά κρύα νερά, από πολιτείες και χωριά, αλλά κανένα δεν ήταν του γούστου του. Τάστελνε γραμμή πίσω στους πατεράδες τους, ή, επί τέλους, κρατούσε κανένα—δυό στο γυναικονίτη του για ένα μικρό διάστημα ως που να κορεσθή ή φιληδονία του. Από την Αθήνα θα τοΰστελναν—κατά τις διαταγές του—πρώτα κατάλογο με τά όνόματα των ύποψηφίων νυφάδων, επίτηδες για να ιδή αν μεταξύ αυτών θα περιελαμβάνετο και ή Θεοφανώ. Έλαβε, λοιπόν, τον πρώτο κατάλογο, και τον άπέριψε χωρίς συζήτησι. Και μάλιστα, άρμάτωσε καρδιά, και ξεκίνησε μονάχος του για τον Πειραιά μ' ένα πρόσχημα ότι σκοπός του ταξιδιού του ήταν να έπιθεωρήση τά κάστρα και να εκτιμήση με τά ίδια του τά μάτια την άντοχή τους σέ περίπτωση έπιδρομής των Σλάβων για την ασφάλεια της ξακουσμένης πρωτεύουσας του κλασσικού πολιτισμού!

Ο Νικηφόρος ό Α' έγκατεστάθηκε άπάνω στην κορυφή του βράχου της Ακροπόλεως φορώντας τά χρυσά του, γύρω—γύρω από τους εύπατρίδες, τους πατριάρχους και τους δορυφόρους της βασιλικής του σωματοφυλακής. Η έντολή του ήταν ρητή: Κάθε γυναίκα από είκοσι ως τριάντα χρονών, άδιάφορο παντρεμένη ή άνύπαντη, να περάση από μπρός του σέ μια παρέλασι που θαρχιζε λίαν πρωϊ. Ο ιερός χώρος της λατρείας της Αθηνάς είδε έτσι μια πομπή, στην καρδιά του Μεσαιώνος, μεγαλειωδέστερη και από τά παλαιά Παναθήναια. Ο Αυτοκράτωρ εκύταξε τά άναστήματα και τις μορφές και ως τό μεσημέρι μόνο δυό μελαχρινές είχε κρατήσει ως δέθεν ύποψήφιας για την έκλογή σύζυγου του διαδόχου του. Κατά τό απόγευμα, ένας επί κεφαλής της φρουράς παρουσιάστηκε και του άνέφερε ότι μια όμορφη Αθηναία άρνείται να ύπακούση και δεν θέλει να παρουσιαστή.

—Πώς την λένε; ρώτησε ό γέρω ήγεμόν άνήσυχος, και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από τη χαρά της έλπίδας.

—Όυτε τό όνομά της έννοει να μās πη!—Τότε να μου την φέρετε, έστω και δέμενη έδώ πριν δύση ό ήλιος!.. διέταξε ό Νικηφόρος.

Και μέσα του πίστευε άκράδαντα ότι αυτή ώρισμένης θα ήταν ή Θεοφανώ!

Σάν την άντίκρυσε ό Αυτοκράτωρ, μεί-

σα στην άπλή νοικοκυρεμένη της φορεσιά, μ' ένα φόρεμα λευκό και μακρύ ως τά νύχια, να ξεχωρίξη ή δαχτυλιένια μέση της, έννοιασε ένα δυνατό ρίγος να διατρέξη τά μέλη του. Της χαμογέλασε γλυκά, είπε να την περάσουν μέσα στον όπισθόδομο του μαρμαρένιου ναού και να την λύσουν από τά δεσμά. Η παρέλασι σταμάτησε—του ήταν πιά περιττή—και ή συγκέντρωσις διαλύθηκε. Η συνάντησής του με την Θεοφανώ δεν είχε κανένα τρίτον ως μάρτυρα:

—Ω! Καρυάτις! της είπε ό Νικηφόρος—έσύ, μια τόσο άδρη ύπαρξις, γιατί φεύγεις έτσι σάν τό άγριμι; Πώς μπορείς να ζής έδώ στην έρημιά, ενώ έχεις άνα-

στηθή με τό μέλι και με τό γάλα μέσα στη χλιδή του παλατιού;

—Τί θέλεις τώρα από μένα; ρώτησε ή Θεοφανώ.

—Η Αυτοκρατορία σε ζητεί να σου φορέση τό διάδημα που άξίζει στο μυαλό σου και στα κάλλη σου!

Η Αθηναία έκοκκίνισε. Ο Νικηφόρος της έξηγήθηκε άναλυτικά, και με ώμη έλικρίνεια:

—Θεοφανώ, πίστεψέ με ότι σ' άγαπώ άνατανίκητα. Τό στέμμα χωρίς έσένα μου είναι σάν να του λείπη τό πολυτιμότερο πετράδι του. Θα σέ κάμω γυναίκα του γνιού μου μόνο και μόνο για να βασίλευσης έσύ σάν θα κλείσω έγώ τά υάτια

μου, επειδή εκείνος μόνος δεν είναι αξιος για ένα τέτοιο προορισμό.

Η Αθήνα έβουξε! Η αναχώρησι του Αυτοκράτορος έγινε με μυθική λαμπρότητα. Ο πληθυσμός ολόκληρος στο ποδόγειο τον πρόεπεψε. Η συμπατριώτισσα που πήγαινε να στεφθή Αυτοκράτειρα έρραίνετο με λουλούδια, και άνδρες και γυναίκες μακάριζαν την τύχη της. Ο Νικηφόρος ο Α' είχε το μπράτσο της στο δικό του μεθυσμένος από την ευτυχία του.

—Μιά ικανή γυναίκα να με διαδεχθή! συλλογιότανε. Και άνηψιά της Ειρήνης, να δώση την αίγλη στο διάδοχο από το βασίλειό εμένα της.

Είπε πάρε μαζί του και τις δυο μεγαλύτερες παρθένες που διάλεξε από πρίν, άγοντοπούλες με μενάλα Έλληνικά όνόματα, για θρησκαινίδες της. Στην άκοιρίθιά του είχε γελώντας:

—Αυτές τις θέλω... για μένα!

Και τό είχε για να διασκεδάση την έντοπια από τη λαχτάρα του και την αφοσίωσί του προς την Θεοφανώ, και να μη πιστευθή από κανένα ότι έγαπούσε με τόσο πάθος τη νέα που έπαιρνε για νύφη του.

★

Στην Κωνσταντινούπολη τούς περίμενε πάνδημη ύποδοχή.

Είπε πλημμυρίσει κόσμος, ξετρελαμένος από ένθουσιασμό ο Κεράτιος και στις δυο του άκρογυλιές. Μπροστά καμάρισε ο συμβασιλεύς Σταυράκιος. Έγνώριζε κι'

αυτός, αλλά και ο τελευταίος πολίτης της Θεοφανώ από πρίν. Κι' εξέσπασαν μυριάστομες κραυγές όταν ή φημισμένη όμορφιά της φάνηκε.

Μονάχα δυο πρόσωπα χολώθηκαν.

Η θυγατέρα του Νικηφόρου και ο πρίγκιψ σύζυγός της Μιχαήλ Ραγκαβέ, ο κουροπαλάτης, πρωθυπουργός της Αύλης. Τό ξευγάρι αυτό, δλέποντας τόν Νικηφόρο γέρο, και τόν Σταυράκιο μη ύπολογίσιμο, λογάριζε στα σίγουρα ότι μιά μέρα θα βασίλευε. Η παρουσία όμως νέου παράγοντος όπως ή Θεοφανώ, τούς χαλούσε όλα τα σχέδια.

Η Θεοφανώ έστέφθη από την πρώτη στιγμή Αδούστα.

Σύζυγος του Νικηφόρου κρυφά, περνούσε για σύζυγος του Σταυρακίου, ο όποιος δεν καταλάβαινε τίποτα.

Σιγά-σιγά ή Καραάτις έπηρε άπόφασι την καινούργια ιδιοτροπία της μοίρας της. Και όταν έξέσπασε άγριος ο πόλεμος από μέρους τών Βουλγάρων, και χρειάστηκε να λείψουν στην έστρατεία και ο Νικηφόρος και ο Σταυράκιος, ή Θεοφανώ ως Αυτοκράτειρα διηύθυνε τόσο περίφημα τα δημόσια πράγματα και άνέπτυξε τόσο δραστηριότητα και τόσο ζήλο στις έσωτερικές και τις έξωτερικές ύποθέσεις, ώστε πολλοί έλεγαν ότι όταν παρήγορο αν ύπρχε άλλη μιά Θεοφανώ να διευθύνει με ανάλογη ικανότητα και τό στρατόπεδο!

Ο κουροπαλάτης Μιχαήλ Ραγκαβέ α-

σθάνθηκε φοβερή μείωσι. "Εβλεπε καθαρά ότι ή Θεοφανώ δεν άστειεύεται και ότι με τα προσόντα που είχε έμφυτα θα μπορούσε να τά βγάλη πέρα και χωρίς τό Νικηφόρο. Ο Ραγκαβέ, θυμωμένος έφυγε για τό μέτωπο. Ο στρατός προχωρώντας είχε εισδύσει στα έσώτερα της χώρας που είχαν κατακτήσει οι Βούλγαροι. Εκεί συναντήθηκε με τόν στρατηγόν Στέφανον, τόν άρχηγό τών επιχειρήσεων. Και μίλησαν πολύ. Στο πόδι του, στην Κωνσταντινούπολη, ο Ραγκαβέ, είχαν αφήσει τόν πατρίμιον Θεοφάνην ως τυπικόν άντικαταστάτην του. Μεταξύ Στεφάνου και Θεοφάνη, καταστρώθηκε συνωμοσία, σύμφωνα με τις έμπνεύσεις του Ραγκαβέ, με σκοπό να έξοντώσουν την Θεοφανώ. Στόν πόλεμο, ο άρχιστράτηγος Στέφανος μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει, γιατί ο Νικηφόρος δεν ήταν στρατιωτικός.

Και, ξαφνικά, τά πράγματα άλλαξαν. Ο Στέφανος, με τη δικαιολογία ότι θάφερνε ένισχύσεις, έφυγε για τά μετόπισθεν με τόν Ραγκαβέ.

Ο χαγάνος τών Βουλγάρων Κρούμιος έπηρε θάρρος, ή είδοποιήθηκε από προσία, κι' έπεσε με άπροσδόκητο όρημπερισφύγοντας γύρω—γύρω τούς Βυζαντινούς. Ο Νικηφόρος, παρ' όλα τά γηρατειά του και μ' όλη του την άγνοια στα στρατηγικά, έμπηκε επί κεφαλής τών δυνάμεων και ώρμησε πρώτος σέ γενική έπίθεσι. "Ετσι, με γυμνόν τό ξίφος στο χέρι του, έπεσε. Ο Σταυράκιος, που προνοητικά ο πατέρας του τόν είχε στείλει πίσω, βρέθηκε κυκλωμένος κι' αυτός. Οι Βούλγαροι τόν χτύπησαν σπαθίς στο κεφάλι και στο σώμα, και ή φρουρά του τόν μάζεψε από χάμω για νεκρό. Καταματωμένον κι' άναίσθητο τόν έφεραν στο Βυζάντιο.

Ο Σταυράκιος μόλις άνέπνεε.

Η Θεοφανώ είχε έτοιμάσει τό διάταγμα που διωριζόταν αυτή έπίτροπος του θρόνου, και θα τώδινε να τό ύπογράψει ο άντρας της προτού πεθάνη από τά τραύματα. Αλλά, ή αλμορραγία του σπαμάτησε και οι γιατροί ήλπισαν πως δεν θα πέθαινε. Η βασίλισσα έλαβε πληροφορίες ότι ο Στέφανος έφταίξε για την συμφωρά. Κι' έστειλε να της φέρουν ένώπιόν της τόν άπεύθυνο. Με ήγεμονικήν άυστηρότητα τού είπε:

—Καιούργε, άφιλότιμε, τί έκαμες; Νά, τώρα! Μαθαίνω ότι ο Κρούμιος που τού πήγαν τό πτώμα τού Νικηφόρου, τούκοψε τό κεφάλι με τό μαχαίρι του, είχε να τού καθαρίσουν τό κακίκαιο, τού τώντυσαν με άσχημ και τώκαμε κούπα για να πίνη κρασί!

Ο στρατηγός Στέφανος έκαμε δυο βήματα προς τά πίσω. Μισάνοιξε την πόρτα της αίθουσής του θρόνου, και ο Θεοφάνης εισώρμησε με τούς όπλοφόρους του. Έπιασαν την Αυτοκράτειρα, της έδεσαν τό στόμα μ' ένα κομμάτι πορφύρα που έσχισαν από τά παραπετάσματα, έσήκωσαν και μαζί με τό κρεβάτι του και τούς πήγαν τόν Σταυράκιον, όπως ήταν κατάκοιτος, μακνιά. Με άλλους όπλοφόρους άκολούθωσε ο Μιχαήλ Ραγκαβέ κι' έστέφθη Αυτοκράτωρ!

Τέσσερα χρόνια όλα-όλα είχε βασίλευσει, κι' όχι σωστά κι' αυτά, ή Αθηνάια Θεοφανώ.

Στό μοναστήρι που την έκλεισαν έμαθε τόν θάνατο τού συζύγου της. Και βουτήγ' μένη στη λύπη, πρίν πεθάνη κι' αυτή, κατάρισαν την τύχη της που την είχε φέρει στο Βυζάντιο και τις δυο φορές.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ...

«Επί της οδού Τενέδου, ο Ιχθυοπώλης Ε. Μ., έτών 40, επέτεθη κατά της Λιλίκας Μ., έτών 20, μοδίστας, μετά της οποίας συνεδέετο από καιρού έρωτικώς και την έτραυματίσε διά βραχίονα. Ο δράστης συνελήφθη. Εκ των άνακρίσεων προέκυψεν ότι προέβη εις την πράξιν του έπειδή ή Μ. μολονότι τόν ήγάπα ήρνεύτο να ζήση μαζί του όπως αυτός ήθελεν.» (Από τις έφημερίδες).

ΤΗΝ πρωτοσυνήντησε μιά μέρα λιόχαρη, γιορτάσιμη. Πάνε χρόνια από τότε. Ήταν στα Κούλουμα...

Μόλις την είδε, ένοιωσε ένα δυνατό χτυποκάρδι. Δεκαέντε χρόνων κοπέλλα αυτή. Αυτός τριαντάρης. Καθώς τόν κύτταξε, τά ματόκλαδά της χτύπησαν δυνατά και κοκκίνισε.

Αυτός, της έρριξε ένα πείραγμα: —Έφτασε κιόλας ή Πρωτομαγιά! Τ' όμορφότερο λουλούδι φάνηκε κιόλας!

Της μικρούλας της άρεσε τό λογάκι. Έσκυψε και κρυφογέλασε με κάτι φίλες της.

Ε, αυτό ήτανε... Τό έρωτευμένο έργατόπαιδο πήρε την παρέα του και κάθισε κοντά στη συντροφιά που ήταν ή κοπέλλα. Ήπιε, ήρθε στό κέφι, ζήτησε και κιθάρα. Κάποιος απ' την παρέα του έτυχε να σχετίζεται με έναν από την συντροφιά της μικρής. Άρχισαν τ' άστεία από τη μιά παρέα στην άλλη, κι' ως τό βραδάκι οι δυο παρέες είχαν ένωθι.

Πρίν χωριστούν, καθώς εγύριζαν με τό μεγάλο αυτόκίνητο λεωφορείο ο Λεφτέρης πρόωπασε, μέσα στο συνωστισμό, να ψιθυρίση στη μικρή:

—Όστε πάει;... Ός έδώ ήταν;... Αυτή σοβαρεύτηκε μονομιάς. Χαμήλωσε τά μάτια.

—Τί θέλετε να πητε; ρώτησε με σιγανή φωνή.

—Ένοιωθε ένα γλυκό χτυποκάρδι

άκούγοντας την τρεμουλιαστή φωνή τού όμορφου παλληκαριού. Αυτός χαμήλωσε ακόμη περισσότερο τη φωνή του. —Τό ξέρεις καλά, τί θέλω να πώ... Τί ώρα σχολάς από τό μοδιστράδικο;

—Στις έξη... Μά γιατί ρωτάτε; Αυτός έγέλασε.

—Τίποτα... Θαρρώ όμως πως θά'ω κάποια δουλειά, αύριο κατά τις έξη στη γειτονιά σου...

Η μικρή κύτταξε τρομαγμένη όλόγυρά της.

—Α, όχι!... Όχι αύριο!... τού είπε σιγά. Μπορεί να περάση να με πάρη ή άδερφή μου...

—Τότε... μεθαύριο;...

Τό αυτόκίνητο σταμάτησε. Κι' ή μικρή βρήκε εύκαιρία να μην απαντήσει.

Έκανε να σηκωθή. Οι δικόι της προχωρούσαν στην έξοδο.

Τού έδωσε τό χέρι. Αυτός τό πήρε στα δικά του και τό κράτησε.

—Μεθαύριο, λοιπόν; την έρώτησε με άγωνία.

—Λιλίκα! άκούστηκε ή φωνή της μητέρας της που είχε κατέβει. Τί έγίνες;...

—Έφτασα!... άπάντησε αυτή λαχανιασμένη. Και γυρίζοντας στόν Λεφτέρη, έπρόσθεσε σιγά:

—Μά άφήστε με, λοιπόν...

Αυτός όμως κρατούσε σφιχτά τό χέρι της:

—Μεθαύριο; έπέμεινε.

—Ναι... Μεθαύριο!... άπάντησε αυτή.

Ο Λεφτέρης της έλευθέρωσε τό χέρι της. Η μικρή τού χαμογέλασε, και τρέχοντας πήγε να προφτάση τούς άλλους.

Όλο εκείνο τό βράδυ ο Λεφτέρης ήταν μελαγχολικός. Πήγε με την παρέα του σέ μιά ταβέρνα. Οι φίλοι του τόν πείραζαν. "Όταν όμως έκανε κάποιος να τού μιλήση για τη Λιλίκα, αυτός άγρίεψε.

Οι φίλοι του κυττάχτηκαν. Είχαν καταλάβει.

★ "Υστερ' από δυο μέρες, κατά τις έξη, ο Λεφτέρης «με τά καλά του» έκοβε βόλτες έξω από τό μοδιστράδικο όπου τούχε πη ότι δούλευε ή Λιλίκα.

Αφού βγήκαν όλα τά κορίτσια, φάνηκε και αυτή. Δεν ήταν μόνη όμως. Την συνόδευε μιά φιλενάδα της, μιά άσχημομούρα με γυαλιά. Μόλις άντίκρυσε τόν Λεφτέρη, ή Λιλίκα κοκκίνισε και ταράχτηκε. Ο νέος έκανε να βγάλη την ρεπούμπλικα για να χαιρετήσει, ή μικρή όμως μ' ένα παιχνιδισμα τού μετιού τού έδωσε να καταλάβη ότι έπρεπε να κάνει ύπομονή ακόμη. "Ετσι, άκολούθησε από μακριά.

Εβλεπε τη Λιλίκα να μιλά χειρονομώντας, με την φίλη της. Κάθε τόσο τού έρριχνε με τρόπο βλέμματα άπελπισμένα. Κι' ένοιωσε τόσο γαργά ο Λεφτέρης... Γιατί, βέβαια, για ν' άνυπομονή τόσο να βρεθι κοντά τού, θά πη πως κι' ή δική της ή καρδιά χτυπούσε.

Και νά... Στη νωνιά οι δυο όίλες κοντοστάθηκαν, έδωσαν τά χέρια... ή άσχημομούρα έφυγε...

Με πόση λαχτάρα πλησίασε ο Λεφτέρης.

—Ούφ! Είδα κι' έπαθα ως που να την ξεφορτωθώ!, τού είπε, κυττάζοντας τον γλυκά, ή Λιλίκα...

Αυτός, εκάλεσε ένα ταξί

—Μά να μην άργήσουμε πολύ! έπρόσθεσε τότε ή μικρή.

—Έτσι άρχισε τό ειδύλλιό τους

★ Περνούσαν τά χρόνια, κι' ή αγάπη τους όλοένα μεγάλωνε.

Ο Λεφτέρης δούλευε σκυλλίσια. "Επρεπε να κερδίση χρήματα, ν' άνοίξη δικό του μαγαζί, και τότε...

Όύτε στην αγαπημένη του δεν έλεγε τό όνειρό του. Τότε θά την έκανε γυναίκα του... Βασίλισσα θά την έκανε στο σπίτι του... Και θά ζούσαν ευτυχισμένοι...

Δεν της φάνερωνε όμως τό μυστικό του. "Ηθελε να της κάνει μιά έκπληξη, όταν θαρχόταν εκείνη ή ήμέρα.

Στό μεταξύ, βγαίναν πιδ συχνά έξω. Τραβούσαν σέ μπύρες, διασκεδάζαν με παρέες... Και μόλις την άφηνε ο Λεφτέρης ριχνόταν στη δουλειά, τραβούσε ένα σωρό στερήσεις, για να θεμελιώση σιγά-σιγά τη μελλοντική ευτυχία τους...

Α, όταν, θαρχόταν εκείνη ή ήμέρα...

Πώς θ' άποζημιωνόταν τότε για όλες εκείνες τις θυσίες του, για όλα τά βάσανά του, με τό βλέμμα τό δακρυσμένο από την εγνωμοσύνη που θά τού έρριχνε ή αγαπημένη του...

★ Τέλος, έφτασε ή περιπόθητη ήμέρα.

Και τί συμπτώσις... Πλησίαζαν πάλι τά Κούλουμα...

Ο Λεφτέρης περίμενε έξω από τό μοδιστράδικο, στις έξη πάλι, κι' ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά όπως εκείνη την πρώτη φορά...

Και νά... Η Λιλίκα φάνηκε. Δεν κρυβόταν τώρα. "Επρεξε να την

βρή...
—Πού θά πάμε νά γλεντήσουμε ἀ-
πόψε; τὴν ρώτησε μὲ γέλια.
Τῆς ἔκανε ἐντύπωση τὸ σοβαρό του
ὄφος.

—Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία.
—Ἀκουσε Λιλίκα... Ἐγὼ νὰ σοὺ
πῶ κάτι πολὺ σοβαρό... εἶναι τόση
ἡ χαρά μου πού δὲν μπορῶ νὰ περι-
μένω... Θὰ στὸ πῶ ἀμέσως Ἀκου-
σε... Τὸ ἀποφάσισα, Λιλίκα... Θὰ
παντρευτοῦμε... Μὰ ναι, τί μὲ κυ-
τᾶς ἔτσι; Θὰ ζήσουμε πάντα μαζί,
θ' ἀποκτήσουμε κι' ἓνα παιδάκι
πού...

Αὐτὴ ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ὀ-
πίσω:

—Τρελλάθηκες; τὸν ρώτησε. Ἐγὼ
σ' ἐρωτῶ πού θά γλεντήσουμε, κι' ἐσὺ
μοῦ λές ἀποφάσεις!... Αὐτὸ μὰς ἔλει-
πε τώρα, νὰ γεράσουμε πρὶν τῆς ὥ-
ρας μας... ν' ἀρχίσουν καὶ τὰ μο-
ρουδέλια σὲ λίγο... Μὰ πῶς σοῦρθε
καὺμένε Λεφτέρη... Χαχά... Καλά,
δὲν εἴμαστε ἔτσι... Ἀ, ἐγὼ ἐννοῶ
νὰ τὴ χαρὰ τὴ ζωὴ!...

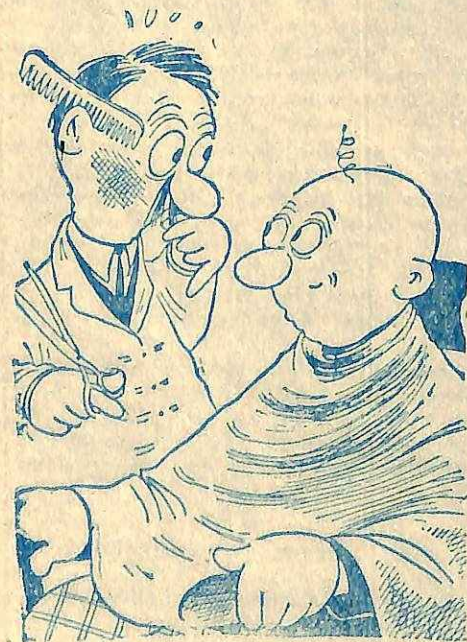
Ὁ Λεφτέρης θαρροῦσε πὼς ἔβλε-
πε μιὰν ἄβυσσο ν' ἀνοίγεται μπρο-
στά του. Καθὼς ἐκύτταζε τὴν Λιλίκα,
τὴν ἔβλεπε ν' ἀλλάζει φυσιογνωμία...
Δὲν ἦταν πιά ἡ ἀθώα παιδούλα πού
εἶχε ἀγαπήσει...

Κατάλαβε πὼς ἡ εὐτυχία του εἶχε
χαθῇ γιὰ πάντα. Ἐνοίωσε τὸ αἶμα
νὰ τοῦ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι. Καί,
χωρὶς νὰ ξέρη κι' ὁ ἴδιος τί ἔκανε,
τράβηξε ἓνα ξουράφι πού εἶχε στὴν
ποσέτη του, καὶ ὥρμησε ἐπάνω της.

—Μάννα μου!... φώναξε ἡ μικρή...
Καὶ σωριαστικὴ βουτηγμένη στὸ
αἶμα της...

N. ΧΑΓΙΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

Ὁ π ε λ ἄ τ η ς: —Φριζιόν, στέ-
γνωμα τῶν μαλλίων, δυνατὸ χτένι-
σμα καὶ πολλὴ μπριγιαντίνη, γιὰ νὰ
μὴ χαλᾷ ἡ χαρίστρα μὲ τὸν ἀέρα!

Ἡ Βάρκα ΥΠΟΜΟΝΗ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα τῆς
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ο ΛΕΣ οἱ βάρκες τριγύριζαν τὸ ἐξο-
χικὸ κέντρο. Ἡ «Βαγγελίστρα», ἡ
«Φτερωτή», ἡ «Νίκη», ἡ «Εὐτυχία».
Νέοι οἱ περισσότεροι θαρκαρήδες, ἡλιο-
καμένοι ἄντρες, ἐρριχναν θυμωμένες μα-
τιές στοὺς κομπόδες θαμνῶνες τοῦ «Πεύκου».
Τὶ διάβολο, δὲν εἶχαν μάτια αὐτοὶ οἱ ἄν-
θρωποι νὰ ἰδοῦν τ' ἀσκήματα πού σοροῦσε
τ' ὀλόγιομο φεγγάρι στὰ νερά; Δὲν εἶ-
χαν πλεμόνια ν' ἀνασάνουν τὴν ἀλμύρα;
Δὲν εἶχαν αὐτὰ ν' ἀκούσουν τὸ κύλισμα
τοῦ κύματος, πού ἔπαιζε στὰ πόδια τους
μὲ χίλια γατίσια χάδια καὶ τσακίσματα;
Ἐτρώγαν καλά-καλά, χόρευαν οἱ νέοι,
μετὰ τὰ μεσάνυχτα σηκώνονταν θαρεῖα,
μὲ τὶς κοιλίδες ὀλοστρόγγυλες, μὲ τὰ μά-
τια νυσταγμένα, κι' ἐπαιρναν θαρσευσιμέ-
νοι τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι γιὰ νὰ βροῦν
ἀπάνω στὸ δρόμο, νὰ βροῦν τὸ λεωφο-
ρεῖο.

Ἄδικα θαρκαρήζαν οἱ θαρκαρήδες
φωναρίζοντας:

—Βάρκα γιὰ μέσα! Βάρκα γιὰ μέσα!
—Βουχα, σοβαρὰ στὴν ἀρχή, παρακλη-
τικὰ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, καὶ μὲ λύσσα
ὅταν ἔβλεπαν τὶς παρέες μιὰ-μιὰ νὰ φεύ-
γουν.

Ποῦ καὶ ποῦ στεκόταν κανένα κορίτσι
στὴ μικρὴ ἀποβάθρα, κι' ἀπλώνοντας τὰ
χέρια, φώναζε:

—Τί ὁμορφὴ βραδυά! Πάμε θαρκαδιά;
Τότε οἱ καρδιὲς τῶν νεῖων θαρκαρή-
δων χτυποῦσαν δυνατὰ, καὶ θάβηλαν νὰ
φιλήσουν τὰ μελαχροινὰ ἀπλωμένα χερά-
κια.

Πίσω ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα ἀκολου-
θοῦσαν συνήθως χοντρές μερόκοπες γυ-
ναῖκες καὶ ληωμοὶ νεαροί. Ἐγερναν οἱ
βάρκες καὶ στέναζαν κάτω ἀπὸ τὸ παρα-
φόρτωμα. Μὰ οἱ θαρκαρήδες, μὲ χαριτό-
λογα πού ὁμόφαιναν τὶς βασανισμένες
τους μορφές, φώναζαν:

—Μὴ φοβόμαστε!

Κι' εἶχαν τέτοια χαρά, γιατί θὰ κέρδι-
ζαν κάτι, καὶ γιατί θάβηλαν γιὰ λίγη
ὥρα διὰ ἀστραγαλὰ μάτια νὰ τοὺς κυτ-
τᾶνε περιέργα, μὲ συμπάθεια, πού ἐνοιω-
θάν ὅτι καὶ στὸν ὠκεανὸ μποροῦσαν νὰ
ξεθαρεθῶν μετὰ τὴν μικρὴ τους βάρκα καὶ
μὲ τὸ βαρὺ φορτίο.

Παραμέρα ἀπὸ τὶς ἄλλες βάρκες, πὺ
μέσα στὸ γυαλὸ, ἔκοβε βόλτες ἡ βάρκα
«Υπομονή».

Τὴν πρώτη φορὰ πού εἶδα τὸνομά της
«Υπομονή», κατὰ σφίχτηκε μέσα μου. Κι'
ὅταν ἀντίκρουσε τὸν ἀσπρομάλλη θαρκαρή,
δάκρυα μοῦ ἴλθαν σχεδὸν στὰ μάτια, δι-
χως νὰ ξέρω τὴν ἱστορία του. Ἀλλὰ ἡ
μορφὴ του, τὸ ρυτιδωμένο μὰ εὐγενικὸ
πρόσωπό του μέσα στὸ πλαίσιο τῶν ἀσπρῶν
μαλλίων, τὰ γαλανά, θαλασσινὰ του μά-
τια, πού κύτταζαν μακριὰ, μακριὰ, ἡ πι-
κρὴ καὶ θλιμμένη πτυχὴ γύρω στὰ χεῖλη
του, μ' ἐκέναν νὰ τὸν προσέξω.

Φώναξα τὸ γέρο θαρκαρή. Θυμᾶμαι τὴν

ἀνεπαίσθητη σπῖθα χαρᾶς πού ἔλαμψε στὶς
κόρες τῶν ματιῶν του γιὰ μιὰ στιγμὴ,
δίχως νὰ ζωηρεψῇ ὅλη του ἡ φυσιογνω-
μία.

Ἀμέσως τὸν ρώτησα:

—Πῶς σὲ λένε, μπαρμπά;

—Νικόλα! μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ σιγανὴ
φωνή.

—Καὶ τὴ βάρκα σου γιατί τὴν λές «Υ-
πομονή»;

Μὲ κύτταξε μὲ τὰ θαθεῖά του, γαλανά
μάτια, κούνησε τὸ κεφάλι καὶ μοῦ εἶπε
μαλακά:

—Γιατί; Ὅνομα κι' αὐτὸ σὰν ὅλα τ'
ἄλλα.

—Ναὶ δὲν σοὺ λέω, ἔκανα ἐγὼ, μὰ κά-
ποιο νόημα θάχῃ τὸνομα.

—Νόημα, βέβαια, ἀποκρίθηκε χαμεγα-
λῶντας ἀνεπαίσθητα: Ὑπομονὴ θὰ πῇ...
ὕπομονή, τί ἄλλο;

—Βέβαια, ἐπέμεινα ἐγὼ, μὰ μοῦ κάνει
ἐντύπωση αὐτὸ τὸ ὄνομα, δὲν τῶχω ξανα-
δῇ. Τὶς βάρκες τὶς λένε—κύτταξε γύρω—
«Φτερωτή», «Νίκη», «Εὐτυχία», ἡ ἐπὶ τέ-
λους κάποιο γυναικεῖο ὄνομα. Μαρία,
Ἐλλη, Σοφία...

—Τί τὰ θέλεις, τί τὰ γυρεύεις; μ' ἔ-
κοψε. Τὴ δική μου τὴ βάρκα τὴν λένε
«Υπομονή».

Γιὰ μιὰ στιγμὴ πεισματώσα, ἔπειτα νό-
μισα πὼς γελάστηκα, πὼς ἄδικα εἶχα πλά-
σει ὀλόκληρο μυθιστόρημα στὴ φαντασία
μου, καὶ πὼς ὁ γέρος ὁ θαρκαρὴς δὲν ἦ-
ταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα γεμμένο πιά κου-
φάρι, δίχως ἀναμνήσεις, δίχως πόθους.
Μὰ πάλι, καθὼς τὸν κύτταξα ἄλλη μιὰ
φορὰ καλύτερα, εἶχε τόσο πονεμένη γλύ-
κα ἡ θαλασσοδαρμένη του φυσιογνωμία,
τόσο ἀνθρώπινο πόνο ἡ πτυχὴ γύρω ἀπὸ
τὰ χεῖλη του, πού γύρισα στὴν ἀρχικὴ μου
ιδέα.

★
Πέρασαν κοντὰ διὰ μῆνες. Μαζεῖνόμαστε
κάθε βράδυ σχεδὸν στὸ «Πεύκο» καὶ πα-
ρακολουθοῦσαμε τὰ βουβὰ δράματα τῶν
νεῖων θαρκαρηδῶν καὶ τοῦ μπαρμπά Νι-
κόλα.

Τὶς περισσότερες βραδυὲς ἔμεναν οἱ
βάρκες ἀδειανές, νὰ τριγυρνᾶν σὰν θα-
σανισμένες ψυχὲς γύρω ἀπὸ τὰ φῶτα, γύ-
ρω ἀπὸ τὴν πίστα τοῦ χοροῦ. Σπάνια νὰ
δουλέψουν ὅλοι οἱ θαρκαρήδες, κι' ἀκόμα
πὺ σπάνια νὰ πάρουν καὶ τὸ γέρο Νι-
κόλα.

Ἦλθε τὸ φθινόπωρο, ἀραίωσαν οἱ πα-
ρέες. Θαρσευσιμένοι οἱ περισσότεροι θαρ-
καρήδες σταμάτησαν πὺ τὸ καρτέρι, κι'
ἐπαισαν τὶς χειμωνιάτικες δουλειές τους.
Στὸ τέλος ἀπόμεινε μονάχα ἡ «Υπομονή».
Καὶ τότε, κάμποσες μέρες, δούλεψε ὁ γέρο
Νικόλας, ὅσο δὲν εἶχε δουλέψει ὅλο τὸ
καλοκαίρι. Κύτταζε νὰ δῶ τὴ σπῖθα τῆς
χαρᾶς στὰ μάτια του, ἄδικα. Μάλιστα, πού
φαίνονταν πὼς τὰ μάγουλά του θαδούλω-
αν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, πὼς ἡ πτυχὴ γύ-

ρω ἀπὸ τὰ χεῖλη του γινόταν πὺ πικρή.
Ἄξαφνα, μιὰ μέρα, βούϊξε ὅλο τὸ χω-
ριό.

Ὁ μπαρμπά Νικόλας κληρονόμησε χί-
λιες λίρες. Κάποιος ἀδελφός του πού ἔ-
λειπε χρόνια στὴν Ἀμερική, ξεχασμένος,
πέθανε καὶ τὸν θυμήθηκε.

Ἄλλη κουβέντα δὲν ἀκούγες ἐκεῖνη τὴν
ἡμέρα. Τὰ μάτια τῶν χωρικῶν ἀστρα-
φταν, λές κι' ἔβλεπαν γύρω τους, τὸ χρυ-
σάφι τῶν χίλιων λιρῶν. Τὸ ἀσπρομάλλικο
κεφάλι τοῦ γέρο θαρκαρή, ἄρχισε νὰ ξε-
χωρίζη, νὰ ὑψώνεται σιγὰ-σιγὰ σὲ διω-
θεώρατα ὕψη. Κι' ἀμέσως, ὅλοι θρέθηκαν
πληροφορημένοι καλὰ γιὰ τὸν τρόπο πού
σκεπτιόταν ὁ τυχερὸς νὰ διαθέσῃ τὴν ἀ-
ναπάντεχη περιουσία του.

—Θ' ἀγοράσῃ καὶ, ἔλεγαν πολλοί.

—Θὰ πᾶν νὰ ζήσῃ στὴν Ἀθήνα, φώνα-
ζαν οἱ κοπέλλες.

—Θὰ πᾶν στὴν Ἀμερική, ἔλεγαν οἱ
νέοι.

Ὁ Νικόλας ὅμως δὲν φαίνονταν πουμε-
νά. Ἐγὼ ἀνυπομονοῦσα νάρθῃ τὸ βράδυ,
νὰ τὸν ἰδῶ στὸ «Πεύκο». Μὰ πάλι, τί δου-
λειὰ εἶχε τώρα ἐκεῖ; Πάντως, δὲ θάκοβε
βόλτες γιὰ νὰ βοῇ πελάτες.

Ἐπὶ τέλους νύχτωσε καὶ τράβηξα γιὰ
τὸ «Πεύκο». Ἐτρίβα τὰ μάτια μου ὅσο
ζύγωνα στὸ κέντρο. Ὁχι, δὲν γελιόμουν,
εἶχα γνωρίσει τὴ βάρκα του, καὶ σὲ λίγο
τὸ ἄσπρο μετὰξὶ τῶν μαλλίων του γύρω
ἀπὸ τὸ μελαχροινὸ μέτωπό του.

—Συγχαρητήρια, μπαρμπά Νικόλα, τοῦ
φώναξα ἀπὸ μακριὰ. Νὰ ζήσης νὰ χαρῆς
τὴν κληρονομιά!

—Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε σιγὰ, καὶ
τραβώντας δυνατὰ κουπί, ἄρχισε τὶς βόλ-
τες.

Κάθησα λίγη ὥρα στὸ καφενεῖο, μὰ ἡ
ἀνυπομονή μου ἔτρωγε. Δὲν ἔβλεπα τὴν
ὥρα νὰ τοῦ μιλήσω. Ἐπὶ τέλους, τὸν φώ-
ναξα.

—Ἐ, μπαρμπά Νικόλα, τοῦ εἶπα ὅταν
ἀνέβηκα στὴ βάρκα, πᾶνε πὺ τὰ βάσανα.

Τὸνομά της βάρκας σου, οἴγουμαι ὅτι
ἀλλάξης τώρα.

Κούνησε τὸ κεφάλι, μὲ κύτταξε θαθεῖα,
κι' εἶπε ἀργά:

—Ὁχι!

—Μὰ τί τὴ θέλεις τώρα πὺ τὴ βάρκα
τοῦ εἶπα ἐγὼ. Ἀλήθεια, τί θὰ τὰ κάνης
τὰ λεπτά;

Σήκωσε τοὺς ὤμους, ἀκούμπησε τὸ
κουπί, καὶ ψιθύρισε:

—Τίποτα.

—Σάμπως δὲ χάρες μὲ τὴν κληρονο-
μιά. Ἡ λυπάσαι τὸν ἀδελφό σου;

—Θεὸς σχωρέστ' τὴν ψυχὴ του, ἀποκρί-
θηκε, τὸν λυπήθηκα, δὲ σοὺ λέω. Μὰ εἶχα
νὰ τὸν ἰδῶ σαραντιπέντε χρόνια.

—Τότε γιατί δὲν χαίρεσαι; ἐπέμεινα.

—Ἀλλάξεις ζοῇ, θάχης χρυσὰ γεράματα.

—Ὁχι, παιδί μου, ἔκανε ἀναστενάζον-
τας. Τί νόημα ἔχει τώρα ν' ἀλλάξω ζοῇ;

—Ἐτοί ἡ ἀλλοίως, θ' ἀλλάξω, ὅπου καὶ
νάσαι.

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια, ἡ ματιά του δὲν
ἐφευγε τὴ δική μου ὕψος ἄλλες φορές. Ἐ-
βλεπα στὰ χεῖλη του τὴν ἐξομολόγησι νὰ
καρτερῇ τὸ κλέμα μου. Ἡ φωνὴ του
ἦταν ὑγρή, τσακισμένη, ποτὲ δὲν εἶχα
νοιώσει τὴ θαλασσινὴ, τραχεῖα ψυχὴ του
τόσο μαλακωμένη καὶ τόσο θλιμμένη.

Σηκώθηκα. Ἦλθα κοντὰ του στὸ στενὸ
παγκάκι, καὶ τοῦ εἶπα σιγὰ:

—Φεύγω αὐριο ἀπὸ τὸ νησί. Δὲ θὰ μοῦ
πῆς τὴν ἱστορία σου, τὴν ἱστορία τῆς
βάρκας «Υπομονή»;

—Ἀφῆσε τὸ κουπί, σταύρωσε τὰ χέρια
του, κύτταξε μακριὰ, τὰ παιχνιδίσματα
τοῦ φεγγαριοῦ στ' ἀνάλαφα κύματα, κι'
ἄρχισε σὰ νὰ μιλοῦσε μοναχὸς του.

—Ἀπόψε θὰ στὴν πῶ. Εἶναι θαρεῖα ἡ
καρδιά μου, παιδί μου. Μὰ δὲν ξέρω πὺ
λας ἂν θὰ σ' εὐχαριστήσῃ ἡ ἱστορία μου.
Δὲν εἶναι καὶ σπουδαία.

—Νὰ σὲ τοῦτο τὸ νησί γεννήθηκα ἀπὸ
πατέρα ψαρά. Ὅταν ἦμουν δεκάξῃ χρό-
νῶν, ἐφυγα μὲ τὸν ἀδελφό μου γιὰ τὴν

Ἀμερική. Δούλεψα δέκα χρόνια, μάζεψα
δολάρια. Μιὰ μέρα, μ' ἐπίασε σὰν τρέλ-
λα νὰ γυρίσω στὸ χωριό, νὰ ἰδῶ τὴ μάνα
μου. Ὁ ἀδελφός μου εἶπε: «Ἐγὼ δὲν τὸ
κουνάω, ἂν δὲ γίνω πλούσιος, πατρίδα δὲ
θὰ ἰδῶ».

Ἦλθα κι' ἀγόρασα ἀμέσως ἓνα καρά-
βι. Ὅμορφο, ἄσπρο, σὰν κοπέλλα. Τὸ
βγάλα «Δύσα». Ἡ μάνα μου—χέρη πού
μὰς εἶχε ἀναστήσει μὲ τὴ δούλεψί της,
καμάρωνε. Τὴν ἐπαιρνα πότε-πότε στὸ
καράβι, ὅταν πηγαίναμε σὲ μέρη κοντινά.
Καμάρωνε, μὰ στὴ μορφὴ της ἔβλεπα κά-
ποια θλίψη. Ἦξερα τί καὺμός τὴν ἔτρωγε—
ὁ Νώντας, ὁ μεγάλος, δὲν ἔγραφε. Ἐ-
στελνε γράμματα ἐκεῖνη, ἔστελνα κι' ἐγώ,
τίποτα τὴ μαράζωσε τὴ γρηά—θεὸς σχω-
ρέστ' τον. Μιὰ μέρα ἔπεσε στὸ κρεβάτι μὲ
κάτι πόνους. Φέραμε γυναῖκες, φέραμε
γιατροὺς, τὴν πήγα στὴν Ἀθήνα, τίποτα.
Ἐπὶ τέλους, ἓνας καθηγητὴς μοῦ εἶπε:

—Καρκίνος!
Ἦλθα. Ραδιοθεραπεία μοῦ λέει. Ἐ-
βαλα χρέος στὸ καίμι. Νοσοκομεῖα, ῥά-
δια, ἐγχειρήσεις, χρέος ἀπάνω στὸ χρέος.
Ἀφῆσα καὶ τὶς δουλειές μου λίγες
καιρό, ὅλα πῆγαν στραβά καὶ ἄδικα. Ἡ
μάνα μου πέθανε.

Σκέφθηκα νὰ σώσω τὸ καράβι, μὰ
ἦταν ἀργά, πᾶει κι' αὐτό. Ἀγόρασα μιὰ
ψαροπούλα καὶ τὴν ἐβγάλα «Φτερωτή».
Δούλεψα κάμποσα χρόνια, πότε ψηλά
πότε χαμηλά. Ἐγίνα σαράντα χρό-
νῶν. Τότε ἀποφάσισα νὰ παντρευ-
τῶ. Διάλεξα τὴν πὺ ὁμορφὴ κοπέλλα
τοῦ χωριοῦ. Στόμα εἶχε καὶ μὴνὰ δὲν εἶ-
χε. Μοῦκανε δύο παιδία, διὰ ἀγόρια. Ἐ-
καὶ ἀποφάσισα νὰ παντρευθῶ. Τὴν ἡμέ-
ρα θ' ἀποφάσισα καὶ πάλι καίμι. Γιὰ νὰ
τὴν ἐκταρσίσω, ἀλλάξα τὸνομα τῆς ψα-
ροπούλας, τὴν ἐβγάλα τὸνομα τῆς γυναί-
κάς μου: «Μαργαρίτα». Μὰ τότε ἀπῆλθε τὸ
μεγάλο τὸ καίμι.

Ἦλθα νύχτα βγήκα γιὰ ψαρεῖα. Τὰ παι-
διά, παλληκάρια πὺ δέκα καὶ ὀκτὼ χρό-
νῶν, χαλαρὰν τὸν κόσμο νάρθουν μαζί μου.
Ἡ γυναῖκα μου δὲν ἤθελε. Θυμωμένη μὰς
ἄφησε καὶ φύγαμε. Ἐμεῖς γελοῦσαμε.

Μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὸ λιμάνι, δὲν μ'
ἄρεσε ὁ καιρὸς, μὰ τὰ παιδιὰ ἦσαν ἐν-
θουσιασμένα μὲ τὸ κούνημα—ψάρεσαν κι'
ἄλλες βάρκες—κι' εἶπαι τραβήξαμε. Ἡ
θεῖλλα ἔξωπασε. Ἐφάνηκα, δαιμονισμένη.
Ὅσπου νὰ τὸ καταλάβουμε, ἦταν πὺ ἀρ-
γά. Σκόρπισαν οἱ βάρκες σὰν πουλιὰ τρο-
μαγμένα. Ἡ νύχτα ἦταν πίσσα σκοτεινὴ.
Γυρῶσαμε τὸ πρῶτο λιμάνάκι νὰ χοροῦμε.
Ἡ τύχη μοῦφερε μπροστὰ μου ἔξω. Γί-
ναμε θούψαλα. Μέσα στὴν κόλασι ἐκεῖνη,
ἔκανα ν' ἀρπάξω τὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά
μου, δὲν πρόφθασα. Βρέθηκα τσακισμένος
σὲ μιὰ ξέρα.

Μὲ κουβάλησαν στὸ σπῖτι μὲ σπασμένο
τὸ ἓνα πόδι καὶ διὰ πλευρά, τὴν ἄλλη
μέρα πού μὲ βόηκαν ἀναίσθητο. Οὔτε θάρ-
κα φαίνονταν πουμενά, οὔτε παιδιὰ.

Τί νὰ σὲ λέω, τί νὰ σὲ πολυλογῶ ἡ
τὴν ἱστορία μου τὴν κατάλαβες κιόλας.
Κάθησα ἓνα χρόνο στὸ κρεβάτι. Καὶ νὰ
μῖξεις πὺ αὐτὰ ἦταν ὅλα μου τὰ βάσανα;
Ἡ γυναῖκα μου πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ
τὸν καὺμό της στὴν ἀρχή. Ἐπειτα, ὅταν
ἐπῆλθε νὰ κλαίῃ, ἄρχισε νὰ μὲ κατηγοροῦ
νύχτα—μέρα πὺ τῆς σκότωσα τὸ παιδί
της. Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ δὲν
σηκωνόμουν καὶ μὰς ἔξωσεν κι' ἡ πενία,
γινόταν ἄλλος ἀνθρώπος. Ἐρχονταν πολ-
λοὶ καὶ μὰς παρηγοροῦσαν, καὶ μοῦκανε
συνηγορία. Ἀνῆλθα σ' αὐτοὺς, ἓνας
πρωτεξάδελφός μου, πού εἶχε μαγαζὶ στὴ
χώρα. Κατὰ ἀρχισα νὰ μυλίζωμαι. Τὴν
ἡμέρα πού πρωτοσηκώθηκα, τοὺς εἶδα νὰ
κάνουν κατὰ παράξενα νοήματα. Κι' ὅταν
πὺ περπατήσα ἐλεύθερα, γύρισα ἓνα βρά-

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΩΣ Ραλλού ή άπιστη αρχοντοπούλα

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

—Το μίσος που χωρίζει τις δυο μεγάλες ελληνικές οικογένειες, του Φαναριώτου Βουγά, τιταύχου της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και των Πελοποννησίων Θεοχάρηδων, παλιών αγωνιστών της 'Εθνικής 'Ανεξαρτησίας, παραδίδεται σαν ιερή παρακαταθήκη εκ μέρους των Θεοχάρηδων από πατέρα σε γιο και διατηρείται άσβεστο. Μια μοιραία σύμπτωση όμως φέρει τις δυο οικογένειες αντιμέτωπες: 'Ο γιός του πρώην εξεγερματικού και βουλευτού Θεοχάρη, Κώστας, γνωρίζεται με την κόρη του Βουγά Ραλλού και ένας έρωας φλογερός ανάβει στις ψυχές των νέων. Μια άπειρα εμπόδια παρουσιάζονται στα όπλα ό μόν Κώστας επιμένει ή Ραλλού όμως φαίνεται πως κάμπτεται. Καί ένα θράδυ, στο χορό της Τουρκικής πρεσβείας, ό πρεσβευτής Φώτης Μπέης, εξάδελφος της Ραλλούς, δίνει καθάρα ότι θέλει να τορπιλίση τον αισθηματικό δεσμό των νέων για λογαριασμό του.

—'Εν τώ μεταξύ ή Σουζάννα, ή δασκάλα της Ραλλούς περιηγείται τον Κώστα για τη στάση της μηστή- του, πράγμα που πάει να εκμεταλλευθή ό Φώτης).

10ον

—Ναί, αλλά φαίνεται να μη ξέρης ότι ή δεσποινίς Ραμώ αγαπάει τον κ. Θεοχάρη.

—'Ω, δεσποινίσι, φώναξε αυτός, με τό πιο έγκάρδιο ύφος του. Καλά που ήλθατε. 'Ελπίζω να με βοηθήσετε, γιατί βρίσκομαι σε δύσκολη θέση.

—Είναι δυνατόν έσεις νάχτες ανάγκη από τη δική του βοήθεια; Έκανε ή Σουζάννα ειρωνικά.

—Κι' όμως. 'Εχω μιά ώρα τώρα που κατηχώ τον ξάδελφό μου. 'Αλλά είναι θράχος.

—Δέν αμφιβάλλω, έπειδή σίγουρα ή διδασκαλία που του κάνετε θα είναι κακή.

—Κακή; Έκανε ό διπλωμάτης, με τό πιο άθωο του ύφος. Κάθε άλλο. Τόν

δυ στο σπίτι και δέν την βρήκα. Πρίν ρωτήσω, ήξερα πως είχε φύγει με τον ξάδελφό μου. Δέν της κρατώ κακία, Θεός σωρέσ' την, μακαρίτισσα τώρα κι' αυτή. Δέ με χτύπησε περισσότερο από τη μοίρα. 'Ημουν πενήντατριών χρονών άνθρωπος τότε—πέρασαν είκοσι χρόνια. 'Ιδούλεψα δέκα χρόνια σε ξένες θάγκες, σε ξένα καράδια, για να βγάλω τά χρέη που με πνίγανε. 'Επί τέλους, μιά μέρα ό Θεός κι' ά-ξίωσε ν' αγοράσω αυτή τη θάγκα. Θα με ρωτήσης τώρα γιατί την έβγαλα 'Υπομόνη, κι' όχι Νίκη, κι' όχι Εύτυχία, κι' όχι Δόξα;

—Δέ σε ρωτώ τίποτα πιά, παράμπα Νικόλα, είπα με θολά μάτια, με κομμένη φωνή.

—'Επιασε πάλι τό κουπί. 'Η άνάσα του θαρείά, έμοιαζε λυγρός, κι' άκούγονταν πιο πολύ κι' από τό φλοίσβο του νερού που-σπαγε γύρω στη θάγκα.

—'Ηταν μοναχά τό πρώτο τέταρτο του φεγγαριού. 'Η «'Υπομονή» θρηνούσαν στην άσημνη λουρίδα της θάλασσας. Τον γύρω, ό όρίζοντας σκοτεινός. Μά τώρα πιά στά μάτια μου, δέν ήταν σκοτεινός. Κατάφωτα άργοπερνούσαν, πιο σκοτεινά κι' απ' τά μαύρα τά νερά. 'Ενα καίμι, μιά ψαροπούλα, μαύρα κουφόρια σκελετωμένα. Καί κάπου, κάτι γραμμάτα πιο μαύρα άκόμα, γράφανε λέξεις φωτερές.

—'Ενα ανάγνωσμα έρωτος, αύ- τοδυσίας και ήρωϊσμών

Κατά δασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤ.Υ

κατηχώ, για κάτι που θα μπορούσατε κι' έσεις να τόν κατηχήσετε.

—'Εγώ; 'Αδύνατον. Δέν κακολογώ ποτέ κανένα.

—'Ω, με προσβάλλετε, και πολύ σκληρά μάλιστα. Θα σας ταπεινώσω όμως όταν σας πω ότι μιά ώρα τώρα έπαινω τόν κ. Θεοχάρη.

—Τόν Κώστα Θεοχάρη;

—'Ακριβώς, τόν Κώστα Θεοχάρη!

—'Ω, αλλοίμονό του!, φωνάζει γε- λώντας ή Σουζάννα. Αυτό τόν έπαινο

—Δόξα, Νίκη, Μαργαρίτα.

—'Εφυγα από τό νησί την άλλη μέρα με την καρδιά σφιγμένη.

—Ξαναπήγα τόν άλλο χρόνο, και πρώτη μου δουλειά ήταν να γυρέψω τόν μάχημα Νικόλα.

—Πέθανε! μου είπαν οι χωριανοί. Τώρα! Κοντεύει χρόνος. 'Ενα μήνα μετά που πήρε την κληρονομιά.

—Και τις χίλιες λίρες τί τις έκανε; ρώτησα.

—Ούτε και τις άγγιξε. Τις άφησε στο χωριό, για να δίνουν από τους τόκους αποζημιώσει στους θαλασσινοούς που πα-θαίνουν άτυχήματα. Ούτε και τις άγγιξε. Πάλευσε για τό κομμάτι τό ψωμί ως την τελευταία του στιγμή. 'Ενα πρωί τόν βρή- ναν πεθαμένο μέσα στη θάγκα του.

—Και τη θάγκα πούς την κληρονόμησε;

—Την άφησε σ' ένα φτωχό παιδί. Παρακαλούσε μοναχά στη διαθήκη του να μην αλλάξη τόνομα της θάγκας.

—Και δέν άλλαξε;

—Δέ βαρύνει! Τρεις μήνες σεδιάστη- κε ό Νικόλας τη θέλησι του γέρον. 'Ω- που μιά μέρα, είδαμε με καινούργια γράμ- ματα, τό καινούργιο όνομα «Εύτυχία».

—Πόσων χρονών είναι ό καινούργιος ό βαρκάρης; ρώτησα.

—Είκοσι χρονών!

Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

τόν φοβάμαι πιο πολύ από τη χειρότε- ρη κατηγορία. Ποιος ξέρει τί του έ- τοιμάζεται.

—Μά είσατε πιο κακιά απ' ό,τι φανταζόμουν, λέει ό Φώτης Μπέης εϋτράπελα. Τι θα πήτε όταν μάθετε ότι σπρώχνω τόν ξάδελφό μου να έπι- στεύη τέλος πάντων τους γάμους του Κώστα και της Ραλλούς; 'Ημουν αντίπαλός του όμως, τό ξέρετε; Δέ σας φαίνεται γενναία ή στάσις μου;

—'Η Γαλλίδα σηκώνει τούς ώμους, χωρίς ν' άποκρίθω. Κυττάζει άνήσυχα πότε τό Βουγά, πότε τόν Φώτη, και κάτι προσισθάνεται, κάτι κακό.

Σέ λίγο, φεύγει, σιωπηλή, αφήνον- τας τούς δυο άντρες πάλι μόνους.

—'Ηταν άμοιβαία, μου φαίνεται ή αντιπάθεια μεταξύ σας, λέει τότε ό Βουγάς γελώντας.

—Μακάρι να ήταν τόσο άκίνδυνοι και τόσο χαριτωμένοι όλοι οι αντίπα- λοί μου, άποκρίνεται εύθυμα ό διπλω- μάτης.

—Όταν χωρίζονται, ό Φώτης Μπέης φαίνεται σκεπτικός.

Τό θράδυ εκείνο δέν μπόρεσε να κλειση μαι ή Σουζάννα καμω. 'Όσο και να προσπαθούσε να λυγικετή, όσο και να λέγε στον εαυτό της πως οέν ήταν σωστό να βασανίζεσαι έτσι για ξένες έννοιες, μιά περιεργή αίσ- χή την τυραννούσε. 'Ενοιαζε το αίμα να σφιγογυρίση τρελλό μέσα στις φλέβες της, και μιά περιεργή άνυπο- μονησία να την κυριεύη. 'Επρεπε να τελειωνε αυτή ή κατάσταση. Αίσθα- νόταν τά νεύρα της ταντωμένα. 'Επρε- πε να γίνουν οι γάμοι τού Κώστα και της Ραλλούς. Να γίνουν οι γάμοι, ή τουλάχιστον να ματαιωθούν όριστικά.

Δέν τολμούσε να ξετάση βαθεία τόν εαυτό της προά από τις δυο λύ- σεις προτιμούσε. Πάντως, ένα ήταν τό σωστό, αυτό τώβλεπε καθαρά, να προσπαθήση μ' όλες της τις δυνάμεις να βοηθήση τόν Θεοχάρη.

—'Εκείνο όμως που της έκανε έντύ- πωσι, που τη θύμανε, ήταν ή ψυχραι- μιά της Ραλλούς. 'Ενώ ή ίδια θάσανι- ζόταν άγρυπνη όλη τη νύχτα, ή μαθή- τριά της κοιμώταν ήσυχα. 'Ακούγε στο πλαγινό κρεβάτι την κανονική, θαθεία της άναπνοή. Δέν ήταν φυσική αυτή ή ήρεμιά. 'Οχι! Με κάθε τρόπο έπρεπε να δοθι τέλος στην έκκρεμο- τητα.

Τό πρωί, με τά χαρακτηριστικά τραηγμένα από την άπνεια, πηγαίνει και βρίσκει μόνο τό Βουγά.

—Κύριε Βουγά, του λέει όρμητικά, δέν είναι σωστό... παρατείνεται ή έκ- κρεμότης! Πρέπει ν' άποφασίσετε. 'Η δική του Θεοχάρη με τόν πατέρα του μπορεί να βαστάξη χρόνια...

—Σά να διαζευχθώ... λέει ό Φαναριώ- της, χαμογελώντας. 'Επειτα, χαϊδέυ- οντάς της απαλά τό χέρι, ψιθυρίζει:

—'Εννοια σου, κι' εγώ διαζεύομαι, Σουζάννα, και ξέρεις γιατί... 'Αλ-

λά, για την εύτυχία της Ραλλούς μου φαίνεται πως πρέπει ναχουμε ύπομο- νή.

—Δέ σας καταλαβαίνω. Μήπως έλ- πίζετε ότι ό Φώτης Μπέης...;

—'Ισως να τό μάντεψες. Και θα ή- ταν ή καλύτερη λύσι, γιατί πάντως είναι άνώτερος από τό Θεοχάρη.

—Σοβαρά σκέπτεσθε να τό κάνετε αυτό; φωνάζει ή Γαλλίδα. Μά είναι φοβερό. Τέτοια άπιστία... 'Ο Κώστας λατρεύει την κόρη σας...

—'Η Ραλλού όμως λατρεύει τόν Κώστα;

Στέκεται μιά στιγμή διστακτική ή Σουζάννα. 'Επειτα, άργά, χωρίς θε- βαιότητα, ψιθυρίζει:

—Φαντάζομαι... τόν αγαπούσε άλ- λοτε πολύ...

—'Αλλοτε... 'Η καρδιά δέν είναι πέ- τρινη. 'Υφίσταται χίλιες επιδράσεις.

—'Ο Φώτης Μπέης είναι ένας πονη- ρός διπλωμάτης. 'Ο άγώνας είναι ά- νισος.

—Γιατί άνισος; 'Εγώ δέν σκέπτο- μαι να πιέσω καθόλου την κόρη μου. Για τόν Κώστα έχει κατ' άρχήν την συγκατάθεσί μου. 'Ας διαλέξη.

—Μά γιατί να διαλέξη; Δέν είναι άρραβωνιασμένη με τό Θεοχάρη;

—'Οχι έντελώς...

—'Εγώ θα τό θεωρήσω μεγάλη ά- πιστία.

—'Ο άρραβώνας είναι έποχή δοκι- μασίας και συλλογής. 'Ισως ή Ραλ- λού ν' άλλαξε γνώμη.

—Την έπηρεάζετε.

—Πώς; 'Ακουσες να της πω τίπο- τε; 'Ολη την ήμέρα είσαι μαζί της.

—Προσπαθείτε να τη θαμβώσετε με τά μεγαλεία του πρεσβευτού.

—Είναι ελεύθερη να θαμπωθι ή όχι. 'Ας διαλέξη, άργότερα, με την ήσυ- χία της.

—'Αργότερα; φωνάζει θυμωμένη ή δεσποινίς Ραμώ. Αυτό δέν είναι σω- στό. 'Όσο περνάει ό καιρός, θα την κάνουν να ξεχάση τό καθήκον της.

—Για καθήκον πρόκειται, ή για ά- γάπη; ρωτάει χαμογελώντας ό Φανα- ριώτης.

—Πού τελειώνει τό καθήκον και πού άρχίζει ή άγάπη σ' αυτές τις πε- ριστάσεις, κανείς δέν ξέρει, λέει ή Σουζάννα. Πάντως, άν τ' άποφασί- ζατε επί τέλους να τελειώση αυτή ή ύπόθεσις, κι' άν νομίζετε ότι πρέπει να συζητηθι καν τό ζήτημα της έκλο- γής, τότε άς διαλέξη τουλάχιστον ά- μέσως ή Ραλλού.

—Καλά, λέει συλλογισμένος ό Βου- γάς. 'Ισως ναχης δίκιο. Λοιπόν, τ' άποφασίσα. Της δίνω όκτώ ήμερών προθεσμία, για να διαλέξη. Και με- τά, θα γίνουν άμέσως οι γάμοι.

—Δόξα σοι ό Θεός!, φωνάζει χα- ρούμενη ή Γαλλίδα. Τρέχω να της τό πω. Δέ θα χρειαστούν όμως οι όκτώ ήμέρες. Την άπάντησι θα την έχετε άμέσως.

—Στάσου! λέει, κρατώντας την άπ' τό χέρι ό Βουγάς. Αυτό τό ζήτημα λύθηκε. Μετά όμως και κάτι άλλο. Νομίζεις πως μόνο για να σ' εύχαρι- στήσω άποφασίζω να παντρευθι ή Ραλλού, έστω και με τό φτωχό τώρα Θεοχάρη; Κυττάζω και τό δικό μου συμφέρον. Τι θα κάνης έσύ όταν παν- τρευθι ή Ραλλού;

Την κυττάζει στά μάτια τρυφερά. 'Η Γαλλίδα κοκκινίζει λιγάκι, και σι- γά, κατεβάζοντας τό κεφάλι, ψιθυρί- ζει:

—Θά γίνω γυναίκα σας!

Πάει ό Φαναριώτης να σφίξη στην άγκαλιά του τό εύλύγιστο, νεανικό κορμί της. Μά ή Γαλλίδα του ξεφεύ- γει σβέλτα, και τρέχει προς τό δωμά- τιο της Ραλλούς.

—'Ετοιμάσου να στεφανωθής!, της φωνάζει από την πόρτα.

—'Η Ραλλού, κεννίζεται στόν καθρέ- φτη. Γυρίζει έκπληκτα τά ύγρά της μαύρα μάτια στη φίλη της.

—Τι λές; ψιθυρίζει σαστισμένη.

—'Ο πατέρας σου τ' άποφασίσε, φω- νάζει ή δεσποινίς Ραμώ όρμητικά.

—Μά ή ύπόθεσις τού Κώστα έκκρε- μεί άκόμη, λέει στενοχωρημένη ή κο- πέλλα.

—Τί σε μέλλει έσένα; Μιά και τ' ά- ποφασίζει ό πατέρας σου;

—Και θα εξακο- λουθι νάμαι κανα- τας ό Κώστας, κι' άφού θα παντρευτώ- με;

Την κυττάζει ή Σουζάννα στά μά- τια με μιά έκφρασι σταθερή, σκληρή ή σχεδόν.

—Δέν τόν αγαπάς πιά τόν Κώστα, Ραλλού, λέει σε λί- γο.

Κοκκινίζει ή μι- κρή ως τ' αυτιά. Τό ύφος της είναι θυμωμένο.

—Πώς τολμάς και τό λές αυτό; φωνά- ζει. Είσαι κακία.

—Με συγχωρείς, λέει ή Σουζάννα άπλά. 'Εξ άλλου, καθώς λέει κι' ό πατέρας σου, ή καρ- δια αλλάζει. Γι' αυτό σοδ δίνει προθε- σμία όκτώ ήμερών για να διαλέξης.

—Τί να διαλέ-

—Τό γαμπρό, διάβολε. Να άποφα- σίσης, μ' άλλα λόγια, ποιόν προτι- μάς. Τόν Κώστα Θεοχάρη ή τό Φώτη Μπέη;

—Τό Φώτη Μπέη; Τά μάγουλα της κοπέλλας γίνονται φωτιά.

—Πώς του ήλθε αυτή ή ιδέα του πατέρα; ψιθυρίζει σε λίγο.

—Δέν ξέρω, και δέ μ' ένδιαφέρει, λέει πεισιμωμένα ή Γαλλίδα. Πάντως, μη χάσης την εύκαιρία. 'Εχεις όκτώ μέρες να σκεφθής.

—Δέν είναι άνάγκη να σκεφθώ, έ- χω δώσει τό λόγο μου στο Θεοχάρη.

—'Ωστε να τρέξω να πω στόν πα- τέρα σου ότι διάλεξες κιόλας;

—Στάσου!, άποκρίνεται ή μικρή διστακτικά. 'Ισως θυμώση ό πατέ- ρας μου για την τόση διασί. 'Ας πε- ράσουν δυο-τρεις ήμέρες, άφού μου δίνει όκτώ.

—Καλά!, κάνει ή Σουζάννα ειρωνε- κά.

Γυρίζει τό κεφάλι της ή Ραλλού, κυττάζει πάλι στόν καθρέφτη. Τά μαύρα της μαλλιά πέφτουν πλούσια στην πλάτη της. Οι κινήσεις της, κα- θώς τό χτενίζει, είναι άργές, συλλογι- σμένες.

—'Αγαπη μου!, της λέει την άλλη μέρα ό Κώστας, καθώς τη σφίγγει στην άγκαλιά του. Πόσες μέρες όνει- ροπολώ να βρεθώ με μόνον!

—'Ας είναι καλά ή Σουζάννα, ψι- θυρίζει ή κοπέλλα χαμογελώντας.

—'Η Σουζάννα τά κατάφερε να γίνη αυτή ή συνάντησις, και να τούς αφή- ση μόνους. Είδοποίησε τόν Κώστα νάρθη την ώρα πουφύγε ό Βουγάς, κι' αυτή κάθεται στη θεράντα και προσέχει.

—Είναι καλή κοπέλλα, λέει ό Θεο- χάρης. Μά πές μου έσύ, Ραλλού. Μ' αγαπάς. 'Από τό θράδυ εκείνο που γινε ό χορός στην τουρκική πρεσβεία δέν ξέρεις πόσο βασανίζομαι. Ζηλεύω στο λέω.

—Γιατί ζηλεύεις; κάνει ή κοπέλλα με γλυκό χαμόγελο. 'Εσένα αγαπώ. Τά λόγια της είνε τρυφερά, κι' όμως κάποιον κενό μένει μέσα στην ψυχή του νέου. Αυτή ή ήρεμιά της, τόν πλη- γώνει, χωρίς να ξέρη να πη γιατί.

Καθώς την χαϊδεύει αυτός με λα- χτάρα, κυττάζει σβέλτα ή κοπέλλα τά φτωχικά του ρούχα. Τό καταλαβαίνει ό Θεοχάρης, και της λέει κοκκινίζον- τας:

—Με συγχωρείς που ήλθα να σε έ- δω με τά ρούχα τού «κανατά». 'Αλ- λά, με είδοποίησε ή Σουζάννα βια- στικά, και δέν πρόφτασα ν' αλλάξω.

—Δέν πειράζει, κάνει με μισό στό- μα κρυφοναστενάζοντας ή κοπέλλα. Σωπαίνουν κάμποση ώρα. Στο τέ- λος, λέει ή Ραλλού σιγά:

—'Όταν παντρευθώ, θα ξαναγι- νης πάλι ό ώραίος μου, ό κομπός Κώ- στας...

Και σωπαίνουν πάλι... Δέν είναι ό- πως την φανταζόταν ή συνάντησις αυ- τη. Κάτι έχει μπη άναμεσά τους. Κά- τι... Βλέπει μπροστά του τά έξυπνα μάτια τού Φώτη Μπέη, τη μελαγχρινή μορφή του μέσα στα φάτα της πρεσ- βείας... Μά όχι, δέ θα την άφήση να τού ξεφύγη έτσι από τό χέρις του.

—'Αυτήντας την αντίστασι της τη σφίγγει τρελλά, της φιλά τά μάτια, τό στόμα, τό λαιμό. Τά λόγια του εί- νε πνιγμένα.

—Δέν τόν αγαπάς πιά τόν Κώστα, Ραλλού!, έφώναξε ή Σουζάννα. Έω;

—Σ' αγαπώ, Ραλλού! Δε νοιώθει πώς χωρίς εσένα δε μπορώ να ζήσω; Δεν καταλαβαίνεις το μαρτύριό μου; 'Η αντίστασις της κοπέλλας σιγά-σιγά χαλαρώνεται. Στο τέλος, αναπνέει, αφήνει τα χείλη της μέσα στα δικά του...

—Σουζάννα, λέει σε λίγο, όταν φεύγει ο Κώστας, μου φαίνεται πως σήμερα θα δώσω την απάντησι στον πατέρα μου.

Κυττάζει η Γαλλίδα με μάτια διαπεραστικά τη μαθήτριά της. Παρατηρεί τα αναστατωμένα της μαλλιά, τα φλογισμένα της χείλη. 'Η μικρή κοκκινίζει βαθειά κάτω από την εξεταστική αυτή ματιά.

—Ραλλού, λέει σε λίγο, ειρωνικά. Μου φαίνεται πως δεν πρέπει να δώσης σήμερα την απάντησι. Δεν είσαι ψύχραιμη. 'Ο νόμος εξαιρεί τους μεθυσμένους.

—Κακιά!, φωνάζει κρύβοντας το πρόσωπό της η κοπέλλα. Μά' εστο, για να σου αποδείξω ότι είμαι ακλόνητη στις αποφάσεις μου, σ' εξουσιοδοτώ, αύριο το μεσημέρι, πριν κατεβώ εγώ στην τραπεζαρία, να πής στον πατέρα μου ότι αποφάσισα να γίνω κυρία Θεοχάρη.

—Αύριο το μεσημέρι... καλά!, κάνει ειρωνικά η Σουζάννα. 'Αν τυχόν και μετανοιώσης στο μεταξύ, είδοποιήσέ με εγκαίρως.

Τής γυρίζει η μικρή την πλάτη πεισμένη.

Το άπογευμα έρχεται ο Φώτης Μπέης. 'Η Ραλλού του φέρεται πιο ψυχρά από άλλες φορές, και σε λίγο, με κάποιο πρόσχημα φεύγει από το σαλόνι. 'Ο Βουγας φαίνεται λυπημένος. Τα μάτια της Γαλλίδας σπιθίζουν ειρωνικά.

—Τί νέα, κύριε πρεσβευτά; ρωτάει χαμογελώντας.

—'Απολύτως τίποτα, αποκρίνεται αυτός, κυττάζοντάς την στα μάτια.

—'Ανισαρά, λοιπόν, εποχή, να μην συμβαίνει τίποτε το ενδιαφέρον.

—Συμφωνώ.

—'Αλήθεια... μέρες τώρα θέλω να σάς παρακαλέσω να μου κάνετε μια χάρη. Θα ήθελα να μου γράψετε δυό λέξεις στο λεύκωμά μου.

—Τώρα;

—Βέβαια, τώρα, γιατί, κανείς δεν ξέρει το μέλλον, κύριε πρεσβευτά. Δεν αποκλείεται, εκεί που δεν το φαντάζεσθε, διάφορα περιστατικά του σταδίου σας να σάς αναγκάσουν ν' αλλάξετε τόπο διαμονής.

Την κυττάζει ο διπλωμάτης στα μάτια με μια κρύα, διαπεραστική ματιά.

Του χαμογελάει αυτή, όσο μπορεί πιο άθωα, και του δίνει το λεύκωμα. ('Ακολουθεί)

σχεδόν για τους προγόνους μας τόπο, που τον έλεγαν Πολική Χώρα, απήντησε η 5.608.306 καθώς έρχιχνε μια έκφραστική ματιά στον άνδρα που στεκόταν λίγα βήματα πίσω της.

—Ναι!, έκαμε αναστενάζοντας και πάλι η 5.007.212. 'Ετσι είναι η ζωή!.. 'Αλλοι έρχονται εδώ μόνοι τους για να διασκεδάσουν και να πλουτίσουν τις γνώσεις τους και άλλοι αναγκάζονται νάρθουν για να ξεχάσουν τον πόνο τους... τη... τη... ντροπή τους.

Οι λυγμοί δεν την άφησαν να προχωρήσει. 'Όταν σταμάτησε, θρέθηκε στην αγκαλιά της 5.608.306, που της ψιθύριζε λόγια παρηγόρητα. Την κύτταξε για μια στιγμή με το θολό απ' τα δάκρυα βλέμμα της και με μια θιαστική κίνησι ξέφυγε απ' την αγκαλιά της...

—'Οχι! 'Οχι!, φώναξε με έντονη φωνή. Δεν πρέπει να με λυπάσθε, είμαι άξια της κατάντησής μου, που μόνη μου, την επροκάλεσα σε μια στιγμή τρέλλας...

Και καθώς η 5.608.306 την κύτταξε έρωτηματικά, η γυναίκα, που δύσκολα κρατούσε τα δάκρυά της αρχισε να λή με σιγανή φωνή:

—'Όταν φύγαμε από το 'Εργαστήριο της Ζωής, διωρίσθηκα μέλος του «'Ινστιτούτου Μελετών 'Αρχαίων 'Ηθών και 'Εθίμων», και μπορώ να σου πω πως μέσα σε λίγα χρόνια ήμουνα ή καλύτερα καθηρτισμένη στο ζήτημα αυτό. 'Επηρεασμένη, απ' αυτά που μαθαίναμε είχαμε κάμει έναν φιλικό δμύλο και πολλές φορές, μακριά απ' τους άλλους, διασκεδάσαμε αναπαριστώντας τη ζωή των προγόνων μας.

Στάθηκε λίγες στιγμές σκούπισε τα μάτια της μ' ένα απαλό χαρτί που τράβηξε από ένα μπλόκ, το πέταξε κάτω και συνέχισε:

—'Ετσι και πριν δυό βδομάδες, έποχή δηλαδή που πριν χίλια χρόνια οι πρόγονοί μας διασκεδάζαν μια δολόκληρο περίοδο που την έλεγαν περίοδο του Καρναβαλιού, άφερασάμε να τους μιμηθούμε σ' όλα και να διασκεδάσωμε με τον ίδιο τρόπο... 'Ολοι μας, άνδρες και γυναίκες, μαζί και δυο-τρεις γνωστοί απ' τον 'Αρη, πετάξαμε τις φόρμες και φορέσαμε ρούχα της εποχής εκείνης, που τα είχαμε φτιάσει σύμφωνα με τις μελέτες που κάναμε. Στον 406ο όροφο μιας κατοικίας φίλου μας είχαμε μετατρέψει ένα διαμέρισμα ακριβώς σαν τα κέντρα που διασκεδάζαν οι πρόγονοί μας. Κι' άργα την νύχτα άρχισε το γλέντι... 'Όσο πίνανε απ' τα δικά μας άθωα βιταμινωμένα ποτά, γελούσαμε εύθυμα και διασκεδάζαμε. 'Όταν όμως ήπιαμε δυο-τρία κύπελλα απ' εκείνα τα ποτά που έπιναν οι αρχαίοι —οίνονπνευματώδη τα έλεγαν και μας τὰ προμήθευσε, παρ' έδω που δεν βρίσκονται εύκολα, ένας ειδικός χημικός της Σεληνής—χαλιστήκαμε και κανείς δεν ήξερε τί έκαμε... 'Εγώ βρέθηκα, δεν ξέραν πώς, υ' αυτόν που έπρομήθευσε τα ποτά μέσα σ' ένα μισοσκότεινο δωματάκι... Δεν θυμάμαι πόσο έμεινα... 'Όταν όμως συνήλθα, είδα πως ήμουν μόνη μου και κατάλαβα ακόμη ότι βγαίνοντας απ' το δωματάκι εκείνο, δεν είχα πια το δικαίωμά να φορώ το σήμα της αγνότητας...

—Δεν έχω το δικαίωμα πια να φέρω το σήμα της αγνότητας, ψιθύρισε ριγανά και με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση η 5.007.212, που είχε καταλάβει την έκπληξι της άλλης... Μά ούτε και κανένα άλλο, επρόσθεσε άναστενάζοντας... 'Εσείς όμως πως βρίσκεσθε εδώ, στον έρημικό 'Τόπο της Μετανοίας;

—Κάνομε το «Ταξίδι της 'Απολαύσεως» με τον σύντροφό μου με τον όποιο ταϊριάσαμε πριν δέκα χρόνια κι' άφου γυρίσαμε σ' όλους τους πλανήτες και τις μακρινές περιοχές της Γής, φθάσαμε, άργα χτες βράδυ, με το αερούποδύχιο λεωφορείο εδώ, για να έπισκεφθούμε και τον άπρόσιτο

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Σκίτσα και στιγμιότυπα από ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Υπό ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΑΝΝΥΧΙΣ με άδρια-
Ππρωτο κέφι — αυτός
υπήρξε κατά γενικήν
όμολογία ο χαρακτήρι-
σμός του «Συμποσίου των
Συντακτών Περιοδικού Τύ-
που», που έδόθη την Τετάρ-
την 15 τρέχοντος, στην
«Ταβέρνα του Κατσιμπα»,
της οδού Μέρλιν. 'Η πα-
ρουσία του 'Υφυπουργού
Τύπου και Τουρισμού κ.
Νικολούδη, έπιτίμου προ-
έδρου της «'Ενώσεως των
Συντακτών Περιοδικού Τύ-
που» και του 'Υπουργού-
Διοικητού Πρωτευούσης κ.
Κ. Κοτζιά, έδωκαν και
τον τόνο της έπισημότη-
τος στο Συμπόσιον, που
παρετάθη μέχρι των πρω-
ϊνων ώρων, καταλήξαν σε
ένα τρικουβερτον χορόν...

Τη σάτυρα άργίασεν έν
πρώτοις... στους τοίχους!
Σατυρικά πινακίδες έκά-
λυπταν τους τοίχους που
είχαν μεταβληθί εις πα-
λαιστραν μονομάχων της
πέννας!

Υποστήτε λίγη πρόζα...
του τοίχου:

1
«'Ανθρακες ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
του κ. Παπαγεωργίου!»

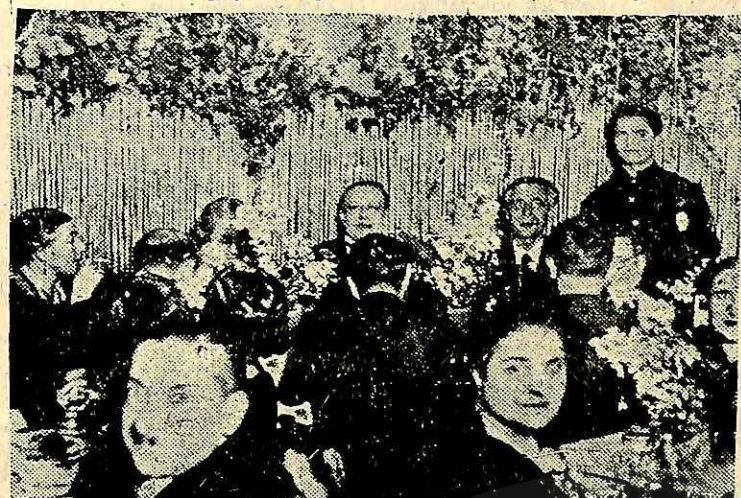
2
«'Η
ΕΒΔΟΜΑΣ
των Παθών του κ. Γεράρ-
δου!»

3
ΕΝΔΕΔΕΙΓΜΕΝΗ ΕΠΙ-
ΤΡΟΠΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟ-
ΜΑΔΑ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ
ΑΣΠΡΕΑΣ
ΜΑΥΡΕΑΣ
ΚΟΚΚΙΝΟΣ

4
'Ο Γενικός Διευθυντής
του Βασιλικού Θεάτρου κ.
Κ. Μπασιτιάς έτίμησε το
Συμπόσιον, συνοδευόμενος
άπό κύριον τον όποιον έ-
ξακολουθούν, παρά την
περασμένη ήλικίαν του,
να περιστοιχίζουν τα θή-
λα. «Γύρω-γύρω όλοι στη
μέση του... Μανώλη» λένε,
ώς γνωστοί...

Τη κ. Μαρίκα Κοτοπού-
λη μετά του κ. Γεωργίου
Χέλην ήσαν στο ίδιο τρα-
πέζι με τον κ. 'Αλέκον Λε-
ωρικήν, συγγραφέα της

«ΑΙΘΟΥΣΗΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ»
... Σημειωτέον ότι προς
τιμήν της κ. Μαρίκας, οι
Συντάκται είχαν στο με-
νού τους... κοτοπούλι! 'Ο
Τελετάρχης του Βασιλι-
κού Θεάτρου κ. Μ. Λιδω-
ρίκης δεν άργησε να κάνει
έπιθεση μ' ένα ωραιότα-
το φυτανάκι... ως όπλον
Προς στιγμήν, ήπειλήθη
σύρραξι, γιατί τελετάρ-
χης του Συμποσίου ήταν ο
κ. Λαδόπουλος με έτερον

Ένα στιγμιότυπον από το χορευτικόν δείπνον της 'Ενώσεως Συντα-
κτών Περιοδικού Τύπου. Στο τραπέζι του έπιτίμου προέδρου της
'Ενώσεως κ. Θ. Νικολούδη, έφυπουργού Τύπου και Τουρισμού.

«Έξαλλον» φυτανάκι! Πλην
όμως, τα συμφώνησαν ει-
ρηνικά οι δύο τελετάρχαι,
γιατί, ως γνωστόν, «μετα-
ξύ καταργαρέων ειλικρί-
νεια»...

Το «Έξαλλον» φυτανάκι
του κ. Λαδοπούλου έγινε
άφορμή πολλών διενέξεων
έκ των υστέρων. 'Αφού έ-
ρωτοτρόπησε με τον κ. Μί-
μην Ψαθάν που την ξεμο-
νάχισε και της πρότεινε
την «Συμφωνία της ΜΟ-
ΝΑΧΗΣ», άφου έβαλε στα
αίματα τον κ. Βεργόπου-
λον, καλλιτέχνην, άφου έ-
κανε τα γλυκά μάτια στον
κ. Παπαγεωργίου, διευθυ-
νήν του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», ού-
χι όμως και των... θησαυ-
ρών της — ή νεαρά υπα-
ρξ κατέληξε να φαιδρύνει
τά θαλερά νειάτα του κ.
Γεωργίου Σημηριώτη, «βι-
μπών».

Περί κυρίου Λαδοπούλου
όμως ούτε λόγος: αυτός
ήγνοήθη απ' αρχής μέχρι
τέλους...

Το διευθυντής του «ΘΕ-

ΑΤΟΥ» κ. Γεράς. Πετροβί-
κης μετά της κυρίας του
προήδρευον του τραπέζιου
των συντακτών του περιο-
δικού των. Είς αυτό διε-
κρίνετο ο κ. Ν. Χάγερ-
Μπουφίδης, μη δράσας ού-
δολως κατά την αξιομη-
μόνευτον αυτήν βραδυά
και παρακολουθών τα πάν-
τα ως άπαθής... ΘΕΑΤΗΣ!

★
'Ολοι προσεφέρθησαν να

της παρακολουθεί ως ΘΕΑΤΗΣ
όπως πολλές χιλιάδες περιέργων
το δύσκολον και άχαρό μας ΕΡ-
(ΓΟΝ!)
Χάρης σ' Ατόν δέν εινε πιά γνή-
ς έθιος... των Παθών ή ΕΒΔΟ-
μας... σ' έμεις... (ΜΑΣ)
κοιτάζομε στο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
(ΜΑΣ)
και έχομε τό... ΣΑΒΒΑΤΟΚΡΑ-
(ΡΙΑΚΟ) μας!

★
'Ας κάνω εδώ στον αναγκαστικόν
δέν έμεινε άλλο πιά περιοδικόν!

★
Είς την διάθεσιν των
Λαχείων διεκρίθη ο κ. Μιχ-
Χαννούσης, συνοδευόμενος
άπό ένα χαριτωμένον δό-
λωμα: το «Έξαλλον» του
κ. Λαδοπούλου. Στους άγο-
ραστάς των λαχείων έλα-
χαν ωραιότατα αντικείμε-
να, στον υποφαινόμενον δ-
μως τίποτα, γιατί τούπεσε
ως γκρό-λό με Βλάχα...
πρό πολλού! Το «Έξαλλον»
λίγο έλειψε να ξεσκελίσ-
σθην έσασα Γιαννιδη —
Γ. Κωνσταντινίδη, που απ'
αρχής είχαν ευγενώς προσ-
φερθή να μη συνθέσουν
κανένα ταγκό για τη βρα-
δυά εκείνη...

★
Στο τραπέζι του κ. Κ.
Παπαγεωργίου, διευθυντού
του «Θησαυρού»... θησαυ-
ρός ωραιοκόσμου με την
κυρίαν του και την έτέρα
κ. Παπαγεωργίου, του 'Ι-
ωάννου αυτήν. Το κρασί
κατέβαινε σαν νεράκι.
Και εις στιγμάς ένθουσια-
σμού, ο διευθυντής του
«Θησαυρού» ήκούσθη να
λέγη, σάν παλαιός ναυτι-
κός, σόν είναι: «'Ετσι
μούρχεται να τα κάνω
θάλασσα!»

★
Το κλού της βραδυάς δ-
πρήεν όμολογουμένως το
σόλο θιολι που έπαιζε φιλο-
τιμηθείς ο πρόεδρος της
'Ενώσεως κ. Δημήτρης Μπό-
γρης. 'Ο ύπουργός - Δισ-
της Πρωτευούσης ένθουσια-
σθείς του κόλλησε ένα πα-
νηντόφραγκο στο μέτω-
πο!

—'Εσύ Μπόγγρη, το βιολ-
σου! έπτε κάποιος άδιόρ-
θωτος καλαμποურιστής που
δέν είναι όμως ο...

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ
Η ΠΡΟΪΔΡΟΝΗΞΙΣ

προς τον κ. άπουργόν
Κατά τα έπιδόρπια του συμποσίου
ο κ. Μπόγγρης προσεφώνησε τον
κ. 'Υπουργόν Τύπου και Τουρι-
σμού ως έξης:

«Κύριε 'Υπουργέ και
Πρόεδρέ μας,

«'Η χαρά άπορρέει από την
τάξι των πραγμάτων —λέει κά-
ποιο Ινδιάνικο γυναικό. Την ά-
λήθειά που την διαπιστώνω στο
άποψινό έρόδον που ή 'Ενωσίς
μας, χάρις στο όρθιο της τάξε-
ως που την έσκαλε το πατρικό,
άλλα και στέφανό σας χερί, πα-
ραδίδεται σε τούτο το γλέντι,
μάντι χαράς και ξεφουριάς. Δι-

ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

—Πέντε, έπτά, διακόσια δώδεκα!
—'Εγώρισε εκείνη και τους έκύτταξε
με άπορία. Ποίος μπορούσε νάξερε τ'
όνομά της μέσα στον άπομεμακρυ-
σμένον κι' άγνωστο αυτόν τόπο; Δεν
είχε παρά λίγες μέρες μονάχα που ύ-
ποχρεώθηκε να καταφύγη στην άφιλό-
ξενη αυτή περιοχή και φανταζόταν
πως θα μπορούσε να παραμείνει άγνο-
στη όλο το διάστημα της άναγκαστι-
κής παραμονής της.

Μά νά, που με πού έντονη, χαρούμε-
νη σχεδόν, φωνή, η γυναίκα που στε-
κόταν λίγο πιο πέρα, δίπλα σ' έναν
άνδρα, έξανέπε:

—Πέντε, έπτά, διακόσια δώδεκα!
Τους ξανακύτταξε με άπορία. Δεν
είχε κάνει λάθος λοιπόν. 'Η νεαρά
αυτή με την κρυστάλλινη φόρμα της,
που είχε κάμει κιόλας δυό βήματα
έμπρός απ' τον συνοδό της, σ' αυτήν
μιλούσε.

—Δε με άναγνωρίζεις, λοιπόν, πέν-
τε, έπτά, διακόσια δώδεκα; της είπε
με χαμόγελο. Μά δεν πάνε περισσότε-
ρα από είκοσι χρόνια από τότε που
φεύγαμε μαζί από το 'Εργαστήριο
της Ζωής.

—'Η 5.007.212 φάνηκε να θυμήθηκε.
«Ένα ντροπαλό χαμόγελο ζωγραφί-
στηκε στο μελαγχολικό πρόσωπό της
κι' άνασηκώθηκε απ' το πρόχειρο κά-
θισμα που είχε διαλέξει στην άπόμωρη
ερείκη δένδροστοχία. Δεν τόλμησε ό-
μως να σηκώσει τα μάτια της επάνω

στον δυό εκείνους άπροσδόκητους έ-
πισκέπτες.

Περίεργη τώρα η 5.608.306, εκείνη
που λίγες στιγμές πριν την έκάλεσε
με τ' όνομά της, την πλησίασε περι-
σσότερο κι' έτοιμαζόταν να της μιλήσει
όταν αντικρύζοντας, καλύτερα τώρα,
την κάπως τσαλακωμένη από φλοιά-
δένδρο φόρμα της, στάθηκε έκπληκτη
μ' άνοιχτό το στόμα...

—'Εκεί επάνω στη φόρμα της, που
ώστόσο είχε το σχήμα φόρμας παρθέ-
νου, η 5.007.212 δεν είχε πια, στο άρι-
στερό μέρος του στήθους της, το σή-
μα της αγνότητας. Μά ούτε και κα-
νένα άλλο σήμα. Μονάχα μια μικρή
στρογγυλή οκιά, σάν λεκές, φάνέρω-
νε πως δεν ήταν πολός καιρός που
κάτι άποσπάσθηκε απ' εκεί...

—Δεν έχω το δικαίωμα πια να φέ-
ρω το σήμα της αγνότητας, ψιθύρισε
ριγανά και με φωνή που έτρεμε από
συγκίνηση η 5.007.212, που είχε κατα-
λάβει την έκπληξι της άλλης... Μά
ούτε και κανένα άλλο, επρόσθεσε άνα-
στενάζοντας... 'Εσείς όμως πως βρί-
σκεσθε εδώ, στον έρημικό 'Τόπο της
Μετανοίας;

—Κάνομε το «Ταξίδι της 'Απολαύ-
σεως» με τον σύντροφό μου με τον ό-
ποιο ταϊριάσαμε πριν δέκα χρόνια κι'
άφου γυρίσαμε σ' όλους τους πλανή-
τες και τις μακρινές περιοχές της
Γής, φθάσαμε, άργα χτες βράδυ, με
το αερούποδύχιο λεωφορείο εδώ, για
να έπισκεφθούμε και τον άπρόσιτο

«...ότι, κύριε Υπουργέ, η 'Οργάνωση των Συντακτών του Περιόδικου Τύπου είναι έργο εξ ολοκλήρου δικό σας. Μέχρι πρότινος οι εργάτες αυτοί του πνεύματος, οι οποίοι, όπως γάτες αυτοί του πνεύματος, οι οποίοι, όπως γάτες αυτοί του πνεύματος...»

«...Συλλογικές συμβάσεις, που προσπαθούν τον εργαζόμενο συντάκτην, ανυψώνουν το επαγγελματικό του γόητρον και θαλιώνουν κατά πολύ την θέσιν του. Υπεργράφησαν...»

«...Χάριν σε Σας συνετάχθη το μητρώον του Τύπου και οι επαγγελματίαι του Περιόδικου Τύπου με τον Νόμον που έψηφίθη αποκτούν Ταμείον Συντάξεων, 'Αλληλοδοσθείας, Προνοίας και 'Ανεργίας. Χάριν σε Σας δ' συντάκτης του Περιόδικου Τύπου αποκτά περισσότερον, άτομικότητα και αυτοβουλίαν, γιατί παύει πλέον, έφ' όσον υποχρεούται τα περιουσιακά να έχουν και πρωτότυπον ελληνικήν ύλην να είναι απλή μεταφραστική μηχανή...»

«...Να γιατί, κύριε 'Επίτιμε Πρόεδρε, σας είπα ότι η ατιμωσία της χαράς η οποία πλανάται σήμερα έδω μέσα, όφειλεται σχεδόν εξ ολοκλήρου σε Σας, δ' όποιος μας χάρισε την επαγγελματικήν γαλήνην και την ασφάλεια της αύριον, σε Σας τον άξιον Υπουργόν του Μεγάλου 'Εθνικού Κυβερνήτου και δημιουργόν του Νέου Κράτους κ. Γεώργιον Μεταξά...»

«...Βέβαιος ότι θα μάς περιόλατε πάντοτε με όλο το στοργικό Σας ενδιαφέρον και την ειλικρινή αγάπην σας, και ακόμη βέβαιος ότι ο συντάκτης του Περιόδικου Τύπου δ' αποκτήση και αυτός επί της Υπουργίας σας, όλα εκείνα τα ευγενήματα —που χαίρονται οι συνάδελφοί μας του 'Ημερησίου Τύπου— και που θα τον διευκολύνουν εις την περαιτέρω εξέσκηση του δημοσιογραφικού του καθήκοντος, ύψώνω το ποτήρι και φωνάζω με όλη την δύναμιν της Ψυχής μου:»

«...Ζήτω ή Α. Μ. ο Βασιλεύς μας Γεώργιος!»

«...Ζήτω δ' 'Αρχηγός της Κυβερνήσεως 'Ι. Μεταξάς...»

«...Ζήτω δ' Υπουργός Τύπου και Τουρισμού και επίτιμος Πρόεδρος μας κ. Θ. Νικολούδης...»

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

«Ο κ. Νικολούδης απάντησεν ως εξής:

«Κύριε Πρόεδρε και αγαπητοί φίλοι του Περιόδικου Τύπου...»

«Σας ευχαριστώ θερμώς εν πρώτοις διά την πρόσκλησιν, ή οποία μου επιτρέπει όχι μόνον να προσδρεύσω του χαριτωμένου σας συμποσίου, αλλά και να συνδιασκεδάσω με όλους σας μαζί. 'Επίσης σας ευχαριστώ διά τούς ευγενείς σας λόγους...»

«Το συντακτικόν προσωπικόν του Περιόδικου Τύπου έτυχε πράγματι της ιδιαίτερας μου στοργής. 'Ητο καιρός να αποδοθί ή δέουσα σημασία εις τούς συντάκτας των ελληνικών περιοδικών, τα όποια με την παμμεγίστην κλοφορίαν των αποτελούν σημεριν σπουδαίατα όργανα της κοινωνικής και εθνικής μας διαπαιδαγώγησεως...»

«'Η 4η Αυγούστου, όπως έπανειλημμένως έπόνισα, ήλθεν όχι ως τυραννία, αλλά ως ένα φιλοσοφημένον σύστημα, ως ένας ήθικός νόμος και ένας δημιουργικός ρυθμός. 'Εθεσεν υπό μίαν γενικήν πειθαρχίαν το 'Εθνος όλόκληρον, αλλά διά να δυνηθί να ικανοποιήση, έκτός των γενικών εθνικών και κοινωνικών συμφερόντων και τας ολικάς και ήθικας ανάγκες των εργαζομένων, των δημοσυργικών στοιχείων της κοινωνίας...»

«Και είσθε αναμφισβητήτως μεταξύ αυτών και εις την πρώτην σειράν...»

«Είμαι ευτυχής διότι, ως παλαιός δημοσιογράφος, μου έδόθη υπό της Μοίρας να εργασθώ μέσα εις τα μεγάλα πλαίσια της 4ης Αυγούστου διά την εθνικήν και ολικήν ανασυγκρότησιν του 'Ελληνικού Τύπου. 'Ημην βέβαιος ότι ή αρκετά πικρά και δυσχερές αυτή προσπάθεια θα άνεγνωρίζετο μίαν ή μέραν. Θά σας όμολογήσω μόνον ότι δεν την άνέμεινον τόσοσιν ταχείαν. 'Ιδού διαιτι ή συγκίνησις μου διά τούς λόγους σας, κύριε Πρόεδρε είναι τόσοσιν ζωηρά...»

«Και τώρα, μετά τα σοβαρά αυτά πράγματα, τα όποια κατέστησεν άναγκαστικά ή ευγενής σας προσφώνησις, ως συνεχίσωμεν το γλέντι μας άφου πίνωμεν ύπερ της προόδου και της ευτυχίας των συντακτών του Περιόδικου Τύπου...»

Παραδόσεις, θρύλοι και πραγματικότητας

Έλληνες θησαυροδότηροι

Οι κυριώτεροι θησαυροί
που υπάρχουν στην Ελλάδα

ΜΕΝΤΙΟΥΜ και μάγοι, καφετζούδες και χαρτορρίχτρες όλοι, τέλος πάντων, όσοι άσχολούνται με την πρόγνωση του μελλοντος, προσοιζόνται χαράς εύαγγέλια για το χρόνο που διανύουμε.

Το 1939, λένε, θα συμπέση με την άνεύρεσι ενός μεγάλου θησαυρου στην Ελλάδα. Και γι' αυτό έδιαβάσατε στις έφημερίδες πώς, παρ' όλες τις βροχές και τα χιόνια, διάφορα καραβάνια Έλλήνων χρυσοθηρών έξεκίνησαν για τα μέρη, όπου υποτίθεται πως υπάρχουν αυτοί οι θησαυροί.

'Αλλ' υπάρχουν, λοιπόν, τόσοι θησαυροί στην Ελλάδα; 'Απειροί, λένε και πάλι εκείνοι που άσχαλούνται με την άνεύρεσί τους. Και είναι οι άνθρωποι αυτοί καθηγητά Πανεπιστημίων, διδάσκαλοι, δικαστικοί, έπισημονες, έμποροι, έπιχειρηματίαι, που ή προσδοκία του κέρδους τούς κάνει να γίνονται τυχοδιώκται και να παίρνουν κάθε τόσο τα βουνά και τα λαγκάδια.

'Η Ελλάς κατά τη γνώμη τους, είναι ένας πραγματικός θησαυρότοπος. Κι' αυτό έξηγείται από το ότι έζησε στη δουλειά επί πολλά χρόνια κι' από το ότι στα βουνά της ήκμασεν ή ληστεία, όσο σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

ΤΟ ΛΑΓΟΤΟΜΑΡΟ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙΩΝ

"Ετσι συμβαίνει ώστε να διασώ-

ζωνται ως τις ήμέρες μας διάφορες παραδόσεις, υποστηριζόμενες και από διαθήκες και άλλα έγγραφα, που μιλούν για την ύπαρξη μεγάλων θησαυρών σε άπρωιτες τοποθεσίες, όπου είχαν τα λημέρια τους οι παλιοί λησταί.

Μιά απ' αυτές τις παραδόσεις μιλάει για το περίφημο λαγοτόμα, των Περιστεραίων. 'Επάνω σ' αυτό το λαγοτόμαρο είχαν χαράξει τα σχεδιαγράμματα των τοποθεσιών, όπου είχαν κρύψει τούς άμυνήτους θησαυρούς των. Και το υπόγραψαν τα τρία άδέρφια και τα σαράντα δύο παλληκάρια τους. Μά ή συμμορία έξωντώθηκε έπειτα από καιρό και το λαγοτόμαρο χάθηκε.

'Αργότερα, είπαν πως βρέθηκε μια άλλη άθθεντική διαθήκη των Περιστεραίων και πως ήταν στα χέρια ενός όμίλου χρυσοθηρών, που άνέβηκε ως δέκα φορές στόν Κόζιακο και που άπετελείτο από τόν δημοδιδάσκαλο Χρήστο Κολοβό, τόν Νίκο Χορμέντζα, τούς άδελφούς Γεωργίου, τόν Ν. Γαλάνη, τόν άλλοτε έφέτην Νίκα, τόν εκ Πατρών έμπορο Γεώργιο Νικολόπουλο και μερικούς άλλους. 'Αλλά και ή διαθήκη αυτή άποδείχθηκε ψεύτικη και, όπως άνακαλύφθη κατόπιν, είχε κατασκευασθί μέσα στις φυλακές Λαρίσης άπό μερικούς φυλακισμένους.

"Ετσι, οι θησαυροί των Περιστεραίων παραμένουν έκτοτε άνεύρετοι Δεκάδες άποστολών είχαν άσχολη-

θί μ' αυτές και έκατοντάδες χιλιάδες έχουν δαπανηθί για την άνεύρεσί τους. 'Αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Κι' οι χωριάτες που είναι επάνω στόν Κόζιακο λένε πως είναι στοιχειωμένοι και πως πρέπει να σφαγούν δυό ήνθρωποι για να βρεθουνε.

Μά οι θησαυροί δεν είναι σ' ένα μέρος μόνον. Οι Περιστεραίοι, όταν «πατήσανε την πόστα» των 'Ιωαννίνων—40 φορτώματα χρυσάφι και άλλους 2.500 όκάδες χρυσάφι και πλήθος διαμαντικών—μοιράσανε το θησαυρό σε τρία κομμάτια κι' έκρυψαν το ένα στην Καστανιά, το άλλο στο Στή Περιστορόβρυση και το τρίτο κοντά στο μοναστήρι του Βιτουμά, σ' ένα μέρος που λέγεται Κίσσα. Σε κάθε μέρος απ' αυτά βρίσκονται περί τις 800 όκάδες χρυσάφι και κατά την παράδοση, τις φυλάει ένα από τα τρία άδέρφια μαζί με τρία παλληκάρια.

ΤΟ ΒΙΟΣ ΠΟΥ ΦΥΛΑΕΙ Τ' ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΟ

"Ενα άλλο επίσης θρυλικό για τούς θησαυρούς του μέρος είναι το Πριλιάγκο. Βρίσκεται κι' αυτό στη Θεσσαλία, κι' ήταν έδρα των παλιών καπετανάτων. 'Εκεί επάνω ήκμασαν οι μεγαλύτεροι λησταί. Είχαν το λημέρι τους σε μίαν άπρωστη σπηλιά, στην όποιαν άνέβαιναν δεμένοι με σχοινιά. Μαζί τους ήταν και μια λεβεντογυναίκα, ξακουστή για την όμορφιά και την παλληκαριά της. Για χατήρι της σφάχτηκαν πολλοί λεβέντες και στο τέλος έξωντώθηκαν οι δυό μεγάλες ληστοσυμμορίες του Καπνιά και του Στέργιου, που αγάπησαν κι' οι δυό μ' ένα τρελλό πάθος την πεντάμορφη Βάγιω (Βαγυελιά).

Κατά το κρισιμώτερο σημείο της συμπλοκής, ή Βαγιώ, που ήταν το μήλον της έριδος, έπεσε άνάμεσα στούς δυό καπετανάτους για να τούς συμβιάση. 'Αλλ' εκείνη τη στιγμή την έβρηκε ένα βόλι επάνω από την καρδιά και την άφησε στόν τόπο. Λίγη ώρα αργότερα, δεν άπόμεινε ούτε ένα παλληκάρι και από τις δυό συμμορίες, που έρήμωναν από χρόνια όλόκληρη τη Θεσσαλία.

Μά άπόμεινε μια διαθήκη του καπετάν Στέργιου προς την άδερφή του, που έμεινε σ' ένα χωριό του Τυρ-

νάβου. Κι' ή διαθήκη αυτή μιλούσε για μεγάλους θησαυρούς που ήταν κρυμμένοι μέσα στην σπηλιά.

Μά ποιός να φθάση σήμερα ως εκεί πάνω; Κανείς άλλως τε δεν ξέρει που ακριβώς είναι. 'Υποθέτουν μόνο πως βρίσκεται στην κορυφή ενός στητού βράχου, που άνεβαίνει κατακόρυφα επάνω από ένα μεγάλο γκρεμό.

"Όσοι αποφάσισαν ν' άνέβουν ως σήμερα σ' αυτή τη σπηλιά, άναγκάσθηκαν να παραιτηθούν από το σχεδίο τους από φόβο μήπως εκθέσουν σε κίνδυνο τη ζωή τους. 'Αλλωστε το μέρος έχει πολλά άγριογούρουνα και γι' αυτό ίσως οι χωρικοί των πέριξ λένε πως ένα μεγάλο άγριογούρουνο φυλάει νύχτα και μέρα αυτό το θησαυρό.

"Άλλη παράδοση τοποθετεί σπηλαιόκοιους θησαυρούς επάνω στόν Ζυγύ της 'Ηπειρου σ' ένα μέρος που λέγεται Χάνι του Χασάν—Κολοκύθα. Μά κι' αυτοί οι θησαυροί είναι στοιχειωμένοι. Λένε μάλιστα πως το φάντασμα του Χασάν—Κολοκύθα βγαίνει κάθε βράδυ επάνω στη ράχη και ούρλιαζει άδιάκοπα ως το πρωί. Γι' αυτό και κανείς δεν περνάει από εκεί και μολονότι το μέρος αυτό είναι ένα από τα λίγα περάσματα του Ζυγού, από την 'Ηπειρο προς τη Θεσσαλία, έχει τελείως έγκαταλειφθί στις ήμέρες μας.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΛΗ

Μεγαλύτεροι όμως και από τούς θησαυρούς των ληστών της 'Ηπειρου και της Θεσσαλίας φαίνεται ότι είναι οι θησαυροί του περιφήμου Δράμαλη. Και ή ύπαρξίς τους βεβαιούται και ιστορικά, έκτός από τις πολλές παραδόσεις που υπάρχουν γι' αυτούς.

"Εξήντα γκαμήλες έφερναν τούς θησαυρούς αυτούς. Και όταν ή στρατιά του υπερηφάνου πασά κατεστράφη κοντά στα Δερβενάκια, ένας άνηψιός του Δράμαλη που διοικούσε το καραβάνι με τούς θησαυρούς, διέταξε να γκρεμίσουν τις γκαμήλες μέσα σε μια βαθιά χαράδρα, κατ' άλλους μόν στα Γεράνια, κοντά στη σημερινή Κακιά Σκάλα, κατ' άλλους δέ στα βουνά της Στερεάς, κοντά στην 'Αμφισσα. 'Ηλπίζαν ότι κατόπιν θα μπορούσαν να τούς ξαναπάρουν. 'Αλλά τα πράγματα ήλθαν άλλοιώς και έτσι οι θησαυροί παρέμειναν για πάντα θαμμένοι μέσα στη χαράδρα, γιατί κανείς δεν τούς ξαναβρήκε έκτοτε.

Μεγάλοι θησαυροί βρίσκονται επί-

σης, κατά τη γνώμη των έρευνητών πάντοτε, κοντά στόν 'Ασπρόπυργο της 'Αττικής, επάνω σε μια μαγούλα (μικρό ύψωμα). Μά τα νερά που κυλάνε το χειμώνα, έχουν τελείως μεταβάλλει το μέρος, κι' έτσι οι σημερινοί έρευνηταί δεν μπορούν να βρουν τα σημάδια που ζητάνε για να προσανατολισθούν.

"Υπάρχουν άλλωστε πάμπολλοι άλλοι θησαυροί στην Ελλάδα και δεν μένει παρά να εύχηθούμε να εύρεθί κάποιος από όλους, για να επάληθεύσουν οι προφητείες των μέντιουμ και των μάγων.

Μ. ΝΑΝΤΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΤΟ ΗΣΕΡΕ

"Ο νέος τριγυρίζει έξω από το σπίτι της αγάπημένης του και όταν επί τέλους άπεφάσισε να μπη στο σπίτι, συνάντησε στις σκάλες τόν μικρό της —"Ε, Γιαννάκη, του έφώναξε δ' ύποψηφικα μνηστήρ.

—Χι, χι, έκαμε δ' μικρός.
—Με περιμένει ή άδελφή σου;
—Μάλιστα.
—Και πως το ξέρεις;
—Βγήκε έξω.

ΝΑ ΔΗ ΤΙΣ... ΛΟΡΑΤΕΣ

"Επληροφορήθηκε ότι ή τελευταία έφευρεσις και μόδα είναι οι άόρατες γυναικείες κάλτσες.

—Δεν θα το πιστέψω άν δεν τις δώ.

ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

"Ο κ. Σάμ Μπουτλερ, παραγγελιοδόχος, έδημοσίευσε μια μέρα στις έφημερίδες μίαν άγγελία ότι πωλούσε τόν νέο σχεδόν αυτοκίνητό του αντί 250 δολλαρίων.

Πέρασε μια έβδομάς και καθώς δεν παρουσιάσθη κανένας άγοραστής, δ' κ. Μπουτλερ έδημοσίευσε νέαν άγγελίαν υποδιάζοντας την τιμή σε 150 δολάρια.

Το αποτέλεσμα όμως δεν υπήρξε πιό ικανοποιητικό γιατί και πάλιν δεν παρουσιάσθη κανένας άγοραστής.

Πεισματάρης όμως δ' κ. Μπουτλερ έδωσε έντολή να δημοσιευθί τρίτη άγγελία στην όποια να τονισθί ότι τόν αυτοκίνητο πωλείται αντί 50 δολλαρίων.

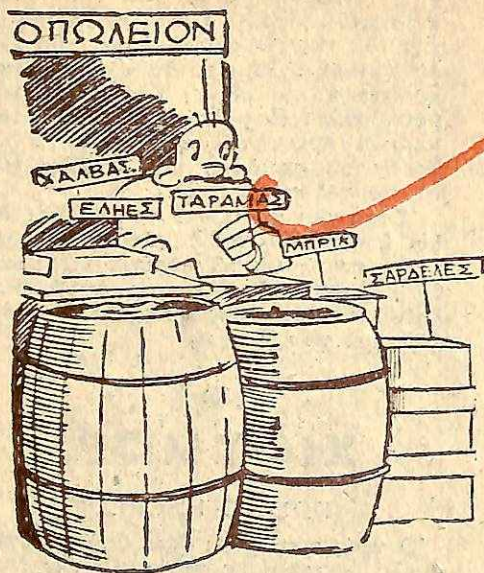
Το αποτέλεσμα όμως υπήρξε και πάλιν άρνητικό.

"Αποφασισμένος όμως ν' άπαλλαγί όπωσδήποτε τού αυτοκινήτου δ' κ. Σάμ Μπουτλερ, έδημοσίευσε με χτυπητά στοιχεία την παρακάτω τετάρτη άγγελία: «Αύριον Τρίτην ένα αυτοκίνητον δυναμώς 6 ίππων, τύπου Z, θα βρίσκεται μπροστά στην όπ' αριθ. 135 πόρτα της 40ης Λεωφόρου. Το πρώτο πρόσωπον που θα τόν δ' ή μπορεί να τόν πάρη. Τού προσφέρεται ως δώρον».

Και την έπομένη Τρίτην χαρούμενος δ' κ. Μπουτλερ έβγαине απ' τόν σπίτι του, χαμογελώντας στη σκέψη ότι επί τέλους άπηλλάγη από τόν έφιάλη αυτόν.

Ποιά υπήρξε όμως ή κατάπληξις του, όταν σηκώνοντας τόν κεφάλι του αντίκρουσε μπρός στην πόρτα του και μια τριανταριά αυτοκίνητα της ίδιας ακριβώς με τόν δικό του μάρκας!

Νηστεία

Χιουμοριστική επίκαιρότης

Τού τακτικού συνεργάτου μας ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Νηστεύετε; πλείστοι στην έρώτησή αυτή δεν απαντούν. Και καταλαβαίνει κανείς εύκολα τόν λόγον: Τί να απαντήσουν αφού το μεσημέρι έφαγαν υπέροχο ψάρι με μαγιονέζα; Τηρούν λοιπόν ελόγιος σιγήν... Ι Χ Θ Ο Σ.

Αλλά και αυτοί που θά σπεύσουν να απαντήσουν: «Ναι, νηστεύω», ως μὴν τὸ παίρνουν ἐπάνω του τόσο πολὺ γιὰ τὴν εὐσεβεία τους. Διότι ἡ νηστεία εἶνε μιὰ πολὺ μπερδεμένη υπόθεσις. Καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω.

Ποῖος εἶνε τὸ πρότυπον τῆς νηστείας; Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, βέβαια. Δὲν εἶνε ἐτσι; Ἀλλὰ κι' αὐτός, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ Γραφή, ἔτρωγε «ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον». Διατυπῶν λοιπὸν τὴν ἐξῆς θέσιμην ἀπορίαν: Ἐνὰς ἀκριδοφάγος δὲν θάπρεπε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κρεοφάγος. Διότι κατὰ τί διαφέρει, παρακαλῶ, ἡ ἀκρίδα ἀπὸ τὴν μπεκάτσα, τὸ ὄρτυκι ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ;

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέλι τὸ ἄγριον, κἀνὼ τὴν ὑποχώρησιν νὰ δεχθῶ ὅτι εἶνε ἕνα νηστήσιμον εἶδος, καίτοι εἶνε τὸ προϊόν τῆς μέλισσας, δηλαδὴ ἑνὸς ζωικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅ,τι δηλαδὴ ἀκριβῶς εἶνε τὸ γάλα καὶ τὸ αὐγόν. Ἀλλ' ἔστω: Ἀς παραδεχθῶμε ὅτι τὸ μέλι εἶνε νηστήσιμον. Ποῖος σήμερα περνᾷ τὴν σαρακοστήν μονάχα μὲ μέλι;

Οἱ νεόνυμφοι, θὰ μοῦ ἀπαντήσετε, οἱ ὅποιοι περνοῦν τὸ μῆνα τοῦ μελιτοῦ. Ὡ, ναί. Ἐχετε δίκην. Αὐτοὺς τοὺς εἶχα ξεχάσει. Πράγματι, τὸν γάμον τὸν ἀκολουθεῖ ἡ... νηστεία καὶ ἡ μετάνοια.

ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΔΕΣΜΑΤΩΝ

Ἐνα λοιπὸν εἶδος πραγματικῆς καὶ τελείας νηστείας ἐναπομένει: Αὐτὸ πὸ ἐθέσπισεν ὁ Χριστός, ὅταν ἀπεμακρύνθη εἰς τὴν ἔρημον. Ἐτήρησε, μᾶς λέγουν τὰ εὐαγγέλια, ἀπόλυτον νηστείαν ἐπὶ σαράντα ἡμέρας. Δὲν ἔφαγε τίποτε. Αὕτη ἦταν, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἡ σωστὴ πρᾶξις τοῦ σωματικοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ψυχικοῦ ἐξαγνισμού.

Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, πὺν δὲν μπορούμε νὰ προσεγγίσωμε Ἐκεῖνον, τηρούμε μιὰ πολὺ συμβατικὴ νηστεία. Ἀπογορεύομε στοὺς ἑαυτοὺς μας ὡ-

ρισμένα μονάχα φαγητά. Καὶ ἐξ ἀντιθέτου γεμίζομε τὸ στομάχι μας μὲ μεγαλύτερη ποσότητα νηστήσιμων, τὰ ὅποια εἶνε πῶς νόστιμα καὶ πῶς ἐκλεκτά, ὅπως μαρτυροῦν οἱ ὑψηλὲς τιμὲς των.

Τὸ μαῦρο χαδιάρι, ὁ ταραμᾶς καὶ πολλὰ ἄλλα σαρακοσιανὰ, εἶνε ἀρχοντες τὴν κοινωνίαν τῶν ἐδεσμάτων. Ὑπερβάλλουν εἰς ἐκλεκτικότητα καὶ αὐτὰ τὰ πασχαλινὰ φαγητά. Καὶ ἐτσι ἡ νηστεία ἀντὶ νὰ εἶνε μιὰ κατὰστασις ταπεινοφροσύνης καὶ ἐξαγνισμού, εἶνε ἕνα μέσον ἐπιδείξεως πολυτελείας. Δικαιοῦς διηλαδὴ ὁ φτωχός, ὅταν τὸν ρωτήσῃ κανεὶς ἀννηστεύῃ, ν' ἀπαντήσῃ:

—Νὰ νηστεύω! Ἀμ δὲν ἔγινα ἀκόμη πλούσιος!...

Τὴν πραγματικὴν λοιπὸν τελείαν χριστιανικὴν νηστείαν δὲν θὰ τὴν ὤρῃτε σήμερα πουθενά. Κανεὶς δὲν ἀποκτᾷ, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του, τὸν ἡρωισμόν τῆς ἀπολύτου στομαχικῆς ἐγκρατείας. Ἐκτός πιά, ἀν... καίζῃ συχνὰ στὸν ἱππόδρομον, ἢ γράφῃ στίχους ἢ κἀνὴ δίκαιαν χάριν, ὅχι τῆς ψυχῆς του ἀλλὰ τῆς σιλουέτης του, ἢ δὲν κατάρθωσεν νὰ πᾶρῃ προκαταβολὴν ἀπὸ τὸ λογιστήριον τοῦ «Θησαυροῦ»...

ΛΟΥΚΟΥΛΟΙ ΚΑΙ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟ ΣΟΡΕΣ

Ἐνας αὐστηρὸς καὶ ἀτεγκτος Χριστιανὸς θὰ εἶχε πολλὰς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν κοινωνίαν μας, τώρα πὺν ἤλθε ἡ μεγάλη Σαρακοστή. Θὰ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἰδῇ γύρω του μορφὰς ἀδύνατες καὶ ἐξασπασμένες ἀπὸ τὴν νηστείαν ἢ τοῦλάχιστον φάτσες πρᾶσινωπες ἀπὸ τὴν καθημερινὴν χορτοφαγίαν. Τέτοια λέγουν εἶχε γίνῃ ἡ μορφὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος περὶ τὰ τέλη τοῦ θίου του, ἀκριβῶς λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἔτρωγε τίποτε ἄλλο ἀπὸ χόρτα.

Ἀλλ' οὔτε Ναβουχοδονόσορας, οὔτε ἀσκητὰς, οὔτε τίποτε τέτοιο βλέπει κανεὶς στὴν ἐποχὴ μας. Τούναντι πολλὰς φάτσες Λουκούλλων καὶ Ὀμηρικῶν ἡρώων πὺν ἔτρωγον διαρκῶς ψιτὰ κρέατα, κυκλοφοροῦν παντοῦ. Μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, ἰδίως τῶν πόλεων, παραβλέπουν τὴς νηστείας δογματίζοντες:

—Ἀρκεῖ νὰ κἀνὴ κανεὶς καλὰς πράξεις καὶ δὲν πεiráζει ἀν δὲν κρατᾷ αὐστηρῶς τὴς νηστείας...

Καὶ ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ δόγμα, ἔχουν βρῇ τὸν τρόπον οἱ σύγχρονοι ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι καὶ τὴς νηστείας νὰ μὴν τηροῦν καὶ καλὰς πράξεις... νὰ μὴν κάνουν! Εὐτυχῶς ὑπάκουον τὰ χωριά, ὑπάρχει ἕνα μεγάλο ἀπὸ καὶ ἀγνὸ στὴν ψυχὴ καὶ στὴ σκέψι σπράμα λαοῦ, πὺν σέβεται τὰ θερησκευτι-

κὰ ἔθιμα, δὲν κάθεται νὰ τὰ συζητήσῃ καὶ νὰ βρῇ σοφιστικὰς τρόπους νὰ τὰ ἀποφύγῃ, ἀλλὰ τὰ τηρεῖ, ὅπως τοῦ τὰ ἐκκληροδότησε ἢ παρὰδωσις...

ΜΕ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ἐνας ἀνίδεος τῶν Χριστιανικῶν πραγμάτων, ἕνας βουδιστής, νὰ πὺν με, θὰ φαντάζεται ἴσως τὴν περίοδον τῆς Σαρακοστῆς κάπως ἀλλοιῶς. Θὰ νομίζῃ ὅτι ὁ καθέναν σπεύδει νὰ προβῇ σὲ κάποιον ἐξαγνισμόν τῆς ψυχῆς του, ἐφ' ὅσον εἶνε ἐποχὴ «νηστείας καὶ προσευχῆς».

Ἐμεῖς ὅμως δίδομε τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς κοινωνίας ἀναμαρτήτων. Ροδαλοὶ καὶ ἀμέριμνοι, καλοπερασμένοι καὶ εὐθυμοὶ κυκλοφοροῦμε καὶ αὐτὲς τὴς ἡμέρας. Εἵμαστε τόσο εὐτυχεῖς, λὲς καὶ ἔχομε κλείσει θεοὶ, «πρῶτῃ σειρᾷ» στὸν Παράδεισον ἢ δὲ τι ἔχομε «ἀτέλειαν» εἰσόδου.

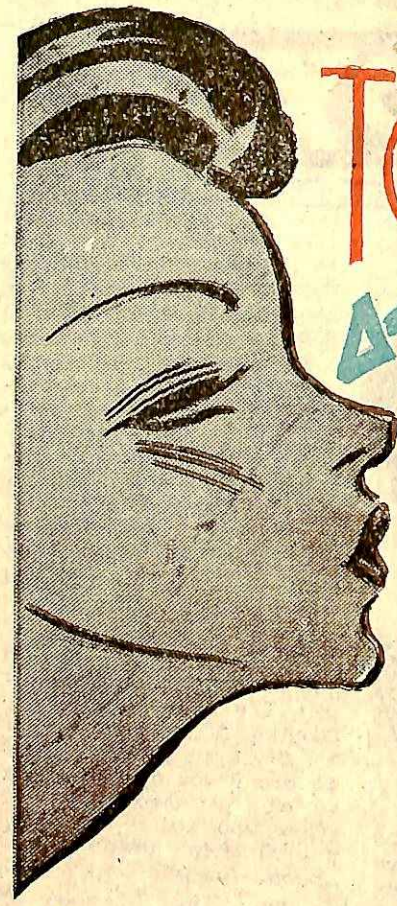
Καὶ ὅσο γιὰ τὴν νηστεία, ὡς παραδεχθῶμε ὅτι δὲν τὴν τηροῦμε, διότι ἔχομε τὴν ἀντίληψιν ὅτι εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπος. Ἐστω. Δὲν θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ δεῖξωμε μιὰν κάποια μετὰμείωσιν γιὰ τὴς κακῆς μας πράξεως, μιὰν κάποια ἐπιθυμίαν ψυχικοῦ ἐξαγνισμού; Βλέπετε ἐσεῖς τίποτε τέτοιο;

Ἐγὼ, τούναντι ὁ βλέπω τὸν καθέναν ἀμετανόητον καὶ συνεχίζοντα καὶ εἰς τὴν περίοδον «νηστείας καὶ προσευχῆς» τὴς κακῆς του πράξεως. Βλέπω αἰφνης —γιὰ νὰ φέρω μερικὰ παραδείγματα— τὸν κ. Πῶπ ἐξακολουθοῦντα νὰ... βρίζῃ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς, τὴν κυρία Σπανοῦδην νὰ... ἐπιμένῃ νὰ γράφῃ μουσικὰς κριτικὰς, τὸν κ. Μελά κακοποιούντα τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἀτυχή Μαντῶ Μαυρογένοῦ καὶ τὸν ἐαυτὸν μου συνεχίζοντα τὰ γραπτὰ ἀμαρτήματα, ὅπως εἶνε τὸ παρόν.

Ἄν ρίξωμε μιὰ ματικὰ καὶ πῶς κατῶ, θὰ ἴδωμε τόσοὺς καὶ τόσοὺς ἀκόμη ἀμαρτωλοὺς μὲ λίαν ἀμφισβητήσιμην τὴν σωτηρίαν τους. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ... ἀμαρτωλῶν σωτηρίας, ὡς θυμηθῶμε τὴν Σωτηρίαν... Ἰατρίδου πὺν ἐπιμένει νὰ ἀμαρτάνῃ τραγουδώντας ἀμετανόητως τὴς ρομάντσες τῆς. Ἐπίσης τὸν Σωτήριον Σκίπιν πὺν ἐπιμένει νὰ μὴν (ὅχι στὸν Παράδεισον, ἀλλὰ) στὴν Ἀκαδημία, τὸν δὲ... Σωτὸν Πετράν, τέλος, πὺν ἐπιμένει νὰ γράφῃ τὴν στήλην τοῦ Τζογὲ εἰς ἀπταίστον γλώσσαν τοῦ Κολωνακίου.

Καὶ ὅτερα λέμε ὅτι περνοῦμε ἡμέρας προσευχῆς καὶ μετάνοιας!...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ

Δημόσιος κίνδυνος

δὲν εἶναι ὥστόσο σωστὸ νὰ φθάνωμε σὲ ὑπερβολὰς, κάνοντας ἐντελῶς ἀντίθετα πράγματα ἀπ' αὐτὰ πὺν ἐπρόσταξε ἡ φύσις!

Ἄν ἀφαιρέσωμε ἀπὸ τὸ μικρὸ τὸ φιλὶ τῆς μητέρας του, θὰ τοῦ στερόθει ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. Καὶ γενικώτερα, ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν ἔγινε ὁ κόσμος, ὁ ἄνθρωπος ἐκδηλώνει μὲ τὸ φιλὶ τὰ ὠραιότερα αἰσθηματά του.

Γιὰ νὰ ξανάρθωμε στὴν Ἀμερικὴ, θ' ἀφηγηθῶμε τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ πὺν συνέβη ἐδῶ καὶ κάμποσους μῆνες:

Ἐνα κοριτσάκι πέντε χρονῶν μεταφέρθηκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησιν. Τὸ παρέλαβε μιὰ νοσοκόμος καὶ γιὰ νὰ τὸ καθουχάσῃ, τοῦ εἶπε στοργικά:

—Θὰ σοῦ δώσω ἕνα φιλὶ ὅπου σὲ πονάει, καὶ θὰ γίνῃς καλά.

—Φιλί; ἔκαμε τὸ κοριτσάκι, ἀνοίγοντας ὑπέρμετρα τὰ μάτια. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ φιλὶ; Τρώγεται;

Τὸ κοριτσάκι ἀγνοοῦσε τί εἶναι τὸ φιλὶ, ὅχι ἐπειδὴ δὲν τὸ εἶχε φιλήσει κανεὶς ἔως τώρα γιὰ λόγους ὑγιεινῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπειδὴ ἡ μητέρα του, πὺν ἔπαιρνε διαρκῶς διαζύγια καὶ νέους ἄνδρες, δὲν ἔβρισκε καιρὸ ν' ἀφιερῶσιν τὸ κοριτσάκι τῆς, πὺν ἀγνοοῦσε ἐτσι τὴν μητρικὴν στοργή. Καὶ τὸ κοριτσάκι ἐμεγάλωσε χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὴ γλύκα τοῦ φιλοῦ τῆς μητέρας.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ;

Καὶ τώρα ὡς ἴδωμε τί εἶναι τὸ φιλὶ; Στὴν ἐρώτησιν τῆς μικρῆς Ἀμερικανίδος δὲν ἀρκεῖ ν' ἀπαντήσωμε μὲ τὰ λόγια πὺν ἔβαλε ὁ Ἐδμόνδος Ροστάν στὸ στόμα τοῦ Σουρανῶ. Θὰ μπορούσε νὰ γράφῃ ὁλόκληρο βιβλίον γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ φιλοῦ.

Πάντως, τὸ φιλὶ ἦταν τὸ πρῶτο μέσον πὺν ἐχρησιμοποίησε ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Θεόν. Ἐκεῖνοι πὺν ἐλάτρευαν τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην ἐστειλάν στὴς θεότητες αὐτὰς φιλιὰ μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων τους, σηκώνοντας τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἄλλως τε, σὲ ὅλες τὴς θρησκείας τὸ φιλὶ παῖει σπουδαιότατον ρόλον στὴ λατρεία, ἀκόμη καὶ στὸν χριστιανισμό. Μὲ ἕνα φιλὶ ὁ Ἰούδας ἐπρόδωκε τὸν Χριστό, οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἀντήλλασαν φιλιὰ στὴς ἀδελφικές «ἀγάπες» καὶ μονάχα ἔτσι ἔδιναν τὴν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἀκόμη καὶ σήμερα, ὀρθόδοξοι καὶ καθολικοὶ διατηροῦν τὸ φιλὶ σὲ πολλὰς ἱεροτελεστίας. Ὁ παπᾶς ἀσπάζεται τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς λειτουργίας, ἀσπάζεται τὸν πετραχῆλιν προτομὸν τὸν φορέσῃ καὶ οἱ

εὐσεβεῖς ἀσπάζονται τὴς εἰκόνες μολὶς μποῦν σὲ μιὰν ἐκκλησίαν.

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, οἱ καρδιναλίοι διατήρησαν τὸ δικαίωμα νὰ φιλοῦν τὴς βασιλίσσας στὸ στόμα. Οἱ πιστοὶ ἀσπάζονται τὸ χέρι τοῦ ἐξομολογητοῦ καὶ τὸ πόδι τοῦ Ποντίφηκος. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀσπασμός εἶναι καθαρῶς τυπικός, γιὰ τὴν πραγματικὴν ἀσπάζεται τὸν Σταυρὸ πὺν εἶναι κεντημένος στὰ ὑποδήματα τοῦ Πάπα, τὰ ὅποια φορεῖ εἰδικῶς στὴς ἰδιαίτερες ἀκροάσεις.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, οἱ καλόγηροι, πὺν εἶχαν τὴν μανίαν τῆς τάξεως, κατέταξαν τὰ φιλιὰ σὲ δεκαπέντε διάφορες κατηγορίες!...

Τὸ πῶς διαδεδομένο ὅμως φιλὶ μετὰ τὸ ἔρωτικόν, εἶναι ἀσφαλὲς τὸ χειροφίλημα. Στὴν ἀρχὴ δὲν φιλοῦσαν τὸ χέρι τῶν κυριῶν, παρὰ μόνον τῶν κληρικῶν καὶ τῶν γονέων, εἰς ἐνδείξιν σεβασμοῦ. Τὴς κυρίες τὴς φιλοῦσαν μονάχα... στὸ στόμα. Καὶ πραγματικὰ, ἔως τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος στὴ Γαλλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ χαίρησθαι κανεὶς τὴς κυρίας.

Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστον αὐτό, ὅπως μπορεῖ νὰ φαντάζεσθε. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ οἱ ἀσχημὲς γυναῖκες καὶ οἱ γρῆες ἦσαν πολὺ περισσότερες ἀπὸ τὴς νέες καὶ ὁμορφες. Καὶ μάλιστα οἱ τελευταῖες αὐτὲς δὲν ἔβγαζαν καὶ τόσο συχνὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τους, ὥστε νὰ δίνεται ἡ εὐκαιρία στοὺς ἄνδρες νὰ φιλοῦν ὅλην τὴν ἡμέραν ὁμορφες κυρίες.

Ἰσως γι' αὐτό, λοιπὸν, ἡ συνήθεια καταργήθηκε καὶ ἀλλάξε ἡ μόδα.

Ἐπειτα, ὁ φεμινισμὸς καθήργησε καὶ τὸ χειροφίλημα καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὴν ἀπλὴ χειραψίαν, γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ἰσότητα τῶν δύο φύλων. Καὶ θάρρη, βέβαια, ἐποχὴ πὺν θ' ἀλλάξουν καὶ πάλιν τὰ πράγματα. Ἀλλὰ ἐφόσον θὰ ὑπάρχῃ ὁ ἔρωτας στὸν κόσμον, τὸ φιλὶ δὲν πρόκειται νὰ καταργηθῇ ἐντελῶς.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ). — Μετά την απομάκρυνση του πρώην πρωθυπουργού, δούκως Ντέ Λάρμα, ο Πικουίλλο παρουσιάζει το νέο του ούτο κήρυγμα. Ντ' Ουζέντ, υπενθυμίζει στον βασιλέα μιάν έκθεσιν που υπέβαλε ο κόμης πρό τινος στο Συμβούλιον του Στέμματος, επί τη θέσει της οποίας ο τότε πρωθυπουργός εξήταυσε την εξουσία των Ιησούτων από την Ισπανίαν. Είς ερώτησιν του βασιλέως αν φρονή ότι η ιδέα της εξουσίας ήταν καλή, ο Πικουίλλο απήντησε: — Λαμπρή Μεγαλειότητα, φθάνει να μη θυμωθούν τα υπάρχοντά τους. Να τους δοθῇ μάστιγ· α ή άδεια να τα πουλήσουν και να παραλάβουν μαζί τους τα γρήματα που θα εισπράξουν από την πώλησιν).

10. v

— Συμμερίζομαι έντελώς την γνώμην σας, είπε ο κόμης πάντοτε πρόθυμος, κι' επειδή οι καλές αποφάσεις πρέπει να εκτελούνται και γρήγορα, θα τους κοινοποιήσω το διάταγμα της εξουσίας των αυτήν την εβδομάδα.

— Γιατί όχι αύριο; είπε ο Πικουίλλο, κυττάζοντας στα μάτια των κόμητα Ντ' Ουζέντ.

— Σωστά, είπε εκείνος, γιατί όχι αύριο; Έν τω μεταξύ όμως επιθυμούσα ν' αναγγείλω στη Μεγαλειότητά σας και στον αιδεσιμώτατο αδελφόν μας ότι ένόμισα φρόνιμον να διατάξω την σύλληψιν του Ροδρίγο Ντέ Καλτερόν κόμητος Ντ' Ολίβα, πρώην γραμματέως του δούκως Ντέ Λάρμα, ο οποίος είναι φρόνιμον να εξετασθῇ για μερικά πράγματα...

Ο κόμης όμως μιλούσε άδκα τώρα, γιατί ο Βασιλεύς δέν τον άκουε πιά. Ο Φίλιππος διαβάζοντας ένα γράμμα που άνοιξε, φαινόταν τόσο ταραγμένος που τα χέρια του έτρεμαν και τό πρόσωπό του έγινε κατάχλωμο.

— Τι έχετε Μεγαλειότηατε; Τι σας γράφουν; ρώτησε ο Πικουίλλο.

— Τι έχω; Τι έχω ρωτάς αδελφέ μου! Νά, διάβασε τό γράμμα τουτό του Καζέρα και θα μάθης.

— Του αντιβασιλέως της Βαλέντσιαι;

— Ναί, αυτού, διάβασέ το μόνος σου.

Και έδωσε τό γράμμα στον Πικουίλλο, που μόλις έρριξε μιά ματιά, φάνηκε τό ίδιο ταραγμένος όπως κι' ο Φίλιππος, γιατί η πρώτη

λέξις που έπεσε στα μάτια του ήταν τό όνομα της 'Αϊζά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.
Η ΑΪΖΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ...

Αφού έρριξε στη θάλασσα τον Πετράλθη και τον πλοίαρχον του «Αγίου Λουκά» Ζανπιέτρι, ο Ζουάν Μπατίστα, φώναξε χαρούμενος:

— Τώρα τό πλοίο είναι στα χέρια μας, μαζί και οι θησαυροί του Ντελασκάρ.

— Ζήτησ' ο Ζουάν Μπατίστα, ζήτησ' ο άρχηγός μας, φώναξαν οι άλλοι σύντροφοί του ληστού.

Όταν η 'Αϊζά άκουσε τό όνομα αυτό, έννοιωσε τό αίμα να παγώνη στις φλέβες της από τρόμο, ενώ ο γέρο Ντελασκάρ, ύψώνοντας τα μάτια του στον ουρανό, είπε προσευχόμενος:

— Θεέ των πατέρων μου, σώσε την ζωή της κόρης μου. Προσπάτευσε την τιμή της κι' εγώ άς χαθώ.

— Ήσυχας, πατέρα μου, είπε η 'Αϊζά, ποτέ δέν θα πέσω ζωντανή στα χέρια των ληστών.

Στό μεταξύ αυτό ο Μπατίστα και οι σύντροφοί του άδικα έπαχναν σ' όλες τις γωνιές του πλοίου για να θρούν τίποτε από τους θησαυρούς που περίμεναν και που ώστόσο είχαν μείνει φυλαγμένοι στην ύπνεια κρύπτη της έπαύλεως του Ντελασκάρ.

Η μόνη ανακάλυψιν, που έκαμαν οι λησται όταν έφθασαν στο τελευταίο άμπάκι του πλοίου, ήταν μιά μεγάλη τρύπα που θρήκαν άνοιγμένη κι' απ' την οποία

μπαινε θάλασσα.

— Παιδιά! έμπρός στην αντίλα, φώναξε ο Ζουάν Μπατίστα, γιατί άλλοιώς θα σάς φανε τα ψάρια.

Γρήγορα όμως κατάλαβαν ότι οι κόποι τους πήγαιναν χαμένοι, γιατί τό πλοίο ήταν βαρεία φορτωμένο.

— Γιατί δέν μου τό λέγατε τόση ώρα, φώναξε ο Μπατίστα. Ρίξτε στη θάλασσα όλα τα περιττά θάρη άρχιμοντας πρώτα απ' αυτό τό κοπάδι των Μαυριται, που έχουν μαζευνί μπροστά στην πόρτα της καμπίνας του γέρου Ντελασκάρ και κάμουν να γέρυν τό πλοίο προς τη μιά πλευρά.

Και γυρίζοντας στους κατάχλωμους Μαυριτανούς, φώναξε μ' άγρια φωνή:

— Μπρός, τραθηχθήτε απ' εκεί, κάντε μου τόπο ν. περάσω, έχω να μιλήσω στον αφέντη σας.

Οι πιστοί υπηρέτες όμως του Ντελασκάρ, αντί να υπακούσουν στον πλοίαρχο, στριμώχθηκαν περισσότερον στην πόρτα του κυρίου των, έτοιμοι να τον υπερασπισθούν και με θυσία της ζωής των άκόμη.

— Πίσω θρωμόσκυλα! φώναξε ο πειρατής με θηριώδες γέλιο και χτυπώντας δεξιά κι' άριστερά μ' ένα καφετιά τσεκούρι, γέμισε σε λίγο με πτώματα όλο εκείνο τό μέρος.

Οι σύντροφοί του μάζευαν τους σκοτωμένους και τους έρριχναν στη θάλασσα, ενώ ο Μπατίστα μ' ένα δυνατό χτύπημα έσπασε την πύλη της καμπίνας του Ντελασκάρ και στάθη-

κε μιά στιγμή στο κατώφλι της, κρατώντας πάντα στο χέρι του τό φονικό του όπλο.

Τά κορίτσια, βλέποντας τον έτσι άγριο κι' αίματο-θαμμένο να στέκεται άπειλητικός μπροστά τους, έβαλαν γοερές φωνές, προσπαθώντας να κρυφτούν τό ένα πίσω απ' τ' άλλο.

Εκείνος, κυττάζοντας στα μάτια την 'Αϊζά με την έκφραση της έκδικήσεως και του θριάμβου, της είπε χαμογελώντας σατανικά:

— Όπως θλέπεις ώραία μου δούκισσα Ντέ Σανταρέμ, δέν είμαστε πιά στην έξοχική βίλλα του Τολέντο. Δέν έχεις έδώ τον αδελφό σου ή τον άστυνόμο για να σε γλυτώσουν απ' τα χέρια μου και γύρω μας παντοί είναι μόνον ή θάλασσα. Διάλεξε λοιπόν μόνη σου: Την θάλασσα ή την άγκαλιά μου. Κι' έσύ γέρο, εξακολούθησε, άποτενόμενος στον πατέρα της, υπορέεις αν θέλεις να μάς προσφέρεις λύτρα που ν' άξιζουν τη ζωή σου. Πές μας, λοιπόν, που έχεις κρυμμένους τους θησαυρούς σου και θλέπουμε.

Ο Ντελασκάρ, αντί ν' άπαντήσει, έσφιξε στην άγκαλιά του την 'Αϊζά, που κύταζε περιφρονητικά τον ληστή.

— Α, δέν άπαντάς; Ε; Ε; καμε ο ληστής, πολύ καλά. Και γυρίζοντας στους συντρόφους του, πρόσθεσε με άγρια χαρά:

— Λοιπόν φίλοι μου, άς πάρουμε τους μόνους θησαυρούς που δέν μάς εκρυσσε, άς θάλουμε γέρι στα κορίτσια. Σας τις παραχωρώ όλες και κρατώ μόνο μ... για λο άρισμά μου.

Και τελειώνοντας τη φράση του ώρμησε μέσα στην καμπίνα, ακολουθούμενος από τους συντρόφους του.

Ο Ντελασκάρ όμως κρατούσε τόσο σφιχτά στην άγκαλιά του την κόρη του, που άδικα προσπάθησε ο ληστής να τους χωρίσῃ. Και μανιασμένος τότε ο κακοήγος, σήκωσε τό τρομερό του τσεκούρι να χτυπήσῃ τον γέρο, πράγμα που θλέποντας η 'Αϊζά, έβαλε μιά δυνατή φωνή και ξεφεύγοντας απ' την άγκαλιά του πατέρα της, έπεσε με κλάμ... τά πόδια του άρστος. Τό τσεκούρι όμως κατέθηκε όρμητικό και χτύ-

πησε στο μέτωπο τον Ντελασκάρ, που οι άλλοι έσπευσαν να τον άρπάξουν στα χέρια και τον ρίζουν στη θάλασσα.

Την ίδια όμως στιγμή τό πλοίο τραντάχθηκε δολιχόρο κι' ένας δυνατός κρότος άκούστηκε. Είχε προσκρούσει πάνω σε σκόπελο, ενώ συλλογώς άκούσθηκε κι' ο κρότος ένός κανονιού. Τό μεγάλο κατάρτι του πλοίου, κομμένο στα δύο, έπεφτε πάνω στο κατάστρωμα.

★

Άκουβέρνητος ο «Αγιος Λουκάς» κι' άφημένος στη διάθεσιν των ανέμων απ' τους ναύτες-ληστές, που φρόντιζαν γι' άλλες δουλειές, κάποια στιγμή προσέκρουσε πάλι σε θάλασσα θράχια, χωρίς κανέναν απ' τους έπιβαίνοντας να τά διακρίνῃ. Και έν ήταν μόνον τά θράχια που δέν άντελήθησαν οι πειραταί του Μπατίστα, αλλά κι' ένα πολεμικό πλοίο που έρχόταν πίσω τους και που με σήματα καλούσε τον «Αγιο Λουκά» να σταματήσει.

Και καθώς τά σήματα αυτά έμειναν χωρίς άπάντησιν, ο πλοίαρχος του βασιλικού πλοίου, άπεφάσισε τότε με μιά κανονία να ξυπνήσῃ εκείνους που δέν έδειχναν διάθεσιν να τον υπακούσουν, ενώ συγχρόνως εξαπέστειλε προς τον «Αγιο Λουκά» δύο θάρκες, γεμάτες ώπλισμένους στρατιώτες.

Όταν ο Μπατίστα, άκούοντας την κανονία, άνέθηκε τρέχοντας στο κατάστρωμα και είδε τό «Βέρα Κρούζ», τό βασιλικό πλοίο, που είχε ρίξει άγκυρα λίγο πιο πέρα καθώς και τις δύο θάρκες, γρήγορα κατάλαβε πως ήταν χαμένος αν έπιεφε στα χέρια τους.

Έσφύριξε λοιπόν στους συντρόφους του να συνταχθούν κι' όταν όλοι βρέθηκαν στο κατάστρωμα, τους είπε δείχνοντας τους τό βασιλικό πλοίο:

— Είμαστε χαμένοι αν πιαστούμε! Καθένας σας λοιπόν άς σωθῃ όπως μπορεί.

Και δίνοντας τό παράδειγμα, ρίχτηκε πρώτος στη θάλασσα. Οι σύντροφοί του τον άκολούθησαν, και επειδή η παραλία ήταν κοντά, έφθασαν γρήγορα στην ξηρά, έτοιμοι να ξαναρχίσουν τό τίμιο έργο τους.

Στό μεταξύ αυτό οι θάρκες τό βασιλικό πλησίασαν τό πλοίο του Ντελασκάρ, όπου δέν είχαν μείνει παρά η 'Αϊζά, ή Ζουανίτα και τά λίγα κορίτσια που πήρε μαζί της.

Ο πλοίαρχος του «Βέρα Κρούζ», ντόν Λοπέζ ντέ Σίλβα, παρέλαβε την δούκισσα

ντέ Σανταρέμ και τά άλλα κορίτσια στο πλοίο του και άφησε στην τύχη του τον «Αγιο Λουκά», που παρασύρθηκε ύστερα από τά κύματα και τους άνέμους ως τά παράλια της Καρχηδονίας.

Μέρες δλάκερες τό «Βέρα Κρούζ» έπάλαψε με τη μανία των κυμάτων, κινδυνεύοντας κάθε τόσο, λόγω της σφοδράς θαλασσοταραχής που έπικρατούσε στο πέλαγος και μόνο όταν κόπασε ή τρικυμία, κατάρθωσε να έπιστρέψῃ στη Βαλέντσιαι.

Όταν η 'Αϊζά πάτησε τό πόδι της στην Ισπανία, ήταν άγνώριστη, απ' τον πόνο και τη λύπη που δοκίμασε για τον θάνατο του πατέρα της. Κι' ή λύπη της αυτή έγινε άκόμη μεγαλύτερη όταν έμαθε πως ο αδελφός της Γεζίντ πολεμούσε ακόμα στα όρη του Άλβαρσόν και ότι ο άγασπημένος της Φερνάντο Ντ' Άλμπάιντα διόθυνε μέρος του ισπανικού στρατού που πολεμούσε τον αδελφό της.

Μόλις τό πλοίο είχε φθάσει στον λιμένα της Βαλέντσιαι, ο αντιβασιλεύς Μαρκήσιος Ντέ Καζαρέρα, άνέθηκε να υποβάλῃ τά σέβη του στη δούκισσα Ντέ Σανταρέμ και να την έρωτησῃ που ήθελε να παραμείνῃ.

— Στην έπαυλη του πατέρα μου, απήντησε η 'Αϊζά, που δέν μπορούσε να

συγκρατήσῃ τά δακρύα της. — Δυστυχώς ή έπαυλη του Ντελασκάρ θρίσκεται σε κακή κατάσταση, κυρία δούκισσα. Έχει καταστραφῇ από πυρκαϊά ένα μεγάλο μέρος της.

— Κάηκε! ρώτησε με φρίκη η 'Αϊζά, και γιατί Θεέ μου;

— Διότι οι επαναστάτες του Άλβαρσόν συνέλαβαν και έφόνευσαν τον Μέγαν Έροεξεταστήν Ντέ Σαντοβάλ, αδελφόν του δούκως Ντέ Λάρμα. Και πρόσ τιμωρίαν των επαναστατών ο λαός της Βαλέντσιαι υπό τάς ευλογίας του άρχιεπισκόπου έθαλε φωτιά στην έπαυλη του πατέρα σας και σε άλλα γειτονικά σπίτια των Μαυριτανών. Εύτυχως έπρόλαβα να έμποδίσω την τελεία καταστροφή της άπο τη φωτιά.

Η 'Αϊζά έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτική, μη ξέροντας που να ζητήσῃ άσυλο γι' αυτήν και τους συντρόφους της.

«Θα πάω στην Κάρμεν, σκέφθηκε για μιά στιγμή. Είμαι θεθαία πως θα με δεχθῇ με χαρά ή άδελφική μου φίλη στο μοναστήρι της Άναλήψεως στη Παμπελόν όπου ήγουμενευει.»

Πώς όμως θα πήγαινε ως εκεί; Ήταν αδύνατον να περάσῃ χωρίς σοβαρούς κινδύνους από την έπαρχία της Βαλέντσιαι, όπου ταχτικά έγινοντο ληστείες και φόνοι καθώς κι' απ' τό Άλβαρ-

σόν όπου έπολεμούσαν. Όσο για τη διάθεσιν της Άρρογόνος κι' αυτή δέν μπορούσε να θεωρηθῇ απόλυτως άσφαλής.

— Αν ήταν δυνατόν, είπα τέλος η 'Αϊζά στον άντ βασιλέα, να μάς μεταφέρῃ ή «Βέρα Κρούζ» στη Βαρκελώνη, απ' εκεί θα μπορούσαμε εύκολα να περάσωμε στην Καταλωνία για να φθάσωμε στη Παμπελόν.

— Αυτό μου φαίνεται και μένα τό καλύτερο, απήντησε ο αντιβασιλεύς κι' άπεχαιρέτησε την 'Αϊζά, πηγαινόντας να είδοποιήσῃ τον πλοίαρχο του «Βέρα Κρούζ» για τό νέο του ταξίδι μέχρι Βαρκελώνης και μετά να γράψῃ στον Βασιλέα, πληροφορώντας τον για την έπιστροφή της 'Αϊζας και την επιθυμία της να μεταβῇ στη Παμπελόν.

★

Και τό γράμμα αυτό άκριβώς διάβαζε ο Φίλιππος την ώρα που ο κόμης Ντ' Ουζέντ του άνέφερε τά μέτρα που έκρινε σκόπιμο να λάβῃ έναντίον του πρώην γραμματέως του πατέρα του.

Όλη όμως ή σκέψι του Βασιλέως ήταν τώρα στραμμένη στην Παμπελόν.

Τό συμβούλιο μου μου είχε προτείνει έχάτως, είπε ο Βασιλεύς, ξαφνικά, να προκαλέσῃ μιά συνάντησιν μου με την αντιβασιλίσσα της Γαλλίας Μαρίαν των Μεδίκων.

— Η Μεγαλειότης σας όμως δέν είχε δεχθῇ τότε την πρότασιν αυτή, είπε ο κόμης Ντ' Ουζέντ μη μπορώντας να καταλάβῃ τί έσήμαινε ή άνακική αυτή άλλαγή συζητήσεως.

— Ίσως είχα άδικον. Την δέχομαι τώρα. Επιθυμούσα όμως ή συνάντησιν αυτή να λάβῃ χώραν πλησίον των γαλλοισπανικών συνόρων, στην Παμπελόν, έξαφνα, που είναι μιά διαμονή πολύ ευχάριστη. Να γράψετε λοιπόν, κυρίε κόμη, καταλλήλως στον πρωθυπουργό της αντιβασιλίσσης και να κανονίσете την συνάντησιν μας αυτή όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα, είπε ο Φίλιππος στον πρωθυπουργό του. Γυρίζοντας μετά στον πνευματικό του, πρόσθεσε με χαρούμενο ύφος:

— Έμεεις, αδελφέ μου, θα φύγωμε αύριο για τη Ναβάρρα.

Η 'Αϊζά έφθασε στη Βαρκελώνη με τό «Βέρα Κρούζ» κι' απ' εκεί, αφού έλήφθησαν τά κατάλληλα μέτρα, έπέρασε χωρίς κανένα κίνδυνο την Καταλωνία και Ναβάρρα κι' έφθασε μαζί με την ακολουθία της στην Παμπελόν.

Η 'Αϊζά, θέλοντας να προστατεύσῃ τον πατέρα της, έπεσε στα πόδια του ληστού

μπορούσε να καταλάβει την αλήθεια και να συγκινηθεί. Κάποιο αυτοκίνητο που έρχεται από μακριά, τον άναγκασε να επισπεύσει την αναχώρησή του.

— Δεν πρέπει να μένετε άλλο εδώ, της είπε γρήγορα και προχώρησε να κρυφτεί κάπου ως που να περάσει το αυτοκίνητο.

Η νέα έμενε άκίνητη, ζαρωμένη, χωρίς να κλαίει πιά, κυττώντας άσηχημα στο κενόν. Γύρισε και την έκτύταξε καθώς απομακρυνόταν. Βέβαια, δεν έπρεπε να πάει κοντά της. Σ' έκεινο το μέρος έκινδυνευε η υπόληψή του, ο έγωισμός του...

Κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

★
“Όλη τη νύχτα στριφογύριζε στο μυαλό του ή εικόνα της κοπέλλας.

Ποιά μοίρα άρα γε να του την έβριζε μπροστά του;

Τ' άλλο πρωί, πήγε κακοδιάθετος κάπως στο γραφείο του. Οι υπάλληλοί του ήσαν μαζεμένοι να συζητήσουν για την κίνηση του Χρηματιστηρίου.

Ο κύριος Λεγεγιάν έχαιρέτησε κι' άνοιξε τις πρώινες έφημερίδες.

Ένας του υπέδειξε τις χαλαρωμένες χρηματιστηριακές τιμές, άλλα το βλέμμα του έτρεφε κάπου άλλο. Μ'ά είδησις έγραφε τα έξης: “Χθές κατά το μεσονύκτιον μιά νέα γυναίκα έρρίφθη στον Σηκουάνα κοντά στην γέφυρα του Σαλλύ. “Όταν την ανέσυραν οι φύλακες του ποταμού, δεν έβρινε σημεία ζωής. Είναι ξανθή, είκοσι πέντε περίπου έτών και μέτρια ντυμένη. “Επειδή κανείς δεν ένδιεφέρθη γι' αυτήν, έξετέθη το πτώμα της στο λατροδικαστικό έργαστήριο προς αναγνώρισιν.”

Μόλις τελείωσε τις γραμμές αυτές, άνεσκήρτησε. “Ω! δεν έπρεπε να φύγω χθές. Του φάνηκε πως είχε έγκληματήσει προς χάριν του έγωισμού και της ύποληψώς του.

Είχε γίνει κίτρινος. “Ασφαλώς θα ήταν αυτή. Την έφερε μιά στιγμή στη σκέψη του, καθώς έκλαιγε: “Ω, χρή με χυμένη στο πρόσωπο τη μελαγχολία του πόνου. “Α, έπρεπε ν' άκούση περισσότερο τους χτύπους της καρδιάς του και την συγκίνηση των ευγενικών των αισθημάτων, παρά τη φωνή του έγωισμού του. “Αν έβλεπε μιά γυναίκα της τάξεώς του, να υποφέρει, τι θα έκανε; “Ασφαλώς θα τσακίζόταν να την περιποιηθί. “Αλλά γι' αυτήν...

Σηκώθηκε ταρανιμένος, (Το τέλος στη σελίδα 66)

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — “Επιστρέφοντας ο Ζακόμπ Μενιέ με την οικογένειά του από το Μπορντώ στο Παρίσι, κατηύθυνε στην όδο Παλαιού Περιστερώνας 6, όπου ήξερε ότι υπηρετούσε ο Σιμόν Ζιμόν, ένας παλιός του φίλος, ως θυρωρός. “Εκεί άφου ο μπάρμπα Σιμόν άνεγνώρισε τον παλαιό του σύντροφο των επαναστατικών ημερών, τον υπέδεχθη μέσα στο θυρωρείο του και ύποσχέθη στον Ζακόμπ να του έννοικήσει ένα διαμέρισμα για τέσσαρα άτομα.

— Και τώρα, που ξεκουραστήκατε, κατέλξει ο Σιμόν, μπορούμε ν' άνεθούμε να δούμε το σπίτι. Είναι ένα αληθινό κλουβάκι! “Αέρα και ήλιο όσο θέλεις!... ό,τι χρειάζεται κανένας για να είναι ευτυχισμένος).

10ον

“Υστερ' από λίγα λεπτά ο Ζακόμπ και η οικογένειά του μαζί με τον μπάρμπα Σιμόν θρίσκονταν στο πέμπτο πάτωμα, όπου ο θυρωρός δεν έπαυε από του να έπαινη τα πλεονεκτήματα των δωματίων που του έδειχνε.

— Αυτό εδώ το δωμάτιο, κάμει για σένα και την κυρά σου, έλεγε ο Σιμόν στον Ζακόμπ, δείχνοντάς του το μεγαλύτερο δωμάτιο που είχε και μιά μικρή σάλα.

— Το παλληκάρι άπ' έδω πρόσθεσε δείχνοντας τον Λεόν, το φθάνει ή σάλα μ' ένα καλό σιδερένιο κρεβάτι.

— Μ' άρέσουν πολύ! δήλωσε ο Μενιέ.

“Ο Σιμόν έκαμε δυο-τρία θήματα ακόμα κι' έδειξε ένα μικρότερο φωτεινό δωμάτιο.

Κι' αυτό, είπε, θα εί-

ναι ό,τι πρέπει για τη μικρή που λέτε.

— Ναί, θα είναι σαν άληθινό κλουβάκι για τη Τζέννη μας! φώναξε ο Ζακόμπ... Δεν σου φαίνεται, γυναίκα, σαν νάγιναν όλα για μας; “Εδω ή Τζέννη μας θα μπορέση να κάμει όλην κρεβάτοκάμαρά της και να εργάζεται κι' όλας στο ίδιο δωμάτιο...

— Χωρίς να λογαριάσω με, πρόσθεσε ο Σιμόν, πως τίποτε δεν θάβναι εύκολότερο για την δεσποινίδα Μενιέ, από του να φυτέψη και ώραία λουλουδάκια έδω στην ταράτσα της, που άνοιγει το παράθυρό της!...

— Λοιπόν, μπάρμπα Σιμόν, έκαμε ο Μενιέ, ύπογράφω και με τα δυο μου χέρια το συμβόλαιο της έννοικήσεως, ύπό τον όρο όμως να εγκατασταθούμε άμέσως στο σπίτι μας.

— Αυτό θέλω κι' εγώ! έπεκρότησε ο θυρωρός, τρίθοντας τα χέρια του από ευχαρίστησι.

— Τα έπιπλά μας θάρθουν σε λίγες μέρες...

— Δηλαδή θα περάσουν καμμία δεκαριά μέρες! “Ισασμε τότε θα σας δώσω ένα έπιπλωμένο δωμάτιο στο σπίτι, κι' έτσι δεν θάχετε ανάγκη να πάτε στο ξενοδοχείο...

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Δέκα μέρες άργότερα δολόκληρος ή οικογένεια Μενιέ έγκραθισόταν δριστικά στο διαμέρισμα που τόσο

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΛΕΥΚΗ ΤΕ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

πρόθυμα έθεσε στη διάθεσή της ο θυρωρός του οικήματος άριθ. 6 της όδοϋ Παλαιού Περιστερώνας.

“Η σκηνή που έξετυλίχθη μεταξύ της Τζέννης και των δικών της που ξανααυνητώντο ύστερα από τόσων έτών χωρισμό, ύπήρξε τόσο συγκινητική, υπό επί μέρες δολόκληρες το διαμέρισμα έκείνο της παλαιάς πολυκατοικίας πανηγύριζε το εύτυχές γεγονός.

Περισσότερο όμως εύτυχισμένη άπ' όλους ήταν ή Τζέννη που καθώς βρισκόταν τώρα ανάμεσα στους δικούς της, παραδινόταν κάθε μέρα στην άναπόλητη των μελλοντικών της σχεδίων, που είχαν κάμει μαζί με τον Μαρσιάλ.

“Ο Ζακόμπ είχε συμφωνήσει με την κ. Μπαστέλ ότι ή Τζέννη θα πήγαινε, για λίγο καιρό ακόμη να εργάζεται στο έργοστάσιο, άλλ' ό,τι θάφευγε το θρόδυ για να τρώη και να κοιμάται σπíti της.

“Ετσι και γινόταν τακτικά, προς μεγάλην χαράν της Τζέννης, που φανταζόταν ότι ίσως και να συναντούσε κάποτε στον δρόμο τον Μαρσιάλ.

Κι' άνυπομονούσε τώρα περισσότερο να τον δη γιό να του άναγγείλη το εύχάριστο γεγονός της άφιξέως των δικών της.

“Ο Μαρσιάλ όμως, που δυο-τρείς φορές τον είχε δη να περιφέρεται στο άντικρυστό πεζοδρόμιο του έργοστασίου της κ. Μπαστέλ, τώρα τελευταία, δεν φαινόταν πουθενά.

Τι νάχη γίνεi άρα γε; Γιατί αυτή ή παρατεταμένη του άπουσία;

Πολλές φορές οι έρωτήσεις αυτές άπασχόλησαν τη σκέψη της Τζέννης, ποτέ όμως δε βέλησε να ύποθέση ότι ο άγαπημένος της την είχε ξεχάσει.

“Θά περιμένω!”, έλεγε μ' έμπιστοσύνη στον έαυτό της και τα μάτια της γέμιζαν δάκρυα...

★
“Ενα πρωινό καθώς ή Τζέννη τακτοποιούσε, κατά την συνήθειά της, τα λουλούδια που είχε θάλει στο παράθυρό της, λίγο πριν φύγη για τη δουλειά της, άκουσε ξαφνικά ν' άνοιγουν τα παραθυρόφυλλα κάποιου δωματίου που θρίσκόταν στην άπέναντι πτέρυγα του δικού της.

“Εκπληκτη ή Τζέννη, για τι πρώτη φορά έδλεπε ν' άνοιγν ή έκείνο το παράθυρο, έτοιμαζόταν να τραθηχθί μέσ' το δωμάτιό της, όταν

ένα έπιφώνημα έκπληξεως την έκαμε να σηκώση τα μάτια της και να καρφωθί στη θέσι της.

Καί, με τη σειρά της κι' αυτή, άφησε μιά πνιγμένη φωνή. “Ήταν έκείνος!

“Εκείνος, ο Μαρσιάλ, που με το σώμα κρεμασμένο έξω άπ' το παράθυρο, την κύτταζε έκπληκτος, συγκινημένος, μαγεμένος.

“Αν φυσικά ή Τζέννη δεν είχε πάει νύχτα σ' έκείνο το δωμάτιο, τότε που ο Μαρσιάλ την θρήκε ένα βράδυ της άπόκριας έρημης στους δρόμους, κι' άν την άλλη μέρα δεν έφευγε με χίλιες προφυλάξεις για να μη την δη κανείς, δεν θάδειχνε τόσο ταραχή καθώς έβλεπε τώρα άπέναντί της τον Μαρσιάλ να της χαμογελά εύτυχισμένος.

“Ασυναίσθητα έφερε το χέρι της στην καρδιά της και με τη χαρά ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, τούδειχνε πόσο εύτυχισμένη ήταν.

“Η ώρα όμως περνούσε. “Η Τζέννη έπρεπε να πάη στο έργοστάσιο της κ. Μπαστέλ.

“Εκαμε ένα πήδημα μέσα στο δωμάτιό της και ξαναγύρισε άμέσως, κρατώντας στο χέρι το εργατικό καλάθάκι της και το έδειξε στον γείτονά της.

“Εκείνος δεν άργησε να καταλάβη, και οι δυο τότε άντήλλαξαν σιωπηλά χαιρετισμό που έσήμαινε «καλήν άντάμωσιν».

“Α! το πρωινό έκείνο ή Τζέννη, φιλώντας τον πατέρα και την μητέρα της, δεν μπόρεσε να κρύψη την μεγάλη χαρά της.

Το πρόσωπό της άκτινοβόλουσε τόσο, που ο Ζακόμπ της είπε συγκινημένος:

— Πολύ, πάρα πολύ χαρούμενη σε βλέπω σήμερα παιδί μου!

— Γιατί είμαι εύτυχισμένη... πολύ εύτυχισμένη, τώρα... κοντά σας... πατέρα!

Το πρόσθεσε με κάποιο δισταγμό αυτό το «κοντά σας», γιατί δεν μπορούσε ακόμα να φανερώση και τον άλλο λόγο της άπέραντης εύτυχίας της.

★
“Όταν ο Μαρσιάλ ξανάκλεισε το παράθυρό του, ύστερα από την άναχώρησι της Τζέννης, δεν ήταν πιά ο ίδιος άνθρωπος, που μόλις την προηγούμενη είχε πή στο θυρωρείο:

— Νά θάλης νοικιαστήριο για το δωμάτιο που κρατά άδριο το πρωί, γιατί έγω τ' άφήνω, μπάρμπα Σιμόν!

Τώρα οι προθέσεις του μετεβλήθησαν με μιάς.

Κι' όταν ο θυρωρός, βλέποντάς τον να μπαίνει στη

θυρωρείο, του είπε με ύφος περίλυπο:

— Μας φεύγεις, λοιπόν, κύριε Μαρσιάλ!

— “Όχι μπάρμπα Σιμόν του άποκρίθηκε, χαμογελώντας ο νεαρός δικηγόρος, ή νύχτα με συμβούλεψε καλύτερα καί... άλλαξα γνώμη!

— “Ωστε μένεις;
— Ναί, φίλε μου, μένω!
— “Α! τόσο το καλύτερο!

Κι' άφου με τον τρόπο αυτό φανέρωσε την ευχαρίστησή του θα κρατούσε τον νοικάρη που τόσο άγαπούσε για τις γενναϊοδωρίες του, ο πονηρός θυρωρός προσπαθούσε να μαντεύση για ποιο λόγο, ο νεαρός δικηγόρος, άλλαξε τόσο ριζική γνώμη μέσα σε λίγες ώρες...

Κι' όταν ο Μαρσιάλ έφυγε σφυριζοντας, ο μπάρμπα Σιμόν μονολόγησε, ξύνοντας το κεφάλι του:

— Κάτι τρέχει έδω πέρα! Πρέπει νάχω τα μάμου τέσσερα!

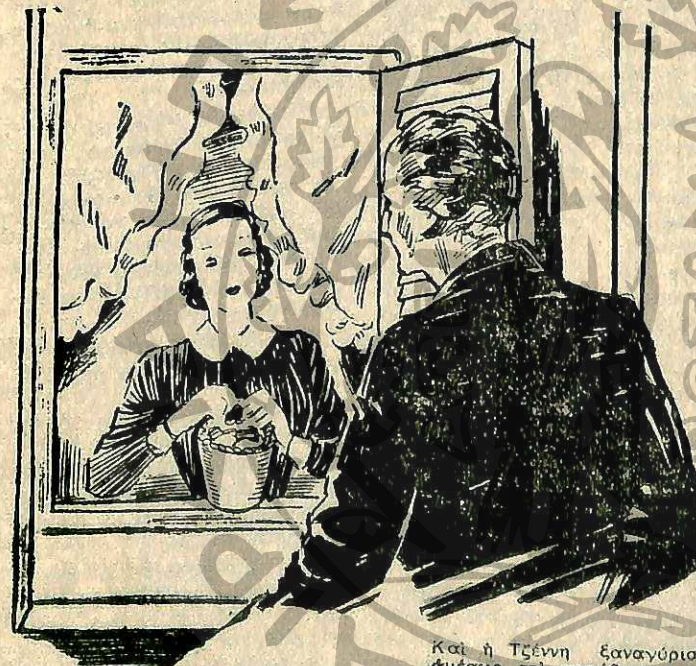
Και ύστερα από λιγόστιγμη σκέψη:

— Το κάτω-κάτω είναι χρυσό παιδί!... Θάταν κρίμα να τον λυπήσω, είπε.

Λίγες όμως στιγμές άργότερα, όταν ο μπάρμπα Σιμόν γύρισε από το άπέναντι καπηλειό, φώναζε χαμογελώντας πονηρά:

— Δεν είναι μόνο ή νύχτα που δίνει καλές συμβουλές...

Και το κρασάκι ξανανοίγει το μυαλό... “Όταν μοδπε πως θα ένενοικήσθη το δωμάτιο, είδοποησα τη δεσποσύνη Λευκή... Το λοιπόν, άφου τώρα δεν φεύγει, πρέπει πάλιν να πω στη δεσποσύνη τί γίνεται... ά-φου, διάβολε, πληρώνομαι γι' αυτό!...

Και ή Τζέννη ξαναγύρισε άμέσως στο παράθυρο κρατώντας στο χέρι της το καλάθάκι που το έδειχνε στον Μαρσιάλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

“Όταν ο πρώην άστυνόμος Μαρσουλίνο, πατέρας του σημερινού ίπποκόμου της Λευκής, έούστησε τον παλαιοπώλη Ζοζέφ Μπρικού στον Γκοντράν Ντ' “Ωμόν, ο δολοφόνος του κόμητος Ντέ Μοράν, κατάλαθε άμέσως με την έγκληματική του διορατικότητα, ότι προσλαμβάνοντας τους δυο αυτούς ανθρώπους ως συνεόχους, έξετίθετο στη διάθεσί τους.

Για ν' άφαιρέση λοιπόν κι' από τον ένα κι' από τον άλλον κάθε έλπίδα έκμεταλλεύσεως, είχε ένεργήσει σαν άνθρωπος φρόνιμος που ήξερε με ποιους είχε να κάμη.

Και για ν' άρχιση, άφησε τον παλαιοπώλη ν' άφηγιθί τη μακριά του ιστορία που άφωρούσε το τσαλακωμένο γράμμα της Μπέρθας που θρήκε μέσ' στην παληοντουλάπα π' άγόρασε άπ' το Ζακόμπ Μενιέ.

Είχε άκούσει προσεκτικώτερα, άπ' όσο φαινόταν, κρατώντας καλά στη μνήμη του όλα τα σημεία της διηγήσεως αυτής που μπορούσαν να 'ον ένδιαφέρουν.

“Υστερα, όταν έμαθε ότι ήθελε να μάθη, σήκωσε τους ώμους του, λέγοντας:

— “Όλα αυτά δεν έχουν για μένα κανένα ουσιαδες ένδιαφέρον, ούτε και άποδεικνύουν ή το μικρό που άναφέρει το γράμμα είναι πράγματι ή κόρη του μακαρίτου εξαδέλφου μου, που θάθελα πολύ, άν ήταν στη ζωή, να θρω και να προστατεύσω... “Επειτα σεις δεν

ξέρετε ακόμα και τί άπέγινε το άτομο από το όποίο αγοράστηκαν τα έπιπλα.

“Ο Μαρσουλίνο, που έβλεπε το κέρδος να φεύγη άπ' τα χέρια του, θιάστηκε ν' άπαντήση:

— “Ω! όσο γι' αυτό άναλαμβάνω εγώ να το θρω!

— Τότε, λοιπόν, είπε ο Γκοντράν, ένεργήστε, φρονήστε και ίσως τον θρήτε... Τότε, άλλα μόνον τότε, θα δούμε πως θα διεξάγουμε την ύπόθεσι αυτή.

“Ο Μπρικού, που έβλεπε κι' αυτός επίσης ότι ή ύπόθεσι δεν ήταν τόσο εύκολη, όσο νόμιζε, μόρφασε στενοχωρημένος.

“Ο Γκοντράν όμως, που ήξερε καλά με τί είδους ανθρώπους είχε να κάμη, τους άφησε με την έντύπωσι ότι το πράγμα, κατ' άρχήν τουλάχιστον, είχε άπορριφθί. Κι' έτσι έδωσε και στους δυο να καταλάβουν ότι έπρεπε ν' άποσυρθούν.

“Απογοητευμένος έντελώς ο Μαρσουλίνο, έτοιμαζόταν να φύγη, όταν αλλάζοντας ξαφνικά γνώμη:

— Θά μās κάμετε την τιμήν, κύριε, είπε, να μās δεχθήτε όταν θα παρουσιασθούμε πάλι με νέα;

“Ο Γκοντράν έκαμε πως σκέπτεται λίγες στιγμές και μετά με τόνο αλαζονικό:

— Σ κοπέλω να φύγω από το Παρίσι, τους είπε. Θάταν λοιπόν άνώφελο να ξανάλθετε πριν μάθετε ότι επέστρεψα...

Στάθηκε λίγες στιγμές κι' έπείτα προσέθεσε έπιτακτικά:

— “Αφήστε μου τις διευθύνσεις σας!

“Ο Μαρσουλίνο έθγαλε από την τσέπη του μιά κάρτα και την έδωσε στο συνομιλητή του.

“Ο Μπρικού όμως που δεν είχε κάρτες, τράβηξε από ένα θρώμικο σημειωματάριο ένα φύλλο χαρτιού πάνω στο όποιο χάραξε λίγες γραμμές με μολύδι. “Υστερα διπλώσε το χαρτί στα τέσσερα και τώδωσε στον Γκοντράν χωρίς να πη λέξι.

“Όταν οι δυο επισκέπτες έφυγαν, ο Γκοντράν, άφου διάβασε τη διεύθυνσι του Μαρσουλίνο, ξεδίπλωσε και το χαρτί του Μπρικού.

Μόλις όμως έβριζε μιά γρήγορη ματιά πάνω σ' αυτό, τα μάτια του γούρλωσαν έκπληκτικά, καθώς διάβαζαν τις θιαστικά χαραγμένες γραμμές:

““Αν θέλετε να με δήτε μόνον, έλάτε τα μεσάνυχτα στην όδο Δυό-Γεφυρών 3, στο Τρίχρωμο-Κανόνι”.

Κι' από κάτω με πιο ζωη-

ρά γραμμάτια ήταν χαρά-
γμένο :

«Μυστικότητα και έχεμύ-
θεια».

Για έναν άνθρωπο ξευπνο
σάν τον Γκοντράν, δεν ήταν
δύσκολο να καταλάβει ότι
το σημείωμα εκείνο του
Μπρικού έσημαινε ότι ο
παλαιопώλης ήθελε να δια-
πραγματευθεί μόνος του την
υπόθεσι χωρίς τον φίλο του
Μαρσουλίνο.

Η πρότασι αυτή δεν του
φάνηκε άσχημη κι' απ' εκεί-
νη τη στιγμή απέφασε
κιάλας να πάη στο ραντε-
βου του παλαιопώλου.

Φυσικά ο Γκοντράν δεν θα
πώκαμε πρίν πάρη όλες τις
ανάγκαιες προφυλάξεις.

Κι' ο άνθρωπος που είχε
πρό των κατορθώσει μια
χαρά να υποδύεται τον "Αγ-
γίλο Ουίλλιαμ Μπένσον, δεν
άργησε να μεταμφιεσθή—στο
μικρό περίπτερο που είχε
στήν άκρη ενός κτήματός
του στα περίχωμα του Πα-
ρισιού — σ' έναν τύπον με-
θυσιμένου απ' εκείνους που
κατά τη γνώμη του συχνά
ζαν στην ταβέρνα «Το Τρί-
χρωμο-Κανόν».

Κι' όταν πρὸς τὰ μεσάνυ-
χτα πλησίασε, μεταμφιεσμέ-
νος σὸν τόπο πού του ὠρι-
ζε, ο Μπρικού, ο Γκοντράν
χαμογέλασε ικανοποιημέ-
νος, γιατί δεν είχε γελα-
σθῆ.

Η ταβέρνα «Τρίχρωμο-
Κανόν» ήταν ένα απ' τὰ
φρικτά εκείνα καταγώγια
των οποίων οι πελάτες στρα-
πολογούνται, αν μπορεί να
πῇ κανείς έτσι, μεταξύ
των ανέργων και κάθε βαθ-
μού κακοποιών.

Εκεί μέσα συναντούσε
κανείς, χαμένους μέσα σε
μια άποπνικτική καπνία,
κλέφτες και μεθυσμένους,
δολοφόνους και προαγω-
γούς, δασκάλους και μαθη-
τευμένους της τέχνης, που
συνιστάται στο πως να
παίρνουν κανείς τα χρήματα
του άλλου, αδιάφορο με
ποιό τρόπο...

Όταν ο Γκοντράν πάτη-
σε το κατώφλι της πόρτας
της ταβέρνας, τούφθασε να
δῇ το πρόσωπο του κατα-
στηματάρχου και ν' ακούση
με τι τρόπο συζητούσε με
τους πελάτες του για να πά-
ρη άμέσως μια άκριθη ιδέα
των συνηθειών του καταγω-
γίου εκείνου.

Πῆγε λοιπόν και κάθισε
σε μια άκρη του πάγκου
και βγάδοντας ένα πεντό-
φραγκο από την τσέπη του,
το χτύπησε δυο-τρεις φορές
στο ζύλο, χωρίς να θγάλη
λέξι.

Άμέσως ο καταστημα-
τάρχης έβαλε μπροστά του
ένα ποτήρι κι' ἀπράχοντας
ένα μπουκάλι χωρισμένο σε
τρία διαμερίσματα :

— Άσπρο, μαύρο ή κοκ-
κινέλι; ρώτησε με θραχνια-
σμένη φωνή.

Κι' έπειδή ο Γκοντράν
φαινόταν σαν να δίσταζε
στην έκλογή :

— Κατάλαβα τί θέλεις,
μουρούρισε ο καταστημα-
τάρχης. Θέλεις το τρίχρωμο
κανόνι.

Σε λίγο ξαναγούρισε άφή-
νοντας μπροστά σὸν πελά-
τη του το μπουκάλι γεμάτο
και με τὰ τρία είδων κρα-
σιά.

Ο Γκοντράν πήρε το
μπουκάλι και το ποτήρι κι'
άπομακρύνθηκε από τὸν
πάγκο, προσποιούμενος ότι
ζητοῦσε θέσι να καθήση,
ένῳ στήν πραγματικότητα,
περνώντας ανάμεσα απ' τὰ
τραπέζια, προσπαθοῦσε να
διακρίνη τούς θαμώνες.

Και δεν άργησε να βρῇ
έκείνον πού ήθελε. Άποτρα-
πημένον σ' ένα παράμερο
τραπέζι, με το μέτωπο ά-
κουμπισμένο στα χέρια του
και θυρισμένο σε μελαγχο-
λικές σκέψεις, μπρός σ' ένα
άδειον ποτήρι, διέκρινε τὸν
Μπρικού.

Άφου ο Γκοντράν θε-
βαιώθηκε ότι δε γελιῶταν,
πλησίασε στο τραπέζι εκεί-
νο, και χωρίς να προφέρῃ
λέξι, κάθισε αντίκρυ σὸν
παλαιопώλη, πήρε το ποτή-
ρι του, το έβαλε κοντά στο
δικό του και τὰ γέμισε και
τὰ δυό.

Ο Μπρικού σήκωσε τὰ
μάτια του περιέργως πάνω
στο άτομο εκείνο πού τὸν
προσκαλοῦσε σιωπηρά να
του κάμη συντροφιά και :

— Ωστε, λοιπόν, κερνάς;
έκαμε γελώντας.

— Υστερα, κυττάζοντας
τὸν Γκοντράν, εἶπε επιφυλα-
κτικά :

— Δεν σ' έχω ξαναδῇ δὼ
μέσα... δεν φαίνεσαι...

Χωρίς ν' ἀποκριθῇ ο
Γκοντράν, έβγαλε απ' την
τσέπη του το χαρτί πού του
είχε δώσει το πρῶο δ' ίδιος
και το έβαλε μπροστά του.

Αναγνωρίζοντας τὸν χα-
ρακτηῖρα του ο παλαιопώ-
λης, δεν μπόρεσε να μὴν ά-
φήση επιφώνημα έκπλήξεως :

— Πῶς!.. εἰσεις... εἰσθε;
τραύλισε.

— Ναί! ἀποκρίθηκε ο
Γκοντράν, εἶναι μεσάνυχτα
και ήλθα. Τι έχεις να μου
πῆς;

— Έχω με νέα.

— Πῶς;

— Έμαθα πού βρίσκεται
ο θλάτης πού θῆκε την μι-
κρή.

— Πού βρίσκεται;

— Δεν μπορῶ να σᾶς το
πῶ... χωρίς να ξέρω τί θέ-
λετε να κάμετε.

— Μπορείς ν' αναλάβης
να μου φέρης τῇ μικρή,
ὅπως την λές;

— Μάλιστα!... Άλλά αὐτό
ἐξαρτάται...

— Άπ' την ἀμοιβή, δεν

είναι έτσι;

— Το καταλάβετε!...

— Χίλια φράγκα...

— Προκαταβολικῶς, μά-
λιστα. Κι' άλλα τόσα όταν
σᾶς φέρω τό... πεσέσι.

— Πότε θα φύγης;

— Πότε θα πληρώσετε;

Ο Γκοντράν έβαλε το χέ-
ρι του στο άνοιγμα της
μπλούζας του κι' έβγαλε ά-
πό μια έσωτερική τσέπη ένα
τασλακωμένο χαρτί πού το
έβαλε, κάτ' απ' το τραπέζι,
στα χέρια του παλαιопώ-
λου.

— Λιγάκι προφύλαξι! ψι-
θύρισε ο Μπρικού, έδῶ μέ-
σα δεν εἶναι μέρος για να
δείχνετε τέτοια πράγματα.

Υστερα άφου έρριξε μια
έξεταστική ματιά γύρω του:

— Άς το στρίψωμε ὅσο
μπορούμε γρηγορώτερα, εἴ-
πε και συνεχίζουμε την
κουθέντα μας στο δρόμο.

Εἶνε λιγώτερο επικίνδυνον έ-
ξω.

Οι δυό άνδρες θγήκαν
απ' το θρώμικο εκείνο κα-
ταγώγιο και άσφαλῶς θα
συνεννοήθηκαν θαυμάσια,
γιατί την άλλη μέρα ο Μπρι-
κού έφευγε για το Μπορ-
ντό...

★

Όταν ο παλαιопώλης, ὅ-
στερ' από ένα χρονικό διά-
στημα, αντί να έπαναφέρῃ
τη «μικρή» άρκέσθηκε να
έχειριση μονάχα στο συνέ-
νοχό του την άλυσίδα και
το χρυσό μενταγιόν πού φο-
ρούσε η Τζέννη, ο Γκοντράν
δεν τὸν είχε ξαναδῇ, παρά
κατά άραϊά διαστήματα, ὅ-
σες φορές δηλαδή ο Μπρι-
κού θυμῶταν να πάη να
δανεισθῇ — ήταν ή λέ-
ξι πού μεταχειρίζονταν —
μερικά χρήματα από το τα-
μείο του έκατομμυριούχου.

Στο μεταξύ αὐτό ο άστυ-
νομικός Μαρσουλίνο είχε πε-
θάνει κάτω από περιστάσεις
πού μπορούσαν να έξεγεί-
ρουν σοβαρές υπόνοιες δη-
λητηριάσεως.

Κι' όταν ο Μπρικού άνήγ-
γειλε μεγαλόφωνα το πᾶ-
γμα αὐτό στο Γκοντράν, έ-
να θράδυ πού ο έκατομμυ-
ριούχος είχε πάει να συναν-
τήση τὸν άνθρωπο πού του
δάνειζε χρήματα, ο Ντ' Ω-
μόν είχε μια παράδοξη έμ-
πνευσι :

— Θέλεις πεντακόσια
φράγκα; εἶπε σὸν παλαιο-
πώλη.

— Θέλω... δηλαδή να τὰ
δανεισθῶ.

— Λοιπόν, ἐγὼ δέχομαι
να σοῦ δώσω, πρόσεχε, να
σοῦ δώσω χίλια, ὑπό έ-
να ὅρον ὅμως.

Και συγχρόνως ο Γκον-
τράν, άνοιγοντας το σημειω-
ματάριό του έδινε ένα μολύ-
δι σὸν συνομιλητή του.

— Θέλετε απόδειξι; έκαμε
γελώντας ο Μπρικού.

— Νάί, αλλά θα σοῦ την

υπαγορεύσω ἐγὼ... Γράφε!..

Ο Μπρικού τοποθέτησε
μπροστά του άνοιχτό το ση-
μειωματάριο και περίμενε,
Ο Γκοντράν άρχισε :

«Εγὼ ο Ζοζέφ Μπρικού,
παλαιопώλης το έπάγγελμα
δμολογῶ ὅτι...

«Έγινε μια λογοστειγμη
σιωπῇ και ο άνθρωπος πού
έγραφε σήκωσε παραξενεμέ-
νος τὰ μάτια του και κύτ-
ταξε έκείνον πού ὑπηγόρευε.

Ο Γκοντράν, με το αὐτό
πάντοτε γαλήνιο ὕφος, έξη-
κολούθησε :

«Έδολοφόνησα...

Ο Μπρικού τινάχτηκε μ'
ένα πήδημα.

— Τί; έκαμε.

Ο Γκοντράν Ντ' Ωμόν

τὸν κύτταξε κατάματα και
του εἶπε :

— Εἶναι μια δανειστική
φαντασιοπληξία.

Ο Μπρικού ξανακάθισε:

— Άς εἶναι εἶπε, άφου
εἶναι φαντασιοπληξία σας...

Άπό το ὕπουλο θλέμμα
ὅμως πού έρριξε πάνω σὸν
Γκοντράν, ο τελευταίος αὐ-
τός θα μπορούσε, αν το
πρόσεχε, να καταλάβῃ ὅτι
του επιφύλασσαν κι' αὐτοῦ
μια έκπληξι.

Απορροφημένος ὅμως ο
λοκληρωτικᾶς απ' την ιδέα
του, έκηκολούθησε να ὑπα-
γορεύῃ :

«Έδολοφόνησα τὸν άστυ-
νομικό κλητῖρα Μαρσουλί-
νο...»

Ο Μπρικού είχε γράψει
χωρίς να συνοφρυωθῇ.

Φαινόταν σαν να μὴν είχε
πιά συνείδησι εκείνου πού έ-
καμε.

Ο Γκοντράν, αὐτός, τη-
ρούσε άτάραχη ψυχραιμί-
α.

Επηκολούθησε μικρή σιω-
πῇ κι' ύστερα ο Γκοντράν έ-
πανέλαβε :

— Δεν τελείωσα. Πρόσθε-
σε!

Ο Μπρικού ὑπήκουσε και
καθῶς ο έκατομμυριούχος
υπηγόρευε, έγραψε και τίς
παρακάτω γραμμές :

«Και έπειδή, άφ' ενός μὲν
με τύπτει ή συνείδησίς μου,
άφ' ετέρου δε τρέφω την
έλπιδα ὅτι ή ὁμολογία μου
θα ληθῇ έπικειῶς ὅπ' ὅψιν,
δάνειζε χρήματα, ο Ντ' Ω-
μόν είχε μια παράδοξη έμ-
πνευσι :

— Θέλεις πεντακόσια
φράγκα; εἶπε σὸν παλαιο-
πώλη.

— Θέλω... δηλαδή να τὰ
δανεισθῶ.

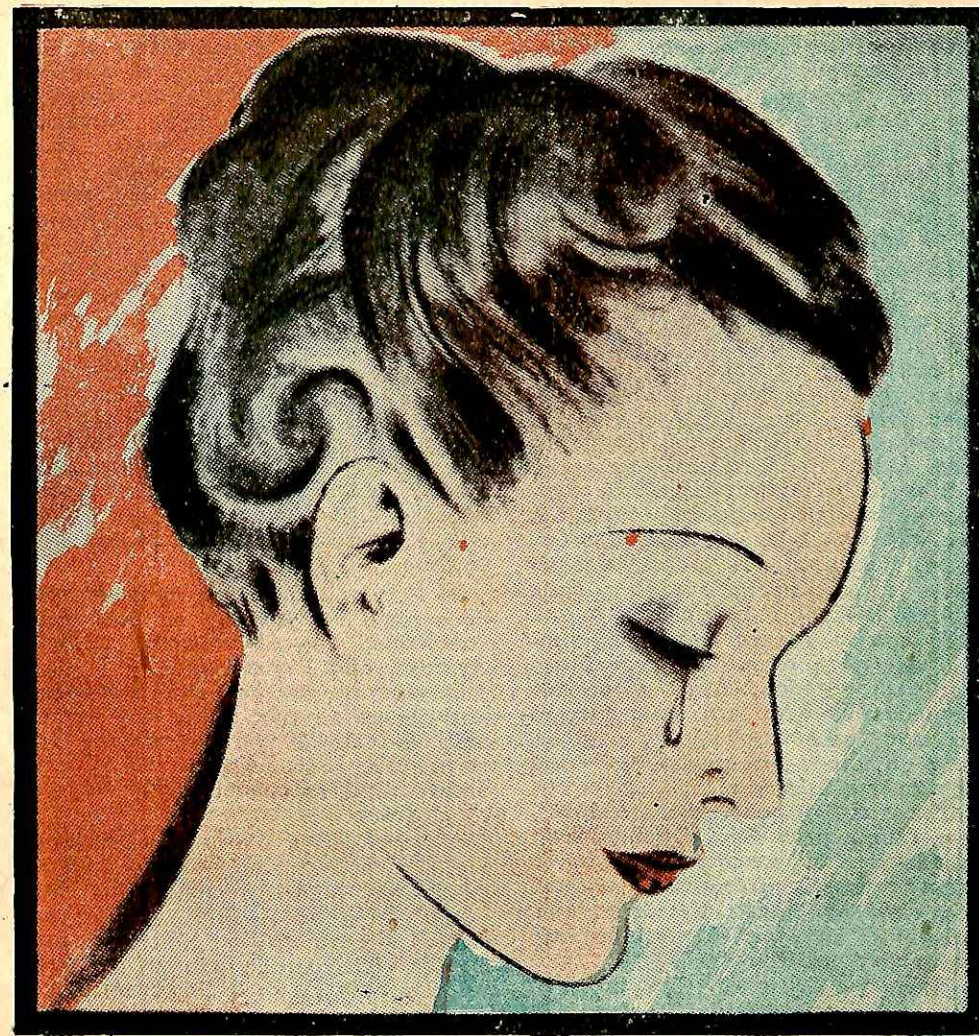
— Λοιπόν, ἐγὼ δέχομαι
να σοῦ δώσω, πρόσεχε, να
σοῦ δώσω χίλια, ὑπό έ-
να ὅρον ὅμως.

Και συγχρόνως ο Γκον-
τράν, άνοιγοντας το σημειω-
ματάριό του έδινε ένα μολύ-
δι σὸν συνομιλητή του.

— Θέλετε απόδειξι; έκαμε
γελώντας ο Μπρικού.

— Νάί, αλλά θα σοῦ την

(Ακολουθεῖ)

Μαζεμένη τώρα σε μια γωνιά του
βαγονιού, με τὰ μάτια κλειστά, ἐνό-
μιζε πῶς έβλεπε τὸν Γουσταῦο να
διαβάξῃ το γράμμα πού του άφησε
έπάνω στο τραπέζι, και τὸν λυπῶ-
ταν. Η σκέψις να εγκαταλείψῃ για
πάντα το σπίτι, δεν της ήρθε άμέ-
σως στο νοῦ. Η ὀδυνηρή λύσις τοῦ
δράματος είχε ὀριμάσει μέσα της
σιγά-σιγά. Όλα έχουν ένα ὄριο —
και ή τελευταία άνυπόφορη σκηνή
πού της έκαμε ο Γουσταῦος, της έ-
δωσε το θάρρος να προβῇ σ' αὐτό
πού έκαμε.

Τὴν έκατηγόρησε ὅτι τᾶχε φτιά-
ξει με τὸν Έρρικο, τὸν άντρα της
πιδό αγαπημένης φίλης της. Και ή
κατηγορία αὐτή πού στηριζόταν μο-
νάχα σε μιαν άρρωστημένη φαντα-
σία, την έπεισαν ὅτι ή συζυγική της
ζωή είχε έντελῶς χρεωκοπήσει. Κα-
λύτερα, λοιπόν, νάφευγε, να διέκο-
πτε κάθε σχέση μαζί του, νάρχιζε
άλλου μια νέα ζωή...

★
Νάτην, λοιπόν, μέσα στο τραῖνο,
δλομόναχη, άνίκανη να κάμη και
την παραμικρή σκέψι για το μέλ-
λον. Βρισκόταν ὅμως μέσα σ' ένα
τραῖνο, ἐπομένως ήταν ἐλεύθερη,

Ένα τρυφερό διήγημα
ΟΥ ΑΟΡΕΝΤΣΟ ΤΖΙΑΛΙ

πρὸς το παρὸν τουλάχιστον.

Πήγαινε στη θεία της, την Αιμ-
λία, πού δεν θα την έπερίμενε βέ-
βαια, αλλά πού άσφαλῶς θα την ὀ-
ποδεχόταν με μεγάλη στοργή. Ο
Γουσταῦος δεν ήθελε ποτέ οὔτε ν' ά-
κούση γι' αὐτήν, πού την θεωρούσε
πολύ ιδιότροπη και «στριμμένη», γι-
ατι ζούσε ὅλο το χρόνο στην έξοχή,
ανάμεσα στους χωρικούς πού δεν
την εσέβονταν καθόλου.

Κατά τη γνώμη του Γουσταῦου, ή
θεία της ήταν μια επικίνδυνη τρελλή,
ή προσωποποίησης της πιδό ἐγωιστι-
κής μισανθρωπίας! Έπρωτιμούσε,
λοιπόν, να την άγνοῇ, και ν' άγνοῇ-
ται απ' αὐτήν. Η Μάγδα ὅμως είχε
ἀνέκαθεν έντελῶς διαφορετική γνώ-
μη για τη θεία της. Πάντα έσυμπα-
θοῦσε την ἀδελφή της μητέρας της,
ήξερε ὅτι ήταν καλή και μεγαλόψυ-
χη και ήταν βέβαιη ὅτι και τώρα
κοντά της θάβρισκε καταφύγιο και
παρηγορία.

Το τραῖνο την μετέφερε πρὸς την
τύχη πού είχε διαλέξει μόνη της
και συνάδευε τις σκέψεις της με τὸν
ρυθμικό του κρότο. Ωστόσο σκε-

σ' αὐτή τη ζωή και να φύγῃ...

φτόταν η Μάγδα;

«Τί να κάνω άραγε τώρα ο Γουσταύος στο έρημο σπίτι;» Τόν φανταζόταν απελπισμένο, ταπεινωμένο. 'Αλλά ίσως κι όχι έτσι. 'Ισως ήταν ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα του σαλονιού, άνικανος να καταστρώσει ένα σχέδιο ν' ακολουθήση μία σκέψη. Παρ' όλους τούς εξωφρενισμούς του στο ζήτημα της ζήλειας, ο Γουσταύος είχε πάντα αδύνατο χαρακτήρα. Πόσο την αγαπούσε, όμως!... Αυτό ναί, δεν μπορούσε να τ' άρνηθι η Μάγδα. Την είχε πάρει από αγάπη και εξακολούθησε να την αγαπά με την παραφορά των πρώτων ημερών. 'Η ζήλεια του ήταν πάντα υπερβολική, αλλά κι αυτή του έδινε πολλές άφορμές, έστω και αν δεν ήταν πολύ σοβαρές.

Όπως κάθε νέα και ωραία γυναίκα, η Μάγδα δεχόταν συχνά ευχαρίστως τα κομπλιμέντα των θαυμαστών της. Γιατί να τ' άρνηθι; Όσοι την αγαπούσαν την άγκάλιαζε και της έλεγε πως είναι η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου, την στριφογύριζε ο σατανάς και της έβαζε στην ψυχή πειρασμούς κοκκεταρίας.

Και με τόν 'Ερρίκο επίσης τα πράγματα δεν ήταν και τόσο απλά. Είπε αλήθεια ότι δεν συνέβη τίποτε το κακό, αλλά η οικειότης του 'Ερρίκου απέναντί της μπορούσε να πειράξει και έναν σύζυγο λιγότερο ευερέθιστο από τόν Γουσταύο.

Υπό την πίεσι του πόνου, η Μάγδα έβρισκε για πρώτη φορά το δρόμο της λογικής. Άνεγνώριζε ότι έφταιγε λιγάκι κι' αυτή... 'Ισως είχε βιαστή πολύ να πάρη μία τέτοια απόφασι. Εύκολα λέει κανείς: «Δεν μπορώ πια να ζήσω έτσι και φεύγω!» Μεγάλα λόγια αυτά, που δεν έχουν όμως ποτέ καλό αποτέλεσμα. Έρει κανείς τί άφήνει πίσω του φεύγοντας. 'Αλλά τι θα βρῃ μπροστά του; Το σπίτι του καθενός είναι ένας άναυκτικατάστατος κόσμος από συνήθειες και αίσθημα. Και δεν είναι εύκολο να δημιουργηθῇ ένας καινούργιος τέτοιος κόσμος. Αύτος που δραπετεύει έχει μπροστά του τούς μεγαλύτερους κινδύνους, όλες τις ενέδρες της ζωής...

Σηκώθηκε απότομα και ακούμπησε το μέτωπό της, που έκαιγε, στο κρύσταλλο του παραθύρου.

Τι έπρεπε να κάμη λοιπόν; Να γυρίση πίσω; 'Α, όχι! Μετά τη σκηνοθεσία της φυγής, δεν θάχε πια τ' άρρος ν' αντικρύση τόν Γουσταύο. Ο γυναικείος έγωισμός της δεν παραδεχόταν μία τέτοια λύσι. 'Επρόσπαθη να τακτοποιήση τις σκέψεις της και παρουσιάστηκε πάλι μπροστά της ο Γουσταύος, ολομόναχος και δυστυχής. Πολύ δυστυχής για την άπουσία της... 'Αλλά για πόσον καιρό;

Ο Γουσταύος ήταν ένας συμπαθητικός νέος, που άρεσε πολύ στις γυναίκες, και θά μπορούσε πολύ εύκολα να βρῃ μίαν καλύτερη της.

Ένα πολύ παράξενο αίσθημα, που τ' δοκίμαζε για πρώτη φορά, της έσφιξε την καρδιά. Ο Γουσταύος θά μπορούσε ν' αγαπήση μίαν άλλη γυναίκα...

Μία άγνωστη, ένα πλάσμα ίσως

πολύ ωραιότερο απ' αυτήν, θά μπορούσε να την αντικαταστήση στη ζωή του Γουσταύου. 'Η ίσως μία πιο νηρή γυναίκα, μία συμφεροντολόγα. 'Υπάρχουν τόσες και τόσες... 'Η Κλέλια, λόγου χάριν... Δεν θά μπορούσε να έπωφεληθῇ της άπουσίας της, για να πλησιάση τόν Γουσταύο με την δικαιολογία ότι ήθελε να τόν παρηγορήση;

Και μήπως οι άλλες; Όλες οι φίλες της! Καλές φίλες, μα την αλήθεια!... Οι φίλες όμως είναι πάντα έτοιμες να σε προδοσουν, παρ' όλα τα έγκώμια που οι ιδεολόγοι έχουν πλέξει στη φίλια. Από τόν καιρό που έγινε ο κόσμος, η δυσπιστία είναι η καλύτερη άμυνα.

Είχε άπλωθῇ τὸ βράδυ, και άναβαν τὰ πρώτα φῶτα τῶν σταθμῶν. Στὸ σκοτεινὸ διαμέρισμα άναψε ξαφνικὰ ἡ λάμπα, καὶ τὸ φῶς άπομάκρυνε τὶς ὀδυνηρὲς αὐτὲς σκέψεις ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς Μάγδας.

Τὸ τραῖνο έτρεχε ἀπὸ ὧρες πολλὰς καὶ αὐτὴ άποακρυνόταν διαρκῶς περισσότερο ἀπὸ τὸ μέρος πού μπορούσε νὰ ἦταν καὶ ἴσως ἦταν ὁ έπίγειος παράδεισός της. 'Αλλά πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορούσε παρὰ νὰ πᾶη στὴ θεία της.

Έκύταξε τὸ ρολόι της. Θά έταξιέ-δευε ἀκόμη μίαν ὥρα. Θά διανυκτέρευε στὴν έπαρχιακὴ πόλι πού άπεῖχε καμμιὰ τριανταρία χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν έπαυλὶ τῆς θείας της, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ θά έπήγαινε κατ' εὐθείαν ἐκεῖ.

Μαῦρες σκέψεις άρχίζαν πάλι νὰ στροβιλίζονται στὸ μυαλὸ της. Καὶ σιγά-σιγά, δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνει, άρχιζε νὰ μετανοῇ γι' αὐτὸ πού έκανε.

★
'Η θεία της τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Φαινόταν σάν νὰ τὴν περιμενε. Τὴν ὡδήγησε στὸ δωμάτιό της, καὶ λιγάκι μουτρωμένη, άρχισε νὰ τὴν ξεετάζει καλὰ-καλὰ στὸ πρόσωπο.

—Εἶσαι πολὺ χλωμὴ καὶ κουρασμένη, μικρούλα μου. Δὲν πιστεύω μὴν ἦταν ἀνέκφραστη... Φοβώμουν αἰδοποιήσεις; Τὸ σίτι εἶναι πάντα άνοιχτὸ βέβαια γιὰ σένα, ἀλλὰ μπορούσες νὰ μὲ γράψης δυὸ λόγια.

—Εφύγα ξαφνικὰ, θεία, νὰ με συγχωρήσῃς... Μὴν εἶσαι θυμωμένη μαζί μου. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!...

Κι' έπεσε στὸ κρεβάτι, κλαίγοντας δυνατὰ, με λυγμούς.

'Η θεία της, ἀντὶ νὰ τὴν ρωτήση τί έχει, νὰ τὴν παρηγορήση, έβγῃ-κε σιγά-σιγά ἀπ' τὸ δωμάτιο. Καὶ σὲ λιγάκι, ἡ Μάγδα, κουρασμένη ἀπὸ τὴν άγωνία καὶ τὸ ταξίδι, άποκοιμήθηκε. Όταν έξύπνησε ἦταν κατασκότεινα. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἀμέσως πὺ βρισκόταν.

Κάποιος ἦταν κοντὰ της, σκυμμένος ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της... Μὰ ἦταν ἀλήθεια ἡ δνειρο; —Ποῦ βρίσκομαι; έμουρμούρισε με κόπο.

Καὶ προτοῦ μὲρῶς νὰ δώση μιαν ἀπάντησι στὸν εαυτὸ της, άφῃσε μιὰ κραυγὴ, ὅταν ένοιωσε δυὸ μπράτσα νὰ τὴν σφίγγουν θερμὰ.

—Εἰδὼ βρίσκεσαι, κοντὰ μου, της έψιθύρισε ὁ Γουσταύος. Δὲν μπόρεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο ὑπέφερα αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες. Μοῦ φαινόταν πὺς θά

τρελλαινόμουν... 'Έχεις δίκιο, οἱ ὑποψίες μου εἶνε ἀβάσιμες, οἱ σκηνές πού σοῦ ἔκαμα ἦταν πολὺ ἀδίκες, καὶ σοῦ ζητῶ συγγνώμην... 'Αμέσως τὸ φαντάστηκα ὅτι θάρχόσουν ἐδῶ στῆς θείας Αἰμιλίας... 'Επῆρα ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἦρθα πρὶν ἀπὸ σένα. Δὲν σε βρῆκα... Καὶ ἡ ἀπελπισία μου ἦταν ἀνέκφραστη... Φοβόμουν μήπως... —δὲν σοῦ λέω τί φοβόμουν, ἀλλὰ ἤμουν πολὺ ἀπελπισμένος... 'Η θεία έφάνηκε πολὺ καλὴ. Τῆς ἔδωσα κι' ἐδιάβασε τὸ γράμμα σου καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα. 'Ηταν βεβαία ὅτι θάρχόσουν, ἐγὼ όμως εἶχα ἀρχίσει, ν' ἀμφιβάλλω πιά... 'Αλλά έπειτα ἦρθες. 'Η θεία μ' έκρυψε στὸ διπλάνω δωμάτιο, ἀπ' ὅπου σε εἶδα ὅταν ἦρθες... 'Αλλά σε άκουσα νὰ κλαῖς... Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτῇ, σοῦ τ' ὀρκίζομαι, εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος...

'Η Μάγδα ένοιῶθε τὸ πρόσωπο τοῦ Γουσταύου νὰ χαϊδεύῃ τὸ δικό της καὶ άκουε, σάν σε γλυκεῖα νάρκη, τὰ παρηγορητικά λόγια του.

Θέλησε νὰ τὸν δῇ στὸ πρόσωπο καὶ άναψε τὸ φῶς. Τότε τὸν έτράβηξε πρὸς κοντὰ της καὶ άρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ στὰ μαλλιά. Τὸ μικρὸ δρᾶμα είχε τελειώσει καὶ άρχιζε τὸ εἰδύλλιο.

—'Αν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ άντρας της τῆς έπρότεινε νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν ἐπάνω στὸ βουνό, ἡ Μάγδα θά δεχόταν. Γιατὶ φοβόταν τὶς ἄλλες γυναῖκες καὶ τὸ σαράκι τῆς ζήλειας άρχιζε νὰ φωλιάζῃ μέσ' στὴν ψυχὴ της. Οἱ ὅροι είχαν ἀντιστραφῇ.

—Δὲν θά εἶμαι πιά ζηλιάρης, της έψιθύρισε ὁ Γουσταύος. Θά ἔχω ἀπολύτην έμπιστοσύνη σ' εσένα. Γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω μάλιστα, θά κάνωμε αὐτὸ τὸ ταξίδι πού μᾶς έπρότεινε ὁ 'Ερρίκος. 'Η γυναίκα του εἶναι τόσο συμπαθητικὴ, τόσο χαριτωμένη, καὶ σ' αγαπάει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θά περάσωμε καλὰ...

'Η Μάγδα έκαμε μιὰ κίνηση δυσφορίας: «Χαριτωμένη; σκεφτόταν. Μακρυνὰ ἀπὸ τὶς χαριτωμένες φίλες...»

—Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; 'Η προτιμᾷς τίποτε ἄλλο;

—Δὲν θάταν καλύτερα νὰ μείνωμε στὴν έξορία οἱ δυὸ μας;...

Σχεδὸν ποτὲ ὁ Γουσταύος δὲν εἶχε ἰδῇ στὴ γυναίκα του ἕνα βλέμμα τόσο τρυφερό καὶ παρακλητικό. Γι' αὐτὸ τὴν άρπαξε στὴν άγκαλιά του καὶ άρχισε νὰ τὴν περιφέρῃ μέσα στὸ δωμάτιο, σάν κουκλίτσα.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ έμπῆκε μέσα ἡ θεία Αἰμιλία.

—Λοιπόν; εἶπε ἀφελéstατα καὶ χωρὶς τὸ θέαμα νὰ τὴν παραξενέψῃ καθόλου.

—Λοιπόν, θεία, θά περάσωμε τὸ καλοκαίρι μαζί σου, της εἶπε ὁ Γουσταύος χαρούμενα.

—Επὶ τέλους! 'Ηταν καιρὸς νὰ με θυμηθῇτε κι' ἐμένα. Αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶναι πολὺ μεγάλο γιὰ μιὰ γυναίκα, καὶ ἴσως καὶ γιὰ τρεῖς ὅπως εἶμαστε τώρα. Νὰ τὸ γεμίσετε παιδιὰ...

—'Απὸ χθὲς τὸ βράδυ κάτι ήθελα ν' άσοῦ πῶ, έπρόσθεσε ὁ Γουσταύος σοβαρώτατα, σάν νὰ έπρόκειτο νὰ της ἀποκαλύψῃ κάποιο μεγάλο μυστικό. Εἶσαι ἡ συμπαθέστερη θεία δλου τοῦ κόσμου!

ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΤΖΙΑΛΙ

ΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΚΑΙΡΟΝ

ΜΑΚΡΥΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΥΜΑΝΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Λεάνδρος ήταν, ὅπως εἶπαμε, ἀριστοκρατικὴς οἰκογενείας καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς τάξεώς του βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ διασύρουν τὴν ὑπόληψί του. Καὶ τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν ἦταν, ὅτι ὁ πατέρας τῆς Ναυσικᾶς έσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ, ὅτι διελύθη ὁ ἀρραβῶνας τῆς κόρης του με τὸν καταζητούμενον ὡς δολοφόνου.

Ο Λεάνδρος δὲν εἶχε ἀκόμη συλληφθῇ. Δὲν ἀνευρίσκετο πουθενά. Καὶ αὐτὸ ἐνίσχυε τὶς ὑπόνοιες τῆς 'Αστυνομίας καὶ τοῦ κόσμου.

★
Καὶ ἡ Ναυσικὰ; Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ δυστυχισμένη ἀπὸ ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία. Εἶχε χάσει, ἡ καυμένη, τὸν ἀγαπημένο της.

Δὲν ἐξήταξε ἂν ἦταν πραγματικὰ ἔνοχος ὁ Λεάνδρος ἢ όχι. Τί τὴν ἐνοιαζε ἡ ἐνοχὴ του; Αὐτὴ θά τὸν ἀγαπούσε, καὶ ἂν ἀκόμη ἦταν ἐγκληματίας. Θά έσπευδε νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ ἐπάνω στὴν κρεμάλα ἀκόμη. Ο ὁ μεγάλος ἔρωσ συγχωρεῖ τὰ πάντα.

—'Αλλ' ὅχι! Δὲν μπορούσε ὁ Λεάνδρος νὰ εἶχε σκοτώσει. 'Οχι, ποτέ! 'Η Ναυσικὰ τὸν ἤξερε καλὰ. 'Ηξερε τὴν καλὴ του καρδιά, πὺ τὴν εἶχε γλυκάνει πρὸ πολλοῦ ὁ ἔρωσ. 'Ηξερε τὴν εὐγενική του ψυχὴ. 'Αλλά γιατί κρυβόταν; Γιατὶ δὲν παρουσιαζόταν νὰ φωνάξῃ ὅτι εἶναι ἀθῶος;

Αὐτὲς οἱ θλιβερὲς σκέψεις βασανίζαν τὴν έρωτευμένη κόρη. Εἶχε κλεισθῇ στὸ δωμάτιό της καὶ έθρηνοῦσε τὴν δυστυχία της. 'Η νύχτα ἦταν πολὺ προχωρημένη. Καὶ τὰ μάτια της κόκκινα ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμα, δὲν έκλειναν. Τὴν εἶχε καὶ ὁ ὕπνος ἀπαρνηθῇ.

Τὸς μαῦρους, νυκτερινούς της συλλογισμούς τούς ἐδίωξε, ἔξαφνα, ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὸ τᾶμι τοῦ παραθύρου της. 'Ανατρίχιασε. Τὴν καρδιά της τὴν έσφιξε ὁ φόβος. Τρία νέα χτυπήματα ακούσθηκαν στὸ τᾶμι. Καὶ μιὰ φωνὴ ἀδύνατη, ἔξασθενή μένη, σάν νὰ έρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος κάποιου τάφου, ἤλθε στ' αὐτιά της.

—Ναυσικὰ!...

Αὐτὸς ἦταν! Ο Λεάνδρος! Τρελλὰ ἀπὸ συγκίνησι ἡ νέα έτρεξε στὸ παράθυρο. 'Ανοῖξε τὸ τᾶμι καὶ ὁ Λεάνδρος έπήδησε στὸ δωμάτιο.

'Η Ναυσικὰ έπεσε στὴν άγκαλιά του. Οἱ λυγροὶ τὴν έπνιγαν. Τὰ δάκρυα τὴν έτύφλωναν. Δὲν μπορούσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. 'Εσκούπισε καὶ ξανασκούπισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὲρῶς νὰ τὸν ἰδῇ.

Θεέ μου, πόσο ὡχρὸς ἦταν! Πόσο ἀδύνατος καὶ θλιμμένος! Στὰ μάγουλά του κυλούσαν σιγαλὰ δάκρυα. Καὶ λίγο κάτω ἀπὸ τ' αὐτὸ του έτρεχε αἷμα.

—Τί έχεις ἐδῶ, ἀγαπημένε μου;

Πληγώθηκες; —Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε ἐκεῖνος, με ἀδύνατη τρεμάμενη φωνή. Μία μικρὴ γρατζουνία εἶναι ἀπὸ κάποιο κλαδί. 'Ημουν κρυμμένος στὸν κήπο σὰς ἀπὸ τὸ πρωί. Περίμενα νὰ νυχτώσῃ, γιὰ ν' ἀνεβῶ στὸ δωμάτιό σου, νὰ σοῦ μιλήσω...

★
'Εκαθάρισε με τὸ μαντηλάκι της ἡ νέα τὸ αἷμα ἀπ' τὴν μικρὴ πληγὴ. Πόση! στοργὴ καὶ λατρεία ἔδειχνε στὴν ἀσχολία της ἐκείνη!... 'Η καρδιὰ τοῦ νέου ἐφοῦσκωνε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἀγαπημένη του.

—Πόσο καλὴ εἶσαι!, της εἶπε. Δὲν έχεις νὰ μοῦ πῇς τίποτε, Ναυσικὰ;

—Ναί, ἀγαπημένε μου. Εἶμαι εὐτυχισμένη πὺ ἦρθες, τοῦ εἶπε ἡ νέα. Καὶ τὸν ἐφίλησε τρυφερά.

—Καὶ γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα; ξαναεἶπε ὁ Λεάνδρος.

—Ποιὸ ζήτημα;

—Τὸν φόνο...

—Τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃς ἐσὺ με ἕναν φόνο; τοῦ εἶπε με μιὰ θεία καλωσύνη ἡ Ναυσικὰ.

Κύμα συγκινήσεως ἀνέβηκε στὸ στήθος τοῦ νέου. 'Εσφίξε με παραφορά τὴν ἀγαπημένη του καὶ ἐξέσπασε σ' ἕνα δακρύβεκτο παραλήρημα ἔρωτος καὶ εὐτυχίας.

—Λατρεῖα μου! της εἶπε, ἂν ἤξερες πόσο εὐτυχισμένος με κάνεις! Τί με μέλλει τώρα γιὰ τὸ τί λέει ὁ ἄλλος κόσμος; Φθάνει, πὺ ἐσὺ με θεωρεῖς ἀθῶον. 'Εσὺ εἶσαι γιὰ μένα ὁλος ὁ κόσμος, ἀγαπημένη μου. Ναί, Ναυσικὰ, εἶμαι ἀθῶος... Δὲν ἐσκότωσα, κι' οὐτε θά σκότωνα ποτὲ γιὰ λίγα χρήματα. Μία μέρα θ' άνακαλυφθῇ ὁ δολοφόνος τοῦ Πέτρου, καὶ θά ἰδῇς πόσο καλὰ ἔκαμες πὺ με πίστεψες! Θεέ μου!...

Πῶς θά μπορούσα νὰ κάμω ἐγὼ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀφοῦ τῶρα εἶπα ὅτι αὐτὸ θά σκότωνε τὸ ἔρωτά μου; Καὶ ἂν δὲν παρουσιάστηκε ἔως τώρα. Ναυσικὰ, τὸ ἔκαμα, γιὰ νὰ προασπίσω τὴν ἀγάπη μας. Φοβήθηκα ὅτι δὲν θά πῆτευαν στὴν ἀθωότητά μου. Καὶ τότε πιά τί θά ἐγινόμουν; Πῶς θά μπορούσα νὰ ζήσω στὴ φυλακὴ, μακρυνὰ ἀπὸ σένα; 'Εξ ἄλλου, ὅτι καὶ ἂν συνέβαινε, γιὰ μένα ἦσουν χαμένη. 'Εμαθα ὅτι ὁ πατέρας σου έσπευσε νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα μας. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ μ' ἕναν ὅλον σκοπό. 'Αλλά διστάζω, καταλαβαίνω ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ στὸν πῶ...

—Δὲν έχεις τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ κρύβῃς καμμιὰ σου σκέψη τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα.

—'Ηλθα νὰ σοῦ προτείνω, Ναυσικὰ, κάτι πολὺ βαρὺ. Πολὺ ἐπικίν-

θυνο.

—Τί;

—Νά ελθης μαζί μου, νά φύγωμε γιά τήν Ἀμερική. Τά ἔχω ὅλα ἔτοιμα.

—Μονάχα αὐτό εἶχες νά μοῦ προτείνης;

—Εἶναι πολὺ νά μ' ἀκολουθήσης Ναυσικά. Τό καταλαβαίνω...

—Θά σ' ἀκολουθοῦσα καί στὸν θάνατο ἀκόμη, ἀγαπημένε μου, ὅχι μονάχα στὴν Ἀμερική, τοῦ εἶπε ἐκείνη.

Λόγια θαυμαστά, ποὺ ἀνυψώνουν τὸν ἄνθρωπο μέχρι τοῦ Θεοῦ! Ἐρωτες μεγάλοι καὶ γενναῖοι, ἔτοιμοι γιὰ τὴν μεγαλύτερη θυσία! Ποιὸ ἐμπόδιο μπορεῖ νά σταθῇ μπροστά του; Καί αὐτὸς ὁ θάνατος ζαρώνει μὲ δειλιά...

★

Στὸ κατὰσπρωμα τοῦ μεγάλου βαποριοῦ, ποὺ ἔβαλε τὰ χαράματα πλώρη γιὰ τὸν νέον Κόσμο, ὁ Λέανδρος καὶ ἡ Ναυσικά, ἀγκαλιασμένοι, κυττάζουν τὸ ἀκύμαντο πέλαγος, ποὺ ἀνοίγεται μπροστά τους, καί ποὺ εἶνε σὰν νά τοὺς ὑπόσχεται μιὰν ἀκύμαντη εὐτυχία σὲ μιὰν ἄλλη μακρινή γῆ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἡλεκτρισμός στὴν Κόλασι

Παράξενο διήγημα τοῦ
ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΡΕΒΕΣ

Τὸ βράδυ τῆς 28ης Φεβρουαρίου, ὁ Τζιάκομο Μπιάνκι, ἰδιοκτῆτης ἑνὸς μεγάλου ἠλεκτρολογικοῦ ἐργαστηρίου καὶ πρατηρίου ἠλεκτρικῶν σκευῶν, ἀφοῦ ἐξήντησε ὅλην τὴν ἁγίαν ὑπομονήν του, ἀπέλυσε τὸν Τζιοβάννι Καβάλλι, ἕναν ἐργάτην πολὺ ἱκανὸν μὲν, ἀλλὰ καί πολὺ μεθύστακα.

—Εἰσαι γάϊδαρος!, τοῦ φώναξε. Ἄει στὸ διάολο ἀπὸ δῶ!

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ποὺ ἦταν Παρασκευὴ, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, ποὺ ἦταν ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μαγαζί, ὁ Τζιάκομο Μπιάνκι βρῆκε μὲν ἀνέπαφα πόρτες, παράθυρα καὶ κλειδαριές, ἀλλὰ τὸ μαγαζί καὶ τὸ ἐργαστήριο ἐντελῶς ἀδειανά. Ὁλοτὸ ἠλεκτρολογικὸ ὕλικό, ἀπὸ τὸ μικρότερο χάλκινο σῦρμα ὡς τὸν μεγαλύτερο τῆρο, εἶχαν κάμει φτερά.

Ἡ ἀστυνομία, ποὺ εἰδοποιήθηκε ἀμέσως, ἔσπευσε ἐπὶ τόπου. Ἐκάμε ἔρευνες, ἀνακρίσεις, ἐπῆρε ἀποτυ-

πώματα, ἀλλὰ τίποτε!

Ἐξαφνα, ὁ Τζιάκομο Μπιάνκι θυμήθηκε τὸν ἐργάτη ποὺ εἶχε ἀπολύσει τὴν προηγούμενη. Καί μιὰ σκέψις τοῦ ἐπέρασε ἀπ' τὸ νοῦ σὰν ἀστραπή:

—Αὐτὸς εἶνε!... Ὁ λωποδύτης!... Γιά ἐκδίκησι τῶκανε!...

Ἐτρεξε μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ σπίτι τοῦ ὑποτιθεμένου λωποδύτου. Ἐχτύπησαν, ξαναχτύπησαν. Κανεὶς δὲν τοὺς ἀπήντησε. Παρεβίασαν τὴν πόρτα κι' ἐμπήκαν μέσα. Στὸ μικρὸ δωμάτιο ὅπου ἔμεινε ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι, θέλεις ἀπὸ τὴν στενοχώρια ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ βραδύς γιὰ τὸν ἀπέλυσαν, θέλεις ἀπὸ τὸ πολὺ κρασί ποὺ ἤπιε γιὰ νά ξεχάσῃ τὴ στενοχώρια, ἦταν νεκρός, ἀπάνω στὸ κρεβάτι του. Κατὰ γῆς, πολλὲς μπουκάλες κρασιοῦ, ἀδειανές, ὡς τὴν τελευταία σταγόνα. Ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα οὔτε ἶχνος.

Ἐν τῷ μεταξύ, συνέβη ἕνα ἄλλο καταπληκτικὸ γεγονός. Τὰ σπῆτια, τὰ ἐργοστάσια, τὰ καταστήματα εἶχαν μείνει χωρὶς ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἐνῶ τὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς ἐσημείωνε τὴν κατανάλωσι πάρα πολὺ ἀύξημένην, καὶ κατὰ τρόπον ἀδικαιολόγητον.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τὴν Παρασκευῇ. Τὸ Σάββατο οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν πολλὰ γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ ἠλεκτρολογικοῦ ἐργαστηρίου. Τὴν Κυριακῇ, οἱ πρωῒνές ἐκδόσεις ἔλεγαν ὅτι τὸ μυστήριον παρατείνεται καὶ ὅτι ἡ ἀστυνομία ἀγωνίζεται ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δράστη. Τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ ἐπρόκειτο νά γίνη ἡ κηδεῖα τοῦ Τζιοβάννι Καβάλλι.

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωῒ, στὶς ἑπτὰ, ὅταν ἐπῆγαν οἱ νεκροθάφτες γιὰ νά καρφώσουν τὴν κάσσα τοῦ νεκροῦ, ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι εἶχε γίνει ἀφαντός. Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ὥρα, κάποιος ἐχτύπησε στὴν πόρτα τοῦ Τζιάκομο Μπιάνκι, ποὺ ἀνοίξε μόνος του καὶ βρῆκε μπροστά του τὸν Τζιοβάννι Καβάλλι ὀλοζώντανον! Μετανοιωμένος, ταπεινωμένος, ντροπαλός, ἐρχόταν ὁ κακόμοιρος νά ζητήσῃ συγγνώμην καὶ δουλειά. Ὁ Τζιάκομο Μπιάνκι ἔμεινε κόκκαλο ὅταν τὸν εἶδε.

—Μὰ δὲν πέθανες;

—Ὅχι, ἀφεντικό.

—Ἐστῶ, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νά σοῦ δώσω δουλειά. Μοῦ τᾶκλεψαν ὅλα... ὅλα! Ὡς τὸ τελευταῖο καρφί! Ἐλα νά ἰδῆς...

Ἐκατέβηκαν κάτω. Ὁ Τζιάκομο Μπιάνκι ἀνοίξε τὴν πορτοῦλα ποὺ ἀπὸ τὴν ἀσπὴ ἐβγαίνει στὸ μαγαζί.

Ἀδειανό. Τίποτε μέσα. Ἐκείνη ὁμῶς τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς καταδιώξεως καὶ εἶπε πῶς βρέθηκαν ὅλα τὰ κλοπιμαῖα σ' ἕνα χωράφι, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Στὸ δρόμο, οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ἐφώναζαν ὅτι τὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτρικῆς παραγωγῆς ἐλειουργοῦσε κανονικά.

Ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι κυττοῦσε τὸν προϊστάμενό του μ' ἕνα χαμόγελο βλακῶδες καὶ σαρκαστικὸ μαζί.

★

Τὴ νύχτᾳ τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευῇ, ὅταν ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι πέθανε, τὸ κορμί του ἔμεινε ξαπλωμένο ἐπάνω στὸ κρεβάτι, κα-

θῶς εἶπαμε, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του ἀνέβηκε σιγά-σιγά, κι' ἐβγήκε ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἐξω αἰωρήθηκε λιγάκι στὸν ἀέρα κι' ἔπειτα σὰν συννεφάκι στὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ἀνέβηκε πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι φανταζόταν πῶς ἐπῆγαινε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν παράδεισο, παρ' ὅλες τὶς βλαστήμιες τοῦ προϊσταμένου του, ὅταν ἔνας ξαφνικὸς ἀνεμοστρόβιλος, ἡ μάλλον μιὰ τριχωτὴ χερουκλα, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἐτράβηξε ὀρμητικὰ πρὸς τὰ κάτω, ὅλο καὶ πιὸ κάτω, πρὸς μιὰ κατασκότεινην ἄβυσσος ποὺ τὴν ἐφώτιζαν ἀστραπὲς καὶ φωτιές, καὶ τὴν ἔδερναν πνοές πότε καυτερές καὶ πότε παγωμένες. Καὶ ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι βρέθηκε μέσα στὴν Κόλασι, στὴ μέση δυὸ κατὰμαυρων καὶ τριχωτῶν διαβόλων.

Πελώριες χύτρες γεμάτες λάδι βραστὸ, γιγαντιαῖα καζάνια μὲ λυωμένο μολύβι, λίμνες ἀπὸ βραστὸ κατράμι, σοῦβλες καὶ σκάρες ἐπάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα, κρεββάτια μὲ σεντόνια καὶ προσκέφαλα ἀπὸ πυρωμένον τσίγκο. Καὶ θάλασσες παγωμένες, ποτάμια παγωμένα, ὅγκοι πελώριου πάγου...

Μυριάδες διαβόλοι ἔκαναν ὑπερσατανικὲς προσπάθειες γιὰ νά διατηρήσουν αὐτὲς τὶς φωτιές, κουβαλοῦσαν τὸ κάρβουνο μὲ τὰ καλάθια, ἐσκάλιζαν τὶς φωτιές μὲ τσιμπιδέες καὶ φτιάξια, φυσοῦσαν μ' ὅλη τὴ δύναμή τους στὰ κάρβουνα.

Ἄλλοι διαβόλοι φυσοῦσαν ἀλύπητα ἐπάνω στοὺς πάγους γιὰ νά μὴ λυώσουν. Καὶ ἦσαν ὅλοι λαχανιασμένοι, κουρασμένοι, καταϊδρωμένοι.

Βουτηγμένες στὴν πίσσα, στὸ βραστὸ λάδι, στὸ λυωμένο μολύβι, περασμένες σὲ σοῦβλες, ξαπλωμένες στὰ πυρωμένα κρεββάτια καὶ στὶς σκάρες, οἱ ψυχὲς τῶν κολασμένων οὐρλιαζαν κι' ἐμούγκριζαν. Αὐτὲς ποὺ ἦσαν χωμένες στοὺς πάγους ἐστέκονταν βουβές καὶ ἀκίνητες, ἀλλὰ εἶχαν γουρλώσει κάτὶ μάτια κι' ἔκαναν κάτὶ μορφασμούς, ποὺ σ' ἐτρομάζαν μόνο νά τις βλέπης.

Ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι τὰ παρατηροῦσε ὅλ' αὐτὰ μὲ φρίκη, περιμένοντας ἀπὸ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νά τὸν πετάξουν σὲ κανένα καζάνι ἢ νά τὸν ξαπλώσουν σὲ καμμιὰ σκάρα. Ἀλλὰ τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ στὸν Βεελζεβούλ.

—Ποιὸς εἶσαι; ἐρώτησε ὁ ἀρχιδιάβολος μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του.

—Εἰμαι ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι... ἠλεκτρολόγος, ἀπήντησε ὁ διάβολος.

—Ἡλεκτρολόγος;! ἔκαμε ὁ ἀρχιδιάβολος κατάπληκτος, ζαρώνοντας τὰ φρύδια καὶ ἀφήνοντας τὸ κάτω χεῖλος του νά κρεμαστῇ. Ἡλεκτρολόγος;

—Μάλιστα, κύριε, ἠλεκτρολόγος. Μήπως ἔχετε καμμιὰ δουλειά, κανένα μερεμέτι...

Τὸ δυνατόν γέλιο τοῦ Βεελζεβούλ ἐτράνταξε ὅλη τὴν Κόλασι.

—Δουλειά!... εἶπε. Χά! χά! χά! Δουλειά, ἔ; Τώρα θά σοῦ δώσωμε ἑμεῖς δουλειά! Πέρασε ἀπ' ἐδῶ νά κουβεντιάσωμε.

★

Ἦτοτε ἀπὸ μιὰν ὥρα, ἀντὶ νά ξεροπνήνεται στὴ σοῦβλα σὰν ἀρνί, ἢ στὴ σκάρα σὰν μπιφτέκι, ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μιὰ λεγεῶνα διαβόλων, ἐξέφυ-

τρωνε ἀπὸ τὴ γῆ ἀκριβῶς μέσ' στὸ μαγαζί τοῦ πρώην ἀφεντικοῦ του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅλα ὅσα βρῆκαν ἐκεῖ μέσα, τὰ κουβάλησαν κατ' εὐθείαν στὴν Κόλασι.

Εἶνε λιγάκι ἀπίστευτο: καὶ ὁμῶς οὔτε ὁ Βεελζεβούλ, οὔτε οἱ ἄλλοι διαβόλοι δὲν εἶχαν ἀκούσει ποτέ γιὰ ἠλεκτρισμό. Καὶ ὅταν ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι, ἐξηγώντας τὴν ἰδιότητά του τοῦ ἠλεκτρολόγου, τοὺς εἶπε τί ἀκριβῶς εἶνε ὁ ἠλεκτρισμός καὶ πῶς ἐφαρμόζεται, ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ θαμβωμένοι. Μιὰ περίφημη ἰδέα ἐπέρασε τότε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Τζιοβάννι Καβάλλι. Ποιὸς ξέρει;

Ἴσως ὤπηρχε τρόπος νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ σκάρα καὶ τὴ σοῦβλα. Καὶ τὴν εἶπε τὴν ἰδέα του.

—Ἀν ἐβάζαμε ἠλεκτρισμὸ στὴν Κόλασι;

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό, ὅχι τόσο ἀπὸ τὸν Βεελζεβούλ ποὺ ἦταν συντηρητικὸς, σχεδὸν ὀπισθοδρομικὸς καὶ δύσπιστος, ὅσο ἀπὸ τοὺς διαβόλους ποὺ εἶσι δὲν θά κουβαλοῦσαν πιὰ κάρβουνα γιὰ τὶς φωτιές, δὲν θά ἐβγάζαν τὰ πλεόναστα τους φυσώντας καὶ ξεφυσώντας στοὺς πάγους. Τέλος ὁ Βεελζεβούλ ἐδέχτηκε. Ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι θά διηύθυνε τὶς σχετικὲς ἐργασίες.

—Ἐπειτα... Ἄν μείνωμε εὐχαριστημένοι θά ἴδουμε, τοῦ εἶπαν.

Καὶ ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι ἔβλεπε

κι' ὅλας τὸν ἑαυτὸ του διευθυντὴν τῆς... Ἡλεκτρικῆς Κολάσεως.

Πραγματικά, στὴν ἀρχὴ ἐπῆγαν ὅλα περίφημα. Ἀφοῦ ἀδείασαν τὸ μαγαζί καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Τζιάκομο Μπιάνκι (—Νά μάθῃ ἄλλη φορὰ νά μὲ λῆ γάϊδαρο καὶ νά μὲ δώχνῃ ἀπ' τὴ δουλειά!) ἀφοῦ μετέφεραν ὅλο τὸ ὕλικό στὴν Κόλασι, ἄρχισε ἡ μετατροπὴ τῆς Κολάσεως μὲ γοργὸ ρυθμό. Σοῦβλες, σκάρες, κρεββάτια, χύτρες, καζάνια, ψυγεία ὅλα ἄρχισαν νά λειτουργοῦν μὲ τὸν ἠλεκτρισμό.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔσκαψαν μιὰ σηράγγα ἀπὸ τὴν Κόλασι ὡς τὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς ἠλεκτρισμοῦ κι' ἐπέρασαν ἕνα ἀόρατο σῦρμα ποὺ μετέφερε ὅλον τὸν ἠλεκτρισμὸ στὴν Κόλασι.

Ὅταν ὅλα ἐτοιμάστηκαν, ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια. Καὶ ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς Κολάσεως ἄρχισαν νά λειτουργοῦν στὴν ἐντέλεια. Ὁ Βεελζεβούλ ἔκαμε μιὰν ἐπιθεώρησι κι' ἔμεινε κατενθουσιασμένος. Μόνον οἱ κολασμένοι δὲν εἶχαν λόγον νά εὐχαριστήθουν. Ἀλλὰ οἱ διαβόλοι ἄρχισαν νά πηδοῦν ὡς ἐκεῖ πάνω μὲ τὸν νεωτερισμὸν αὐτόν. Καὶ ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι δὲν ἤξερε πῶς νά φανερώσῃ τὴ χαρὰ του γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἀλλὰ ὁ θρίαμβός του καὶ ἡ χαρὰ δὲν ἐκρατήσανε πολὺ. Σ' ἕνα νεῦμα

του Βεελζεβούλ ο ηλεκτρολόγος βρέθηκε μέσα σ' ένα μεγάλο καζάνι γεμάτο πίσσα βραστή.

Τώρα ασφαλώς θα πέθαινε στ' αλήθεια. Πώς πονούσε! Και τί παλιάνθρωπος αυτός ο Βεελζεβούλ! "Επειτα από τόση δουλειά, από τόσους κόπους!... "Αχ, πώς πονούσε!..

Καθώς χτυπιώταν εκεί μέσα, είδε πως τούχε μείνει στην τσέπη μια πένα και μερικά κουρέλια. Μετά θυμήθηκε ότι ακριβώς έξω από το καζάνι περνούσε το σύρμα που έμοιραζε τον ηλεκτρισμό σ' όλη την Κόλαση. Και για δεύτερη φορά, μέσα σε λίγες ώρες, πέρασε από το νοῦ του Τζιοβάννι Καβάλλι μια φαινή ιδέα.

Επερίμενε ν' απομακρυνθούν λιγάκι οι διαβόλοι που τὸν έφρουρούσαν, άπλωσε το χέρι, έτράβηξε το σύρμα κι' έχωσε ένα μέρος του μέσα στο καζάνι. Εκεί τώκοψε με την πένα, έδωσε τις δυο άκρες με τὰ κουρέλια που είχε μαζί του, ώστε νὰ τ' απομονώσει, άφησε το σύρμα νὰ πέσει έξω απ' το καζάνι κι' επερίμενε.

Και νὰ πού σ' όλη την Κόλαση ακούγονταν κραυγές άγανακτήσεως και φωνές χαράς. Ή πίσσα, τὸ λάδι, τὸ μολύβι, οί σκάρες έκρύωναν, οί πάγοι έλυσαν. Οί κολασμένοι ηηδοῦσαν έξω από τὰ καζάνια και τις χῦτρες, ξέφευγαν μέσα από τούς πάγους.

Οί διαβόλοι έτρεχαν επάνω-κάτω λαχανιασμένοι, εδάγκωναν τὰ χέρια τους με λύσσα, έκαναν καυγάδες μεταξύ τους, προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τη βλάβη και νὰ ξαναπαίσουν τούς κολασμένους που έφευγαν.

Μερικοί, που είχαν διατηρήσει κάπως την ψυχραιμία τους, κατά διαταγήν του Βεελζεβούλ έβγαζαν τις ηλεκτρικές εγκαταστάσεις και ξανάφερναν τις παλιές φωτιές και τὰ ψυγεία.

Ενῶ τὸ πανδαιμόνιο αυτό έξακολουθούσε και προτοῦ τὸν θυμηθῇ και νεις, ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι έπήδησε έξω από τη χύτρα του κι' έτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς τη σήραγγα που ώδηγοῦσε στη γῆ! Και όταν ἡ ψυχὴ έφθασε σ' αυτόν τὸν κόσμο, έπήρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ, βρῆκε τὸ κορμί που ήταν ακόμη ξεπλωμένο οτὸ κρεβάτι και έναρρώθηκε.

Επήρε έναν ὑπνάκο για νὰ ξεκουραστῇ κι' έπειτα ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι έπήγε κατ' εὐθείαν στὸν προϊστάμενό του για νὰ ζητήσει συγγνώμην και δουλειά.

★
Ἡ ιστορία αὕτη εἶνε λίγο παράξενη, τὸ παραδέχομαι. "Αν θέλετε, εἶνε και άπίθανη. Ἀλλά σὰς την άφηγήθηκα ὡς μὲ την εἶπε ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι, ένα βράδυ που εἴπαμε ένα περίφημο κρασί στην «Ταβέρνα τῶν Ἐκατὸ Τηλεβόλων», ἐδῶ και κάμποσα χρόνια.

Στην «Ταβέρνα τῶν Ἐκατὸ Τηλεβόλων» πηγαίνω και τώρα συχνά. Ἀλλά κάνω παρέα με άλλους. Ὁ Τζιοβάννι Καβάλλι δέν έρχεται πιά γιατί τὸν έχουν κλεισμένο σ' ένα φρενοκομείο οτὸ τμήμα τῶν παθόντων από αλκοολισμό.

EΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΕΒΕΣ

#Συνουμένη
Του

Maxvli

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

—Ἡ Ἑλέγκω, θανάσιμα προσβεβλημένη, για την άπιστία τοῦ άρραβωνιαστικοῦ της Ἀδδὲλ Κερὶμ, αφού τὸν έπεσεφόθηκε στην ὑπόγεια φυλακὴ του όπου τὸν εἶχε κλείσει ὁ αδελφός της, ὁ Νότης, κι' αφού εἰς μάτην έζήτησε απ' αυτόν νὰ λησμονήσῃ την έρωμένη του, φεύγει απειλώντας ὅτι θὰ εκδικηθῇ σκληρὰ την αντίηλή της. Και πράγματι, δέν άργεῖ νὰ συναντήσῃ την ἀλμέα Φατμά. Την παρασύρει με δόλο σ' ένα σκοτεινὸ δάσος, όπου την βένει στὸν κορμὸ ενός δένδρου και την αφήνει ἐκεῖ νὰ την κατασπαράξουν τ' ἀγρίμια. Μιά θάινα εμφανίζεται και πλησιάζει τὸ θῆμα, την θωροφά αλμέα. Ἡ Φατμά αφήνει μιά σπαρακτική κραυγὴ και λιποθυμεί. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἑλέγκω φεύγει με σκοπὸ νὰ ξαναπαίσῃ στὸν φυλακισμένο άρραβωνιαστικό της που μέσα στὸν ὕπνὸ του τάφο άγνιζέται νὰ ῥῆθι τρόπο νὰ δραπέτευσῃ.

Ὁ δυστυχὴς τρέμει την εκδίκησιν της Ἑλέγκως.

10ον

Στην άρχή, όταν έμεινε μόνος, ώρμησε σάν τρελλὸς κατὰ της σιδερένιας πόρτας τοῦ ὑπογείου, με την προσπάθειαν νὰ την γκρεμίσῃ. Ἀλλά δέν κατάφερε παρά νὰ σπάσῃ τὰ δάχτυλά του.

Μετὰ άρχισε νὰ καλῇ δυνατὰ την Ἑλέγκω, νὰ την παρακαλῇ νὰ μὴν πειράξῃ καθόλου την αλμέα. Και τέλος, όταν εκατάλαβε ὅτι δέν τὸν ακούει κανείς, οὔτε θὰ ήταν δυνατὸν νὰ θῃ ἄπ' ἐκεῖ μέσα, τὸν έπιασε μιά τέτοια ταραχή, που δέν διέφερε καθόλου από τρέλλα.

Ενόμισε ὅτι τὸν εκλείσαν ἐκεῖ μέσα για νὰ τὸν πεθάνουν της πείνας. Ἀρχισε νὰ τρέχῃ σάν τρελλός. Ψηλαφώντας τούς ὕγρους τοίχους, μήπως ῥῆθι κανένα άνοιγμα, οὐρλιάζοντας σάν κολασμένος, θλαστημῶντας θεοὺς και δαίμονες.

Τρεῖς φορές ώρμησε πάνω στὰ πετρώδη τοιχώματα της φυλακῆς του, με τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, για νὰ σπάσῃ τὸ κρανίον του. Ἀλλά την τελευταία στιγμή τὸν συγκρατοῦσε πάντα ὁ φόβος ὅτι ἡ Φατμά θὰ έμενε μόνη στὸν κόσμο, άνυπεράσπιστη, σὴ διαθεσὶ τοῦ θηλυκοῦ εκείνου σατανᾶ που ήταν ἱκανὴ νὰ την εκδικηθῇ κατὰ τὸν τρομερώτερον τρόπον.

—Όταν οί δυνάμεις τὸν εγκατέλειψαν, ὁ άτυχὴς έσύρθηκε σὲ μιά γωνία της φυλακῆς και συμμαζεῦθηκε κλαίγοντας και μουγκρίζοντας, με την ψυχὴ θασανισμένη από άπερίγραπτες άγωνίες.

Από την κατάστασιν ἐκείνη συνήλθε μετὰ ἐξη-έφτά ώρες και εἶδε ένα θαμπὸ φῶς νὰ μπαίνῃ από μιά χαρμαμάδα της πόρτας, ἐνῶ θήματα ανθρώπινα άντηχοῦσαν στὸ ἴδιο μέρος.

Μιά σκέψι τολμηρὴ πέρασε τότε απ' τὸ μυαλό του. Ἄν και θασανισμένος από τόσα ψυχικά και σωματικά μαρτύρια, μιά σκέψι που ήταν σχεδὸν αδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ: νὰ ἐπιχειρήσῃ δηλαδὴ νὰ δραπετεύσῃ, με την έλπίδα νὰ σώσῃ την Φατμά πρὶν πέσῃ στὰ νύχια της Ἑλέγκως.

Εἶχε συνέλθει τελείως τότε και οί δυνάμεις που τὸν εἶχαν εγκαταλείψει πρὶν μπορούσαν τώρα νὰ τὸν έξυπηρετήσουν. Και διπλασιάστηκαν ἐκείνη τη στιγμή, από την δίψα της έλευθερίας.

Με ένα πῆδημα θρέθηκε πίσω από την πόρτα, με τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὰ έμπρός, έτοιμος νὰ πέσῃ άπάνω σ' αυτόν που εκατέβαινε, νὰ τὸν στραγγαλίσῃ προτοῦ θγάλλῃ την παραμικρὴ φωνή, προτοῦ μωροέσῃ ν' άμυνθῇ.

Τὰ θήματα που έπλησίαζαν γρήγορα έσταμάτησαν μπροστὰ στην πόρτα. Ἐθγάλαν απ' έξω τὸ μάνταλο κι' ένας μπεντουῖνος παρουσιάστηκε μ' ένα φῶς στὸ δεξι χέρι κι' ένα πανέρι με τρόφιμα στὸ ἀριστερό.

Μόλις έμπῆκε μέσα, ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ έπήδησε άπάνω του, τὸν έπιασε από τὸν λαιμό με τόση δύναμι που δέν τὸν άφησε νὰ θγάλλῃ οὔτε φωνή και τὸν άνάγκασε νὰ γονατίσῃ. Ἐπειτα με μιά γερὴ γροθιά στὸ κεφάλι τὸν έξάπλωσε κάτω μισοπεσμένον.

Δίχως καθόλου νὰ χασομερήσῃ, ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ τοῦ πήρε τὸ γιατάγανι και τοῦ τόχωσε μέσα στην καιλιά. Μ' ένα δεύτερο χτύπημα τὸν άφῃσε νεκρόν.

—Αὐτὸς εἶνε ὁ πρῶτος! έμουρμούρισε ὁ Αἰγύπτιος ψυχρά. "Αν ὁ Ἀλλάχ και ὁ Προφήτης του με βοηθῇ, ἡ Φατμά θὰ σωθῇ!

Ἐπήρε τις πιστόλες τοῦ νεκροῦ, εκατέβασε θλαστικά μερικὲς μπουκέδες από τὸ φαγητὸ που τοῦ έφερε για ν' αῆχ δύναμεις νὰ σταθῇ στὰ πόδια του κι' έπροχώρησε αποφασιστικά πρὸς την πόρτα, με τὸ γιατάγανι στὸ χέρι.

Στὸν ὑπόγειον διάδρομο όπου έπροχωροῦσε τώρα τὸ σκοτάδι ήταν πυκνὸ, γιατί τὸ φῶς τοῦ μπεντουῖνου έσβυσε. Και δέν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ εύκολα, γιατί ὁ δρόμος ήταν γεμάτος έρείπια.

Ὡστόσο, ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ δέν τάχασε. Ψηλαφώντας τούς τοίχους, πέφτοντας σὲ κάθε πέντε θήματα, κάνοντας ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερον θόρυβο, έφθασε σὲ καμιά εἰκοσαριά θήματα από την έξοδο.

Ἐκεῖ έσταμάτησε γιατί εἶδε μπροστὰ του έναν μπεντουῖνον που μόλις τὸν εἶδε έφώνασε:

—Ἐλα, κάνε σύντομα Σεκουέκ, γιατί δέν έχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε.

Ὁ Αἰγύπτιος, μὴ ξέροντας τί νὰ άπαντήσῃ και έχοντας τὸν φόβο μὴν άναγνωριστῇ απ' την φωνή, έκρινε καλὸ νὰ μὴν άπαντήσῃ και μάλιστα νὰ τραθηχτῇ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ μπεντουῖνος έπροχώρησε μερικὰ θήματα στὸν διάδρομο.

—Ποῖδες εἶν' ἐκεῖ; έφώνασε. Ἐσὺ εἶσαι Σεκουέκ;

Και μὴ λαβαίνοντας άπάντησιν, έπροχώρησε ακόμη με κατεβασμένη τη λόγχη. Τότε ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ τόβαλε στὰ πόδια και κρύφτηκε σ' ένα κοίλωμα τοῦ διαδρόμου, με τὸ γιατάγανι ψηλά.

—Μὰ τὰ γένεια τοῦ Προφήτη, άπάντησε λοιπόν! έφώνασε για τρίτη φορά ὁ μπεντουῖνος. Μὴν άστειεύσαι, καταραμένε Σεκουέκ!

Ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ άφησε ένα μουγκρητό. Ὁ μπεντουῖνος έσταμάτησε άναποφάσιτος και ἴσως τρομαγμένος. Μετὰ έπήρε θάρρος κι' έπροχώρησε πάλι, πάντα με τη λόγχη κατεβασμένη μπροστὰ του.

Ἐπέρασε σύρριζα στὸν άντικρυνὸ τοῖχο απ' ἐκεῖ όπου ήταν κρυμμένος ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ κι' εξακολούθησε νὰ προχωρῇ λέγοντας που και που.

—Ποῦ εἶσαι Σεκουέκ, καταραμένε τοῦ Προφήτη; Ποῦ κρύφτηκες;

Ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ επερίμενε ν' απομακρυνθῇ λιγάκι άκόμα. Μετὰ έπήδησε έξω από την κρύπτη του και ώρμησε πρὸς την έξοδο τοῦ διαδρόμου.

Ἀλλά δέν έπρόφθασε νὰ πραγματοποιητῇ τὸ τολμηρὸ σχέδιό του. Καμμιὰ δεκαριά μπεντουῖνοι έπεριμέναν έξω και τὸν ὑποδέχτηκαν με οὐρλιάσματα και θλαστήμιες, έτοιμοι νὰ τὸν κατακόψουν με τὰ γιατάγανια τους.

Για μιά στιγμή ὁ δραπέτης σκέφτηκε νὰ ὀρμήσῃ άπάνω τους, νὰ κάμῃ μιάν ἡρωϊκή προσπάθεια και νὰ περάσῃ άνάμεσά τους. Καθὼς όμως δέν ήταν τόσο καλὰ ὡλισμένος, οὔτε μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, δέν έτόλμησε νὰ τὸ κάμῃ. Ἐτσι, ὡπισθοχώρησε τρέχοντας.

Στὴ μέση τοῦ δρόμου συναντήθηκε με τὸν μπεντουῖνον που ήταν μέσα και που ώρμούσε τώρα άπάνω του, με τὸ κεφάλι κάτω.

—Παραδώσου σκυλί!, τοῦ φώναξε.

Ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ άπέφυγε τη λόγχη τοῦ ἀντιπάλου, που θὰ τὸν κάρφωνε ασφαλὼς στὸ στήθος, τοῦ την έσπασε μάλιστα με τὸ γιατάγανι κι' έπροχώρησε μέσα στὸν διάδρομο.

άδειάζοντας ένα από τὰ πιστόλια του.

Σιμὰ στην πόρτα έσταμάτησε, τραβώντας τὸ άλλο πιστόλι, άποφασισμένος νὰ πουλήσῃ ακριβὰ τη ζωὴ του. Ἐπειτα εκύτταξε για νὰ θεβαιωθῇ ἂν ὁ έχθρὸς έπροχώρησε.

Δέν διέκρινε τίποτε, άκουσε όμως τις άπειλητικές φωνές τῶν μπεντουῖνων και τὰ θήματά τους. Ἐπεντῶθηκε πρὸς τὰ έμπρός, κρατώντας την άναπνοή του, κατάχλωμος, μωσκεμένος από τὸν ἰδρώτα, κρατώντας σφιχτὰ τὸ πιστόλι.

—Εμπρός, λοιπόν!... Τί περιμένετε; άκούστηκε ἡ ἴδια φωνή.

Ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ έθγάλε μιά πνιγμένη κραυγὴ και, χωρίς νὰ θέλῃ, ὡπισθοχώρησε.

—Ὁ Νότης! Ὁ Νότης! έκανε δυὸ φορές. Δέν τὸν έσκότωσα λοιπόν; Ἀ, τέρας!...

Ἐπέρασε τὸ κατῶφι και έπροχώρησε ψηλαφητὰ, ὡς που έβρῆκε τὸ πῶμα τοῦ μπεντουῖνου. Τὸ σήκωσε στὸν ὦμο και τάφησε νὰ γλυστρήσῃ στὸ στήθος του, ὡστε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ για άσπίδα. Μετὰ έπροχώρησε διψασμένος για εκδίκησιν.

—Εμπρός, Νότη! έφώνασε με τρομερὴ φωνή. Σὲ άναγνώρισα.

—Νὰ σὲ πάρῃ ὁ Σατανάς!, οὐρλιάσε ὁ άλλος. Αὐτὸς εἶναι.

Ἀπὸ τὸ ένα μέρος και από τ' άλλο άκούστηκαν πιστόλια νὰ γεμίζουν, και μετὰ ἡ φωνὴ τοῦ Φίτ Ντεμπεούτ που οὐρλιάζε:

—Ὅλοι έμπρός!

Ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ σπηρίχτηκε στὸν τοῖχο, λιγάκι άναποφάσιτος, μὴ ξέροντας ἂν έπρεπε νὰ ριφοκινδυνεύ-

σῇ τη ζωὴ του για μιάν άπραγμα-τοποίητην εκδίκησιν ἢ νὰ κλειστῇ στὸ ὑπόγειο και νὰ περιμένῃ την έξέλιξι τῶν γεγονότων.

Ήταν έτοιμος ν' άποσυρθῇ όταν εἶδε τούς πυρσοὺς τῶν μπεντουῖνων.

Ἐπρότεινε τὸ πιστόλι, έσκόπευσε ένα δευτερόλεπτο κι' έπυροβόλησε. Μετὰ την εκπυρσοκρότησιν άκούστηκε μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ και ένας από τούς μπεντουῖνους σωριάστηκε κάτω μαζί με τὸν πυρσὸν όπου κρατοῦσε.

—Βοήθεια! έμούγκρισε ὁ δυστυχής, κάνοντας άπεγνωσμένες προσπάθειες για νὰ σηκωθῇ.

Με μιά δεύτερη πιστολιὰ ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ τὸν έσκότωσε. "Ὅλοι οί άλλοι τῶσάλαν στὰ πόδια, άδειάζοντας τὰ πιστόλια τους, αλλά χωρίς νὰ θλάψουν καθόλου τὸν Αἰγύπτιον.

—Σατανά! έφώνασε ὁ Νότης. Παραδώσου, Ἀδδὲλ Κερὶμ!

—Καλύτερα νὰ σκοτωθῶ! άπάντησε ὁ άλλος. Προχωρῇ λοιπόν νὰ σὲ ἰδῶ και νὰ καταλάβῶ ἂν εἶσαι φάντασμα ἢ άνθρωπος ζωντανός!

Γι' άπάντησιν δέχτηκε δυὸ πιστολιές και τὸ ένα βόλι χτύπησε τὸ πῶμα που κρατοῦσε μπροστὰ του.

Στὴ λάμψι της πιστολιάς διέκρινε άπέναντί του, κάτω από την θολωτὴν ὀροφὴ τοῦ διαδρόμου, μιά μεγάλη ρωγμὴ, που φαινόταν νὰ προχωρῇ πολὺ βαθειά. Μόλις και μετὰ βίαις κατῶρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μιά κραυγὴ χαράς.

Ὡπισθοχώρησε μερικὰ θήματα και άφησε κάτω τὸ πῶμα που κρατοῦσε. Ἐπειτα, δίχως καθόλου νὰ χασομερήσῃ, έθαλε τὰ πιστόλια στη ζωὴν, έμαζεῦτηκε σάν γάτος και μ' έ-

Με την άγωνία ζωορσσι σιμένη πτὰ χαρακτηριστικά του, ὁ Ἀδδὲλ Κερὶμ έπρεπε νὰ κλειστῇ τὰ δεσμά της Φατμάς.

να πήδημα βρέθηκε κρεμασμένος από την σχισμή εκείνη του θράνου. Και σε μία στιγμή βρέθηκε μέσα στην τρύπα.

Ήταν ένας στενός διάδρομος που έπροχωρούσε στα έγκατα της γης. Οι τοίχοι, όπως έμειναν με το ψιλάφημα, ήταν σκεπασμένοι με ανάγλυφα.

Από τον φόβο του μήπως ανάκαλυφθη, άρχισε να προχωρή όπως μπορούσε, με κίνδυνο πολλές φορές να τσακιστεί στα σπασμένα μαρμαρα που ήταν μαζεμένα εκεί μέσα.

Η άτμοσφαίρα ήταν πολύ ζεστή, θορυβία, μολυσμένη και πολλές φορές του κοβόταν ή ανάσα, ώστε έδισταζε να προχωρήσει μήπως πεθάνει από ασφυξία.

Σε λιγάκι δεν άκουε πια τις άγριες φωνές των μπεντουίνων, αλλά στον αέρα άκουε φτερουγίσματα από χιλιάδες νυχτερίδες που είχαν τις φωλιές τους εκεί μέσα. Και πολλές από αυτές τον έχτυπουν με τα κρύα φτερά τους στο πρόσωπο.

Απειρες φορές έσταμάτησε από τον φόβο μήπως παραπλανηθεί στους ύποπτους εκείνους διαδρόμους. Άλλα ή έλπιδα πως θάβρη επί τέλους μίαν έξοδο και ο φόβος να ξαναπέσει στα χέρια του Νότη και της τρομερής αδελφής του, του έδιναν νέο θάρρος και τον έσπρωχναν πάντα εμπρός.

Έξαφνα βρήκε μπροστά του έναν τοίχο που τούκλεινε το δρόμο. Ψάχνοντας όμως από' εδώ και από' εκεί βρήκε ένα ανοίγμα μέσα στον θόρυχο, έπροχώρησε και βρέθηκε σε μία σπηλιά, πλατύς δεκαπέντε περίπου μέτρων, που φωτιζόταν από ψηλά με ένα αέθριο φως.

Εκύτταξε γύρω του με άπορία. Είδε τάφους με ιερογλυφικά και ανάγλυφα. Το έδαφος ήταν γεμάτο σκελετούς και κόκκαλα ανθρώπων και ζώων.

Όσο που δεν έχασε την ψυχραιμία του. Σηριζόμενος στις προεξοχές του θράνου, ανέβηκε ως την τρύπα από την οποία έπεφτε το φως και βρέθηκε στο ύπαιθρο, ανάμεσα σε μερικούς τάφους.

Σε απόστασι εκατό βηματών από' εκεί ήταν το δάσος και διακοσίων οί σκηνές με τις καμήλες των μπεντουίνων. Ένας μονάχα άγρυπνός, άκουμπισμένος στην «χάρμπα» του, καπνίζοντας μακαρίως ένα πελώριο τσιμπούκι.

Αν μπορέσω ν' άπομακρυνθώ δίχως να με ιδεί αυτός, έσώθηκα! έμουρούρισε ο Αιγύπτιος. Νυχτώνει, το δάσος είναι κοντά και οι μπεντουίνοι βρίσκονται ακόμη στο ύπνο. Θα κρυφτώ πίσω από' τους θάμνους και άς έρθουν να με θρούν. Και σύ, 'Ελέγκω, αλλοίμονό σου, αν σε βρω στην καλύβα της αγαπημένης μου Φατμάς!

Έπεσε πρηνής και άρχισε να προχωρή σιγά. Άλλά ο μπεντουίνος είχε καλά μάτια και άγρυπνούσε. —Στά όπλα! έφώναξε όταν τον είδε και τούρριξε μία πιστολιά.

Ο 'Αβδελ Κερίμ απέφυγε το βόλι σκύβοντας άποτόμως. Μετά σηκώθηκε και έτρεξε προς το δάσος, τη στιγμή άκριβώς που ο Φιτ Ντεμπεούντ και οι μπεντουίνοι του έπηδοσαν έξω από την γαλαρία.

Δεν έστράφηκε καν για να ιδεί αν τον καταδιώκουν. Έπ'νε ένα μονοπάτι και άρχισε να τρέχει σαν άστραπή, πηδώντας και λοξοδρομώντας,

σπάζοντας τους θάμνους και άφίνοντας κουρέλια τα ρούχα του στ' άγκάθια. Πολλές φορές έκούνταφε σε μεγάλες πέτρες ή σε πεσμένους κλώνους που δεν μπόρεσε να τους διακρίνει στο σκοτάδι.

Άκουσε πίσω τις θραχνές φωνές των μπεντουίνων και μετά μερικούς πυροβολισμούς, άλλά δεν έσταμάτησε. Έτρεξε έτσι κάπου ένα χιλιόμετρο και είχε κόψει λιγάκι το δρόμο του, όταν βρέθηκε ζαφνικά μπροστά σε μία γυναίκα που έπροχωρούσε με δέματα γοργά.

—Στάσου, 'Αβδελ Κερίμ! έφώναξε η γυναίκα αυτή με τόνον άπειλητικών.

Ο Αιγύπτιος τινάχτηκε και κόντεψε να πέσει, σαν νάφαγε μία μαχαίριά κατάστηθα. Μπροστά του ήταν η 'Ελέγκω, λαχανιασμένη, άνταριασμένη, με τα χέρια τεντωμένα μπροστά σαν νάθελε να τον σταματήσει.

—Εσύ; Είσαι σύ, 'Ελέγκω; έμουρμούρισε αυτός.

—Ναι, 'Αβδελ Κερίμ. Έρχομαι πάλι έγκαίρως για να σε σώσω.

Ο Αιγύπτιος την έκύτταξε με γουλωμένα μάτια, όπου έλαμπε μία φλόγα θυμού και άγανακτήσεως.

—Στάσου, 'Αβδελ Κερίμ! επανέλαβε η 'Ελληνίδα. Πού πής; Γιατί φεύγεις; Ποιος σ' έλευθέρωσε;

—Καταραμένη! Τι την έκανες την άλμεια; έρώτησε ο άλλος με πνιγμένη φωνή.

—Μη με ρωτάς καθόλου! Έλα μαζί μου, έλα στην άγκαλιά της 'Ελέγκω, που σ' αγαπάει τόσο πολύ.

Όλο το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του. Ωρμησε άπάνω της, μεθυσμένος από θυμό κι έπροσπάθησε να την άνατρέψει, ούρλιαζοντας σαν έξαγριωμένο θηρίο.

—Πού είναι η άλμεια; Τι την έκανες;

Κυλίστηκαν και οι δύο στο χώμα. Η 'Ελληνίδα τον έσφιξε στο στήθος της και αντί να προφυλαχθεί μήπως την χτυπήσει το κόλλησε στα χείλη ένα φλογερό φιλή.

—Σε μισώ άλλά και σ' αγαπώ με μίαν άγάπη άπέραντη! το έλεπε με φωνή που μαρτυρούσε ότι δεν ήταν στα καλά της.

Έκείνο το φιλή ήτανε σαν δάγκωμα φιδιού για τον Αιγύπτιο. Τά νευρώδη χέρια του έσφιχτηκαν γύρω στον κύκνειον λαϊμό της 'Ελληνίδας και για μία στιγμή έσκέφτηκε να την στραγγαλίσει.

Έσταμάτησε όμως άμέσως χωρίς δυνάμεις και θάρρος, κι έπροσπάθησε να σηκωθεί, τρομαγμένος, άλλά ίσως και γοητευμένος από το φοβερό εκείνο φιλή.

Μερικοί μπεντουίνοι παρουσιάστηκαν τότε σε απόστασι διακοσίων μέτρων κραδαινοντας τα όπλα τους.

—Αφ'ού με τέρας! έφώναξε ο 'Αβδελ Κερίμ έξω φρενών, γιατί η 'Ελληνίδα είχε άρπαχτή από πάνω του και δεν τον άφηνε να προχωρήσει.

—'Αβδελ Κερίμ, σ' αγαπώ, σε λατρεύω, συγχώρησέ με, έμουρούρισε η 'Ελέγκω. Κάνε με ό,τι θέλεις, άλλά μείνε κοντά μου!

Την έτράβηξε για δέκα ή δώδεκα βήματα. Έπειτα μ' ένα γερό τίνιγμα την πέταξε κάτω και την άφησε ζαλισμένη στα χορτάρια, ενώ αυτός έξακολοθούσε να τρέχει σαν τρελλός κάτω από' τα πανύψηλα δέντρα.

Το αίμα του έβόλωνε τα μάτια, οι φλέβες του χτυπούσαν δυνατά, ένό-

μιζε ότι πυρίνες γλώσσες κυκλοφορούσαν μέσα στο αίμα του και άνέβαιναν άπάνω, ως τον έγκέφαλον. Ένόμιζε πως είχε τρελλαθεί ή πως ήταν θύμα τρομακτικού έφιάλτου.

Έτρεξε επί μίαν ώρα, χίλιες φορές παραπλανήθηκε στους μαιάνδρους του άπεράντου δάσους, άποφεύγοντας τις ύαινες και τα τσακάλια που έσχιζαν τη σιγή του δάσους με άνατριχιαστικά ούρλιασματα. Τέλος έσταμάτησε, λαχανιασμένος, έξαντλημένος, με το στόμα γεμάτο άφροές.

Έξαφνα, άκουσε μία φωνή σπαρτακτική, τρομερή, παρατεταμένη. Ήταν μία κραυγή άγωνίας, μία ύπερτάτη έπίκλησις. Όταν την άκουσε σηκώθηκαν οι τρίχες της κεφαλής του και το αίμα του, που ήταν ως τότε φλογισμένο, έπάγωσε στις φλέβες του.

—Θεέ μου, αυτή ή φωνή! έμουρμούρισε. Πού την έχω ξανακούσει αυτή τη φωνή; Είμαι ξυπνητός ή μήπως όνειρεύομαι; Έμπρός λοιπόν!

Άρχισε πάλι να τρέχει, με τη σπάθα στο χέρι, κατευθυνόμενος προς μία συστάδα φοινικοδένδρων, από' όπου είχαν έλθει ή άπελπισμένη εκείνη κραυγή. Τέλος έβγήκε σ' ένα έξέφωτο.

Έκεί δεμένη σε μίαν γιγαντιαία φοινικιά, μισόγυμνη, έβηκε μία γυναίκα και στυλωμένη άπάνω της μίαν ύαινα που την είχε άρπαγμένη στα νύχια της.

Ο 'Αβδελ Κερίμ όταν την είδε, έβγαλε μίαν άγρια, πνιγμένη φωνή, γεμάτη άπελπισία και πόνο.

—Φατμά! Φατμά!...

Ωρμησε σαν κεραυνός πάνω στην ύαινα που έτοιμαζόταν να κατασπαράξει την δυστυχισμένη άλμεια, και με μία φοβερή σπαθιά της άνοιξε το κρανίο.

—Φατμά! Λατρευτή μου Φατμά!... έφώναξε μετά με σπαραγμό.

Έκοψε γρήγορα τα σχοινιά και δέχτηκε στην άγκαλιά του το παγωμένο και σχεδόν άψυχο εκείνο σώμα. Τα μάτια του Αιγυπτίου ύγρύνθηκαν.

—Μίλησέ μου Φατμά! έξακολούθησε καθώς την φιλούσε στα μάγουλα. Πές μου τί σου συνέβη; Πώς έβρισκσαι έδώ πέρα και σ' αυτήν την κατάσταση;

Ένας έλαφρός στεναγμός έβγήκεν από τα χείλη της άλμειας και σε λιγάκι άνοιξε τα μάτια και τα κάρφωσε στον έραστήν της.

—Πού έβρισκομαι; έρώτησε με άδύνατη φωνή.

—Στην άγκαλιά μου και δεν διατρέχεις τον παραμικρόν κίνδυνον! έφώναξε ο 'Αβδελ Κερίμ που γελοούσε και έκλαιγε μαζί. Μη φοβάσαι, Φατμά, Είμαι κοντά σου και δεν θα πάθης το παραμικρό.

Η άλμεια τον έκύτταξε για μία στιγμή με θορυβωμένα μάτια. Μετά τον άγκάλιασε και τον έσφιξε τρυφερά στο στήθος.

—Εσύ, αγαπημένη μου 'Αβδελ Κερίμ! Άλλά μήπως όνειρεύομαι, 'Αλλάχ; έφώναξε.

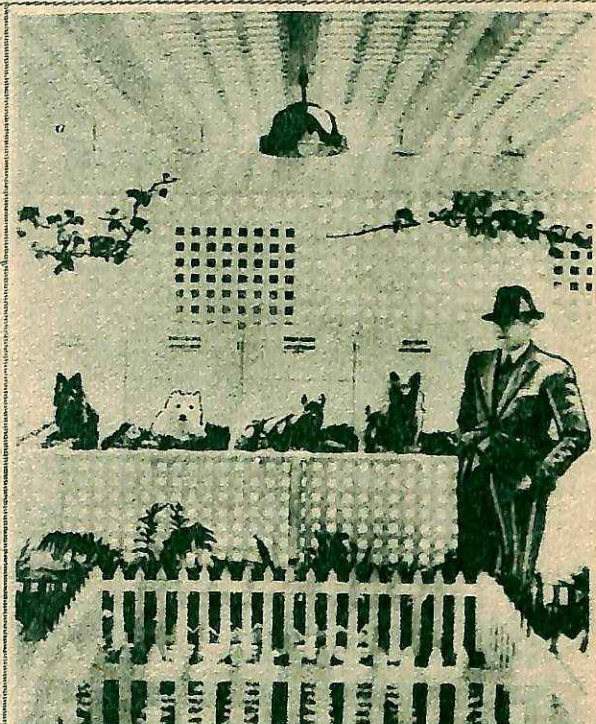
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πολλοί κινηματογραφικοί άστερες είναι έθουσιώδεις φίλοι των σκύλων. Άνωτέρω, ο Τζέι Μάκ Ρέα παίζει με τον χαδεμένο του φίλο

Ο Ουίλλιαμ Γκάριαν σπανίως χωρίζεται από το χαριτωμένο αυτό ζευγάρι των μπουλντόγκ του

Ο Τσάρλι Ράινλες, έχει όλόκληρη μάνδρα από αφοξ-τερριέ. 4 από αυτά έδραβέυθησαν κατά διαφόρους διαγωνισμούς.

Η Ντολορές Ντέλ Ρίο έκέρδισε πολλά βραβεία καθώς και το μετάλλιον του «Λ ό σ» Άντζελες Κίνελ Κλάμ με την έπίδειξη του άγαπημένου της μπουλ-τερριέ, Φώλ-τιλες.

Η Ροιθ Τσάπτερον κοιτάζει πάντα μαζί της το άγαπημένο της αερίον. Άνωτέρω ή συμπαθής σιάγ με τους μικρούς της φίλους στο άεροδρόμιο του Γκλεντέιλ μπροστά στο άεροπλάνο της.

Η Τζάννε Μανντόνιλι έπιδεικνύουσα όν παραβόσκυλό της σε μία έκθεση της Καλλιφόρνιας.

ΔΩΔΕΚΑ ΣΤΑΡ

ΔΩΔΕΚΑ ΤΥΠΟΙ

ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ο πασίγνωστος Άμερικανός αισθητικός Τζιμ Φίντλερ, δημοσιεύοντας τις εντυπώσεις του από ένα τελευταίο του ταξίδι στο Χόλλυγουντ, ανέκρηξε δώδεκα από τις ένδρασει βεντέτες της άμερικανικής όθνης ως τις ωραιότερες γυναίκες του κόσμου, κοπέταξε δέ και την όμορφιά τους σε ισάριθμους βαθμούς, μίας κλίμακος που καθορίζει τον αντιπροσωπευτικό τύπο κάθε μιάς καλλονής. Ο πίναξ αυτός του Φίντλερ έχει ως εξής:

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ:
Αποφασιστική όμορφιά.

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΥ:
Θερμή όμορφιά.

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ:
Πνευματώδης όμορφιά.

ΚΕΥ. ΦΡΑΝΣΙΣ:

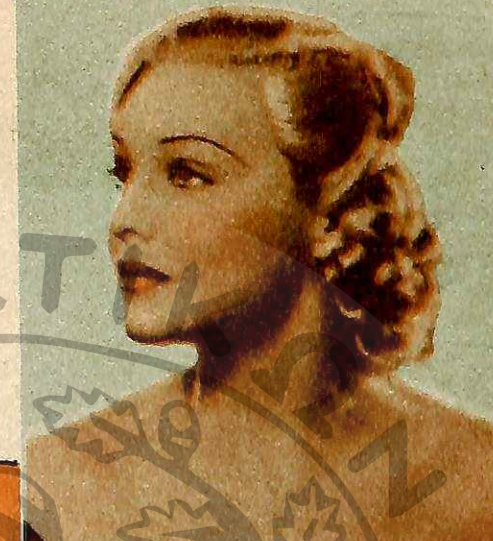
ΣΟΝΙΑ ΧΕΝΥ:

ΜΑΡΛΕΝΕ ΝΤΗΤΡΙΧ:

ΑΝ ΣΕΡΪΝΤΑΝ:
Σεξουαλική όμορφιά.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΚΑΡΡΟΛ:
Αριστοκρατική όμορφιά.

ΜΕΡΛ ΟΜΠΕΡΟΝ:

ΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ:
Παθητική όμορφιά.

ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ:

ΜΩΡΗΝ Ο' ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ:

ΜΙΣΗ-ΜΙΣΗ!

Ο χορός είναι η ποίηση της κινήσεως. Από τον καιρό της αόστηρας χάριτος των αρχαίων...

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΟΥΜ-ΔΙΣΣΑΣ

Αυτότελης αστυνομική νουβέλλα, από τα κατορθώματα του θρυλικού «ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Υπό ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ κατ' απόδοσιν ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Η ΤΑΝ σπανία για το Λονδίνο ή λιανικά έκεινη της ανοιξιάτικης Κυριακής και ο άριστοκράτης Μάρτεν...

στοκράτου, από το οποίο μόνον ή όμιλία έλειπε, καθόταν στα πισινά του πόδια, σχεδόν όρθιο επάνω στην κατεβασμένη...

φέρνοντας το μαντήλι του στην μύτη του, ότι είχε μια πρώτης τάξεως ιδέα σήμε- ρα να με φέρης εδώ. —Και μάλιστα να πάρω και τον 'Αλή- τη μου μαζί μας. Να πεθάνω αστυνομικός...

Ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ, μέσα στο αυτοκίνητο, έτρεχαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

της ώρας για να ψαρέψουμε, τι προφθά-
σουμε, πριν νάβουν οι άλλοι. 'Αρχί-
ζουμε;
—'Ας μη χάνουμε καιρό... αλλά... κώ-
ταξε Σούμερ! 'Ο 'Αλήτης μου είναι πολύ
πιο άτυχε από εμάς! 'Αρχισε κιό-
λας τις έρευνές του! Κόπταξε τι μας φέ-
νει...

Πραγματικά, το ξέφυγε λυκόσκυλο που
είχε απομακρυνθεί λίγο από το πτώμα, έ-
πείσσερε κρατώντας στο στόμα του ένα
γυναικείο τσαντάκι.

'Ο Μάρτεν Ντάλ έπηρε το τσαντάκι
χαϊδεύοντας τον 'Αλήτη που απομακρύν-
θηκε και πάλι και πριν το άνοιξη το
κτύπησε από όλα τα μέρη προσεκτικά:

—'Εχουμε λοιπόν Σούμερ στα χέρια
μας ένα γυναικείο τσαντάκι άγγλικής διο-
μηχανίας, κατακαίνουργιο και πολυτελεί-
ας. Το δέρμα του είναι σπάνιο και το φερ-
μοστό του πολύ ιδιότροπο και άσημέ-
νιο. Το άρχικό Α. άσημένιο και αυτό και
πολύ μοντέρνο, κρέμεται από μια λεπτή, ά-
σημένια αλυσίδα. 'Όπως βλέπεις, έ-
σημένια κατακαίνουργιο. 'Ας το άνοιξουμε
τώρα να δούμε το περιεχόμενό του. 'Εχεις
αντιρροήσεις ίσως;

—Καμία απόλύτως.
—'Είμαι δοκιμής συνεργάτης, Σούμερ.
'Ας δούμε λοιπόν τι κρύβει. 'Α! ένα πο-
λύχρωμο μεταξένιο μανδύλι, αρκετά με-
γάλο για γυναικείο, μολοντί άραχνοφ-
φαντο. Αυτό δεν είναι κατακαίνουργιο άλ-
λά δεν είναι και παλιό. Θά πλύνθηκε του-
λάχιστον πέντε φορές, όπως μαρτυρούν
τα χρώματά του. Δεν είναι άγγλικής διο-
μηχανίας, άμφιβόλλο δε αν είναι ευρω-
παϊκής. 'Ας το μυρίσουμε. Χμ! Σπάνιο
άρωμα. 'Όύτε λεπτό ούτε βαρύ. 'Αρωμα
μεθυστικό που φέρνει στην μνήμη την
λαγνυμένη 'Ανατολή. Πιο μέλας... 'Α! Μιά
δέρμη χαρτονομισμάτων! 'Αγγλικά δεκά-
λιρα και πεντάλιρα. Τρεις χάρτινες λίρες
και μερικά κέρματα. 'Ας μετρήσουμε.
Διακόσιες είκοσιδύο λίρες και έπτά σελ-
λίνα. 'Ολόκληρη περιουσία. 'Η ληστεία
λοιπόν δεν είναι το ελάτριο του έγγλη-
ματος. Τα χαρτονομίσματα όλα είναι κατα-
καίνουργια σάμπως να βγήκαν από δύο
λεπτών από τον φούρο της Τραπέζης
της 'Αγγλίας. 'Η ύγρασία δεν πέρασε το
πανάκριδο τσαντάκι για να τα μουσκέψει.
'Αλλο... 'Ενα μοντέρνο, ιδιότροπο καθρε-
φτάκι με χτενάκι άσπρο. 'Αγγλικής και
αυτό διομηχανίας και κατακαίνουργιο.
'Αλλο... 'Ενα χάλκινο μπιντελά σε σχήμα
μινωκό. Αυτό δεν είναι άγγλικής διομηχα-
νίας...

—Πρόσεχε! Έκαμεν ο Σούμερ. Κάτι
φύγει από τις τσέπες του. Τι διάβο-
λο! Πιπεροθήκη είναι ή αυτό που έτρεξε
είναι σκόνη μελάνης;
—'Όχι το ένα ούτε το άλλο, Σούμερ!
Είλε 'Κινά'!

—Τι πράγμα;
—'Κινά! Μιά μαύρη σκόνη με την δι-
ποία οι 'Ανατολίτισσες βάφουν τα τσί-
νορά τους. 'Αλλο τίποτα δεν υπάρχει
στο τσαντάκι εκτός από ένα κοινό κρα-
ρεστημένο από το εύρημα του 'Αλήτη!
Έξοις τώρα ότι το θύμα δεν είναι πα-
τριώτισσά μας. Είναι ξένη ή 'Αγγλίσ που
τώρα ήρθε από το εξωτερικό. Μάλλον έ-
νη ώσπου είναι. 'Ανατολίτισσα. Μιά 'Αγ-
γλίσ και όταν ζή στην Αίγυπτο, στην 'Α-
φρική ή στις 'Ινδίες, δεν βάζει 'κινά'
στα μάτια της. Χρησιμοποιεί άγγλικά ή
γαλλικά καλλυντικά αν όχι αμερικάνικα.
Το πολύχρωμο μανδύλι είναι από εκείνα,
με τα όποια οι 'Αραβίνες σκεπάζουν τα
μαλλιά τους και το άρωμά του κάθε άλλο
παρά ευρωπαϊκό είναι. Μάλλον περσικό
και πανάκριδο. 'Εχουμε λοιπόν να κάνου-
με με το πτώμα πλουσίας ανατολίτισσας!

Στο τσαντάκι της βρέθηκε ολόκληρη πε-
ριουσία, που μόλις δέχτηκε από την 'Αγ-
γλική Τραπέζα! Πριν δολοφονηθεί έπέρα-
σε από την Τραπέζα και τράβηξε ένα άλ-
φα ποσό. Σάν ξένη, άγνοιας αυτό το ό-
μορφο τσαντάκι, το καθρεφτάκι με το
χτενάκι και το κραγιόν. Είναι όλα κατα-
καίνουργια και το κραγιόν δείχνει πως
μόλις το μεταχειρίστηκε τρεις ως πέντε
το πολύ φορές. Δολοφονήθηκε για λόγους
εκδικήσεως αφού ο δολοφόνος έπεριφρό-
νησε όλες αυτές τις λίρες. Και τώρα που
μάθαμε από το τσαντάκι όσα ζητούσαμε
να μάθουμε, άς δούμε τι θα μπορέσει να
μας πη και το πτώμα. Πλησίασε. Μπορού-
με και να το μετατοπίσουμε λιγάκι εν
άνγκυ. Θά πούμε πως έτσι το βρήκαμε
και θέλουν άς μας πιστέψουν, θέλουν άς
μη μας πιστέψουν. Την δουλειά μας έμεις
Σούμερ!

Οι δύο φίλοι πλησίασαν το πτώμα ενώ
ο 'Αλήτης εξακολουθούσε τις έρευνές του
σε μεγάλη άκτινα.

—Για να δούμε. Πιάσε το από τα πό-
δια. 'Ετσι. Σηκώσε λίγο μαζί μου. 'Α-
φησέ το τώρα. 'Ραία! Λίμνη αίματος
δεν υπάρχει επί τόπου. 'Ο δολοφόνος την
σκότωσε άλλοι και μ' ένα αυτοκίνητο έ-
φερε τη νύχτα το πτώμα και το πέταξε
έδω. 'Ας βγάλουμε τώρα αυτό το μαν-
δύλι από το κεφάλι της, να δούμε το πρό-
σωπό της. 'Όχι! 'Ραία και νέα γυναίκα.
'Αρκετά μελαγχρινή για 'Αγγλίδα, μαλλί
κατακόχμα κατάμαυρο σαν έβέννο. Πρό-
κειται πραγματικά περί ξένης. Είναι ανα-
τολίτισσα. Δεν έχει τίποτα το ινδιάνικο
ή κανένα χαρακτηριστικό της κίτρινης
φυλής, αλλά θα σπουδαίει πως πρόκει-
ται περί αραβίνης. Φρύδια περιποιημένα,
όπως άλλως τε και τα νύχια της. Για να
δούμε τα δόντια της. Μαργαριτάρια δόν-
τια που δεν τα άγγισε έργαλειό οδοντι-
ατρού. Μόνον οι αραβίνες έχουν τέτοια
δοντάρια δόντια. Το μανδύλι αυτό με το
όποιο της σκέπασε το κεφάλι. Χμ! Μοιά-
ζει αρκετά πράγματα και αυτό αλλά για
την ώρα τα κρατά για τον έαυτό μου.

—Γιατί δεν μου τα λές;
—Θά έλθω ή στιγμή που θα τα μάθω
άνυπόμονο άνθρωπε. Κοστομάκι σπόρ
ραμμένο σε μεγάλο ράφτι. Τα άσπρόρου-
χά της; Μεταξένια όλα και πρώτη ποιό-
τητα, άγγλικής διομηχανίας. Κατακαί-
νουργια. Δεν έχουν ίσως άνομο πλυσή.
Τα άγοράσε λίγο πριν δολοφονηθεί. Τι
είν' αυτό που είναι ραμμένο στην σμιζέ-
τα της; Χαίμα! ή μενταγιόν; Στάσου...
Μιά μπλε χονδρή χάνδρα! Για το κακό
μάτι! Μόνον οι αραβίνες φορούνται το
κακό μάτι. 'Ας δούμε τώρα το σιλέττο.
Δεν μπορούμε δυστυχώς να το βγάλουμε
από το ραχοκόκαλο και να το εξέτασου-
με προσεκτικά. 'Αναγκαστικά θα άρκε-
σθούμε στην εξέταση της λαβής. Χμ! 'Α-
πό έλεφαντόδοντο και σκαλισμένη από
καλλιτέχνη μεγάλης αξίας και μεγάλης
ύπομονης. Τα ξέρω αυτά τα σιλέττα.
'Εχω αρκετά στη συλλογή μου. Θά σου τα
δείξω. Χωρίς να το βγάλουμε από το
ραχοκόκαλο αυτής της δυστυχισμένης,
μπορώ να σε βεβαιώσω πως ή λάμα του
θα είναι έλαφρά καμπύλη, σαν μια φετί-
τσα πεπονηό ή ότι θα φέρει χαραγμένο
στην άραβική κάποιο ρητό του Κορανίου.
Το ρητό της εκδικήσεως ίσως. Κάλτσα
μεταξινή, άραχνοφανής, άγγλική. Βγά-
λε τα παπούτσια της να δούμε τις ραφές
και την κατάσταση της κάλτσας. Μικρό,
έξαιρετικά μικρό ποδαράκι. Ποδαράκι χο-
ρευτριάς. Είμαι περίεργος να δω αν έ-
χει πεντικιούρ. Βγάδουμε και τη μια κάλ-
τσα; Γιατί όχι! Μιά και τα είδαμε όλα
ας δούμε και τα νύχια της. 'Α!...

—Τι σημαίνει αυτό το θαυμαστικό;
—Κύτταξε Σούμερ το πέλμα του ποδα-
ριού της...

'Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ έσκυψε περισσό-
τερο και είδε στο πέλμα του πτώματος
ένα κατακόκκινο σιγματοειδές.
—Το πέλμα είναι σιγματοειδές.
—Τι παρουσιάζει αυτός ο σιγματοει-
σμός;
—'Ενα άνοιχτο χέρι σαν φάσκελλο!
—Μπράβο! Είναι καλλιτεχνικότατο άλ-
λως τε το φάσκελλο αυτό!
—Τι σημαίνει;
—Το χέρι της 'Όμ 'Αϊσσάς!
—Τι πράγμα;
—Το χέρι της 'Όμ 'Αϊσσάς! Το χέρι
της μάννας του Προφήτη!

—'Εχω μεσάνυχτα! 'Ομολόγησεν ο Ιν-
σπέκτωρ Σούμερ, εξακολουθώντας να κυτ-
τάζει άπορώνας το κατακόκκινο σιγματοει-
δές.
—'Ακούω από μακριά το κορνάρισμα
των αυτοκινήτων της 'Σκωτλαντ-Γουάρδ'
παρετήρησεν ο Μάρτεν Ντάλ. Γρήγορα
Σούμερ! Την κάλτσα της! Μιά στιγμή να
σβύσουμε τα δακτυλικά μας αποτυπώμα-
τα από την γάμπα. Πέραν τώρα την κάλ-
τσα! Το μανδύλι στο κεφάλι, όπως το
βρήκαμε. Τι άλλο; Το τσαντάκι, εκεί,
πλάι της.

—Γιατί; Μπορούμε να πούμε πως μάς
το έφερεν ο 'Αλήτης.
—'Εχεις δίκιο. Κράτα το. Να τα αυ-
τοκίνητα! 'Αναψε μαζί μου ένα τσιγάρο
και κάνε την πάπια! 'Αί, αί, ο 'Αλήτης
μας φέρνει κάτι! 'Εδώ 'Αλήτη! Τι είναι
αυτό; Το θηκάρι του σιλέττου! Σχημα-
τίζει καμπύλη! Πέτσινο, σιολισμένο με
χάνδρες! 'Αράπικο Σούμερ!

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ!

'Υστερ από λίγα... όλεπτα, τρία
αυτοκίνητα της 'Σκωτλαντ-Γουάρδ' κατά-
λα από άστυνομικούς, δικαστικούς και
δημοσιογράφους, σταματούσαν κοντά στην
κούρσα του Μάρτεν Ντάλ.

'Ετρεξαν όλοι στο πτώμα και από την
πρώτη στιγμή άπολιθώθηκαν κυττάζοντας
το.

—'Εργο του αυτού δολοφόνου! παρα-
τήρησεν ένας ιατροδικαστής.
—Τι; Έκαμεν ο Σούμερ προχωρώντας.
'Εχουμε και άλλο παρόμοιο έγκλημα;
—Δεν ξέρετε; Σε άλλο προάστειο, στο
'Ολντ 'Αλμπιον, βρέθηκε σήμερα το πρωί
πεταγμένο σε ένα χαντάκι, το πτώμα ενός
νέου! Φέρνει και εκείνο ένα παρόμοιο
σιλέττο στο ραχοκόκαλο, μεταξύ των
δύο ώμοπλάτων άκριβώς και το πρόσωπό
του ήταν σκεπασμένο με ένα μανδύλι σαν
αυτό!

—'Εχει τα χαρακτηριστικά ανατολί-
του; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ πλησιάζον-
τας.
—'Οχι! Κάθε άλλο! Είναι το πτώμα έ-
νός ψηλού, λεπτοκαμωμένου κατάξανθου
νέου. Τα περιποιημένα νύχια του και το
κοστούμι του, ραμμένο σε μεγάλο ράφτι,
προδίδουν ότι πρόκειται περί νέου άρ-
στης κοινωνικής τάξεως.

—'Όστε δεν έχει ανατολίτικα χαρακτη-
ριστικά...
—Κάθε άλλο. Γιατί ή έρώτησις αυτή;
—Γιατί αυτή ή νέα που δολοφονήθηκε
με τον ίδιο τρόπο, δεν μπορεί παρά να
είναι ανατολίτισσα! Κυττάξε τα χαρακτη-
ριστικά της, την επιδερίδα της και αυτό
άνομο το μακιγιάζ της.

—'Ας δούμε πρώτα αν το σιλέττο είναι
καθ' όλα όμοιο με το άλλο.
Και λέγοντας αυτά ο ιατροδικαστής έσκυ-
ψε στο πτώμα και προσέχοντας να μη σβύση
τα τυχόν υπάρχοντα στη λαβή δακτυλικά
αποτυπώματα, έτράβηξε το σιλέττο. Το
έσκούπισε και μόλις έβριζε μία ματιά
στην άπαστράπτουσα πιά λεπίδα, στράφη-
νε κατάχλωμος προς όλους:

—Δεν χορεί ή παραμυθία άμφιβολία!
Και ή δολοφονία αυτή είναι έργο του αυ-
τού δολοφόνου! Κυττάξε την λεπίδα!
Φέρει και αυτή όπως και ή άλλη, σκαλι-

σμένο ένα χέρι με τα δακτυλά άνοιχτά
σαν φάσκελλο!
'Ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ άλλη-
λοκυτάχθηκαν μιά στιγμή ενώ ο άριστο-
κράτης έσκυβε λίγο στην λεπίδα.
—Το χέρι της 'Όμ 'Αϊσσάς!
—Πώς είπατε;
—Κάτι μου θυμίζει αυτό το χέρι. Πού
βρίσκεται τώρα το πτώμα του νέου;
—Μά... στο νεκροτομείο για την άπα-
ραίτητη νεκροψία και προς άναγνώρισιν.
—'Ερχεσαι Σούμερ να πάμε ως εκεί;
—Είναι να το ρωτάς; Λίγες στιγμές
μόνο να αναφέρω τις συνθήκες της άνα-
καλύψεως του πτώματος αυτής της νέας
και φεύγουμε.

'Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, ά-
φου ο Ινσπέκτωρ Σούμερ άνέφερεν ότι
είχε να αναφέρει σχετικά με την άνακά-
λυψη του πτώματος της άγνωστης νέας,
οι δύο φίλοι έφύγαν για το νεκροτο-
μείο.

Είδαν το πτώμα του άγνωστου και ο
Μάρτεν Ντάλ που το εξέτασε με έξαιρε-
τική προσοχή, δεν βρήκε τίποτα σ' αυτό
που να πείθω ότι έπρόκειτο περί ανατολί-
του. 'Ηταν ο τύπος του 'Αγγλου; ψη-
λός, λεπτοκαμωμένος, σφιχτοδεμένος σαν
άθλητης, κατάξανθος, με περιποιημένα
νύχια, φρεσκοξυρισμένος. Κανένα σιγματοει-
δές βρέθηκε στο σώμα του. Μόνο μία ά-
μυχη στην κλειδώσι του δεξιού του πο-
διού, που έμοιαζε σαν νυστεριά. 'Ο Μάρ-
τεν Ντάλ εξέτασε με έξαιρετική προσοχή
αυτή τη νυστεριά και τέλος στράφηκε
προς τον Σούμερ:

—Πάμε Σούμερ. 'Ότι είχαμε να δούμε
έδω μέσα το είδαμε.
—'Η έντύπωσί σου!

—Χμ! Είμαι πελαγωμένος κυριολεκτι-
κά. 'Όστόσο, μερικά πράγματα μου δίνουν
την έλπίδα πως θα κατορθώσω τουλάχισ-
τον να σε προσανατολίσω.

—Δηλαδή...
—'Εχουμε το πτώμα μιάς ανατολίτι-
σας και το πτώμα ενός 'Αγγλου. 'Η δολο-
φονία και των δύο όφειλεται στον ίδιο
δολοφόνο. Τα δύο σιλέττα το επιβεβαιώ-
νουν. Πρόκειται περί δολοφονιών για
λόγους εκδικήσεως. Αποκλείεται ή λη-
στεία έφ' όσον στο τσαντάκι της νέας
βρέθηκε μιά μικρή περιουσία και στις
τσέπες του 'Αγγλου αυτού βρέθηκαν άρ-
κετές λίρες. 'Επί πλέον ο νέος αυτός φέ-
ρει ακόμη στο δακτύλο του ένα βαρύτιμο
δακτυλίδι και στην τσέπη του βρέθηκε το
χρονόμετρό του. 'Η νυστεριά στην
κλειδώσι του προδίδει ότι ο άνθρωπος
αυτός έζησε στην 'Ανατολή. Την έπρόσε-
ξα πολύ όπως παρατήρησες. Τις ξέρω αυ-
τές τις νυστερίες. Είναι έπεμβασεις ίθαγε-
νους μαύρου που έφωσε την ζωή αυτού
του ανθρώπου στην 'Ανατολή. Κάποιος
σκορπίος ή κάποια δηλητηριώδης άράχνη,
μάλλον άράχνη αφού είναι στην κλειδώσι,
τόν έτσίμπησε κάποτε και τον έσωσε από
δέβαιο θάνατο ένα μαύρος μάγος! Θά κά-
μης λοιπόν μεγάλες έρευνες Σούμερ, αν
δεν αναγνωρισθούν τα δύο πτώματα. Θά
φροντίσης να μάθης ποιός 'Αγγλος ήλθε
τελευταία από τις άποικίες ή από την 'Α-
φρική, φέρνοντας μαζί του μιά έξωτική
γυναίκα! 'Όταν μάθουμε αυτό που σου
ζητώ να μάθουμε, θα έρευνήσουμε στον
έλεγχο άλλοδαπών, να δούμε ποιός 'Ανα-
τολίτης ήλθαν τελευταία στο Λονδίνο.
Μεταξύ αυτών θα βρούμε και ο δολοφόνος,
ο όποιος κατά την γνώμη μου, θα είναι
σύντροφος, άδελφός ή και έρωμένος αυτής
της νέας. Στις έρευνές σου αυτές θά σε
βοηθήσω και μάλιστα, έλπίζω να σε βοη-
θήσω αποτελεσματικά.

Στο άναμεσού, έφ' όσον ο Μάρτεν
Ντάλ συνωμύλιωσε με τον Ινσπέκτωρ Σού-
μερ, διάφοροι έπισκέπται του νεκροτο-
μείου εξέταζαν τα έπιτεθειμένα πτώματα
προς άναγνώρισιν και ξαφνικά ένας άν-

δρας με παρουσιαστικό μικροαστού, έφθ-
ναζε δείχνοντας το πτώμα του άγνωστου.
—'Αναγνωρίζω το πτώμα αυτό! Είναι
το πτώμα του Τζέιμυ Φάιλ!
'Ο Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ τον έ-
πλησίασαν συγκινημένοι.
—Το αναγνωρίζετε; ρώτησε ο Ινσπέ-
κτωρ Σούμερ.
—Δεν έχω την παραμικρή άμφιβολία.
'Ας μου δείξουν ώστόσο και το κοστούμι
του για να βεβαιωθεί περισσότερο. 'Αν
το κοστούμι είναι γκρίζο σπόρ με μερικές
έρυθρες στίξεις, είναι ο Τζέιμυ Φάιλ!
'Ο ύπάλληλος του νεκροτομείου επέδει-
ξε το κοστούμι του δολοφονημένου. 'Η-
ταν πραγματικά, όπως το είχε περιγράψει
ο μικροαστής. Γκρίζο σπόρ με έρυθροπές
στίξεις. Δεν χορούσε πιά ή παραμικρή
άμφιβολία ως προς την ταυτότητα του
θύματος. 'Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ κι' ο Μάρ-
τεν Ντάλ έπηρεαν τον μικροαστό κατά μέ-
ρος.

—'Σκωτλαντ-Γουάρδ! Έκαμεν ο Σούμερ
δείχνοντας του την ταυτότητά του.
—Είμαι στην διάθεσί σας.
—Ποιός είσαι σύ;
—Είμαι διευθυντής μιάς πανσιόν προ-
της τάξεως. 'Η πελατεία μου αποτελεί-
ται αποκλειστικά από ξένους.
—Από ξένους;
—Και από 'Αγγλους που έρχονται από
το εξωτερικό και από τις άποικίες. 'Εχω
την διαφήμισή μου στο 'Αφρικήν Χέρα-
λαντ και τραβώ άρκετους ξένους. 'Όσοι
παρμεινούν στην πανσιόν μου την διαφη-
μίζουν στους γνωστούς των και έτσι κά-
νουν χρυσές δουλειές. 'Η αλήθεια είναι ότι
στην πανσιόν μου ζουν θαυμάσια, γιατί
έξω και εγώ στην 'Ανατολή και ξέρω
να ικανοποιώ όλες τους τις ιδιότητες
και όλες τους τις επιθυμίες.

—Λέγε τί γνωρίζεις για τον Τζέιμυ
Φάιλ.
—'Ηλθε στο Λονδίνο από την Βαγδά-
τη, συστημένος σε μένα από κάποιο γνω-
στό μου κάτοικο της Βαγδάτης.
—Πότε;
—Πρό πέντε άκριβώς μηνών.
—Μόνος του;
—'Όχι. 'Ηλθε με μιά μαυρειδερή και
άρκετά όμορφη γυναίκα, που μου την πα-
ρουσίασε ως γυναίκα του.

'Ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ άλλη-
λοκυτάχθηκαν.

—Λοιπόν; Πώς ζούσαν αυτοί οι δύο;
Δεχόντουσαν έπισκέψεις;
—Καμία απόλύτως. Σπανίως θύαίνανε
από την πανσιόν για να κάνουν κανένα
περίπατο και ποτέ με τα πόδια. Χθες το
άπογευμα δέχτηκε και δεν έπέστρεψαν.
Σήμερα, κατά τις δέκα, έδωθασα στα πα-
ρατήματα τα της άνακαλύψεως των δύο
πτωμάτων, άνησυχασα και ήλθα στο νε-
κροτομείο να τα δω.

—Τι σάς έκαμε να άνησυχήσετε; ρώ-
τησε έπεμβαίνοντας ο Μάρτεν Ντάλ.
—Το γεγονός ότι σπανίως έθγαίναν ά-
πό την πανσιόν με είχε βάσει σε σκέ-
ψεις και μιά μέρα ρώτησα τον Τζέιμυ
Φάιλ, ο όποιος μου άποκρίθηκε:
—Φοβάμαι μη δολοφονηθώ από τη μιά
στιγμή στην άλλη!

—'Εχετε λοιπόν στο Λονδίνο κανένα
θαυμάσιο έχθρό; τον ρώτησα με περιέο-
γεια.
—'Ο έχθρός μου, μου άποκρίθηκε με
άπογοήτευση, δεν βρίσκεται στο Λονδίνο,
άλλά μπορεί να είναι ανακαλύφθ όπουδήποτε
και αν καταφύγω... γιατί είναι μιά
θεά!

'Ο Μάρτεν Ντάλ άκούγοντας τις τε-
λευταίες λέξεις του ξενόδοχου στράφηκε
και ξανακύτταξε το Ινσπέκτωρ Σούμερ
χωρίς να προσέχει τίποτα. Κατόπιν, άνα-
δώντας άλλο τσιγάρο, άπομακρύνθηκε λί-
γο και ενώ ο Σούμερ εξακολουθούσε να
συζητά με τον ξενόδοχο, δέχτηκε από τέ

νεκροτομείο χωρίς να γίνει αντίληψη
και τράβηξε γραμμή για το γραφείο ελέγ-
χου άλλοδαπών, όπου παρέμεινε μιά όλό-
κληρη ώρα, διαβάζοντας τις σχετικές φι-
σσες των νεοαφικθέντων άλλοδαπών. 'Ε-
στερα μπήκε στο άστυνομικό γραφείο έ-
λέγχου ξενοδοχείων και πανσιόν, όπου έ-
μεινε ολόκληρες ώρες διαβάζοντας τις
φίσεις ολόκληρου έξαμήνου.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ «ΚΑΡΛΤΟΝ-ΟΤΕΛ»

'Όπως και κάθε χρόνο, ο χορός μετα-
φιεσμένων και μη υπέρ του Ταμείου των
άπομάχων ήθσολών που δινόταν στο άρ-
στοκρατικό ξενοδοχείο «Κάρλτον-Οτέλ»,
έσημειώνει καταπληκτική έπιτυχία.

'Από νωρίς, οι άπείραστες και θαυμα-
σίως διακοσμημένες του αΐθουσες είχαν
πλημμυρίσει από έλεκτικό άδσμο και κάθε
φορά που μιά από τις όρχήστρες άρχιζε
να παίξει, διακόσια τουλάχιστον χορευτι-
κά ζευγάρια άρχιζαν τους στροβιλισμούς
των.

'Όστόσο ένας ροδοκόκκινος και παχέ-
σαρκος άνδρας άκαθόριστης ηλικίας αλλά
που με όλην του την παγυσσάρικα φαινό-
ταν άρκετά ζωηρός και εύκλινος, όντως
έχόρευε, ούτε και είχε παρεία. Πηγαίνω-
ερχόταν στις αΐθουσες καπνίζοντας έξω-
κολοθητικά πούρα και έχοντας τα χέρια
του στις τσέπες του, ή έμπαινε μέσα στον
μπουφέ όπου παρέμενε λίγα λεπτά της ώ-
ρας, για να βγει κατόπιν καταπίνοντας
και να ξαναρχίσει να πηγαίνονται στις
αΐθουσες και να κυττάζει με περιέργεια
λο τον κόσμο, πρό πάντων τους μεταφιε-
σμένους. Βλέποντάς τον κανείς να πηγαί-
νοέρεται έτσι και να κυττάζει τους μετα-
φιεσμένους, θά μπορούσε να υποθέσει πως
ο άνθρωπος αυτός κάποιον ζητούσε.

Ξαφνικά ο παχύσαρκος αυτός άνδρας
έγούρωσε τα μάτια του κυττάζοντας προς
ένα σημείο. Σε μικρή απόστασι από α-
τόν, έχόρευε μιά χαριτωμένη ξανθούλα
στο μπράτσο ενός ψηλού και λεπτοκαμω-
μένου μεταφιεσμένου εις 'Εμίστην χορευ-
τού. 'Όταν έτελειώσαν εκείνος ο χορός
και ο μεταφιεσμένος εις 'Εμίστην χορευ-
τής άφησε την χαριτωμένη ντάμα του, ο
παχύσαρκος φρεσκοφορεμένος την έπλησ-
σε με οικειότητα.

—Καλησπέρα μίς Κόρα.
'Η νέα κοπέλλα στράφηκε και βλέπον-
τάς τον δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την
εύχαριστή της:

—'Αου! ο Ινσπέκτωρ Σούμερ! Νά μιά
εύχαριστη έκπληξη!
—Σιγά μίς Κόρα. Μη φωνάζετε όλοι
το όνομά μου, ούτε την ιδιότητά μου.
—Κυνηγάτε λαποδύτες έδώ μέσα!
—Και λαποδύτες και φαντάσματα. 'Ε-
πάρχουν τόσα και τόσα θαύματα κοσμή-
ματά! 'Ο Μάρτεν;

—'Εδώ είναι. Δεν τον είδατε;
—Δεν τον είδα και αφού με βεβαιώ-
νετε πως είναι έδω, για να μη τον έχω
δύ, θά είναι άσφαλώς μεταφιεσμένος.
—Ναι. 'Εχει μεταφιεσθή.

Δεν είχε βέβαια ο νέος με τον όποιον
χορεύατε. 'Εχει το δικό του σχεδόν ανά-
στημα αλλά δεν έχει τις ίδιες πλάτες.
—'Ο έμίστης με τον όποιον χορεύατε. 'Ο-
χι! Δεν είναι αυτός ο Μάρτεν. Δεν σάς
λέω την μεταφίσεσί του για να σας άφη-
σω την εύχαριστήν να τον άνακαλύψετε.

'Η όρχήστρα άρχίζοντας ένα νέο τα-
γκό, διέκοψε την συνομιλία της Κόρας
στάλλων με τον διάσημο άστυνομικό έπι-
θεωρητή. 'Ενας άλλος καθυλιέρος την
έπλησσε, της πρόσφερε το μπράτσο του
και σε λίγες στιγμές ή χαριτωμένη κο-
πέλλα άρχισε να στροβιλίζεται στο μπρά-
τσο του καίνουργιου καθυλιέρου της.

'Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ άκούωντας την

πλάτη του στόν τοίχο, έβαλε πάλι τὰ δυό του χέρια στὲς τσέπες τοῦ πανταλονιού του καὶ προτεινόντας τὴν πελωρία του γαστέρα καὶ σφίγγοντας στὰ δόντια του ἓνα κοινὸ ποῦρο, ἄρχισε νὰ παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα του τὶς φάσεις τοῦ χοροῦ.

Ὁ μεταμφιεσμένος εἰς ἑμίρη χορευτὴς, ἐχόρευε τώρα μὲ μιὰ ντελικάτη ντάμα. Ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ βλέποντάς τον νὰ περνᾷ στροβιλιζόμενος σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτόν, ἔκαμεν ἓνα δῆμα γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ καλύτερα μήπως αὐτὸς ἦταν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὅταν ξαφνικά, ἐνοίωσεν ἓνα ὀδυνηρὸ τσίμπημα στὸ ἀρσενερὸ τοῦ μπράτσο καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ κινήσῃ ἄλλο ἓνα θηματάκι.

Στράφηκε ξαφνισμένος καὶ ἔντρομος παρατήρησε ὅτι τὸ φράκο του... εἶχε κινδυνεύει σοδρά!

Ένας ψηλὸς καὶ ντελικάτος χορευτὴς μεταμφιεσμένος εἰς ἐρυθρόδεμον καὶ σκεπασμένος μὲ φτερά, μὲ ἀχιβάδες καὶ διάφορα ντενεκεδάκια διαφόρων σχημάτων, περνώντας πλάι του, τὸν ἐγάντζωσε καθὼς ἐχόρευε ἀπὸ τὸ μανίκι του μὲ ἓνα ἅπὸ τὰ ντενεκεδάκια ποὺ κρέμονταν ἀπὸ τὴν ἀμφοῖς του.

—Συγγνώμην τζέντλεμαν! ἔκαμεν ὁ ἐρυθρόδεμος προσπαθώντας νὰ ξεγαντζωθῇ ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Σούμερ.

—Σιγά! ἀποκρίθηκεν ἐκνευρισμένος ὁ διάσμος καὶ γιὰ τὴν φιλαργιότητος τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητῆς. Θὰ μοῦ καταστρέψετε τὸ φράκο!

—Εὐτυχῶς δὲν εἶνε τίποτα, ἀποκρίθηκεν ὁ ἐρυθρόδεμος ποὺ κατῴρθησε νὰ ξεγαντζωθῇ. Μιὰ μικρὴ τοιπίτσα...

—Μιὰ μικρὴ τρυπίτσα στὸ μανίκι μου! ἐπανελάβε κίτρινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ. Καὶ τὸ λέτε τίποτα σὲς αὐτό;

—Γνωρίζω ἓναν τέλειο μανταριστή. Θὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσί του...

—Δὲν ἐπιτρέπεται, κύριε, σ' ἓνα τέτοιο χορὸ μιὰ μεταμφίεσις σὰν τὴν δική σας! Τί εἶνε ὅλα αὐτὰ τὰ μιχλιμυδιά καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ γάντζοι; Ἀκόμη λίγο καὶ θὰ μοῦ τραβοῦσατε ὁλόκληρη λουρίδα ἀπὸ τὸ μανίκι μου!

—Ζητῶ συγγνώμην ἄλλη μιὰ φορά. Νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ μανταριστοῦ καὶ τὴν δική μου. Ἄν ὁ μανταριστὴς... δὲν σὰς βουλῶσῃ τὴν τρύπα σας εἰμαι πρόθυμος νὰ σὰς πληρώσω τὸ φράκο σας. Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ ἐρυθρόδεμος, ἐβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἓνα ἐπισκεπτήριο, ἐγραψεν ἐπάνω σ' αὐτὸ μὲ ἓνα μολυβάκι διαστικὰ-διαστικὰ λίγες λέξεις, τὸ ἔδωκε σὸν κατὰπληκτο καὶ ἀκατηγόρητο γιὰ τὴν ζημία τοῦ φράκου του ἀστυνομικὸ καὶ ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ χαθῇ μέσα στὶς δυνάμεις ἐκατοντάδες τῶν χορευτικῶν ζευγαριῶν.

Ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα λίγες στιγμὲς καθὼς ἀπομακρυνόταν, παίξοντας μηχανικὰ στὰ δάκτυλά του τὸ ἐπισκεπτήριο. Ὅταν αὐτὸς χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἔρριξε μιὰ ματιά σὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ κρατοῦσε καὶ... ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι του διαβάζοντας:

«Προσοχὴ Σούμερ!

«Ἐχε ἔτοιμες τὶς χειροπέδες σου γιὰ νὰ τὶς περάσῃς σὸ χεῖρ μιάς θεᾶς.

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ὁ διάσμος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τὰ ἔβαλε μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως καὶ χρειάστηκε ἀριετὰ δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἐπαναλήψῃ τὴν ψυχραιμία του. Ἐφυγε τότε ἀπὸ τὴν θέσιν στὴν ὁποία στεκόταν καὶ προχώρησε λίγα βήματα προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ τὸν ἐρυθρόδεμον μεταξὺ τῶν χορευτῶν, ὅταν δεξιά του ἀκούσθηκαν ξαφνικὰ φωνὲς καὶ παρατηρήθηκε κάποια συγκέντρωσις ἀνάμεσα στὰ χορευτικὰ ζευγάρια.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΟΥΜ ΑΪΣΣΑΣ

Ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ ἔσπευσε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ πλησιάζοντας ἔμεινε λίγες στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένος.

Ὁ μεταμφιεσμένος εἰς ἑμίρη χορευτὴς ἔχοντας ἀκόμη στὸ μπράτσο του τὴν ντάμα μὲ τὴν ὁποίαν ἐχόρευε, διαμαρτυρόταν ζωηρὰ μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ ὀδύνημον σχεδόν, ἐναντίον τοῦ ἐρυθροδέμου ὁ ὁποῖος τώρα εἶχε σὸ μπράτσο του τὴν Κόρα Στίλλμαν.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ ἐπεμβαίνοντας.

—Νὰ σὰς ἐξηγήσω τζέντλεμαν! ἀποκρίθηκεν ὁ ἐρυθρόδεμος. Ἐγὼ ἀκόμη συνεχίζοταν ὁ χορὸς, ἡ ντάμα μου ποὺ χόρευε μ' ἄλλον χορευτὴν διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ γιὰ τὸ καθυλιέρος της τὴν εἶχε πατήσει ἄσχημα. Ἦταν ἀδέξιος χορευτὴς ὁ καὶ μόνος, κατεντροπιάστηκε καὶ τὴν ἐγκατέλειψε καταμεσῆς τοῦ χοροῦ. Ἐτυχε νὰ ῥισκῶμαι κοντὰ καὶ τῆς ἐπρόσφερα τὸ μπράτσο μου. Καταλαβαίνετε ὅτι τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον ἐγένετο αἰτία συνωστισμοῦ ὀλίγων ζευγαριῶν. Τὴν στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἐγὼ ἄρχισα νὰ στροβιλιζώμαι μὲ τὴν νέα μου ντάμα, ἀδελὰ μου ἔβλεπα ἄλλου λυπηροῦ ἐπεισοδίου. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μιχλιμυδιά της ἀμφιέσεώς μου γάντζωσε τὸ μανίκι τοῦ ἑμίρη καὶ τοῦ τὸ κατέβασε ὡς κάτω. Κυττάτε πὼς ἔθελά μου τοῦ γύμνωσα ὁλόκληρο τὸ δεξιὸ χεῖρ! Λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὸ ἐπεισόδιον καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ ἀποζημιώσω τὸν τζέντλεμαν...

Ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ στράφηκε πρὸς τὸν ἑμίρη καὶ βλέποντας τὸ ὁλόγυνο χεῖρ του ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος.

Ἐπάνω σὸ μπράτσο του, ὁ μεταμφιεσμένος εἰς ἑμίρη χορευτὴς εἶχε στιγμὰ τισμένο τὸ χεῖρ τῆς Οὐμ Αἰσσας!

—Ἐπαναλαμβάνω ὅτι λυπῶμαι καὶ ἔτι εἰμαι πρόθυμος νὰ ἀποζημιώσω τὸν τζέντλεμαν, ἐπανελάβε ὁ ἐρυθρόδεμος πίνοντας μιὰ στιγμὴ τὴν λουρίδα ποὺ κρατοῦσαν πιά ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ ἑμίρη καὶ ἀπομακρύνθηκε.

—Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ πλησιάζοντας περισσότερον τὸν ἑμίρη καὶ δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο ἓνα χαρτάκι καρφιστωμένο στὴν λουρίδα τοῦ μανικιοῦ ποὺ κρεμόταν.

Ὁ ἑμίρης σήκωσε λίγο τὸ δεξιὸν χεῖρ, εἶδε τὸ χαρτάκι καὶ ἔκανε νὰ τὸ ξεκαρφιστῶσῃ ἀλλὰ ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ τὸν ἐπρόλαβε:

—Συγγνώμην! ἔκαμε παίρνοντάς το. Τί σημαίνει αὐτό;

Καὶ κρατώντας τὸ χαρτάκι, πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, ᾄδεν μὲ τὸ βλέμμα του τὸν ἐρυθρόδεμον, ἀλλὰ δὲν εἶδε παρὰ τὴν ντάμα του, ἡ ὁποία ἦταν ἡ Κόρα Στίλλμαν.

—Ποῦ εἶνε ὁ καθυλιέρος σας μίς;

—Τὸν ἔχασα ἀπὸ πλάι μου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Ἐγὶνε καπνός!

—Περίεργον! Πολὺ περίεργον πράγμα συμβαίνειν ἀπὸψε σὸ «Κάρλτον»!

Καὶ ἀνοίγοντας τὸ χαρτάκι διάβασε δυνατὰ:

«Στὸ γραφεῖο τοῦ «Κάρλτον» οἱ μεγάλες ἐκπλήξεις.

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

—Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»; ἔκαμε κατὰπληκτος ὁ ἑμίρης.

—Νὰ πάρῃ ἡ δογὴ! ἔκαμε δείχνοντάς τοις τὸ ἀστυνομικόν. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἐρυθρόδεμος καὶ μοῦφυγε πάλι μὲ σα ἀπὸ τὰ χέρια; Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔβαλε μαζί σας τζέντλεμαν αὐτὸς ὁ Σατανᾶς; Ἐλάτε μαζί μου ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ «Κάρλτον» νὰ δοῦμε τὶς ἐκπλήξεις ποὺ μὰς ὑπόσγεται.

Ὁ ἑμίρης ὁμῶς βλέποντας ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς ἐκπνέει ἐπὶ μόνον τὸ μπράτσο του, προσπάθησε νὰ ἀνηθῇ.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Οὔτε ἐκπλήξεις ἔχω ἄρεξι νὰ δώ, οὔτε τίποτα. Ὑστερὰ ἀ-

πὸ αὐτὸ ποὺ ἐγίνε, δὲν ἔχω παρὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὸν χορὸ.

—Αἱ ὅχι! ἀποκρίθηκεν ὁ Σούμερ πίνοντάς τον ἀπὸ τὸ γυνὸ μπράτσο. Ἐλάτε μαζί μου...

—Ποῖος εἶσθε σὲς ποὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

—Ἰνσπέκτωρ Σούμερ τῆς «Σκώτλαντ-Γουάιν» καὶ διώκτης τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» ποὺ δημιούργησε ἀπὸψε ἓνα ἐπεισόδιον ἐδῶ μέσα. Εἰσθε ὁ κυριώτερος μάρτυς καί...

Καὶ λέγοντας, ἐτράβηξε τὸν ἑμίρη παραμερίζοντας ὅλο τὸν κόσμον.

Στὸ γραφεῖο μέσα, βρισκόταν ἓνας ὑπάλληλος, τὸν ὁποῖον διέταξε ὁ Σούμερ νὰ ἀποσυρῇ καὶ ἔτσι ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἑμίρη.

—Τί εἶδους ἐκπλήξεις ὑπόσγεται αὐτὸς ὁ Σατανᾶς, ἤρχισε λέγοντας ὁ Σούμερ. Ἀλλὰ... τί εἶναι αὐτὸ τὸ στίγμα σὸ μπράτσο σας, τζέντλεμαν...

—Μιὰ νεανικὴ τρέλλα. Εἰμαι ναυτικὸς καὶ κάποτε σὸ κατὰστρωμα, ἓνας στιγμιατιστὴς μὲ ἔπεισε νὰ μοῦ στιγμιαίσῃ τὸ μπράτσο.

—Ἀλλὰ γιατί σὰς στιγμιαίσῃ ἓνα ἄνοιχτὸ χεῖρ σὰν φάσκελλο καὶ ὅχι ἓνα φίδι ἢ μιὰ καρδιά, ὅπως συνήθως στιγμιαίζουν οἱ συνάδελφοί σας;

—Ἐξέρω γὰρ; Αὐτὸ τὸ στίγμα μοῦ ἔκανε, ἀποκρίθηκε ὁ ἑμίρης ἀμχανώντας.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ ἐμφανίσθηκε φρακοφορεμένος ὁ Μάρτεν Ντάλ ρωτώντας:

—Ὁ κύριος διευθυντῆς, παρακαλῶ; Ἄου! Ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ. Νὰ μιὰ εὐχάριστη ἐκπλήξις! Χορεύεται λοιπὸν ἱνσπέκτωρ καὶ δὲν τὸ γνωρίζα; Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον...

—Αὐτὴ τὴν στιγμὴ δὲν χορεύω, ἀποκρίθηκεν ὁ Σούμερ τοῦ ὁποῖου γελοῦσαν καὶ τὰ αὐτιά. Ὁ «Λωποδύτης Φάντασμα» ἐδημιούργησε καὶ πάλι ἓνα ἐπεισόδιον ἐδῶ, μέσα, μὲ θῆμα τὸν τζέντλεμαν!

—Τί; Τοῦ ἔκλεψε κανένα ἀδάμαντο-κόλλητρο γιγατάνι;

—Ὁχι, ἀλλὰ... τοῦ καταξέσχισε τὸ μανίκι! Γιὰ δὲς τί τοῦ ἔκανε!

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐκπνέει τὸ μπράτσο τοῦ ἑμίρη καὶ ἄφησε ἓνα θαυμαστικόν:

—Ὡ! Τὸ χεῖρ τῆς Οὐμ Αἰσσας! Ἀλλὰ τότε ἐξηγεῖται, Σούμερ τὸ ἐπεισόδιον ποὺ δημιούργησε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Τί κάθασαι; Πέρασε τὶς χειροπέδες σου στὸν τζέντλεμαν! Εἶναι ὁ δολοφόνος ποὺ ζητοῦσε νὰ ἀνακαλύψῃς!

—Εἶ; ἔκανε κατὰχλωμος ὁ ἑμίρης, εἰσθε τρελλὸς τζέντλεμαν; Ἐγὼ δολοφόνος;

—Ὁ ἱνσπέκτωρ Σούμερ γνωρίζει ἂν ἐγὼ εἰμαι τρελλός! Μὴν ἀρνεῖσθε λοιπὸν! Δὲν πιστεύετε λοιπὸν ὅτι σὲς εἰσθε ὁ δολοφόνος μιᾶς κοπέλλας τῆς ὁποίας τὸ πτώμα βρέθηκε στὰ ἐρεῖπια ἑνὸς μεσαιωνικοῦ πύργου καὶ ἑνὸς νέου, τοῦ ὁποῖου τὸ πτώμα βρέθηκε πεταγμένο σὲ ἓνα χαντάκι τοῦ «Ὀλντ Ἀλμπιον»; Θὰ σὰς πείσω, τζέντλεμαν, μὲ λίγες λέξεις. Καθῆσατε, παρακαλῶ, καὶ βγάλτε τὴ μάσκα σας...

Καὶ δίνοντας τὸ παράδειγμα, ἐκάθησε πρῶτος ἀνάθοντας ἓνα ποῦρο.

Ὁ ἑμίρης ἔβγαλε τὴ μικρὴ μαύρη μάσκα ποὺ τοῦ σκέπαζε μόνον τὰ μάτια. Ἦταν ἓνας κατάξανθος νέος μὲ ζωηρὰ γαλανὰ μάτια καὶ μὲ ἡλιοκαμένη ἐπιδερμίδα.

—Ὅπως ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἔτσι καὶ ἡ ὀθωμανικὴ, ἔχει τὶς αἰρέσεις της, ἄρχισε λέγοντας ὁ Μάρτεν Ντάλ. Μία ἀπὸ τὶς αἰρέσεις αὐτῆς, ἐκτεθειμένη κυρίως στὴν Περσία καὶ στὶς Ἀραβικὰς χώρας, εἶναι καὶ ἡ αἵρεσις τῆς Οὐμ Αἰσσας. Οἱ πιστοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι ἡ Οὐμ Αἰσσας (τὸ τέλος στὴ σελ. 66).

Αὐτοτελὴς
αἰσθηματικὴ
νουβέλλο

ΤΗΣ
ΚΟΛΕΤ

Όταν ή μητέρα φροντίζει για τη δική της εύτυχία

ΕΙΧΑ πέντε χρόνια παντρεμένος με τη Μιρέν, και τη λάτρευα όπως την πρώτη μέρα. Μ' όλα τα καπρίτσια της, τον εγωισμό της και τα πεισματά της, ήμουν τόσο έρωτευμένος μαζί της, όσο και ένα παιδαρέλι. Σε καμιά γυναίκα δεν είχα δει αυτή τη γοητευτική χαρά, αυτό το βλέμμα που σε μαγνητίζει, που σε μάγευε, ούτε και καμιά αφήντάν με τόσο πάθος στις τρυφερές ερωτικές μας στιγμές.

Η Μιρέν μου είχε φέρει στον κόσμο δυο υπέροχα αγόρια, που άσπασα όσο και τη μητέρα τους. Η γυναίκα μου και τα δυο μου παιδιά, ήταν όλη μου η ζωή!

Ό! Πόσο μεγάλη ήταν η απογοήτευσή μου, όταν το έμπόριό μου που ως τότε πήγαινε θαυμάσια, πήρε τόσο πολύ την πίσω βόλτα, που δεν μπορούσα πια να άντεξω. Στις ανάλξεις της αγαπημένης μου οικογένειας! Αναγκαστήκαμε ν' αλλάξουμε σπίτι, και να διώξουμε την υπηρέτρια. Η Μιρέν που αγαπούσε τις τουαλέτες και την κοσμική ζωή, μαράζωνε από μέρα σε μέρα. Η φροντίδα των παιδιών την κουράζε. Μου φερόταν τώρα με περιφρόνηση, με έχθρα, μπορεί να τη κανείς. Αφού έφθασε στο σημείο να με φωνάζει ανάξιο! Μα εγώ τη δικαιολογούσα πάντα. «Υποφέρει, δεν είναι συνηθισμένη στη βιοπάλη, έλεγα, είναι πολύ νέα ακόμα, πρέπει να την συγχωρώ!»

Μια μέρα, φάλησα, τίμια όμως! Και ύστερα, αφού δούλεψα πολλούς μήνες με μια υπεράνθρωπη δύναμη, κατόρθωσα ν' ανοίξω ένα μικρό εστιατόριο.

Για να πετύχω σ' αυτή την επιχείρησή, έπρεπε να εργασθώ σκληρότερα από ποτέ. Και ήμουν πολύ εύχαρη στην προσπάθειά μου. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία του σπιτιού. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της γυναίκας. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία των παιδιών. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της ζωής. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της υγείας. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της ειρήνης. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της αρετής. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της σοφίας. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της δύναμης. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της ομορφιάς. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της αγάπης. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της ελπίδας. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της πίστης. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της εφάρμοξης. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της σωτηρίας. Γιατί μπορούσα τώρα να έχω την ευτυχία της αιωνιότητας.

Ενα βράδυ, δεν ήθελα να δεινώνω. Ήθελα να είχα ένα παιδί. Κάπως ανήσυχος, έτοιμαζόμουν καφέ, κατά τις έννοιες, να κλείσω και να φύγω από το εστιατόριο, όταν πρόβαλε στο κατώφλι η Μιρέν, συνωδευμένη από το Βίκτορα Λάγκλεν, έναν πλούσιο μεγαλέμπορο που είχαμε συναντήσει αρκετά φορές σε κάποιες φιλικές μας σπίντες.

Με μεγάλη απάθεια, κυττάζοντάς με κατάματα, μου δήλωσε πως θαφαινε το ίδιο εκείνο βράδυ, με τον Λάγκλεν, για το Δονδίνι, κι' ότι απ' εκεί θα ζητούσε διαζύγιο.

Απολιθωμένος, ανίκανος να πιστέψω τα τόσο ξεκομμένα και σκληρά λόγια της, την εκύτταξα. Ο Λάγκλεν πήρε το λόγο με τη σειρά του:

—Ήθελα να σας δώ προτού αναχωρήσω, για να μιλήσω με δυνάμεις. Είμαι έτοιμος να εξασφαλίσω το μέλλον των παιδιών της Μιρέν.

Εξω φρενών, σήκωσα το χέρι μου για να τον χαστουκίσω, μα η λίγη κλίση που μου είχε απομείνει, σταμάτησε εγκαίρως αυτή τη δάρδαρα χειρονομία. Σε τί θα με ωφελοῦσε μια τέτοια συμπεριφορά; Ίσα-Ίσα, θα δειχνόμουν δυνατός, αν δεν τον έδερνα! Με μια υπεράνθρωπη δύναμη σπάρει κατόρθωσα να συγκρατηθώ. Βαστώντας με τα δυο χέρια το τραπέζι για να μην κάνω καμιά κουτή χειρονομία, απήντησα άγρια, με ψυχρή περιφρόνηση:

—Τα παιδιά μου, από δω κι' εμπρός, δεν έχουν μητέρα. Η γυναίκα που τάφερε στον κόσμο, και σήμερα τα εγκαταλείπει, δεν θα τα ξαναδεί ποτέ πια!

Η Μιρέν έκανε να μιλήσει. Μα εγώ διέταξα άμέσως:

—Φύγετε!

Δεν έφώναξα, μα ο τόνος της φωνής μου ήταν τέτοιος, που το ξενάγρι υπήκουσε.

Ολόκληρες ώρες, μαύρες σαν τη κόλαση, τριγύριζα στους δρόμους του Παρισιού. Χτύπησαν τα μεσάνυχτα, οι πλατείες ήταν έρημες, τα φανάρια σκόρπιζαν τριγύρω τη φωτιά τους λάμψη, και εγώ περπατούσα, περπατούσα κλαίγοντας τη μοίρα μου.

Εκείνη τη νύχτα, νομίζω πως κόντεψα να χάσω το λογικό μου. Και μόνο η ανάμνησις των δυο μου μικρών παιδιών που ήταν στο σπίτι, με έσωσε από την τρέλλα ή την αυτοκτονία.

Κατά τις πέντε το πρωί, σύρθηκα ως το σπίτι μου. «Τό θάμα μισοκοιμήθηκα με έναν ήπιον ταραγμένο, κομμένο, από τις φρενιές φρενιές στιγμές της φαντασίας μου. Στις επτά σπιντες να σηκωθώ. Όταν είδα το επιφυλακτικό και συμπεπνυμένο βλέμμα της, κατάλαβα πως τα ήξερε όλα. Φαίνεται πως η Μιρέν την είχε προειδοποιήσει. Η Μιρέν!.. Ός κι' αυτό

44

ακόμα το όνομα, που έκανε και. Ένδρα ή Μαρία έτοιμαζε στην κουζίνα το πρόγευμα, πήρα μια εφημερίδα, και δοκίμασα να διαβάσω, μόνο και μόνο για να μη σκέπτομαι.

Εκείνη την στιγμή όμως, άνοιξε η πόρτα, και ο Νταντς, ο μικρούλης, που δεν είχε ακόμα κλείσει τα τρία του χρόνια, μπήκε στην τραπεζαρία. Ήταν τόσο άστειος, μέσα στη μακριά του τριανταφυλλένια πιτζάμα, μα και πόση συγκίνησις που έφερε σαν φέρφερε με τη γλυκιά του φωνίτσα:

—Μαμά, που είναι η μαμά;

Ένας ξαφνικός τρόμος μ' έπιασε. Προσπαθούσα να τραβήξω την προσοχή του μικρού προς τις εικόνες της εφημερίδας. Μα είχε γαντζωθεί στα γόνατά μου και φώναζε μεπείσμα:

—Τη μαμά μου! Θέλω τη μαμά μου!

Η Μαρία που έμπαινε εκείνη την στιγμή με το δίσκο, έρριξε πάνω στο παιδί ένα συμπενοτικό βλέμμα. Εγώ έσκυψα το κεφάλι. Η ερώτησις ήταν αναπόφευκτη, και άργα ή γρήγορα, έπρεπε ν' απαντήσω.

—Η μαμά έφυγε, πήγε ταξίδι, Νταντς. Για πολύ καιρό. Για πάρα πολύ καιρό.

Ο Άνδρας που είχε ακολουθήσει το αδελφάκι του, με κύματα, ανοίγοντας καλά-καλά τα μάτια.

—Για πολύ καιρό; επανέλαβα για πολύ καιρό;

Αυτός ήταν τεσσάρων χρόνων. Θάναυθε περισσότερο την έλλειψή της μάνας του. Μολταύτα, δόξα τα Θεο που δεν ήσαν μεγαλύτερα. Στην ηλικία τους θα ξενοῦσαν εύκολα! Μα πως ήταν δυνατόν μια μητέρα να είναι τόσο σκληρόκαρδη, για να εγκαταλείψει τα παιδιά της, τώρα, που αν τόσο πολύ την ανάγκη της! Πως μπορούσε να φροντίζει για την εύτυχία της, κι' όχι για τη δική τους; Εξ' άλλου, ποιά εύτυχία; Ο Βίκτωρ Λάγκλεν ήταν ηλικιωμένος άνθρωπος, και δεν είχα παρόμοιο να θυμηθώ λίγο την τεράστια κοιλιά του, τα γκρίζα του γένια, και τη φαλάκρα του, για να είμαι δέβαιος πως η Μιρέν δεν ήταν έρωτευμένη μαζί του.

Απλούστατα, ήθελε να δει μια ζωή γεμάτη άνεσι, πλούτο, πολυτέλεια.

Εκείνη την ημέρα έκλαψα, έκλαψα πολύ. Πήγα στο πάρκο Μονσώ, όπου τόσες φορές είχαμε περπατήσει η Μιρέν κι' εγώ, πλάθοντας όνειρα, και κάνοντας σχέδια, και αφού κάθησα σ' έναν απόμικο πάγκο, άφησα τα δάκρυά μου να τρέξουν ελεύθερα. Περνούσαν από μπροστά μου πολλά ζευγαράκια, που άπορηγοῦμενα από την αγάπη τους, δεν με κύτταζαν διόλου. Μα εκείνη που είχε περάσει κάποτε απ' αυτόν τον ίδιο δρόμο, πια σμένη στο μπράτσο μου, και σφιχτά άκουμπημένη επάνω μου με τόση τρυφερότητα, είχε φύγει! Είχε φύγει άλόγιστα, άστόχαστα, απάνθρωπα! Ω, ναι, είχε φύγει!..

Της τύχης τα καπρίτσια

ΤΗ Δευτέρα, πήγα στη δουλειά μου. Μούλειπε δέβαια η χαρά της φορά αυτή, μα είχα διαλύσει θάρρος. Τώρα τα παιδιά μου δεν είχαν άλλον από μένα. Έπρεπε να αναληρώσω το κενό που έ αφήσει η μητέρα τους, έπρεπε να εξασφαλίσω την ανατροφή τους. Πότε πάλι, συλλογιζόμουν, πως μια γυναίκα τόσο εγωίστρια σαν την Μιρέν, δεν ήταν αξια ν' αναθάλψει παιδιά. Κι' όμως, πόσο μου ήταν δύσκολο να την ξεφορτώσω από την ψυχή μου! Όλο έλεγα και ξανάλεγα, πως η αγάπη μου είχε σβύσει και γι' αυτήν, με αποτέλεσμα, με φόβιζαν τα ψυχρά χρόνια της μοναξιάς που με περιμενεν..

Με είχε αγαπήσει πραγματικά; Όχι, δεν ήταν δυνατόν! Γιατί τότε δεν θα μπορούσε να με προσβάλλει με τόση αδιαφορία. Έναντιό του εκείνου που είχε φύγει μαζί της δεν είχα τίποτα. Γιατί το τον μισώ; Τό φταίξιμο δεν ήταν δικό του.

Η Μιρέν τον είχε σκόπιμα, δέβαια, πλησιάσει, ξετρελλάνει, συναντήσει κρυφά, και τέλος καταφέρει να την παντρευτεί. Έκείνος, σαν τίμιος άνθρωπος θέλησε να με δει, να μου μιλήσει. Είχε όλο το θάρρος να με κυττάει στα μάτια, και να αναλάβει τα επανόλυντα της πράξεώς του. Μα εκείνη; Ω, εκείνη!..

Τό μίσος, ή απάθεια, ή παλιά αγάπη, οι όρμες του πόθου, άνακατεύονταν όλα μέσα μου. Τό μόνο αντίδοτο ήταν η δουλειά μου.

Η Μαρία έρχοταν τώρα από το πρωί, κι' έφαινε το βράδυ. Ήταν πολύ καλό κορίτσι, κι' έκανε ό,τι μπορούσε για τα παιδιά. Τό βράδυ, τα κοιμίζα έγώ ο ίδιος. Και όταν τα είχα πια γιάσει στα κρεββατάκια τους και φιλήσει στο μέτωπο, γόρριζα μόνος, πάντοτε, μόνος, σ' αυτό το μικρό και ταπεινό καμαράκι όπου η Μιρέν δεν θέλησε..

Τό διαζύγιο, ένοιαται, βγήκε υπέρ μου, δίχως να συναντηθώ με την παλιά μου γυναίκα. Τα παιδιά έμειναν μαζί μου, δεν είχε πια κανένα δικαίωμα επάνω τους. Φωνάζομαι πόσο θα γέλασε εις βάρος μου! Διάβασα στις εφημερίδες την άγγελία του γάμου της με τον Βίκτορα Λάγκλεν. Σε λίγο, έπείστησαν στο Παρίσι, νοίκιασαν ένα διαμέρισμα σε ένα ξενο-

δοχείο κοντά στο δάσος της Βουλώνης, και άρχισαν τις δεξιώσεις και τα μεγάλεια! Τό όνομα της φράϊας Μιρέν φάνταζε όλο και συχνότερα στις στήλες των μοντέρνων περιοδικών, και μια φορά μάλιστα, έντελώς τυχαίως, είδα τη φωτογραφία της σε κάποια εφημερίδα. Κάτω από τη φωτογραφία, περιέγραφαν με όλες τις λεπτομέρειες τη θαυμάσια τουαλέττα που φορούσε, και πού ήταν έργο ενός μεγάλου ράφτη της όδου ντε λα Παί.. Νά, γιατί είχε θυσιάσει τα παιδιά της!

Δυο χρόνια πέρασαν από τότε. Μια ανέλπιστη τύχη μου ήλθε από τον ουρανό! Τό άκίνητο όπου δρισκόταν τό εστιατόριό μου, τό έπωφθαλμιούσε κάποιος μεγάλος και πλούσιος συνταξιούχος, που αγόρασε από τους ιδιοκτήτες όλες τις κατοικίες και τα καταστήματα, έκτός από τρία, ανάμεσα στα όποια ήταν και τό δικό μου. Ξέραμε ότι ή θέσι που είχε τό άκίνητό μας, ήταν πολύ ενδιαφέρουσα για τους σκοπούς του τράστ, και είχαμε άποφασίσει να έμμεταλλευθούμε την περίστασι. Δεν είχα καμιά τύχη θέλοντας να έπωφεληθώ από αυτούς τους ανθρώπους που κέρδιζαν ποσά παραμυθένια!

Επί τέλους, τους πούλησα τό μαγαζί μου στο τριπλάσιο της τιμής του. Κι' έτσι, βρέθηκα μονομιάς κύριος μιας μικρής περιουσίας!

Υστερα από πολλές προσεκτικές έρευνες, συνεταιρίστηκα σέ μια επιχείρησι από μικρά και μέτρια μπάρα. Ήταν μια καινούργια διοργάνωσι με μικρό κεφάλαιο, μα με μεγάλα και σίγουρα κέρδη. Τοποθέτησι εκεί όλα μου τα χρήματα, και σέ λίγο, έγινα διαχειριστής μιας δωδεκάδας τέτοιων μπάρα. Από τη φορά, είχα πολύ καλή διαχειριστή την περιουσία μου. Δούλεψα εύσυνειδητα, και προσπάθησα να προσφέρω στους πελάτες του γεύματα θρεπτικά, γρήγορα και φθηνά. Υστερα από ένα χρόνο, σκεπτόμουν να κτίσω ένα σπιτάκι στα περίχωρα. Η πόλις, έλεγα, δεν άνει για τα παιδιά. Στην ηλικία που είναι θέλουν καθαρόν αέρα!

Στη Σατού, λοιπόν, στις όχθες του Σηκουάνα, πάνω σ' ένα θαμμένο οικόπεδο, γεμάτο δένδρα, έκτισα ένα έξοχικό σπιτάκι αγλικού ρυθμού. Δεν ήταν μακριά από τό Παρίσι, εξ' άλλου ήμουν σέ θέσι τώρα να πληρώνω ένα άμάξι, και συγχρόνως τα άγοράκια μου θα μπορούσαν να έπωφεληθού από τον καθαρόν αέρα. Άργότερα πάλι όταν θα μεγάλωναν, θα τραβούσαν κουπί, θάκαναν τα μπάνια τους, και όλα τα σπόρ που θα τους εύχαριτούσαν!

Σε λίγο, εγκατασταθήκαμε στο τόσο άνετο, τόσο επιτυχημένο έσωτερικό του, απ' όπου δεν έλειπε παρ' ένα πράγμα: Η νοικοκυρά!..

Ο Άνδρας και ο Νταντς ήσαν κατενθουσιασμένοι! Σε κάθε βήμα, έκαναν κι' από μια καινούργια ανακάλυψι, και για πρώτη φορά στη ζωή τους, είχαν στη διάθεσί τους τόσο χώρο. Πρότεινα στη Μαρία να έλθη να κατοικήση μαζί μας στο σπίτι μα μου απήντησε κοκκινίζοντας, ότι ήταν άδύνατον, γιατί σέ μερικές έβδομάδες θα παντρευόταν. Βέβαια, ή καλή αυτή κοπέλλα δεν ήταν ιδεώδης, μα αγαπούσε τα παιδιά, και όταν έφυγε, ο Νταντς έκλαιγε τρείς μέρες. Γι' αυτό και άποφάσισα να μην ξαναπαρώ άλλη φορά κορίτσι σέ ηλικία γάμου.

Δεν έδυσκολεθόμνα να βρω υπηρέτρια για τις δουλειές του σπιτιού και τό μαγειρέμα. Μα εκείνο που ήταν όλόκληρη διαδικασία, ήταν να ανακαλύψω μια γκουβερνάντα για τα παιδιά μου. Τά μεσιτικά γραφεία μου τις έστελναν δέκα-δέκα μα δεν ήθελα όποια νάναι. Δεν έγύρευα ούτε μια τροφό, ούτε μια δασκάλα για να τους μάθι τη γραμματική, και να τα βάζι να άποστηθίσουν τα άνώμαλα ρήματα. Γύρευα μια άληθινή παιδαγωγό, μια γυναίκα σοβαρή, που θα μπορούσε να πάρη κοντά στα δυο μου όρφανά τη θέσι μιας μητέρας για πολλά χρόνια.

Έβαλα άγγελίες σέ πολλές εφημερίδες και επί τέλους, ύστερα από πολλές έβδομάδες, παρουσιάστηκε στο σπίτι μου μια νέα γυναίκα, καμιά τριανταριά χρόνων, ή Παυλίνα Ντυβιδιέ.

Η άπελπισία μου, από καιρό είχε δώσει τη θέσι της σέ μια μικρή μα διαρκή μελαγχολία. Στη στήλη των κοσμικών κινήσεων, έβλεπα που και που, τό όνομα της Κας Λάγκλεν, πότε στο Μόντε Κάρλο, πότε στο Μπαρίτς. Θυμώταν, άρα γε, καμιά φορά, πως είχε παιδιά; Τό μίσος που είχα έναντιό της, έκανε τη θλίψη μου ακόμα πιο πικρή. Ω, αν ήξερε μονάχα, τί όμορφα, τί χαρούμενα, τί εύφωστα, ήταν αυτά τα δυο πλασματάκια, που είχε φέρει στον κόσμο!

Τό Σάββατο, όταν επέστρεφα στο σπίτι, ήμουν εύτυχισμένος με τη σκέψη, ότι θα περνούσαμε δυο μέρες μαζί, παίζοντας κροκέ, τραβώντας κουπί, κολυμπώντας και πηγαίνοντας στο παιδικό θέατρο, ή στο τσίρκο! Και μόνο τα βράδια ήσαν μελαγχολικά, γιατί ή διακριτική Παυλίνα άποτραβιόταν στο δωμάτιό της.

Η δεσποινίς Παυλίνα Ντυβιδιέ

Η ΠΡΕΜΙΑ της μου έκανε έντύπωσι άμέσως. Η Μιρέν με είχε συνηθίσει διαρκώς σέ ταραχές. Η καλή και πιστή Μαρία είχε μια φωνή σουβλερή σαν τρυπάνι, και κινούσε απότομες. Οι μικρές Παριζιάνες πάλι που υπηρέτουσαν στην επιχείρησι μου, είχαν όλες την νευρική όλητη έκείνη, που παρατηρείται σέ παιδιά των μεγάλων πόλεων, κι' αν και τους την συγχωρεί κανείς εύχαρίστως, είναι ωστόσο τρομερά νουραστική.

Η δεσποινίς Ντυβιδιέ, αυτή ναι, σέ ξεκούραζε με την ήρε-

μία της. Δεν ήταν πολύ όμορφη, λίγο χασιά, μα δλη όγυα, όμορφη, γλαστή, και σου γεννούσε έμπιστοσύνη από την πρώτη ματιά που θα της έριχνες. Ήταν παιδαγωγός και είχε τις καλύτερες συστάσεις.

—Θά σας κάνω μια ερώτησι λίγο άδιάκριτη, είπα κάπως σπυνοχωρημένα, και έλπιζω να μη με παρεξηγήσετε: Μήπως σνωπεύετε να παντρευθήτε, δεσποινίς Ντυβιδιέ;

—Όχι, διόλου! απήντησε ζωηρά.

—Ω, τί τύχη! Για μένα, θέλω να πώ.. έκείνο που θα ήθελα, είναι να μείνετε με τα παιδιά μου για πάντα.

—Δεν έχω καμιά αντίρρηση, έλεγε χαμογελώντας, είδα τα παιδιά στο περιόβλι, και τ' αγάπησα κιόλας!

Αίγες μέρες άργότερα, είχε εγκατασταθή στο σπίτι μας.

Η δεσποινίς Παυλίνα, θεία Παυλίνα για τα παιδιά, ήταν ή κρώτη που μου έδειξε τί θα πη: άνατρέφω παιδιά. Με πόση μέθοδο, από την πρώτη στιγμή, τραβήξε την προσοχή τους, με εύχάριστα παιχνίδια, τα διασκεδάσε, τα μελετούσε, χωρίς να καταλάβουν καν πως έκαναν μάθημα! Της έδωσα την άδεια ν' άγοράσει όλα τα βιβλία, τα παιχνίδια, και τα άλμπουμ που θα μπορούσαν να ωφελήσουν τα παιδιά, και έμεινα κατόπλητος βλέποντας τα μικρά βύλινα ή χάρτινα κομψοτεχνήματα, που έφτιαχναν με τη βοήθειά της. Δεν έφώναζε ποτέ, ούτε και έδερνε όπως ή Μαρία. Δίχως άυστηρές τιμωρίες, παρ' μονάχα με την επιβλητικότητα της και με τους καλούς της τρόπους, έκοβε σιγά-σιγά τις κακές συνήθειες των μαθητών της. Άπέφαινε να θυμώσει ή να νευριάζι μπροστά στίς μεγάλες ή μικρές δυσπρόκειες της καθημερινής ζωής. Η γλυκειά της ήρεμία, μεταμόρφωνε σταθερά τον Άνδρα και τον Νταντς, και την έδινε μονούσα θαθεία.

Όταν πέρασε μαζί μας τρείς μήνες, πήρα τό θάρρος να τη ρωτήσω γιατί καθόταν πάντα στο σπίτι. Τα παιδιά πηγαινοποιοῦσαν στο σχολείο και μπορούσαν να πάρη μερικές ώρες άδεια από το σπίτι. Καθώς και ένα εικόσιτο τράωρο την έδδομάδα.

—Δεν βγαίνετε, λοιπόν, ποτέ την ερώτησα.

Χαμήλωσε και κούνησε τό κεφάλι:

—Δεν έχω όρεξι. Είμαι μια γυναίκα του σπιτιού, τ' όμολογώ.

Οι περίπατοι που κάνω με τα παιδιά με φθάνουν.

—Μα θάχετε χωρίς άλλο συγγενείς, φίλους! είπα.

Κατέβασε τα μάτια και τό πρόσωπό της έγινε σοβαρό:

—Όχι, επέμεινε, δεν βλέπω πια κανένα.

Αυτό τό «πια» έκρυβε κάποιο μυστικό. Χωρίς άμφιβολία, είχε κάποι ήθελε σέ όλους τους δικούς της. Γιατί; Δεν είχα την περιέργεια να τό μάθω. Ήταν επιφυλακτική μαζί μου. Τό ίδιο έπρεπε να είμαι κι' εγώ απέναντί της. Οάτσοο, μου φαινόταν περίεργο, πως μια γυναίκα τόσο εύχάριστη, δεν είχε παντρευτεί ακόμα. Η είχε πάθει, όπως κι' εγώ, καμιά μεγάλη απογοήτευσι; Γιατί μ' όλη της την εύθυμία, και τό γλυκό της χαρακτήρα, δεν ήταν εύτυχισμένη, τό καταλάβαινα. Ένοιωθε κι' αυτή τη μοναξιά της. Καμιά φορά, όταν την προλάβαινα ξαφνικά καθισμένη στο παράθυρο, να κυττάει τα δένδρα του περιβολιού, έπαύαζα μέσα στα φωτεινά της μάτια, κάποια θαθεία, άπερίγραπτη λύπη.

Η άπελπισία μου, από καιρό είχε δώσει τη θέσι της σέ μια μικρή μα διαρκή μελαγχολία. Στη στήλη των κοσμικών κινήσεων, έβλεπα που και που, τό όνομα της Κας Λάγκλεν, πότε στο Μόντε Κάρλο, πότε στο Μπαρίτς. Θυμώταν, άρα γε, καμιά φορά, πως είχε παιδιά; Τό μίσος που είχα έναντιό της, έκανε τη θλίψη μου ακόμα πιο πικρή. Ω, αν ήξερε μονάχα, τί όμορφα, τί χαρούμενα, τί εύφωστα, ήταν αυτά τα δυο πλασματάκια, που είχε φέρει στον κόσμο!

Τό Σάββατο, όταν επέστρεφα στο σπίτι, ήμουν εύτυχισμένος με τη σκέψη, ότι θα περνούσαμε δυο μέρες μαζί, παίζοντας κροκέ, τραβώντας κουπί, κολυμπώντας και πηγαίνοντας στο παιδικό θέατρο, ή στο τσίρκο! Και μόνο τα βράδια ήσαν μελαγχολικά, γιατί ή διακριτική Παυλίνα άποτραβιόταν στο δωμάτιό της.

Ένα βράδυ, θυμισμένος σέ μικρά μου όνειρα, έβγαλα από τό συρτάρι, όπου φύλαγα κλειδωμένη, τη φωτογραφία της Μιρέν, που δεν είχα δει ως τότε τό κουράγιο να ξεχάσω. Η μου συνωπμένος επάνω της, όταν άκουσα έλαφρά δόματα πίσω μου.

Ήταν ή Παυλίνα. Γρήγορα-γρήγορα, γύρισα τη φωτογραφία για να μη την ιδή, και σήρασα τα μάτια, σαν τό παιδί που πάσχυε κάνοντας κάποια άταξία. Με κύτταξε με τό ήρεμο και ξύπνιο βλέμμα της, και μουρμούρισε:

—Ενα βράδυ, θυμισμένος σέ μικρά μου όνειρα, έβγαλα από τό συρτάρι, όπου φύλαγα κλειδωμένη, τη φωτογραφία της Μιρέν, που δεν είχα δει ως τότε τό κουράγιο να ξεχάσω. Η μου συνωπμένος επάνω της, όταν άκουσα έλαφρά δόματα πίσω μου.

Ήταν ή Παυλίνα. Γρήγορα-γρήγορα, γύρισα τη φωτογραφία για να μη την ιδή, και σήρασα τα μάτια, σαν τό παιδί που πάσχυε κάνοντας κάποια άταξία. Με κύτταξε με τό ήρεμο και ξύπνιο βλέμμα της, και μουρμούρισε:

—Ενα βράδυ, θυμισμένος σέ μικρά μου όνειρα, έβγαλα από τό συρτάρι, όπου φύλαγα κλειδωμένη, τη φωτογραφία της Μιρέν, που δεν είχα δει ως τότε τό κουράγιο να ξεχάσω. Η μου συνωπμένος επάνω της, όταν άκουσα έλαφρά δόματα πίσω μου.

Ήταν ή Παυλίνα. Γρήγορα-γρήγορα, γύρισα τη φωτογραφία για να μη την ιδή, και σήρασα τα μάτια, σαν τό παιδί που πάσχυε κάνοντας κάποια άταξία. Με κύτταξε με τό ήρεμο και ξύπνιο βλέμμα της, και μουρμούρισε:

—Ενα βράδυ, θυμισμένος σέ μικρά μου όνειρα, έβγαλα από τό συρτάρι, όπου φύλαγα κλειδωμένη, τη φωτογραφία της Μιρέν, που δεν είχα δει ως τότε τό κουράγιο να ξεχάσω. Η μου συνωπμένος επάνω της, όταν άκουσα έλαφρά δόματα πίσω μου.

Ήταν ή Παυλίνα. Γρήγορα-γρήγορα, γύρισα τη φωτογραφία για να μη την ιδή, και σήρασα τα μάτια, σαν τό παιδί που πάσχυε κάνοντας κάποια άταξία. Με κύτταξε με τό ήρεμο και ξύπνιο βλέμμα της, και μουρμούρισε:

—'Η μαμά τοῦ 'Ανδρέα καὶ τοῦ Νταντῆ! Εἶναι καιρὸς ποὺ πεθάνε, δὲν εἶν' ἐτσι;

—Πέθανε γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ μένα!.. εἶπα. 'Αλλὰ αὐτὴ ζῇ ξαναπαντρεύτηκε.

—'Ω! Σὰς ζητῶ συγγνώμη.

—Γιατί, Παυλίνα; 'Εχεις ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ δῆς. Εἶσαι ἀληθινὴ μητέρα γιὰ τὰ παιδιὰ μου.

'Αθελὰ τὴν εἶχα φωνάζει μὲ τ' ὄνομά της. Αὐτὴ κοκκίνισε λίγο. 'Υστερὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ, τὴ ρώτησα:

—Ὁρισμένους θὰ νομίζετε πὼς εἶμαι κανέναν γεροξεκουτιά-ρης, γιὰ νὰ κυττάζω ἐτσι τὴ φωτογραφία μιᾶς γυναίκας ποὺ μὲ ἐγκατέλειψε.

Καὶ χωρὶς νὰ τῆς δώσω καιρὸ νὰ μοὺ ἀπαντήσῃ, ἐπερόθεσα:

—Δὲν θὰ τὸ χωρὶς ὁ νοῦς σας, πὼς, μιὰ μητέρα μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ παιδιὰ της. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ γυναίκα μὲ τόσο λίγο ἐγωισμὸ ὥστε τὸν δικό σας, σὲ ὅλη τὴν ὑφήλιο!

Κοκκίνισε καὶ πάλι, καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της, μοὺ μίλησε γιὰ τὰ μαθήματα τοῦ 'Ανδρέα.

Τὴν νύχτα ἐκεῖνη, ἐκαίῃ τὴ φωτογραφία τῆς Μιρέϊγ. 'Επὶ τέλους! Τὰ περασμένα ποὺ μὲ κρατοῦσαν τόσο καιρὸ αἰχμάλωτο, μὲ ἀφῆσαν ἐλεύθερο!

Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα, διάβασα στὴν ἐφημερίδα, ὅτι ὁ Βίκτωρ Λάγκλεϊ εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή! Πρόσθεταν, ἐννοεῖται, ὅτι ἡ κ. Λάγκλεϊ εἶχε δεχθῇ ἓνα πολὺ σκληρὸ πλήγμα. 'Αλλὰ ὕστερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔμαθα πὼς θρηνοῦσαν στὴ Ντοβίλ, συντροφευμένη ἀπὸ τὸν κόμη Δ... καὶ ἀπὸ κάποιον διάσημο καλλιτέχνη. Καθὼς τὸ περιμένα, βέβαια, ἦταν μιὰ εὐθυμὴ χῆρα! 'Ο ἄνδρας της τῆς εἶχε ἀφήσει, ὥστε ἐλεγον, σχεδὸν τρεῖς ἑκατομμύρια!

Σήκωσα τοὺς ὤμους κατευχαριστήμενος, ποὺ ἀκούγοντας ὅλα αὐτὰ τὰ νέα, δὲν ἐνοιώθα καμμιὰ συγκίνησι.

'Η δευτέρή μου γυναίκα

Η ΠΑΥΛΙΝΑ εἶχε περάσει τρεῖς χρόνια μαζί μας. Καὶ πάντοτε θαύμαζα τὴν ἀνατροφή ποὺ ἔδινε στὰ παιδιὰ. 'Αληθινὰ, φοβόμουνα τώρα μὴ τυχὸν φύγῃ καμμιὰ μέρα καμμιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια.

Τὶ θὰ γινόμεστε τότε; 'Εσκέφθηκα λίγες μέρες, καὶ ἓνα θαύδω, ἀκούγοντάς τὴν νὰ ἐξηγῇ τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου στὰ ἀγόρια, εἶδα πὼς ἦταν εὐχάριστο νὰ καθέται κανεὶς καὶ ν' ἀκούῃ τὴν καθαρὴ φωνὴ της.

Κάτι ποὺ εἶχε πεθάνει μέσα μου, ξύπνησε μονομιᾶς.

Ὅταν τὰ παιδιὰ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, καὶ τὴν ἄκουσα ν' ἀνεβαίνει τὴν σκάλες γιὰ νὰ μπῇ στὴν κάμαρά της, τὴν φώναξα:

—Παυλίνα!

Ἡ φωνή μου ἔτρεψε λίγο, γιατί ἂν δὲ δεχόταν τὴν πρότασί μου, θὰ τὴν ἔχανα ὁλόκληρα.

Μπήκε στὸ γραφεῖο, ὅπου τὸ πολὺφωτο μονάχο, ἔκαιγε σκορπώντας τριανταφυλλένιες ἀνταγνέιες πάνω στὰ πράγματα. Καθισμένη ἀπέναντί μου, καὶ μὲ τὰ χέρια μπλεγμένα στὰ γόνατά της, μὲ νύτταζε μὲ συμπάθεια.

—Παυλίνα, θέλετε νὰ μὲ παντρευθῆτε;

Τὸ εἶπα ἀπότομα, ὥστε εἰναι κανεὶς στὴ θάλασσα. Περίενα, κρατώντας τὴν ἀναπνοή μου τὴν ἀντίρροπὴ της. Μὰ ἐμεῖν θὰ μὲ ἐγκατέλειπε ποτέ. Τὸ διάβασα στὰ μάτια της. 'Εβλεπα ἐκεῖ μέσα μιὰ μεγάλῃ ἀφοσίωσι, καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα ποὺ δὲν εἶχα καταλάβει. Μὲ μεγάλῃ ἀπλότητι ἀπάντησε:

—Ναί, Γιάννη.

Κάθησα στὸ πλάι της, καὶ πῆρα τὰ χέρια της μέσα στὰ δικὰ μου.

—'Ησαστε ἡσυχῆς γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ μένα, φίλη μου!

Ὅθ' εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος νὰ γίνετε μητέρα τους στ' ἀλήθεια! Τὸ πάθος, ὁ φλογερὸς ἔρωτας τῆς νεότητος ἐλείψαν ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ καιροῦ, τὸ ξέρετε. Μὰ θὰ προσπαθῶ ὅσο μπορῶ νὰ σὰς κάνω εὐτυχισμένη.

—'Ο γάμος μας ἔγινε σὲ πολλὸ στενὸ κύκλο. Οἱ δύο μου συνε-ναξὰ τὸν 'Ανδρέα καὶ τὸν Νταντῆ.

—'Αγαπημένα μου παιδιὰ, σὰς ἔφερα μιὰ μαμά. Ξέρω πὼς τὴν ἀγαπᾶτε κίλλας!

Ὁ Νταντῆς, ἀγκαλιάζοντας μὲ τὰ μικρὰ χεράκια του τὴν Παυλίνα, φώναξε:

—'Ω, ναί, ναί, τὴν ἀγαπᾶμε!

Ὁ 'Ανδρέας σὰν πιδ σοβαρὸς, μὲ κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα του γαλανὰ μάτια:

—Λοιπόν, μαμαμά, δὲν εἶναι πιά ἡ θεῖα Παυλίνα;

—'Οχι, μικρό μου φίλε. 'Απὸ σήμερα εἶναι ἡ μαμά.

Ὁ 'Ανδρέας, ποὺ ἦταν λογικὸ παιδί, καὶ εἶχε καὶ κάποια ἀτομικότητα, ἔμεινε λίγα λεπτὰ σιωπηλὸς, καὶ ὕστερὰ σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὴν Παυλίνα καὶ εἶπε ἐντελῶς φυσικὰ:

—Θὰ πάμε στὸ περιβόλι νὰ παίξουμε τοὺς χωροφύλακες καὶ τοὺς κλέφτες. Ὅταν θὰ εἶναι ἡ ὥρα γιὰ νὰ φάμε, θὰ μᾶς φωνάξῃς, ἔ, μαμά;

Τὰ μάτια τῆς Παυλίνας γέμισαν δάκρυα. Πισασμένοι κι' οἱ δύο ἀπὸ τὸ χέρι, παρακολουθοῦσαμε τὰ παιδιὰ μας, ποὺ παίζαν μὲ χαρούμενη καρδιά.

★

Τὰ χρόνια περνοῦσαν ὥραια καὶ ἡσυχά. Ὁ 'Ανδρέας τώρα ἦταν δεκαπέντε χρονῶν. Ὁ Νταντῆς δεκατριῶν. Παρακολουθοῦσαν τὰ μαθήματα τοῦ γυμνασίου, καὶ οἱ καθηγηταὶ τοὺς ἦσαν πολὺ εὐχαριστήμενοι. Προπάντων ὁ 'Ανδρέας ἀγαποῦσε ἰσπερβολικὰ τὴ μελέτη, καὶ τίς ὥρες ποὺ ὁ ἀδελφός του ἀφιέρωνε στὰ σπῶρ, αὐτὸς τις περνοῦσε διαβάζοντας. Συχνὰ καλοῦσε τοὺς συμμαθητὰς του. Εἶχαμε στὸν κῆπο διάφορα ὄργανα γυμναστικῆς, καὶ ξανάνειωσα κάνοντας σ' ὅλα αὐτὰ τὰ νέα παιδιὰ ἀσκήσεις φυσικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀκροβασίας.

Ἐνα πρωὶ τοῦ 'Ιουνίου, τὸ θυμᾶμαι σὰν νᾶταν σήμερὰ, ἤμουνα καθισμένος μπροστὰ στὸ τραπέζι τοῦ γραφείου μου. 'Απὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔφθανε σ' αὐτιά μου ὅλη ἡ βουή τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ ἥλιος ἔλουζε τὸ δωμάτιο μὲ τίς πλούσιες ἀκτίνες του.

Ἄπὸ δῖπλα, ἀκούγα τὸ τικ-τὰκ τῶν γραφομηχανῶν.

Ἡ ὑπάλληλός μου ἀνοίξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μοὺ ἀναγγεῖλῃ μιὰ ἐπίσκεψι. Μὰ δὲν εἶχε ἀκόμα ἀνοίξει τὸ στόμα, ὅταν ἐκεῖνη ἐκεῖ, μπῆκε στὸ γραφεῖο, κάνοντάς της νόημα, νὰ μᾶς ἀφήσῃ μόνους. 'Αποσβολομένος τὴν ἐκύτταξα τὸ φάντασμα αὐτὸ ποὺ μοὺ εἶχε παρουσιασθῇ μέσα στὸ μεσημέρι, ἥ-αν ἡ παλιὰ μου γυναίκα! Μίλησε πρώτῃ:

—Τί κάνεις Γιάννη;

Ὁ λεπτὸς εἰρωνικὸς τόνος τῆς φωνῆς της ποὺ γνώριζα τόσο καλά, ξύπνησε μέσα μου τὸ παλιὸ μου μῖσος. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀπάντησα:

—Πολὺ καλά, κι' ἐσύ;

Χαμογελώντας ὁλόκληρη, μοὺ ἔδωσε τὸ χέρι. 'Αναγκάστηκα νὰ τὸ σφίξω, καὶ τὰ δάχτυλά της μὲ τὰ κοκκίνα νύχια, κράτησαν γιὰ μιὰ στιγμή τὰ δικὰ μου.

—Διατηρεῖσαι πολὺ καλά Γιάννη! Δὲν ἐπερίμενα νὰ σὲ βρῶ τόσο νέο ὕστερὰ ἀπὸ ἔντεκα χρόνια!

—Εἶμαι σαράντα δύο χρονῶν τώρα! καὶ σὺ κοντεύεις τὰ σαράντα...

—Σοῦτ'! 'Εχεις πολὺ δυνατὴ μνήμη!

Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς δὲν τῆς φαίνονταν τὰ σαράντα της χρόνια, γιατί εἶχε τὴν σκελτωσύνῃ μιᾶς κοπέλλας. Ἦταν χτενισμένη στὴ μόδα, καὶ ἡ κομψὴ της τουαλέττα τὴν ἔδειχνε ἀκόμα πιδ νέα. 'Αλλὰ, Θεέ μου! Τί φαρμακερὸ ποὺ ἦταν ἐκεῖνο μὲ τὸ στόμα της! Τί σκληρὸ τὸ βλέμμα της! 'Αν ἡ σιλουέττα της ἦταν εἰκοσι χρονῶν, ἡ ἔκφρασίς της ἦταν ἐξήντα. Χωρὶς ἀπὸ αὐτὸ, εἶχε μείνει ἡ ἴδια, ὁμορφὴ καὶ γοητευτικὴ ὥστε ἦταν καὶ τὴν ἡμέρὰ ποὺ εἶχε δηλώσει ψυχρά:

«'Ηρθα νὰ σοὺ πῶ ἀντίο, Γιάννη».

Κάθησε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, μόνη της, χωρὶς ἐγὼ νὰ τῆς τὴν προσφέρω, καὶ ἄρχισε τὴ συζήτησι.

—Θέλεις νὰ ξέρῃς, χωρὶς ἄλλο, γιατί ἦρθα;

—Πράγματι, εἶπα ἀπότομα.

Καὶ ἡ Μιρέϊγ δὲν ταπεινοῦνταν εὐκολά! Μὲ τοὺς ἀγκῶνες, πάνω στὸ γραφεῖο μου, καὶ σκυμμένη κατ' ἐπάνω μου μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ φθάνῃ ὡς ἐμένα τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά της, ἐξηκολοῦθησε:

—Θὰ σοὺ πῶ, Γιάννη. Εἶμαι μονάχη στὸν κόσμο, ὁλομό-νάχη, ἔρημη. 'Επρεπε νὰ σὲ ἴδω, γιατί ἄλλοιώς θὰ τρελλανό-μουν. Δὲν ἐδυσκολεύθηκα γιὰ νὰ βρῶ τὴν διευθυνσί σου, μὰ δυσκολεύθηκα πολὺ γιὰ νὰ θάψω τὸν ἐγωισμὸ μου!..

—Γιατί; εἶπα γρήγορα-γρήγορα, τὰ περασμένα πέρασαν, ἂς μὴ ξαναμιλήσουμε πιά γι' αὐτὰ. 'Αλλὰ σὲ τί μπορῶ νὰ σοὺ φανώ χρήσιμος;

Πῆρε τὰ χέρια μου, καὶ σκύβοντας περισσότερο κατ' ἐπάνω μου, μοὺ εἶπε, ἐνῶ μὲ χάιδευε καὶ γύρευε νὰ μὲ σαγηνέψῃ μὲ τίς προκλητικότητές της:

—Γιάννη, ἔσφαλα, ἔσφαλα τρομερά... 'Επάλαμπα, ὦ, ἂν ἤξε-ρες πόσο πολὺ ἐπάλαμπα! Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχάσω. Ὅλη τὴν ὥρα συλλογιζόμουνα ἐσένα, τὸ παρελθόν μας... Νόμιζα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ξεχάσω τὰ μικρά, μὰ εἶχα ἄδικο. Τὰ θέλω, τὰ θέ-λω, καὶ σὲ θέλω! Εἶμαι ἐτοιμὴ γιὰ ὅλα! 'Αν δέχεσαι νὰ ξαναχρίσωμε... Γιάννη! Μὲ καταλαβαίνεις;

Μὲ μεγάλῃ ψυχραιμίᾳ τῆς ἀπάντησα:

—Ναί, νομίζω πὼς σὲ καταλαβαίνω. Κουράστηκες νὰ ζῇς ἐντὶ τῆ ζωῆς καί... Μὰ ἦρθες πολὺ ἀργά, Μιρέϊγ. Εἶμαι ξαναπαντρεμένος.

—'Ω!

«'Αφησε τὰ χέρια μου, ὀπισθοχώρησε, καὶ μὲ ἓνα μικρὸ χα-μόγελο εἶπε:

—'Ασφαλῶς... 'Επρεπε νὰ τὸ περιμένω. 'Ημουν πολὺ αἰσιό-δοξῃ ἐλπίζοντας πὼς θὰ σὲ βρῶ μονάχο, ὕστερὰ ἀπὸ τόσα χρό-νια! Καὶ τὴν ἀγαπᾶς;

—Δὲν νομίζεις, Μιρέϊγ, πὼς θάταν προτιμότερο νὰ μὴ μοὺ ζητᾶς τέτοιες ἐξηγήσεις;

—Γιάννη, δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος! Τὸ ξέρω, τὸ νοιώθω! Γιὰ ποῖο λόγο αὐτὴ ἡ γυναίκα νὰ μᾶς κλέβῃ τὴν εὐτυχία μας;

—Ὁνειρεῖσαι, φτωχὴ μου φίλη. Εἶμαι ὁλόκληρὰ εὐτυχισμέ-νος!

—'Ετσι τὸ λές, μὰ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα!

—Σ' ἀλήθεια σοὺ λέω, ὅχι! Δὲν σοὺ κρύβω πὼς κράτησε πολὺν καιρὸ αὐτὴ ἡ ἀγάπη, μὰ τώρα πάει πιά, τέλειωσε! 'Εσθυσε γιὰ πάντα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ Μιρέϊγ δὲν παρέδινε τὰ ὅπλα.

—Δὲν σκέπτεσαι τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν, Γιάννη! Τῶν παι-διῶν μας; Εἶμαι σὲ θέσι νὰ κάνω γι' αὐτὰ ὅ,τι πρέπει. 'Εχω ἑκατομμύρια! Ὅθ' τὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις!

—Σὲ εὐχαριστῶ, Μιρέϊγ. Μὲ συγκινοῦν πολὺ οἱ φροντίδες σου γιὰ τὸν 'Ανδρέα καὶ τὸν Νταντῆ. Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ! Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐγὼ δὲν ἔχω ἑκατομμύρια, μὰ κερδίζω ἀρ-κετὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σπουδᾶσουν ἄνετα, καὶ νὰ ἐτοιμα-στούν μὲ τὴν ἡσυχία του γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν καριέραν τους. Τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μου, εἶναι πολὺ-πολὺ καλὰ ἐ-ξησφαλισμένο.

Κάποια σατανικὴ πονηρία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τῆς Μιρέϊγ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, πῆρε πάλι τὸ κοινὸ τῆς ὕψος:

—Τοῦλάχιστο, δὲν θὰ μοὺ ἀρνηθῇς τὴ χάρι νὰ περάσω μιὰ βραδυὰ μὲ τὴν εὐτυχισμένη σου οἰκογένεια;

—Λυτοῦμαι πολὺ, μὰ δὲν εἶναι σωστό, δὲν κάνει. Νὰ μὲ συγχωρεῖς!

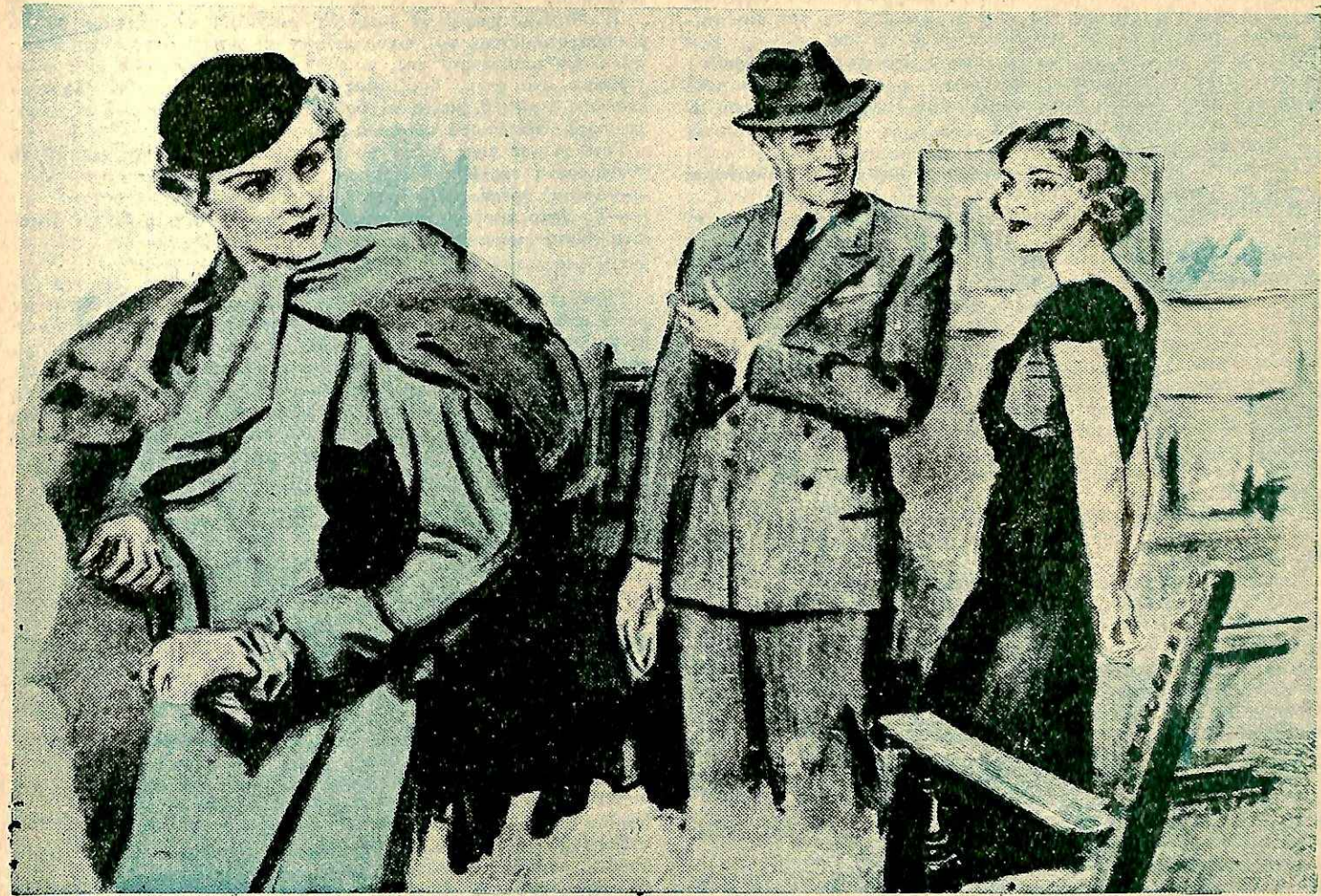
—'Εκεῖνη ἐκεῖ, ἡ γυναίκα σου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρῃ ποῖα εἶμαι. Μπορεῖς νὰ μὲ συστήσῃς σὰν συγγενισσά σου, σὰν παλιὰ φίλη...

Σήκωσα τοὺς ὤμους.

—Σὲ παρακαλῶ, Μιρέϊγ, ἂς μὴ μιλήσουμε πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα! 'Αν αὐτὰ ὅλα ὅσα εἶχες νὰ μοὺ πῇς...

Σηκώθηκα γιὰ νὰ δείξω ὅτι ἡ συζήτησις εἶχε τελειώσει. Μὰ ἡ Μιρέϊγ, ξαφνικά, ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δύο της χέρια, καὶ ἔξασπε σὲ δυνατοὺς λυγμούς. 'Αχ! πόσο εἶχα ξεσυνηθί-σει τίς γυναικεῖς αὐτὰς νευρικὰς κρίσεις!

—Σιγώτερα, εἶπα παραμένον, θ' ἀκούσουν οἱ ὑπάλληλοι. Σήκωσε πρὸς ἐμένα ἓνα πρόσωπο ἀξιολύπητο, μουσκέμα ἀπὸ

Ἡ Μιρέϊγ ἔριξε ἓνα ἄγριο βλέμμα στὴ γυναίκα μου καὶ ἔφυγε θυμωμένη

δοξῇ ἐλπίζοντας πὼς θὰ σὲ βρῶ μονάχο, ὕστερὰ ἀπὸ τόσα χρό-νια! Καὶ τὴν ἀγαπᾶς;

—Δὲν νομίζεις, Μιρέϊγ, πὼς θάταν προτιμότερο νὰ μὴ μοὺ ζητᾶς τέτοιες ἐξηγήσεις;

—Γιάννη, δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος! Τὸ ξέρω, τὸ νοιώθω! Γιὰ ποῖο λόγο αὐτὴ ἡ γυναίκα νὰ μᾶς κλέβῃ τὴν εὐτυχία μας;

—Ὁνειρεῖσαι, φτωχὴ μου φίλη. Εἶμαι ὁλόκληρὰ εὐτυχισμέ-νος!

—'Ετσι τὸ λές, μὰ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα!

—Σ' ἀλήθεια σοὺ λέω, ὅχι! Δὲν σοὺ κρύβω πὼς κράτησε πολὺν καιρὸ αὐτὴ ἡ ἀγάπη, μὰ τώρα πάει πιά, τέλειωσε! 'Εσθυσε γιὰ πάντα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ Μιρέϊγ δὲν παρέδινε τὰ ὅπλα.

—Δὲν σκέπτεσαι τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν, Γιάννη! Τῶν παι-διῶν μας; Εἶμαι σὲ θέσι νὰ κάνω γι' αὐτὰ ὅ,τι πρέπει. 'Εχω ἑκατομμύρια! Ὅθ' τὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις!

—Σὲ εὐχαριστῶ, Μιρέϊγ. Μὲ συγκινοῦν πολὺ οἱ φροντίδες σου γιὰ τὸν 'Ανδρέα καὶ τὸν Νταντῆ. Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ! Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐγὼ δὲν ἔχω ἑκατομμύρια, μὰ κερδίζω ἀρ-κετὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σπουδᾶσουν ἄνετα, καὶ νὰ ἐτοιμα-στούν μὲ τὴν ἡσυχία του γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν καριέραν τους. Τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μου, εἶναι πολὺ-πολὺ καλὰ ἐ-ξησφαλισμένο.

Κάποια σατανικὴ πονηρία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τῆς Μιρέϊγ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, πῆρε πάλι τὸ κοινὸ τῆς ὕψος:

—Τοῦλάχιστο, δὲν θὰ μοὺ ἀρνηθῇς τὴ χάρι νὰ περάσω μιὰ βραδυὰ μὲ τὴν εὐτυχισμένη σου οἰκογένεια;

—Λυτοῦμαι πολὺ, μὰ δὲν εἶναι σωστό, δὲν κάνει. Νὰ μὲ συγχωρεῖς!

—'Εκεῖνη ἐκεῖ, ἡ γυναίκα σου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρῃ ποῖα εἶμαι. Μπορεῖς νὰ μὲ συστήσῃς σὰν συγγενισσά σου, σὰν παλιὰ φίλη...

Σήκωσα τοὺς ὤμους.

—Σὲ παρακαλῶ, Μιρέϊγ, ἂς μὴ μιλήσουμε πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα! 'Αν αὐτὰ ὅλα ὅσα εἶχες νὰ μοὺ πῇς...

Σηκώθηκα γιὰ νὰ δείξω ὅτι ἡ συζήτησις εἶχε τελειώσει. Μὰ ἡ Μιρέϊγ, ξαφνικά, ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δύο της χέρια, καὶ ἔξασπε σὲ δυνατοὺς λυγμούς. 'Αχ! πόσο εἶχα ξεσυνηθί-σει τίς γυναικεῖς αὐτὰς νευρικὰς κρίσεις!

—Σιγώτερα, εἶπα παραμένον, θ' ἀκούσουν οἱ ὑπάλληλοι. Σήκωσε πρὸς ἐμένα ἓνα πρόσωπο ἀξιολύπητο, μουσκέμα ἀπὸ

τὰ δάκρυα, καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ταπεινὴ, σπασμένη, παρεκάλεισε:

—Γιάννη, ἀφῆσέ με νὰ ξαναδῶ τὰ παιδιὰ μου! Μιὰ φορὰ, μόνο μιὰ φορὰ! Βλέπεις, πέφτω στὰ πόδια σου, ἐξιλῶνά το κρῖμα μου! Εἶσαι εὐτυχισμένος, περιτριγυρισμένος, ἔχεις οἰ-κογένεια, κι' ἐγὼ εἶμαι ὁλομόναχη μέσα στὰ πλοῦτῃ μου! 'Εσο γενναῖοψυχος, ἀφῆσέ με νὰ δῶ τὰ παιδιὰ μου!

Νευριασμένος, ἀναποφάσιτος, τὴν ἐκύτταξα. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὴν λυπόμουν, καὶ ἡ σταθερὴ μου ἀπόφασι εἶχε καμφθῇ.

Φοβερά ἀπελπισμένη, ἐπέμεινε:

—Θέλω νὰ τὰ δῶ, στὸ σπίτι, στὸ μέρος ὅπου ζοῦνε, γιὰ νὰχο τὴν εἰκόνα τους συντροφιά στὴ μοναξιά μου... Γιάννη, μ' ἀγά-πησες κάποτε, σ' ἀνάνησαι τῆς ἀγάπης μας, κάνε το γιὰ μένα, σὲ λιπεύω!

Μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα, σὰν σὲ προσευχή, καὶ μὲ τὰ μάτια γε-μάτα δάκρυα μὲ παρακαλοῦσε...

Ὁ οἶκός, πάλευε μὲ τὸ μῖσος ποὺ εἶχα μέσα μου. Νὰ ἀρνη-θῶ; Νὰ δεχθῶ; Ἦταν τόσο καταβεβλημένη, τόσο συντετριμ-μένη, ποὺ δὲν ἀπεφάσιζα νὰ τὴν ἀποπάρω. 'Εξ ἄλλου, μ' αὐτὴ τὴ σκηνὴ τὴν τόσο ταπεινωτικὴ γι' αὐτήν, δὲν ἐξιλῶνε ἀρκετὰ τὸ σφάλμα της; 'Εγὼ τόσο εὐτυχισμένος, τόσο πλούσιος, δὲν ἔπρεπε νὰ φανῶ γενναῖοψυχος, ἀπέναντι στὴ δυστυχισμένη αὐ-τὴ γυναίκα;

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ Μιρέϊγ ἔφυγε μὲ τὴν ἄδεια νὰ ἔλθῃ νὰ δειπνήσῃ μαζί μας τὴν ἐπομένη μέρᾳ. Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε τὸ κατώφλι, διέκρινα στὸ πρόσωπό της, ποὺ λίγα λε-πτὰ πρὶν ἦταν τόσο ἀξιολύπητο, τὰ ἴχνη τοῦ θρήνου.

Ὅταν ὕστερὰ ποὺ ἔφυγε, ἀναλογίσθηκα τί ἔκανα, μούρθε νὰ κατατίσω τὸν ἑαυτὸ μου. Πὼς τῆς ἐπέτρεψα ἓνα τέτοιο πράγμα;

Ἦμουν τρελλός;

Οἱ δύο μου γυναῖκες

Τὴν ἐρχόμενη βραδυὰ, περιμένα νευριασμένος ν' ἀκούσω τὸ κουδούνι, ἐνῶ ἡ Παυλίνα ἔδινε ὁδηγίες στὴν ὑπηρετρία γιὰ τὸ δείπνο.

Τῆς εἶχα πῇ πὼς θὰ μᾶς ἐρχόταν μιὰ πρώτη ἐξαδέλφη τοῦ πατέρα μου, ποὺ εἶχε ταξιδέψῃ πολλὰ χρόνια σὲ ὅλη τὴν Εὐ-ρώπῃ.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ βλαστημοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου, ἀκούγοντας τὸ ψέμα ποὺ ἔλεγα στὴ γυναίκα μου. Στὴ γυναίκα μου, τὴν τόσο

ελλεικρινή, την τόσο πιστή! Θεέ μου! πώς μπόρεσα ύστερα από την προδοσία της Μιρέϊν, να παρασυρθώ από τη γοητεία της, σε βαθμό, που να δεχθώ την άτιμη αυτή πρόταση;

Στις έπτά, να σου την κι' έρχεται! Καταπληκτικά ώραία! Ντυμένη πολύ πλούσια, μακιγιαρισμένη, και χτενισμένη με πολλή τέχνη. Πόσο πλαστή ήταν κοντά στην Παυλίνα, την τόσο απλή, τόσο φυσική, τόσο άφελή!

—'Από δω, ή κ. Λάν..

—'Εκοψα τη φράση μου' παρ' όλιγο να πώ: «ή κ. Λάγκλετ»

—'Η κ. Λάνσον, είπα στο τέλος.

—'Η Παυλίνα με την ευγενικιά της καλωσύνη, της έδωσε το χέρι.

Προς μεγάλη μου ανακούφιση, ή Μιρέϊν φέρθηκε πολύ καλά δείχνοντας ένθουσιασμό για το σπίτι μας, μιλώντας για το περιβάλλον, για τον καθαρό αέρα. Οι φόβοι μου σιγά-σιγά διαλύθηκαν.

—Πού είναι τα παιδιά σας; έρώτησε. Δεν μου είχατε πη, Γιάννη, πώς έχετε δυο όμορφα αγόρια;

Κάπως ταραγμένος, απήντησα:

—Παίζουν κροκέ στην αυλή. Θα έλθουν σε λίγο.

—Όταν ό 'Ανδρέας και ό Νταντής πήγαν στην τραπεζαρία, διέκρινα στο πρόσωπο της Μιρέϊν μια μεγάλη συγκίνηση. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα δει τόσο συγκινημένη τη φοβερή αυτή εγωίστρια!

Παρουσίασα τα παιδιά στην πραγματική τους μητέρα:

—'Ο 'Ανδρέας, ό μεγαλύτερος, κι' αυτός εδώ, είναι ό Νταντής, ό μικρότερος.

Σπρώχθηκε και επανέλαβε με υπόκωφη φωνή:

—'Ο 'Ανδρέας και ό Νταντής! Τί όμορφα παλληκάρια!

Τα δυο αγόρια την εκύτταζαν με άπορία, και με κάποια στενοχώρια.

—'Από τό φόβο μου μην τ'α φιλήση, πήρα τό μπράτσο της για να την οδηγήσω στο τραπέζι. Καθισμένος απέναντί της, πλάι στη γυναίκα μου, έκανα ό,τι μπόρεσα για να άνοιξω μια όποια-δήποτε συζήτηση. Μά ή Μιρέϊν επέμενε να μιλή διαρκώς για τα παιδιά.

—Πρέπει να είσθε υπερήφανη για τα παιδιά σας, κυρία! έλεπε στην Παυλίνα. Είναι έκτακτα! Κι' εγώ είχα δυο, που τους έμοιαζαν καταπληκτικά! Στ'άν δυο σταγόνες νερό! Και αισθάνομαι πολύ την έλλειψή τους.

—Σας πέθαναν; ρώτησε σιγά ή Παυλίνα ενώ την εκύτταζε με συμπάθεια.

—'Η Μιρέϊν κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.

—'Οχι, μου τ'α πήρε ό πατέρας τους. Είχε τη γνώμη πως μπορούσε να τ'α αναθρέψει καλύτερα από μένα.

Μια δυσάρεστη σιωπή έπληκτοόθησε. Έτοιμαζόμουν α' άλλωθ θέμα, όταν ή Μιρέϊν ξανάρχισε με την ίδια βουθή φωνή:

—'Υπάρχουν γυναίκες, που δεν κάνουν δικά τους παιδιά, αλλά παίρνουν τών άλλων για να όμορφύνουν τη ζωή τους. Είναι δειλές! Όταν μια μητέρα υπέφερε όλους τους κόπους της γέννας, μονάχα αυτή έχει δικαιώματα στα παιδιά της. Δεν έχετε και σεις την ίδια γνώμη, άγαπητή κυρία;

—'Ενα «όχι» της γυναίκας μου, που μόλις άκούστηκε, μεγάλωσε την όργη της.

—'Εβραζα από μέσα μου. Αυτό λοιπόν ήταν τό εύχαριστώ, που της επέτρεψα να δη τ'α παιδιά; 'Αλλοτε τ'α είχε εγκαταλείψει, και τώρα έρχινε πόντους φαρμακερούς στη γυναίκα που είχε πάρει τη θέση της! 'Αν δεν είχα κρύψει στην Παυλίνα την άλήθεια, άν της είχα πη έξ άρχης ποιά ήταν, θα την έδιωχνα με την πρώτη κουβέντα.

—'Εμάντευε φαίνεται τη λύσσα μου, πράγμα που τη διασκέδαζε υπερβολικά. 'Υστερα μ'α έρριξε κι' άλλες καμπανιές.

Τό δειπνο μας είχε γίνει αληθινό μαρτύριο! 'Ηλπιζα να την κάνω να σιωπή ή να φύγη όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα. Μά ό σκοπός της ήταν έντελώς διαφορετικός. Παίρνοντας μια άνα-θήσουν δίπλα της, τ'α έζάλισε στους έρωτήσεις: Τί έκαναν; Πώς μελετούσαν; 'Εβγαίναν συχνά με τη μητέρα τους; Τί τους άρεσε περισσότερο;

Αυτά, στενοχωρημένα, άπαντούσαν με τό στανό. Σε λίγο, με την πρόφαση ότι έπρεπε να μελετήσουν τ'α μαθήματα του σχολόδι μου, είπα πως ή ώρα ήταν περασμένη.

—'Η Μιρέϊν, με λεπτό τρόπο, χαιρέτησε την Παυλίνα, και τη συνόδευσε ως τ' άμάξι της.

—'Γιάννη, πότε να ξαναέλθω; ρώτησε χαμογελώντας.

—'Ποτέ! είπα όρθό - κοφτά.

—'Ω! Γιάννη!.. Κι' εγώ που ήθελα τόσο πολύ να γίνω φίλη της άξιας σας Παυλίνας! 'Ασφαλώς δεν είναι όμορφη.

—Πάψε! έσφύριξα. Δεν είσαι άξια ούτε τ'α παπούτσια της να δέσης! Και δεν θα ξαναπατήσεις πιά τό κατώφλι του σπι-

τιού μου.. 'Εχιδνα!

—'Η Μιρέϊν, χωρίς να πειραχθή καθόλου, με κύτταξε με τ'α μισόκλειστα μάτια, και άφου κάθισε με πολλή άνεση στο πολυτελέστατο αυτοκίνητό της, μου έστειλε κοροϊδευτικά ένα φιλή.

Μπήκα στο σπίτι, βράζοντας από τό θυμό μου. 'Η Παυλίνα ξάπλωσε σιωπηλή εκείνο τό βράδυ, πράγμα που δεν τό είχε κάνει ποτέ. Θέλησα να κουβεντιάσω.

Τότε γύρισε προς μένα τό ξάστερο πρόσωπό της, και με τη νυηθισμένη της ελλεικρινεία και άφέλεια, μου έλεπε:

—Δεν μ' άρέσει αυτή ή γυναίκα, Γιάννη.

—Τό καταλαβαίνω, είπα με βουθή φωνή. 'Εχεις δίκιο, Παυλίνα. Μετάνιωσα που την έφερα.

★

Τη νύχτα την άκουσα να κλαίη. Άνγμοι πνιγμένοι έδγαίναν κάτω από την κουβέρτα. Προσποιήθηκα τόν κοιμισμένο. Μά έ-μαι ξυπνητός κι' εγώ ως τ'α χαράματα. Σκεπτόμουνα τό πονηρό χαμόγελο της πρώτης μου γυναίκας, τη στιγμή που τ'α μάζει της άπομακρύνονταν. Δεν είχα ζήσει άδικα πέντε χρόνια με τη Μιρέϊν. Γνώριζα άρκετά καλά τό πείσμα της. 'Όαν ήθελε κάτι τό άποκούσε με κάθε μέσον. 'Εκείνο που έπωφθαλμιούσε τώρα ήταν τ'α παιδιά. Με ποιά τρόπο θα την άπομάκρυνα άπ' αυτά, άφου είχα κάνει την άσυγχώρητη τρέλλα να την φέρω εγώ ό ίδιος μέσα στο σπίτι μας;

Την άλλη μέρα, όταν επέστρεψα από τό γραφείο, βρήκα την Παυλίνα πολύ στενοχωρημένη.

—'Ο 'Ανδρέας και ό Νταντής δεν ήλθαν από τό σχολείο! Πήγα εκεί, μά δεν ξέρει κανείς τίποτα. Πού είναι; Τί να συνέβη άρά γε;

Προσπάθησα να την καθυσχάσω, και τηλεφώνησα παντού. Μά δεν βρίσκονταν σε κανένα από τούς συμμαθητάς τους. 'Α-νήγοχος, τηλεφώνησα στα νοσοκομεία, ρωτώντας μήπως είχαν μεταφέρει εκεί δυο μικρά αγόρια, θύματα κάποιου δυστυχήμα-τος. Τίποτα όμως!

Στις δέκα τό βράδυ, ήμουν έτοιμος να άπευθυνθώ στην άστυ-νομία, όταν ένα μεγάλο άμάξι σταμάτησε μπροστά στο σπίτι, και ό 'Ανδρέας με τόν Νταντή κατέβηκαν α' ευχαριστημένοι.

Πίσω τους, τυλιγμένη σ' ένα μεγάλο γούνινο έπανωφόρι, ή Μιρέϊν!

Πήν άκόμα μου δόσουν έξηγήσεις, κατάλαβα πως ή «θεία Μιρέϊν», όπως τούς είχε παρακαλέσει να την λένε, είχε πάει να τούς πάρη από τό λύκειο, (ήξερε την διεύθυνσή του γιατί την είχε μάθει την παραμονή από τ'α παιδιά), για να τούς πάρη στο Παρίσι. Βεβαιώνοντας τούς πως έμεις τό ξέραμε, και πως τ'α είχε κανονίσει όλα, τούς είχε πάει στο σινεμά, τούς είχε συνοδεύσει με τό αυτοκίνητό της σε όλη την πόλη, και τέλος, τούς είχε προσφέρει ένα θαυμάσιο δείπνο. 'Εκείνο που με πεί-ραζε περισσότερο, είναι, που δεν είχε τη στοιχειώδη ευγένεια να τηλεφωνήση στη γυναίκα μου.

—'Η Παυλίνα, που ένοιωσε τόν έαυτό της καταφρονεμένο, κύτ-ταξε την Μιρέϊν από την κορυφή ως τ'α νύχια με ένα βλέμμα γεμάτο μίσος. Μάντεψα άμέσως τη σκηνή που θα έπακολουθούσε. Γι' αυτό στράφηκα προς τ'α παιδιά και τούς είπα:

—Πηγαίνετε να κοιμηθήτε άμέσως! Θα τ'α πούμε αύριο!

Και ξανάκλεισα σιγά την πόρτα πίσω τους. Όταν ξαναγύ-ρισα, είδα την Παυλίνα να άπευθύνεται με σοβαρό και ευγενικό τρόπο στη Μιρέϊν:

—Θα σας παρακαλέσω, κυρία, να μην ενδιαφερθήτε από δω και μπρός για τ'α παιδιά μου!

—Τ'α παιδιά σας! επανέλαβε ή πρώτη μου γυναίκα με μια φοβερή ειρωνεία. Τ'α παιδιά σας! Τί άστείο! Δεν έχω, λοιπόν, τό δικαίωμα να τ'α πάρω μαζή μου, ή; Πρέπει να ζητώ την ά-δειά σας για να μιλώ στα ίδια τ'α παιδιά μου! Είναι δικά μου, τ'α άκούτε;

—'Η Παυλίνα, ξαφνιασμένη, κατάπληκτη, γύρισε προς μένα. Σάν ποντικός πιασμένος στη φάκα, άναγκάστηκα να ύπόφε-ρω τό βλέμμα της. Θεέ μου, τί ντροπή που ένοιωθα μέσα μου για την τρομερή ψευτιά που της είχα πει!

—Είναι ή πρώτη μου γυναίκα, ώμολόγησα με σιγανή φωνή.

—'Η Μιρέϊν, έπωφελουμένη από την περίσταση, μπήκε στη μέση!

—'Εγώ τ'αφερα στόν κόσμο! Έχω τό δικαίωμα..

—Δεν έχετε κανένα δικαίωμα, την διέκοψε ή Παυλίνα. Κω-νένα!

Δεν την είχα δει καμιά φορά τόσο άγριεμένη. Με μια ένερ-γητικότητα και άυστηρότητα που ταίριαζε στην ευγένεια της ψυχής της, αντιμετώπιζε την έξωφρενική Μιρέϊν.

—'Εχάσατε όλα σας τ'α δικαιώματα την ήμερα που έφύγατε με άλλον άνδρα, εγκαταλείποντας τ'α παιδιά σας! Θα μπορού-σαν νάχαν πεθάνει τόσον καιρό. Δεν θα τό είχατε πάρει είδηση καν. Έγώ τούς στάθηνα μητέρα, εγώ είμαι ή μητέρα τους!

Τ'α μάτια της Μιρέϊν πετούσαν φωτιές. 'Ηταν έτοιμη ν' άρ-χίστη έλεγχρισίε, μά προχώρησα, και με άγριο τρόπο, της είπα:

—Φύγετε! Βγίκατε από τη ζωή μου με τη θέλησή σας, τώρα όμως σας διώχνω εγώ! Και αν τολμήσετε κι' άλλη μια φορά να

πλησιάσετε μόνο τ'α παιδιά μου, θα άπευθυνθώ στην άστυνομία.

—Έχω όλα τ'α δικαιώματα από τό νόμο, τό ξέρετε καλά!

—'Η Μιρέϊν μου έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος, και με ύφος δεσποτικό απήντησε:

—Καλά, αυτό θα τό δούμε!

—'Ηταν άκριβώς σάν ν'α μου έλεγε: Νομίζεις πως θα με ξε-φορτωθής τόσο εύκολα; 'Εννοια σου, και δεν θα περάση έτσι αυτό τό πράγμα!

—Όταν βγήκε από τόν κήπο, ζύγωσα την Παυλίνα:

—Συγχώρεσέ με! της είπα. Όλα αυτά έγιναν έξ αιτίας μου. Δεν έπρεπε ποτέ να ύποκύνω στα παρακάλια της, και να της έπιτρέψω να έλθη εδώ. Σου είπα ψέματα, είμαι ένας άνανδρος!

—'Η Παυλίνα με διέκοψε. Κυττάζοντάς με στα μάτια μου έκανε μια έρώτηση που δεν έπερίμενα:

—Την άγαπάς άκόμα, Γιάννη;

—'Οχι! έφώναξα. Χίλιες φορές όχι!

—Άφησε έναν άναστεναγμό γεμάτον άνακούφιση.

—Δεν θα ξαναέλθω πιά εδώ, της ύποσχέθηκα.

Την άλλη μέρα, άφου ζήτησα μια μικρή έξηγήση στόν 'Ανδρέα και στόν Νταντή, που φάνηκαν λογικά παιδιά όπως πάντα, και πραγματικά δεν είχαν φταίξει σε τίποτα, ή Παυλίνα, όπως κάθε πρωί, μ'α σεβδίσισε μόνη της τό πρόγευμα.

Στις άρμονικές της κινήσεις, στο άδολο χαμόγελό της, δεν ύπηρεχε ούτε ίχνος της τρομερής βραδυνης σκηνής.

—Ενύπνια άχόρταγα τόν 'Ανδρέα και τόν Νταντή. 'Αδειάζαν τις κούπες τους σάν πεινασμένα λυκόσπουλα. Οι άκτινες του ή-λιου έμπαιναν από τό παράθυρο. 'Ενοιωσα μια άνακούφιση, και μια εύχαρίστηση πλημμύρισε όλο μου τό είναι. Τό τρομερό έπει-σόδιο είχε περάσει. 'Από δω και μπρός, δεν θα είχαμε ούτε διαφωνίες, ούτε ψέματα, ούτε πανουργίες. Θα ζούσαμε πάντα έτσι: 'Η Παυλίνα, τ'α δυο αγόρια κι' εγώ.

Η ΜΙΡΕΪΝ ΕΚΔΙΚΕΪΤΑΙ

Ο Ι ΔΙΑΚΟΠΕΣ ζύγωναν. Για να άποφύγω κάθε άπόπειρα συναντήσεως εκ μέρους της Μιρέϊν Λάγκλετ, άπέφασα να στείλω τούς γιουούς μου για ένα μήνα στις παιδικές έξο-χές. 'Από καιρό ήταν μέλη μιας ομάδας. Τό σπίτι χωρίς αυτούς ήταν λίγο έρημο, μά είμαστε εύχαριστημένοι ξέροντας πως πε-νοΐσαν ώραία τις διακοπές τους.

—'Ενα Σάββατο, έπιστρέφοντας από τό γραφείο μου, άνεγνώ-ρισα ξαφνικά με τρόπο και όργη, τό θαυμάσιο μπλε αυτοκίνητο της Μιρέϊν, μπροστά στο σπίτι μας. 'Ασφαλώς μόλις είχε φθά-σει, και βιαζόταν να κατέβη. Πετάχτηκα στο αυτοκίνητο, και στάθηνα μπροστά στην πόρτα του κλείνοντάς της τό δρόμο.

—Τί κάνετε εκεί; 'Αφου σας άπηγόρευσα να ξαναέλθετε!

Με κύτταξε με ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση, και σπρώ-χνοντάς με άπότομα, κατέβηκε από τ' άμάξι.

—'Αν κάμεις ένα θήμα άκόμη, θα τραβήξω! φοβέρισε.

—Δεν θα μπήτε στο σπίτι μου!

—'Αν δεν μ' άφήσετε να μ'α θα προκαλέσω ένα σκάνδαλο εδώ, μπροστά στα μάτια τών γειτόνων σας. Πραξέξτε καλά!

Καθώς ήταν Σάββατο, ύπήρχε ένα σωρό κόσμος στην προκυ-μαία. Όλοι οι κάτοικοι τών γειτονικών επαύλειων και τόσοι άλλοι, περπατούσαν μπροστά από τό σπίτι μας. 'Η Μιρέϊν τό ήξερα, ήταν ικανή να πραγματοποιήση τη φοβέρα της. Την ά-κολούθησα σφίγγοντας τ'α δόντια. Διέσχισε ήσυχα τό περ-όλι, ανέβηκε τη σκάλα και έμπηκε στο χώλλ.

—'Η Παυλίνα ξαφνιασμένη σηκώθηκε. 'Αρχισα να προφέρω μι-σοκομμένες δικαιολογίες, μά ή Μιρέϊν με διέκοψε:

—'Αφήστε, λοιπόν, τις δικαιολογίες για τη γυναίκα σας! Θ'α της χρειασθούν σε λίγο!

—Σταθήτε, πετάχτηκα. 'Η γυναίκα μου κι' εγώ δεν έπιθυ-μούμε να σας άκούσουμε, ό έρχομάς σας εδώ είναι περιττός. Μά επί τέλους, δεν έχετε άρκετη άξιοπρέπεια για να άποσυρ-θήτε από τό σπίτι αυτό, όπου είσθε άνεπιθύμητη;

—'Η Μιρέϊν έρριξε ένα γέλιο διαπεραστικό:

—Δεν θα φύγω πριν σας διηγηθώ κάτι πολύ ένδιαφέρον. 'Ο-ταν θα τ' άκούσετε, τότε θα μιλήσουμε για άξιοπρέπειες. 'Η γυναίκα σας, ή άξιότιμη και περίφημη σύντροφός σας, άγαπητέ μου Γιάννη, έχει ένα παρελθόν πολύ ευχάριστο.. Τό ξέρετε;

—'Ενας μυστικός άστυνομικός μου έκαμε αυτή την άποκάλυψη. 'Εχω την εύχαρίστηση να σας άναγγείλω ότι αυτή ή τίμια γυ-ναίκα, πριν σας παντρευτή, έκανε ένα νόθο!

Ταραγμένος, γύρισα προς την Παυλίνα. 'Ηταν κόκκινη σάν παπαρούνα. 'Η Μιρέϊν έσκασε στα γέλια.

—Κυττάξτε την και θα δήτε αν λέγω ψέματα.

—'Η Παυλίνα με φωνή σβυσμένη μά σταθερή εδήλωσε:

—'Οχι, δεν λέει ψέματα. Είναι αλήθεια, Γιάννη. 'Όταν ή-μου μ'α μαθήτρια άκόμα, είχα κάποιον σύνδεσμο με έναν συμμαθητή μου, θέλαμε να παντρευτούμε. Είχαμε την ιδέα πως άγαπιώμα-στε. Μά σε λίγο είδαμε πως είχαμε γελαστή τρομερά. 'Ηταν έ-νας επικόλαιος νέος, άκαρδος, άπιστος.. Είχα παρασυρθώ από μια νεανική άπερισκεψία. Και την άκριβοπλήρωσα! 'Εφερα στόν κόσμο ένα παιδί πεθαμένο. 'Ο γιαιτρός μου έλεγε πως δεν έπρεπε να ξανακάνω άλλο παιδί! και πως ήμουνα πολύ τυχερή που σώθηκε. Θα ήθελα τόσο πολύ να ζούσε τό παιδί μου, τόσο πολύ! Γι' αυτό άφησα τις σπουδές μου και έγινε παιδαγωγός. Γι' αυτό άγατώ τόσο..

—'Η φωνή της κόπηκε. Κατάλαβα πως ήθελε να πη: «Γι' αυτό άγατώ τόσο τόν Νταντή και τόν 'Ανδρέα».

—'Η Μιρέϊν με την άγρια ικανοποίηση ζωνοφαισμένη στο πρό-σωπο, περίμενε τό ξέσπασμα της όργης μου, σάν τό τσανάκι που περιμένει να δη την τελειωτική ήττα της λείας του. Μά εγώ δεν έμίλησα.

Τότε έλεπε:

—Και να σκεφθή κανείς ότι ή γυναίκα αυτή θέλει να λέγεται μητέρα τών παιδιών μου! Μια χαμένη!

Οι γροθιές μου σφίχτηκαν άγρια. 'Αν ήταν άνδρας θα την είχα τσάκισε στο ξύλο.

—Πάψε! Έσύ, Μιρέϊν, τολμάς να μιλήσης; Έσύ που έγκασ-τόν τρόπο!

—Τό δικαίωμα! έλεπε ειρωνικά ή Μιρέϊν, ό καθένας έχει τό δικαίωμα να στιγματίσει αυτή τη χαμένη, αυτή τη..

—Πάψε! Έσύ, Μιρέϊν, ολμάς να μιλήσης; Έσύ που έγκασ-τέλειψες τ'α παιδιά σου; Πράγμα που ούτε ένα ζώον δεν θα τό έκανε; Έσύ που άφησες τόν άνδρα σου και δόθηκες σ' έναν γέρο για νάχης τα λεπτά του; Έσύ που πουλήθηκες; Ξέρεις πως λέγεται αυτό;

Σάν κύμα τό αίμα ανέβηκε στα μάγουλα της Μιρέϊν. Δεν έ-περίμενε αυτή την προσβολή.

—Τρελλάθηκες; Τολμάς να με συγκρίνης μένα μ' αυτή!

—'Εγώ είμαι μια γυναίκα παντρεμένη, μά τίμια γυναίκα! Δεν θα της έπιτρέψω ποτέ να καταστρέψη τ'α παιδιά μου!

—'Η μόνη που μπορεί να καταστρέψη τόν Νταντή και τόν 'Αν-δρέα είσαι έσύ! Ένόςω ή Παυλίνα επανώρθεσε ένα νεανικό σφάλμα, περνώντας μια όλοκληρη ζωή τίμια και άφωτισμένη, έσύ σερνόσουνα στα καζίνα και στα ντάνσιγκ τών λουτροπόλεων.

—'Όστε θέλεις να πής, οθολίαζε ή Μιρέϊν, σάν λυσσαμένο σκυλί, ότι παρ' όλα αυτά που έμαθες θα την κρατήσης άκόμα! Πώς δεν θα την πετάξεις έξω, ή;

—Θέλω να πώ, άπληνησα ψυχή, πως ώρα είναι να τ'α δι-νής. Άρκετά μ'α άπασχόλησε. Έβγα έξω! Δεν έχει θέση στο σπίτι μου μια γυναίκα σάν και σένα!

—'Η Μιρέϊν έρριξε ένα γέλιο ύστερικό.

—Χά! χά! χά! 'Ακούς εκεί ό άνδρας που παντρεύθηκε ένα χαμένο κομμάτι, να τολμάει να με δίδωνη μένα! Και νομίζεις πως θα σοφ περάση; Νομίζεις πως θα σφάσω τ'α παιδιά μ'α στα γόρια αυτής της παλπονητικής, που δεν είναι άξια νά'νη ένα τίμιο όνομα; Γελ'έσαι, άγαπητέ μου! Θ'α παντρώσω στους γιουούς μου την αλήθεια! Είναι άρκετά μεγάλοι για να την

μάθουν! Δεν θέλω να ντροπιάζουν πια το όνομα «Μαμά» άπει-
γόνοντάς το στη γυναίκα σου!

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα χωρίς να μπορώ να άρθρώσω λέ-
ξη. Στο τέλος, με φωνή αδύνατη διαμαρτυρήθηκα:

—Δεν θα το κάνης αυτό, Μιρέιγ! Δεν είσαι ικανή να κάνης
μια τέτοια άπανθρωπιά!

Ένα μικρό ειρωνικό γέλιο ήταν ή μόνη άπάντησής της. «Η
παλιά μου γυναίκα κατάλαβε πώς είχε βρή το σφυγμό μου. Ή-
στόσο εγώ είχα τρομοκρατηθώ. Ο Νταντής και ο Άνδρέας δεν
ήσαν άκόμη παρά παιδαρέλια. Τί επίδρασι θα είχαν οι θρομε-
ρές αυτές ιστορίες στο παιδικό τους πνεύμα, στόν άσχημάτιστο
σχεδόν άκόμη χαρακτήρα τους;

Τήν ίδια στιγμή είχα ένα φόβο, ένα τρομερό φόβο, για την
ευτυχία μας, για το σπίτι μας, για την τόσο ήσυχη και άγνή
οικογενειακή μας ζωή!

Οι δυο γυναίκες διάβασαν καθαρά στο πρόσωπό μου το τί
γινόταν μέσα μου. Η Μιρέιγ με μια άγρια χαρά, ή δέ Παυλίνα
με μια άπελπισία που έπνιγε μέσα της με θόρυβο. Κατακίτρινη
προχώρησε προς την πόρτα.

—Αν είναι έτσι, Γιάννη, τότε να φύγω καλύτερα.
—Δεν θα φύγης! φώναξα.

Η Μιρέιγ με κύτταξε βλοσυρά, σαν ναθελε να με ύπνω-
τιση.

—Σου κάνω μια τελευταία χάρη. Αν φύγης τώρα, τα παιδιά
δεν θα μάθουν τίποτα.

—Η γυναίκα μου θα μείνει μαζί μου. Έσθ θα φύγης!

Η Μιρέιγ τυλίχθηκε στη γούνα της και έφυγε λέγοντας:

—Πολύ καλά, Γιάννη. έσθ το θέλησες!

★
Η Παυλίνα τώρα, είχε μαζεμένη σέ μια γωνιά του σαλονιού
και με κύτταζε με τα μεγάλα βουκαμένα της μάτια.

—Έκανα πολύ άσχημα που δεν στο είπα εγώ ή ίδια, Γιάννη.

Δεν έκανε διόλου άσχημα, Παυλίνα! Το παρελθόν σου ά-
νήκει, όπως μου άνηκει και το δικό μου. Για ποιδ λόγο να
έξακαλίζουμε τα περασμένα; Άφου έσθυσαν, πέθαναν πιά; Σε
ξέρω πολύ καλά κι έτσι δεν δυσκολεύομαι να πιστέψω τη φο-
βερή περιπέτεια της οποίας είχες πέσει θύμα. Μήπως εγώ δεν
άγάπησα με πάθος τη Μιρέιγ; Δεν της άφωσιώθηκα μ' όλη μου
την ψυχή; Άς φανούμε έπεικεις ό ένας για τόν άλλον. Δεν
παίζει κανένα ρόλο το παρελθόν, αλλά ή μητέρα και ή ιδεώδης
σύντροφος που ύπηρεξες έπτά χρόνια τώρα.

Τήν πήρα στην άγκαλιά μου και σφίγγοντάς την δυνατά πάνω
στο στήθος μου, έκλαψα μαζί της λίγα λεπτά, άκουμπώντας το
ύψοό μου μάγουλο πάνω στο δικό της.

Όστόσο, ούτε εκείνη, ούτε εγώ είχαμε άνακουφιστή ή άπει-
λή της Μιρέιγ άνησυχούσε.

Ήταν αδύνατο να κρατάμε τόν Άνδρέα και τόν Νταντή δια-
κώς μακριά από το Παρίσι. Έξ άλλου, ή Μιρέιγ, χάρις στην
καταραμένη της περιουσία θα άναλάμπτε τα ίχνη τους πολύ
εύκολα. Είχε ήδη μια φορά καταστρέψει την ευτυχία μου άφή-
νοντάς με μονάχο κι' άπελπισμένο άνάμεσα στα συντρίμια της.
Άνασκηώθηκα, έκτισα νέα φωλιά, κι' έρχόταν τώρα για δεύ-
τερη φορά να μου την γκρεμίσω!

★
Ο Άνδρέας και ό Νταντής έπέστρεψαν από την έξοχή τους,
εύρωστοι, ήλικιασμένοι, κατενθουσιασμένοι από την κατασκή-
νωσι και τις έκδρομές τους. Άκούγοντας τις διηγήσεις τους,
προσπαθούσαμε να χαμογελούμε, μα ή καρδιά μας ήταν βαρεία.

Πέρασαν μερικές μέρες πούταν για μας σωστή άγωνία.
Ένα άπόγευμα, τη στιγμή που τα παιδιά γύριζαν από το
γυμνάσιο, το μπλε αυτοκίνητο σταμάτησε ξανά μπροστά στο
σπίτι μας. Η Μιρέιγ δεν έμπηκε, μα μίλησε λίγα λεπτά με τόν
Άνδρέα, που ήλθε λίγο άπορημένος και μας είπε:

—Η θεία Μιρέιγ θέλει να μας πάρη περίπατο. Λέει πώς αν
δεν πάμε, θα καθίσω μια στιγμή μαζί μας για να μας διηγηθώ
μια ιστορία που έχει πολύ ένδιαφέρον. Μας άφήνεις να πάμε,
μπαμπά;

Έσκυψα το κεφάλι υποχωρώντας. Άρχισε ό έκβιάσμός!

Τα δυο άγόρια γύρισαν το θρόνο γεμάτα καινούργιες έντυπώ-
σεις, και φορτωμένα από ώραία και άκριβά δώρα. Το χαρού-
μενο και γελαστό πρόσωπό τους, φανέρωνε πώς δεν τούς είχε
πέι τίποτα. Τρεις φορές συνέβη το ίδιο. Τρεις φορές άναγκα-
στήκαμε να υποκύψουμε. Πώς να περιγράψω την άγωνία μας
όλες αυτές τις ώρες που έλειπαν τα παιδιά; Κάθε στιγμή φαν-
ταζόμαστε τις άηδίες που θα μπορούσε ή Μιρέιγ να τούς διη-
γηθώ εις βάρος της θεής τους μητέρας. Όστόσο, δεν ήξεραν
τίποτε άκόμη. Άλλοιώς δεν θάταν τόσο φουσκοί, τόσο τυρ-
φεροί μαζί μας. Οι περίπατοι με τη «θεία Μιρέιγ» τούς εύχα-
ριστούσαν. Τους καυνοάβαινε τρομερά. Ό,τι μπορούσε να κα-
τακτηθώ με το χρήμα, ήταν δικό τους.

Το χέρι της ήταν στο πόμολο της πόρτας. Σε ένα δευτερόλε-
πτο θα βρισκόταν στο χώλλ. Μα με τη γρηγοράδα μιας άστραψής

είχτηκα επάνω της, την πέταξα πίσω με μια άπότομη κίνησι
και κλείδωσα την πόρτα.

—Δεν θα θύγης από δω, πρην μου πής τί τάκανες τα παιδιά
μου. Ξέρω πώς πήγες τώρα δά, να φοβερίσης τη γυναίκα μου,
την πραγματική μου γυναίκα, πώς θα τάκαλες! Έμπρός, ύλ-
λησε! Μα πές την άλήθεια! Δεν θα πιστέψω πιά ούτε ένα από
τα άποκρουστικά σου ψέματα!

Κατακίτρινη, μαζεμένη, τρομοκρατημένη, περισσότερο βόγ-
γηση, μπορεί να τη κανείς, παρά έμλλησε:

—Ορκίζομαι πώς έφυγαν τρεχάλα, πάει μια ώρα, δεν ξέρω
για πού!

Υπήρχε στόν τόνο της φωνής της κάτι το ξεχωριστό που μ'
έκανε να άναπηδήσω.

—Τρεχάλα; Γιατί τρεχάλα;

Και έαφνικά, κατάλαβα.

—Τους είπες! Όμοιότητες! Τους μίλησες!

Η Μιρέιγ, κατατρομαγμένη, μη δολμώντας να άπαντήση,
στηρίχθηκε στόν τοίχο. Έτσι ήταν. Τους τάχε φανερώσει όλα!
Μας είχε μωτζουρώσει! Είχε σφουρίξει τις άηδιαστικές και
άπρεπες κουβέντες της στ' αυτιά τών άθώων παιδιών!

—Γιάννη! μη με κυττάξεις έτσι! Ικέτευσε με μια θανάσιμη
άγωνία στο βλέμμα.

Τρέμοντας όλόκληρος από τη λύσσα μου, χύμψα επάνω της.
Μα μ' ένα βήμα βρέθηκε στη γωνιά της κάμαρας όπου βρισκό-
ταν το γραφείο. Το χέρι της γλύστρησε σ' ένα συτάρι και στο
λεπτό διηθύνε κατ' επάνω μου ένα μικρό ρεζόλβερ.

—Αν κάνης ένα βήμα άκόμη, θα τραβήξω! φοβέρισε.

Χωρίς να σταθώ ούτε δευτερόλεπτο για να σκεφθώ, σπρωγμέ-
νος από την τυφλή μου όργη, προχώρησα. Μια λάμψη, μια σφαί-
ρα κι' έπεσα στο πάτωμα άναίσθητος.

Όταν συνήλθα, έννοιωσα μια βαρεία μυρωδιά από αιθέρα.
Ένας γιατρός και μια νοσοκόμα ήσαν σκυμμένοι επάνω μου.
Ο πρώτος με μεγάλη άνακουφισι, μου είπε:

—Επί τέλους, συνήλθατε!

—Με πλήγωσε; άρθρωσα με κόπο.

Ο γιατρός άναγκάστηκε ν' άπαντήση:

—Ναι, φθνήα την γλυτίωσατε. Ένα έκαστοόμετρο πιδ πάνω,
και δεν θα ύπήρχατε. Η σφαίρα είχε σημάδεψει την καρδιά,
υά εύτυχώς άστόχησε. Έμείνατε άναίσθητος τριάντα δυο ώρες.

—Τριάντα δυο ώρες!

Οι άναμνήσεις άρχισαν να ξεπνοϋν στην μνήμη μου:

Η Μιρέιγ, ή Παυλίνα, ό Νταντής, ό Άνδρέας.

—Τα παιδιά μου! έφώναξα. Πού είναι τα παιδιά μου;

Ο γιατρός χαμογέλασε:

—Δίπλα, στη σάλα της άναμνήσης. Θέλετε να τα φωνάξω;

Το άπροσδόκητο
τέλος

Κ ΑΤΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ γι' αυτή την είδησι, προσπάθη-
σα ν' άνασκηώθω στο κρεβάτι μου, μα ένας δυνατός πό-
νος στο πλευρό με άνάγκασε να ξαναπέσω.

—Προσοχή! φώναξε ό γιατρός. Δεν θα άφήσω τούς δικούς
σας να μπουν πρην μου ύποσχεθίτε ότι δεν θα κουνήθιτε!

Υποσέθηκα και λίγες στιγμές αργότερα ή πόρτα άνοιξε και
μπήκαν στο δωμάτιο ό Άνδρέας, ό Νταντής και ή.. Παυλίνα!

Ήταν πολύ για μένα τόση ευτυχία. Τα δάκρυα κυλούσαν ά-
κράτητα από τα μάτια μου. Τα τρία αυτά πλάσματα που άγα-
πούσα περισσότερο από κάθε τι στόν κόσμο, ήταν μαζί, πάνω
από το προσκέφαλό μου!

Η Παυλίνα γονάτισε κοντά στο κρεβάτι μου, κι' άκούμπησε
τα χείλη της στο μέτωπό μου. Ήμουν τόσο πολύ συγκινημένος,
που δεν μπορούσα να μιλήσω, Έκείνη που λάτρευα, ήταν μαζί
μου. Τα παιδιά μας ήσαν μαζί μας. Τα πάρα κάτω δεν είχαν
σημασία.

Ο Άνδρέας και ό Νταντής, όρθοι μπροστά μου, με κύττα-
ζαν με θαθεία άφοσίωσι.

—Παιδιά μου—είπα με αδύνατη φωνή. Τί συνέβη; Πού εί-
σαστε;

Και έπειδή έδίσταζαν, παρεκάλεσα:

—Πέστε μου τα όλα! Θα μου κάνετε περισσότερο κακό αν
θελήσετε να μου κρύψετε το παραμικρό.

Ο Άνδρέας με κύτταξε κατάματα με το ώραίο του και είλι-
κρινές βλέμμα:

—Πατέρα, είμαστε στη.. θεία Μιρέιγ. Μας είπε.. κάτι άλ-
λόγιοτα πράγματα. Στην άρχή νομίζαμε πώς είχε τρελλαθώ. Μα

είχτηκα επάνω της, την πέταξα πίσω με μια άπότομη κίνησι
και κλείδωσα την πόρτα.

—Δεν θα θύγης από δω, πρην μου πής τί τάκανες τα παιδιά
μου. Ξέρω πώς πήγες τώρα δά, να φοβερίσης τη γυναίκα μου,
την πραγματική μου γυναίκα, πώς θα τάκαλες! Έμπρός, ύλ-
λησε! Μα πές την άλήθεια! Δεν θα πιστέψω πιά ούτε ένα από
τα άποκρουστικά σου ψέματα!

Κατακίτρινη, μαζεμένη, τρομοκρατημένη, περισσότερο βόγ-
γηση, μπορεί να τη κανείς, παρά έμλλησε:

—Ορκίζομαι πώς έφυγαν τρεχάλα, πάει μια ώρα, δεν ξέρω
για πού!

Υπήρχε στόν τόνο της φωνής της κάτι το ξεχωριστό που μ'
έκανε να άναπηδήσω.

—Τρεχάλα; Γιατί τρεχάλα;

Και έαφνικά, κατάλαβα.

—Τους είπες! Όμοιότητες! Τους μίλησες!

Η Μιρέιγ, κατατρομαγμένη, μη δολμώντας να άπαντήση,
στηρίχθηκε στόν τοίχο. Έτσι ήταν. Τους τάχε φανερώσει όλα!
Μας είχε μωτζουρώσει! Είχε σφουρίξει τις άηδιαστικές και
άπρεπες κουβέντες της στ' αυτιά τών άθώων παιδιών!

—Γιάννη! μη με κυττάξεις έτσι! Ικέτευσε με μια θανάσιμη
άγωνία στο βλέμμα.

Τρέμοντας όλόκληρος από τη λύσσα μου, χύμψα επάνω της.
Μα μ' ένα βήμα βρέθηκε στη γωνιά της κάμαρας όπου βρισκό-
ταν το γραφείο. Το χέρι της γλύστρησε σ' ένα συτάρι και στο
λεπτό διηθύνε κατ' επάνω μου ένα μικρό ρεζόλβερ.

—Αν κάνης ένα βήμα άκόμη, θα τραβήξω! φοβέρισε.

Χωρίς να σταθώ ούτε δευτερόλεπτο για να σκεφθώ, σπρωγμέ-
νος από την τυφλή μου όργη, προχώρησα. Μια λάμψη, μια σφαί-
ρα κι' έπεσα στο πάτωμα άναίσθητος.

Όταν συνήλθα, έννοιωσα μια βαρεία μυρωδιά από αιθέρα.
Ένας γιατρός και μια νοσοκόμα ήσαν σκυμμένοι επάνω μου.
Ο πρώτος με μεγάλη άνακουφισι, μου είπε:

—Επί τέλους, συνήλθατε!

—Με πλήγωσε; άρθρωσα με κόπο.

Ο γιατρός άναγκάστηκε ν' άπαντήση:

—Ναι, φθνήα την γλυτίωσατε. Ένα έκαστοόμετρο πιδ πάνω,
και δεν θα ύπήρχατε. Η σφαίρα είχε σημάδεψει την καρδιά,
υά εύτυχώς άστόχησε. Έμείνατε άναίσθητος τριάντα δυο ώρες.

—Τριάντα δυο ώρες!

Οι άναμνήσεις άρχισαν να ξεπνοϋν στην μνήμη μου:

Η Μιρέιγ, ή Παυλίνα, ό Νταντής, ό Άνδρέας.

—Τα παιδιά μου! έφώναξα. Πού είναι τα παιδιά μου;

Ο γιατρός χαμογέλασε:

—Δίπλα, στη σάλα της άναμνήσης. Θέλετε να τα φωνάξω;

Το άπροσδόκητο
τέλος

Κ ΑΤΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ γι' αυτή την είδησι, προσπάθη-
σα ν' άνασκηώθω στο κρεβάτι μου, μα ένας δυνατός πό-
νος στο πλευρό με άνάγκασε να ξαναπέσω.

—Προσοχή! φώναξε ό γιατρός. Δεν θα άφήσω τούς δικούς
σας να μπουν πρην μου ύποσχεθίτε ότι δεν θα κουνήθιτε!

Υποσέθηκα και λίγες στιγμές αργότερα ή πόρτα άνοιξε και
μπήκαν στο δωμάτιο ό Άνδρέας, ό Νταντής και ή.. Παυλίνα!

Ήταν πολύ για μένα τόση ευτυχία. Τα δάκρυα κυλούσαν ά-
κράτητα από τα μάτια μου. Τα τρία αυτά πλάσματα που άγα-
πούσα περισσότερο από κάθε τι στόν κόσμο, ήταν μαζί, πάνω
από το προσκέφαλό μου!

Η Παυλίνα γονάτισε κοντά στο κρεβάτι μου, κι' άκούμπησε
τα χείλη της στο μέτωπό μου. Ήμουν τόσο πολύ συγκινημένος,
που δεν μπορούσα να μιλήσω, Έκείνη που λάτρευα, ήταν μαζί
μου. Τα παιδιά μας ήσαν μαζί μας. Τα πάρα κάτω δεν είχαν
σημασία.

Ο Άνδρέας και ό Νταντής, όρθοι μπροστά μου, με κύττα-
ζαν με θαθεία άφοσίωσι.

—Παιδιά μου—είπα με αδύνατη φωνή. Τί συνέβη; Πού εί-
σαστε;

Και έπειδή έδίσταζαν, παρεκάλεσα:

—Πέστε μου τα όλα! Θα μου κάνετε περισσότερο κακό αν
θελήσετε να μου κρύψετε το παραμικρό.

Ο Άνδρέας με κύτταξε κατάματα με το ώραίο του και είλι-
κρινές βλέμμα:

—Πατέρα, είμαστε στη.. θεία Μιρέιγ. Μας είπε.. κάτι άλ-
λόγιοτα πράγματα. Στην άρχή νομίζαμε πώς είχε τρελλαθώ. Μα

είχτηκα επάνω της, την πέταξα πίσω με μια άπότομη κίνησι
και κλείδωσα την πόρτα.

—Δεν θα θύγης από δω, πρην μου πής τί τάκανες τα παιδιά
μου. Ξέρω πώς πήγες τώρα δά, να φοβερίσης τη γυναίκα μου,
την πραγματική μου γυναίκα, πώς θα τάκαλες! Έμπρός, ύλ-
λησε! Μα πές την άλήθεια! Δεν θα πιστέψω πιά ούτε ένα από
τα άποκρουστικά σου ψέματα!

Κατακίτρινη, μαζεμένη, τρομοκρατημένη, περισσότερο βόγ-
γηση, μπορεί να τη κανείς, παρά έμλλησε:

—Ορκίζομαι πώς έφυγαν τρεχάλα, πάει μια ώρα, δεν ξέρω
για πού!

Υπήρχε στόν τόνο της φωνής της κάτι το ξεχωριστό που μ'
έκανε να άναπηδήσω.

—Τρεχάλα; Γιατί τρεχάλα;

Και έαφνικά, κατάλαβα.

—Τους είπες! Όμοιότητες! Τους μίλησες!

Η Μιρέιγ, κατατρομαγμένη, μη δολμώντας να άπαντήση,
στηρίχθηκε στόν τοίχο. Έτσι ήταν. Τους τάχε φανερώσει όλα!
Μας είχε μωτζουρώσει! Είχε σφουρίξει τις άηδιαστικές και
άπρεπες κουβέντες της στ' αυτιά τών άθώων παιδιών!

—Γιάννη! μη με κυττάξεις έτσι! Ικέτευσε με μια θανάσιμη
άγωνία στο βλέμμα.

Τρέμοντας όλόκληρος από τη λύσσα μου, χύμψα επάνω της.
Μα μ' ένα βήμα βρέθηκε στη γωνιά της κάμαρας όπου βρισκό-
ταν το γραφείο. Το χέρι της γλύστρησε σ' ένα συτάρι και στο
λεπτό διηθύνε κατ' επάνω μου ένα μικρό ρεζόλβερ.

—Αν κάνης ένα βήμα άκόμη, θα τραβήξω! φοβέρισε.

Χωρίς να σταθώ ούτε δευτερόλεπτο για να σκεφθώ, σπρωγμέ-
νος από την τυφλή μου όργη, προχώρησα. Μια λάμψη, μια σφαί-
ρα κι' έπεσα στο πάτωμα άναίσθητος.

Όταν συνήλθα, έννοιωσα μια βαρεία μυρωδιά από αιθέρα.
Ένας γιατρός και μια νοσοκόμα ήσαν σκυμμένοι επάνω μου.
Ο πρώτος με μεγάλη άνακουφισι, μου είπε:

—Επί τέλους, συνήλθατε!

—Με πλήγωσε; άρθρωσα με κόπο.

Ο γιατρός άναγκάστηκε ν' άπαντήση:

—Ναι, φθνήα την γλυτίωσατε. Ένα έκαστοόμετρο πιδ πάνω,
και δεν θα ύπήρχατε. Η σφαίρα είχε σημάδεψει την καρδιά,
υά εύτυχώς άστόχησε. Έμείνατε άναίσθητος τριάντα δυο ώρες.

—Τριάντα δυο ώρες!

Οι άναμνήσεις άρχισαν να ξεπνοϋν στην μνήμη μου:

Η Μιρέιγ, ή Παυλίνα, ό Νταντής, ό Άνδρέας.

—Τα παιδιά μου! έφώναξα. Πού είναι τα παιδιά μου;

Ο γιατρός χαμογέλασε:

—Δίπλα, στη σάλα της άναμνήσης. Θέλετε να τα φωνάξω;

Το άπροσδόκητο
τέλος

Κ ΑΤΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ γι' αυτή την είδησι, προσπάθη-
σα ν' άνασκηώθω στο κρεβάτι μου, μα ένας δυνατός πό-
νος στο πλευρό με άνάγκασε να ξαναπέσω.

—Προσοχή! φώναξε ό γιατρός. Δεν θα άφήσω τούς δικούς
σας να μπουν πρην μου ύποσχεθίτε ότι δεν θα κουνήθιτε!

Υποσέθηκα και λίγες στιγμές αργότερα ή πόρτα άνοιξε και
μπήκαν στο δωμάτιο ό Άνδρέας, ό Νταντής και ή.. Παυλίνα!

Ήταν πολύ για μένα τόση ευτυχία. Τα δάκρυα κυλούσαν ά-
κράτητα από τα μάτια μου. Τα τρία αυτά πλάσματα που άγα-
πούσα περισσότερο από κάθε τι στόν κόσμο, ήταν μαζί, πάνω
από το προσκέφαλό μου!

Η Παυλίνα γονάτισε κοντά στο κρεβάτι μου, κι' άκούμπησε
τα χείλη της στο μέτωπό μου. Ήμουν τόσο πολύ συγκινημένος,
που δεν μπορούσα να μιλήσω, Έκείνη που λάτρευα, ήταν μαζί
μου. Τα παιδιά μας ήσαν μαζί μας. Τα πάρα κάτω δεν είχαν
σημασία.

Ο Άνδρέας και ό Νταντής, όρθοι μπροστά μου, με κύττα-
ζαν με θαθεία άφοσίωσι.

—Παιδιά μου—είπα με αδύνατη φωνή. Τί συνέβη; Πού εί-
σαστε;

Και έπειδή έδίσταζαν, παρεκάλεσα:

—Πέστε μου τα όλα! Θα μου κάνετε περισσότερο κακό αν
θελήσετε να μου κρύψετε το παραμικρό.

Ο Άνδρέας με κύτταξε κατάματα με το ώραίο του και είλι-
κρινές βλέμμα:

—Πατέρα, είμαστε στη.. θεία Μιρέιγ. Μας είπε.. κάτι άλ-
λόγιοτα πράγματα. Στην άρχή νομίζαμε πώς είχε τρελλαθώ. Μα

είχτηκα επάνω της, την πέταξα πίσω με μια άπότομη κίνησι
και κλείδωσα την πόρτα.

—Δεν θα θύγης από δω, πρην μου πής τί τάκανες τα παιδιά
μου. Ξέρω πώς πήγες τώρα δά, να φοβερίσης τη γυναίκα μου,
την πραγματική μου γυναίκα, πώς θα τάκαλες! Έμπρός, ύλ-
λησε! Μα πές την άλήθεια! Δεν θα πιστέψω πιά ούτε ένα από
τα άποκρουστικά σου ψέματα!

Κατακίτρινη, μαζεμένη, τρομοκρατημένη, περισσότερο βόγ-
γηση, μπορεί να τη κανείς, παρά έμλλησε:

—Ορκίζομαι πώς έφυγαν τρεχάλα, πάει μια ώρα, δεν ξέρω
για πού!

Υπήρχε στόν τόνο της φωνής της κάτι το ξεχωριστό που μ'
έκανε να άναπηδήσω.

—Τρεχάλα; Γιατί τρεχάλα;

Και έαφνικά, κατάλαβα.

—Τους είπες! Όμοιότητες! Τους μίλησες!

Η Μιρέιγ, κατατρομαγμένη, μη δολμώντας να άπαντήση,
στηρίχθηκε στόν τοίχο. Έτσι ήταν. Τους τάχε φανερώσει όλα!
Μας είχε μωτζουρώσει! Είχε σφουρίξει τις άηδιαστικές και
άπρεπες κουβέντες της στ' αυτιά τών άθώων παιδιών!

—Γιάννη! μη με κυττάξεις έτσι! Ικέτευσε με μια θανάσιμη
άγωνία στο βλέμμα.

Τρέμοντας όλόκληρος από τη λύσσα μου, χύμψα επάνω της.
Μα μ' ένα βήμα βρέθηκε στη γωνιά της κάμαρας όπου βρισκό-
ταν το γραφείο. Το χέρι της γλύστρησε σ' ένα συτάρι και στο
λεπτό διηθύνε κατ' επάνω μου ένα μικρό ρεζόλβερ.

—Αν κάνης ένα βήμα άκόμη, θα τραβήξω! φοβέρισε.

Χωρίς να σταθώ ούτε δευτερόλεπτο για να σκεφθώ, σπρωγμέ-
νος από την τυφλή μου όργη, προχώρησα. Μια λάμψη, μια σφαί-
ρα κι' έπεσα στο πάτωμα άναίσθητος.

Όταν συνήλθα, έννοιωσα μια βαρεία μυρωδιά από αιθέρα.
Ένας γιατρός και μια νοσοκόμα ήσαν σκυμμένοι επάνω μου.
Ο πρώτος με μεγάλη άνακουφισι, μου είπε:

—Επί τέλους, συνήλθατε!

—Με πλήγωσε; άρθρωσα με κόπο.

Ο γιατρός άναγκάστηκε ν' άπαντήση:

—Ναι, φθνήα την γλυτίωσατε. Ένα έκαστοόμετρο πιδ πάνω,
και δεν θα ύπήρχατε. Η σφαίρα είχε σημάδεψει την καρδιά,
υά εύτυχώς άστόχησε. Έμείνατε άναίσθητος τριάντα δυο ώρες.

—Τριάντα δυο ώρες!

Οι άναμνήσεις άρχισαν να ξεπνοϋν στην μνήμη μου:

Η Μιρέιγ, ή Παυλίνα, ό Νταντής, ό Άνδρέας.

—Τα παιδιά μου! έφώναξα. Πού είναι τα παιδιά μου;

Ο γιατρός χαμογέλασε:

—Δίπλα, στη σάλα της άναμνήσης. Θέλετε να τα φωνάξω;

Το

'Η δύναμις του παρελθόντος

Στό μοντέρνο έστιατόριο του Πικαντίλλυ «'Η Εύρωπη», ή 'Ιρέν Ούιτσερ εργαζόταν στή γκαρνταρόμπα. Στό ίδιο αυτό έστιατόριο διεσκέδαζε τούς θαμώνες καί τό χορευτικό ζεύγος οί «Δυό Πόουερς» (ό Μάξ καί ή Μίν).

Ήσαν πολύ καλοί χορευταί καί καί κατά την διάρκεια των γευμάτων καί των δειπνών τραβούσαν όλων τά βλέμματα καί τόν θαυμασμό, καί περισσότερο τής νέας καί όραιοις ύπαλλήλου 'Ιρέν.

Ο Μάξ ήταν ψηλός καί λεπτός, μέ μελαγχολικά μαύρα μάτια καί μιάν κατακτητική αλαζονεία στό λεπτό του μουστάκι. 'Η παρτεναίρ του ήταν όχρη καί καταπληκτικά ευλύγιστη. Ξανθή, μ' ένα μικρό, όραιο κεφάλι στηριζόμενο σάν ένα άνεμιζόμενο λουλουδι σ' έναν μακρύ λαιμό.

'Η 'Ιρέν Ούιτσερ από την ημέρα πού έντεμπουαρήσαν στό έστιατόριο ό Μάξ καί ή Μίν, έμενε γοητευμένη από τό ταλέντο τους καί πρώτη αυτή έδινε τό σύνθημα των χειροκροτημάτων στό τέλος κάθε χορού τους.

Τό έστιατόριο «Εύρωπη» ήταν πολύ μικρό καί γιά τά έξοικονομηθή χώρος, είχαν τοποθετήσει δύο τραπέζια άκριβώς κάτω από τό ξύλινο χώρισμα της γκαρνταρόμπα. 'Ετσι ή 'Ιρέν μπορούσε νά βλέπη καί ν' ακούη ό,τι θά έλεγαν οί τυχόν καθήμενοι σ' αυτά τά δύο τραπέζια, έφ' όσον έννοείται δέν θά παρακολούθουσε μέ τά λαίμαργα μάτια της τίς φιγούρες των Πόουερς.

Σ' ένα από αυτά τά τραπέζια άρχισε νά συχνάζη ένας πελάτης, ό οποίος από την πρώτη φορά τράβηξε την προσοχή της 'Ιρέν λόγω της παράξενης εμφάνισέως καί συμπεριφοράς του. Τό πρόσωπό του ήταν ήλιοκαμένο, τά ρούχα του άρίστης ποιότητας καί όλοκαίνουργια καί στό δάχτυλο όπως καί στην γραβάτα του άστραφταν πολύτιμες πέτρες. Μολαταύτα, τά χέρια του ήσαν χοντροκομμένα καί τά χαρακτηριστικά του προσώπου του σκληρά. 'Ενας έργατής ντυμένος σάν άριστοκράτης!

Ο παράξενος αυτός πελάτης έτρωγε πολύ άδέξια.

Ο Μάξ ήταν ψηλός καί λεπτός, μέ μελαγχολικά μαύρα μάτια καί μιάν κατακτητική αλαζονεία στό λεπτό του μουστάκι. 'Η παρτεναίρ του ήταν όχρη καί καταπληκτικά ευλύγιστη. Ξανθή, μ' ένα μικρό, όραιο κεφάλι στηριζόμενο σάν ένα άνεμιζόμενο λουλουδι σ' έναν μακρύ λαιμό.

'Η 'Ιρέν Ούιτσερ από την ημέρα πού έντεμπουαρήσαν στό έστιατόριο ό Μάξ καί ή Μίν, έμενε γοητευμένη από τό ταλέντο τους καί πρώτη αυτή έδινε τό σύνθημα των χειροκροτημάτων στό τέλος κάθε χορού τους.

Τό έστιατόριο «Εύρωπη» ήταν πολύ μικρό καί γιά τά έξοικονομηθή χώρος, είχαν τοποθετήσει δύο τραπέζια άκριβώς κάτω από τό ξύλινο χώρισμα της γκαρνταρόμπα. 'Ετσι ή 'Ιρέν μπορούσε νά βλέπη καί ν' ακούη ό,τι θά έλεγαν οί τυχόν καθήμενοι σ' αυτά τά δύο τραπέζια, έφ' όσον έννοείται δέν θά παρακολούθουσε μέ τά λαίμαργα μάτια της τίς φιγούρες των Πόουερς.

Σ' ένα από αυτά τά τραπέζια άρχισε νά συχνάζη ένας πελάτης, ό οποίος από την πρώτη φορά τράβηξε την προσοχή της 'Ιρέν λόγω της παράξενης εμφάνισέως καί συμπεριφοράς του. Τό πρόσωπό του ήταν ήλιοκαμένο, τά ρούχα του άρίστης ποιότητας καί όλοκαίνουργια καί στό δάχτυλο όπως καί στην γραβάτα του άστραφταν πολύτιμες πέτρες. Μολαταύτα, τά χέρια του ήσαν χοντροκομμένα καί τά χαρακτηριστικά του προσώπου του σκληρά. 'Ενας έργατής ντυμένος σάν άριστοκράτης!

Ο παράξενος αυτός πελάτης έτρωγε πολύ άδέξια.

'Η 'Ιρέν έβρισκε μόνον στό διαμέρισμά του τόν Μάξ, νά διαβάη την άθλητική στήλη μιάς έφημερίδας.

άλλά σιγά. "Επινε δέ πάντα καί συνεχώς τό ακριβότερο πιστό: σαμπάνια. "Επίσης έπρόσχε περισσότερο από κάθε άλλον τό χορευτικό ζευγάρι καί ιδίως την Μίν, την όποια χειροκροτούσε ιδιαιτέρως.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες, όταν συνέθη κάτι, πού έπρόκλεσε κάποιαν ταραχή στην 'Ιρέν. Στό τραπέζι, του περιέργου πελάτου ήρθε καί κάθε σιωπηλή μιά γυναίκα. Φορούσε μαύρα ρούχα περιπάτου κι' ένα καπέλλο άσπρο, μέ θέλο.

"Ήταν ή Μίν!

— Μίν, έλεγε ό χοντροκομμένος άνδρας. Σού έχω έτοιμάσει καί έξασφαλίσει τό μέλλον. "Εχω άρκετά χρήματα. Κουράστηκα πιά από τό θάσσανα. Θέλω νά ήσυχάσω.

"Η χορεύτρια ώστόσο σάν νά δυοπιστούσε στά λόγια του.

Οί συναντήσεις έξακολουθούσαν.

Ο Μάξ ήταν ψηλός καί λεπτός, μέ μελαγχολικά μαύρα μάτια καί μιάν κατακτητική αλαζονεία στό λεπτό του μουστάκι. 'Η παρτεναίρ του ήταν όχρη καί καταπληκτικά ευλύγιστη. Ξανθή, μ' ένα μικρό, όραιο κεφάλι στηριζόμενο σάν ένα άνεμιζόμενο λουλουδι σ' έναν μακρύ λαιμό.

— "Εχω χιλιάδες άπ' αυτά πού βλέπεις, έλεγε πάντα στην Μίν, πού καθόταν τακτικά στό τραπέζι του άφού έτελείωναν τά νούμερά τους οί Πόουερς καί έφευγε ό Μάξ. Χιλιάδες σού λέω... Καί κανείς δέν τό γνωρίζει παρά μόνον έγώ.

Ο Μάξ ήταν ψηλός καί λεπτός, μέ μελαγχολικά μαύρα μάτια καί μιάν κατακτητική αλαζονεία στό λεπτό του μουστάκι. 'Η παρτεναίρ του ήταν όχρη καί καταπληκτικά ευλύγιστη. Ξανθή, μ' ένα μικρό, όραιο κεφάλι στηριζόμενο σάν ένα άνεμιζόμενο λουλουδι σ' έναν μακρύ λαιμό.

— "Ο Μάξ είναι καλός μαζί μου, άκουσε ή 'Ιρέν ένα θράδυ την Μίν νά ψιθυρίζει στον άγνωστο, ό οποίος στην παρατήρησή της αυτή χτύπησε θυμωμένα μέ τη γροθιά του τό τραπέζι.

— Χμ! της είπε. Είναι καλός μαζί σου... Σού λέω μόνο νά σκεφθής ότι αυτή έδω ή δουλειά σας δέν θά διαρκέση γιά πάντα. Άύριο θά σ' άπολύσουν. Καί τότε τί θά γίνης; "Εχεις τίποτε ύπ' όψει σου;

"Η Μίν δέν άπαντούσε.

"Η 'Ιρέν παρακολουθούσε κάθε θράδυ άθέατη όλες αυτές τίς παραπειστικές προσπάθειες του άγνωστου. Κι' έπέφετε σέ σκέψεις. Φαινόταν ότι αυτός ό περιεργός άνθρωπος μέ τά εργατικά χέρια προσπαθούσε νά πείση την Μίν νά φύγουν μαζί καί ό,τι, αντίθετως, ή Μίν, παρ' όλη την άνετη ζωή πού της ύποσχόταν, δέν δεχόταν νά εγκαταλείψη τόν Μάξ. Θά τόν άγαπούσε...

"Ενα θράδυ, ή 'Ιρέν άκουσε κάτι πού την έκαμε νά τρέξη όχρη στον διευθυντή της γιά νά τόν παρακαλέση νά της έπιτρέψη νά λείψη εκείνο τό θράδυ από την ύπηρεσία της, γιατί — όπως δικαιολογήθηκε — ήταν άρρωστη. "Ο διευθυντής θλόπωντάς την σ' αυτή την άγωνιά της κατάστασι, πίστεψε γιά ό,τι του είπε καί της έδωσε άδεια, αντικαθιστώντας την στην γκαρνταρόμπα μέ μιάν άλλη υπάλληλο.

"Η 'Ιρέν μάλιστα βρέθηκε

στο δρόμο, κάλεσε άμέσως ένα ταξί καί μπήκε μέσα.

Στην "Οξφορντ Στρίτ, κατέθηκε μπρός στην πολυκατοικία, όπου έμεναν οί Πόουερς.

Βρήκε στό διαμέρισμά της μόνο τόν Μάξ — λές καί την περίμενε — καθισμένον σέ μιά πολυθρόνα, μέ χωρίς σακκάκι, νά διαβάη την άθλητική στήλη μιάς έφημερίδας.

Μέ κομμένη τότε τή φωνή ή 'Ιρέν εξέφρασε στον Μάξ τούς φόβους της: πώς ή Μίν έπρόκειτο άπόψε κιόλας νά τό σκάση καί θά έπρεπε νά επέμνη χωρίς χρονотριβή.

— Κάμετε γρήγορα, κύριε Πόουερ! Μήν χάνετε ούτε λεπτό! Άρχισε νά λέη.

Ο Μάξ όμως, παραδόξως παρ' όλα τά συγκινητικά λόγια της, διέτηρησε την ήρεμία του καί δέν κουνήθηκε διόλου από τή θέση του. "Αφησε την έφημερίδα του καί σταύρωσε τά πόδια του. Καί την μελαγχολία των ματιών του την αντικατέστησε μιά λάμψη θυμού.

— Πώς είναι αυτός ό άνθρωπος, πού όπως λέτε κατάρθωσε νά ξελογιάση την Μίν; την ρώτησε.

"Η 'Ιρέν τού περιέγραψε μέ συντομία τόν κοινόν έχθρο.

— Τόσο τό καλύτερο τότε, παρετήρησε ό Μάξ. Τώρα τόν θυμάμαι. Μοι φαίνεται ότι τόν έβλεπα τακτικά στό έστιατόριο. Νά, τί παθαίνει κανείς, έπρόσθεσε μέ πικρία, όταν είναι καλός μέ μιά γυναίκα.

Κατόπιν έστρεψε τό ώραίο του κεφάλι καί φώναξε:

— Μπέττυ! "Ε! Μπέττυ! "Ελα έδω μιά στιγμή.

"Ανοίξε μιά πόρτα καί φάνηκε στό κατώφλι μιά χοντρή καί άκαθόριστου όγκου καί θάρους γυναίκα.

— Πάρε μελάνι καί χαρτί Μπέττυ της είπε ό Μάξ καί γράψε μιάν άγγελία γιά νά της στείλωμε στίς έφημερίδες: «Ζητείται νέα παρτεναίρ γιά τόν διάσημο χορευτή Μάξ Πόουερ». "Η Μίν ξερέι μās έγκατέλειψε.

"Η Μπέττυ έκαμε έναν μορφασμό δυσφορίας κι' έφυγε, ενώ ό Μάξ έγυρισε στην 'Ιρέν καί της είπε:

— Έδώτε λουπόν, τί είν' αυτός ό κόσμος; Παίρνεις μιά γυναίκα πού πεινά, την μαθαίνεις χορό, της έξασφαλίζεις κατόπιν δουλειά καί στό τέλος σέ αφήνει στή μέση γιά νά τό σκάση μ' έναν λαοπρόβυτη πού μόλις όγχιζε από τή φυλακή. Τόν άνδρα της! Νά, τί έπιφυλάσσει τό παρελθόν στό μέλλον ενός άνθρώπου!

της άεροπορικής ιδέας, ό Λουί Πουλχαν, κατάρθωσε πραγματικά νά φθάση τό ύψος των 1.520 μέτρων, πράγμα πού γιά την εποχή του έθεωρήθη ως μιά όλως ιδιαιτέρως έξαιρετική έπίδοσις.

ΠΟΙΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΨΩΜΙ;

Τό Πανεπιστήμιο της Στάνφορντ της Καλλιφορνίας έδημοσίευσε πρό τινος μιάν έμπεριστατωμένην μελέτην έπι της καταναλώσεως του άρτου σ' όλον τόν κόσμον, κατά την όποιαν πρώτη έρχεται ή Γαλλία, ως καταναλίσκουσα έν αναλογία, την μεγαλύτεραν ποσότητα ψωμιού. "Υπελόγισαν, δηλαδή, ότι κάθε Γάλλος τρώει, κατά μέσον όρον 220 κιλά ψωμιού τόν χρόνο.

"Ενας 'Ιταλός καταναλίσκει 162 κιλά, ένας Άγγλος 153 καί ένας Γερμανός 73.

"Η χώρα ή όποια καταναλίσκει την μικροτέρα ποσότητα είνε ή Δανία, όπου κάθε κάτοικος τρώει κατά μέσον όρον 41 κιλά τόν χρόνο.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΛΕΞΙΚΟ

Μ ο υ σ ι κ ή : — "Η καλλιγραφία των βορβών.

Κ ο υ μ π α ρ α ς : — Τό τσουνάμι της οικονομίας.

Φ λ ο ι ό ς : — Τό παλτό των δένδρων.

Κ ο ρ α λ λ ι : — Τό πέτρινο τριαντάφυλλο.

Γ ί γ α ς : — Μεγαλωμένος νάνος.

Μ ο ν ό κ λ : — Ένα φακός γιά τό μάτι των άλλων.

Π α ρ α μ α γ α : — Μιά γαλατού πού πληρώνεται μέ τόν μήνα.

Ε ύ η μ ε ρ ι α : — "Η μεγαλύτερη άρετή γιά τούς άλλους.

Κ ό ρ α κ α ς : — Περιστέρι μέ βαρύ πένθος.

Α λ ο γ ο β ο ι ο ς : — "Ανθρωπος πού έπιμένει.

Ο α σ ι ς : — Πρόσβην παρόνθεσις.

Ρ α ν τ ε β ο ς : — Τό μέρος όπου στέλνομε τούς άλλους νά περιμένουν.

Γ α ρ δ α ρ ο ς : — Τό υποζύγιον όπου είναι πνιγμένος.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΟΥΣΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ;

Η χημεία, παρ' όλες τις προόδους της, δέν κατάρθωσε ακόμη νά βρή ποιά είνε ή μυστηριώδης ούσία πού περιχει τό νερό της θαλάσσης, χάρις στην όποια διατηρούνται ζωντανά τά ψάρια.

Τό τεχνητό θαλάσσιο νερό πού παρεσκεύασαν οί ειδικοί, έτύφλωνε καί ψοφούσε τά ψάρια της θαλάσσης. Μόλις όμως προσέθετε κανείς 2% θαλάσσιο νερό, τά ψάρια μπορούσαν νά διατηρηθούν στή ζωή. "Αρα γιά την έπιστήμη παραμένει ακόμη μυστηριώδης ή ειδική εκείνη θαλασσία ούσία πού ζωοδοτεί τούς κατοίκους των πυθμένων.

ΠΟΙΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΨΩΜΙ;

Τό Πανεπιστήμιο της Στάνφορντ της Καλιφορνίας έδημοσίευσε πρό τινος μιάν έμπεριστατωμένην μελέτην έπι της καταναλώσεως του άρτου σ' όλον τόν κόσμον, κατά την όποιαν πρώτη έρχεται ή Γαλλία, ως καταναλίσκουσα έν αναλογία, την μεγαλύτεραν ποσότητα ψωμιού. "Υπελόγισαν, δηλαδή, ότι κάθε Γάλλος τρώει, κατά μέσον όρον 220 κιλά ψωμιού τόν χρόνο.

"Ενας 'Ιταλός καταναλίσκει 162 κιλά, ένας Άγγλος 153 καί ένας Γερμανός 73.

"Η χώρα ή όποια καταναλίσκει την μικροτέρα ποσότητα είνε ή Δανία, όπου κάθε κάτοικος τρώει κατά μέσον όρον 41 κιλά τόν χρόνο.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΝΘΡΩΠΟ;

Τό μεγαλύτερο άνθος πού θρίσκει στή γή είνε τό άνθος «Ροφλέρια-Άρνόλντ», τό όποιον φύεται στην 'Ασία. Είνε 1 μέτρου ύψους. Ξυγίζει 7 κιλά, τά δέ πέταλά του έχουν πάχος 3 εκατοστών.

ΠΟΙΑ ΨΑΡΙΑ ΑΝΤΕΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΟ;

Τά ψάρια δέν ζουν παρά λίγα λεπτά έξω από τό νερό. "Αλλα όμως ζουν λιγώτερο καί άλλα περισσότερο. "Εκείνο πού άντέχει λιγώτερο άπ' όλα είνε τό μπαμπούνι. "Η πέρκα καί ό χάνος άντέχουν περισσότερο. Πιο πολύ άντέχει ή σφυριά, άν δέν έχη «φούσκα». "Ακόμη περισσότερο ζή τό μουγκρί καί πιο πολύ ή στέρνα άν έννοείται την αφήσουν ζωντανή. Γιά λόγους όμως άσφαλείας την σκοτώνουν συνήθως μόλις την βγάλουν. "Αντοχή μεγάλη έχει επίσης καί ό σκορπιός, αλλά κι' αυτόν συχνά τόν σκοτώνουν γιάτί «χτυπάει άσχημα». Γενικώς μεταξύ των ψαριών του άφρο (μαρίδες, σαυρίδια, καλιοί, σκουμπρία κλπ.) καί των ψαριών του βυθού (πετρόψαρα διάφορα) τή μεγαλύτερη άντοχή παρουσιάζουν τά τελευταία.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΗ ΔΙΩΡΥΓΟΣ Η ΚΑΤΑ ΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ, ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΣΤΟΙΧΙΣΕ;

Αί εργασίαι γιά την κατασκευή της διώρυγος του Σουέζ άρχισαν την 25ην 'Απριλίου του 1859, διήρκεσαν δέ δέκα δόκκληρα έτη. "Εργάσθηκαν 14.000 εργάτες καί έδαπανήθηκαν 432.887.882 χρυσά φράγκα.

Τά επίσημα έγκαινία, παρισταμένης καί της Αυτοκρατορίας των Γάλλων Εύγενίας, έγιναν στίς 17 Νοεμβρίου 1869, όπότε καί διέπλευσαν την διώρυγα 80 έν δλω πλοία, έκ των όποιων 50 πολεμικά.

Τό μήκος της διώρυγος είνε 147 χιλιόμε. καί κατά την ημέραν των έγκαινίων είχε πλάτος 22 καί βάθος 8 μέτρα. Σήμερα τό πλάτος της διώρυγος είνε 60 μέτρα καί στίς στροφές, 75 έως 100 μέτρα. Τό βάθος της είνε 12 μέτρα. Κατά την πρώτη τενηκονταετία της διώρυγος (από το 1880-1930) τά διελθόντα πλοία άνέρχονται σέ 78.618.000 έν συνόλω τόννους.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ;

Ο μέγας Γάλλος συγγραφέας 'Ιούλιος Βέρν άρχισε την ένδοξη σταδιοδρομία του γράφοντας γιά τό θέατρο. Στό κοινόν πρωτοπαρουσιάσθηκε τό 1850 μέ τά «Σπασμένα "Αχυρά» μονόπρακτικώ κωμωδία σέ στίχους πού παίχθηκε στό «Βαντεβίλ». Μετά, έν συνεργασία μέ τόν Μισέλ Καρρέ, έγραψε τά λιμπράτα των έξής μελοδραμάτων: «Κολίν-Μαγιάρντο», «Οί σύντροφοί της Μαρζολαίν», «Τό Πανδοχείον των "Αρδένων» καί τό 1861, έδωσε καί πάλιν στό «Βαντεβίλ» τό «Ένδεκα μέρες πολιορκίας», μιά κωμωδία σέ τρεις πράξεις. "Ο 'Ιούλιος Βέρν όμως δέν έγινε πασίγνωστος παρά μόνον τό 1863, όπότε έδημοσίευσε τό πρώτο του μυθιστόρημα «Πέντε έβδομάδες μέ άερόστατο».

Ός προς τό «ό Γύρος του κόσμου σέ 24 ημέρες» συγγράφει του είνε ό 'Ιούλιος Βέρν καί ό Ντενερύ. Τό κομμάτι αυτό πρωτοπαίχθηκε στό θέατρο της Πόρτ-Σαιν-Μαρτέν στίς 8 Νοεμβρίου του 1874.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΝΘΡΩΠΟ;

Τό μεγαλύτερο άνθος πού θρίσκει στή γή είνε τό άνθος «Ροφλέρια-Άρνόλντ», τό όποιον φύεται στην 'Ασία. Είνε 1 μέτρου ύψους. Ξυγίζει 7 κιλά, τά δέ πέταλά του έχουν πάχος 3 εκατοστών.

ΠΟΙΑ ΨΑΡΙΑ ΑΝΤΕΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΟ;

Τά ψάρια δέν ζουν παρά λίγα λεπτά έξω από τό νερό. "Αλλα όμως ζουν λιγώτερο καί άλλα περισσότερο. "Εκείνο πού άντέχει λιγώτερο άπ' όλα είνε τό μπαμπούνι. "Η πέρκα καί ό χάνος άντέχουν περισσότερο. Πιο πολύ άντέχει ή σφυριά, άν δέν έχη «φούσκα». "Ακόμη περισσότερο ζή τό μουγκρί καί πιο πολύ ή στέρνα άν έννοείται την αφήσουν ζωντανή. Γιά λόγους όμως άσφαλείας την σκοτώνουν συνήθως μόλις την βγάλουν. "Αντοχή μεγάλη έχει επίσης καί ό σκορπιός, αλλά κι' αυτόν συχνά τόν σκοτώνουν γιάτί «χτυπάει άσχημα». Γενικώς μεταξύ των ψαριών του άφρο (μαρίδες, σαυρίδια, καλιοί, σκουμπρία κλπ.) καί των ψαριών του βυθού (πετρόψαρα διάφορα) τή μεγαλύτερη άντοχή παρουσιάζουν τά τελευταία.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΗ ΔΙΩΡΥΓΟΣ Η ΚΑΤΑ ΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ, ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΣΤΟΙΧΙΣΕ;

Αί εργασίαι γιά την κατασκευή της διώρυγος του Σουέζ άρχισαν την 25ην 'Απριλίου του 1859, διήρκεσαν δέ δέκα δόκκληρα έτη. "Εργάσθηκαν 14.000 εργάτες καί έδαπανήθηκαν 432.887.882 χρυσά φράγκα.

Τά επίσημα έγκαινία, παρισταμένης καί της Αυτοκρατορίας των Γάλλων Εύγενίας, έγιναν στίς 17 Νοεμβρίου 1869, όπότε καί διέπλευσαν την διώρυγα 80 έν δλω πλοία, έκ των όποιων 50 πολεμικά.

Τό μήκος της διώρυγος είνε 147 χιλιόμε. καί κατά την ημέραν των έγκαινίων είχε πλάτος 22 καί βάθος 8 μέτρα. Σήμερα τό πλάτος της διώρυγος είνε 60 μέτρα καί στίς στροφές, 75 έως 100 μέτρα. Τό βάθος της είνε 12 μέτρα. Κατά την πρώτη τενηκονταετία της διώρυγος (από το 1880-1930) τά διελθόντα πλοία άνέρχονται σέ 78.618.000 έν συνόλω τόννους.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ;

Ο μέγας Γάλλος συγγραφέας 'Ιούλιος Βέρν άρχισε την ένδοξη σταδιοδρομία του γράφοντας γιά τό θέατρο. Στό κοινόν πρωτοπαρουσιάσθηκε τό 1850 μέ τά «Σπασμένα "Αχυρά» μονόπρακτικώ κωμωδία σέ στίχους πού παίχθηκε στό «Βαντεβίλ». Μετά, έν συνεργασία μέ τόν Μισέλ Καρρέ, έγραψε τά λιμπράτα των έξής μελοδραμάτων: «Κολίν-Μαγιάρντο», «Οί σύντροφοί της Μαρζολαίν», «Τό Πανδοχείον των "Αρδένων» καί τό 1861, έδωσε καί πάλιν στό «Βαντεβίλ» τό «Ένδεκα μέρες πολιορκίας», μιά κωμωδία σέ τρεις πράξεις. "Ο 'Ιούλιος Βέρν όμως δέν έγινε πασίγνωστος παρά μόνον τό 1863, όπότε έδημοσίευσε τό πρώτο του μυθιστόρημα «Πέντε έβδομάδες μέ άερόστατο».

Ός προς τό «ό Γύρος του κόσμου σέ 24 ημέρες» συγγράφει του είνε ό 'Ιούλιος Βέρν καί ό Ντενερύ. Τό κομμάτι αυτό πρωτοπαίχθηκε στό θέατρο της Πόρτ-Σαιν-Μαρτέν στίς 8 Νοεμβρίου του 1874.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΝΘΡΩΠΟ;

Τό μεγαλύτερο άνθος πού θρίσκει στή γή είνε τό άνθος «Ροφλέρια-Άρνόλντ», τό όποιον φύεται στην 'Ασία. Είνε 1 μέτρου ύψους. Ξυγίζει 7 κιλά, τά δέ πέταλά του έχουν πάχος 3 εκατοστών.

ΠΟΙΑ ΨΑΡΙΑ ΑΝΤΕΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΟ;

Τά ψάρια δέν ζουν παρά λίγα λεπτά έξω από τό νερό. "Αλλα όμως ζουν λιγώτερο καί άλλα περισσότερο. "Εκείνο πού άντέχει λιγώτερο άπ' όλα είνε τό μπαμπούνι. "Η πέρκα καί ό χάνος άντέχουν περισσότερο. Πιο πολύ άντέχει ή σφυριά, άν δέν έχη «φούσκα». "Ακόμη περισσότερο ζή τό μουγκρί καί πιο πολύ ή στέρνα άν έννοείται την αφήσουν ζωντανή. Γιά λόγους όμως άσφαλείας την σκοτώνουν συνήθως μόλις την βγάλουν. "Αντοχή μεγάλη έχει επίσης καί ό σκορπιός, αλλά κι' αυτόν συχνά τόν σκοτώνουν γιάτί «χτυπάει άσχημα». Γενικώς μεταξύ των ψαριών του άφρο (μαρίδες, σαυρίδια, καλιοί, σκουμπρία κλπ.) καί των ψαριών του βυθού (πετρόψαρα διάφορα) τή μεγαλύτερη άντοχή παρουσιάζουν τά τελευταία.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΗ ΔΙΩΡΥΓΟΣ Η ΚΑΤΑ ΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ, ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΣΤΟΙΧΙΣΕ;

Αί εργασίαι γιά την κατασκευή της διώρυγος του Σουέζ άρχισαν την 25ην 'Απριλίου του 1859, διήρκεσαν δέ δέκα δόκκληρα έτη. "Εργάσθηκαν 14.000 εργάτες καί έδαπανήθηκαν 432.887.882 χρυσά φράγκα.

Τά επίσημα έγκαινία, παρισταμένης καί της Αυτοκρατορίας των Γάλλων Εύγενίας, έγιναν στίς 17 Νοεμβρίου 1869, όπότε καί διέπλευσαν την διώρυγα 80 έν δλω πλοία, έκ των όποιων 50 πολεμικά.

Τό μήκος της διώρυγος είνε 147 χιλιόμε. καί κατά την ημέραν των έγκαινίων είχε πλάτος 22 καί βάθος 8 μέτρα. Σήμερα τό πλάτος της διώρυγος είνε 60 μέτρα καί στίς στροφές, 75 έως 100 μέτρα. Τό βάθος της είνε 12 μέτρα. Κατά την πρώτη τενηκονταετία της διώρυγος (από το 1880-1930) τά διελθόντα πλοία άνέρχονται σέ 78.618.000 έν συνόλω τόννους.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ;

Ο μέγας Γάλλος συγγραφέας 'Ιούλιος Βέρν άρχισε την ένδοξη σταδιοδρομία του γράφοντας γιά τό θέατρο. Στό κοινόν πρωτοπαρουσιάσθηκε τό 1850 μέ τά «Σπασμένα "Αχυρά» μονόπρακτικώ κωμωδία σέ στίχους πού παίχθηκε στό «Βαντεβίλ». Μετά, έν συνεργασία μέ τόν Μισέλ Καρρέ, έγραψε τά λιμπράτα των έξής μελοδραμάτων: «Κολίν-Μαγιάρντο», «Οί σύντροφοί της Μαρζολαίν», «Τό Πανδοχείον των "Αρδένων» καί τό 1861, έδωσε καί πάλιν στό «Βαντεβίλ» τό «Ένδεκα μέρες πολιορκίας», μιά κωμωδία σέ τρεις πράξεις. "Ο 'Ιούλιος Βέρν όμως δέν έγινε πασίγνωστος παρά μόνον τό 1863, όπότε έδημοσίευσε τό πρώτο του μυθιστόρημα «Πέντε έβδομάδες μέ άερόστατο».

Ός προς τό «ό Γύρος του κόσμου σέ 24 ημέρες» συγγράφει του είνε ό 'Ιούλιος Βέρν καί ό Ντενερύ. Τό κομμάτι αυτό πρωτοπαίχθηκε στό θέατρο της Πόρτ-Σαιν-Μαρτέν στίς 8 Νοεμβρίου του 1874.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΝΘΡΩΠΟ;

Τό μεγαλύτερο άνθος πού θρίσκει στή γή είνε τό άνθος «Ροφλέρια-Άρνόλντ», τό όποιον φύεται στην 'Ασία. Είνε 1 μέτρου ύψους. Ξυγίζει 7 κιλά,

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Ο Τσάρλι Τσάπλιν ξαναπαντρεύεται...

(Ποιά θα είναι όμως η υπ' αριθ. 7 σύζυγος του μεγάλου κωμικού;)

Ποιαν θα παντρευτεί ο Τσάρλι Τσάπλιν; Αυτό το ερώτημα απασχολεί ήδη τον αμερικανικό τύπον, που επιζητεί πάντοτε να δημιουργήσει σκάνδαλα με κυκλοφοριακών ενδιαφέροντων. Ο μέγας κωμικός, που έκοψε επί τόσα χρόνια το γέλιο σ' όλον τον κόσμο, δεν φαίνεται να υπήρξε και τόσο ευτυχής στην ζωή του. Αποδείξεις είναι ότι ως τα τώρα έχωρισε έξι φορές. Οι έξι γυναίκες στις οποίες έδωσε την προτίμησή του έφάνηκαν άραγε ανάξιες αυτής της ευνοίας, ή μήπως τάχα στην ιδιωτική του ζωή ο Σαρλώ έγινε ένας δυστυχισμένος, ιδιότροπος και ανυπόφορος άνθρωπος, που δημιουργεί την δυστυχία όσων ζουν στο περιβάλλον του;

Φαίνεται ότι συμβαίνει μάλλον το πρώτον, ότι δηλαδή ο Σαρλώ, εφάνηκε άτυχης στην έκλογή του και ότι επιλέξε πάντοτε τις χειρότερες γυναίκες από απόψεως ήθους και χαρακτήρος. Οι ιστορίες και των έξι γάμων του Σαρλώ είναι ιστορίες θλιβερές. Η πρώτη τον απάτησε με τον σκηνοθέτη του, η δεύτερη τον παραμελούσε, η τρίτη έδειξε μίαν διαγωγή σκανδαλώδη, η τετάρτη του δημιούργησε φροβερές σκηνές ζηλοτυπίας, η πέμπτη έχασε τον Σαρλώ και τέλος η έκτη, η Πωλέτ Γκοντάρ, φιλόδοξη και αγνώμων, τον έφησε σ' ένα κρύα του λουτρού για να λανθασμένα ως βενετία του δημόσιου από μίαν εταιρία που της προσέφερε τεράστιον μισθό, για να εκμεταλλευτεί τον τίτλο της: «Βαβη πρωταγωνίστρια των έργων του Σαρλώ και τώως σύζυγός του...».

Υπάρχει αναμφισβήτως, κάποια τραγική μοίρα που κατατρέπει τον Τσάρλι Τσάπλιν, όπως και όλους τους μεγάλους κωμικούς που έχουν επαγγελματίους το γέλιο, έπρασσαν την ιδιωτική τους ζωή θλιβερόι και απελπισμένοι. Αλλά η περίπτωση του Σαρλώ είναι κατά το πολύ εξαιρετική, την δυστυχία του την προκαλεί ο ίδιος, αφού οι αλλεπάλληλοι άτυχες γάμοι του δεν τον συνετίζουν.

Είναι μάλιστα τόσο συνεπιδεμένος ο κόσμος να ελέγχει τον Σαρλώ άμετανόητον γαμπρό, ώστε να διερωτάται άμεσως μετά την άναγγελλαν του διαζυγίου του ποιαν πρόκειται να παντρευτεί.

Ποιά λοιπόν πρόκειται να είναι η υπ' αριθ. 7 κυρία Τσάπλιν; Οι ειδικοί συνεργάτες των αμερικανικών εφημερίδων —όπαρουν ως γνωστόν στην Αμερική μόνιμοι αρεπόττες κινηματογραφικών σκανδάλων— προβλέπουν ότι αυτή τη φορά ο μέγας κωμικός θα διαλέξει την συντροφο του είου του μεταξύ των έν ενεργείας αστέρων του Χόλλυγουντ.

Αν ρίξωμε λοιπόν μία ματιά στον κατάλογο των ανυπάνδρων γοησών θα βρούμε τ' ανόματα: Μάε Γουέστ, Μέρλ Όμπερον, Σόνια Χένυ, Λωρέττα Γιούγκ, Ολίβια ντε Χάβιλαντ Τζάνετ Γκένιερ, Τζίντζερ Ρότζερς, Κάθριν Χέμπουρν, Γκρέτα Γκάρμπο, Έντυ Λαμάρ.

Ποιά εξ αυτών θα είναι η τυχερή; Ας εξετάσωμε μίαν προς μίαν τις περιπτώσεις: Η Μάε Γουέστ συζύγεται τον γάμο. Η Σόνια Χένυ είναι ζευγαρωμένη με τον γάμο. Η Λωρέττα Γιούγκ, Ολίβια ντε Χάβιλαντ, Τζάνετ Γκένιερ, Τζίντζερ Ρότζερς, Κάθριν Χέμπουρν, Γκρέτα Γκάρμπο, Έντυ Λαμάρ, έχουν άγαπα τον άεροπόρο Χιούζ, τον «πλάτμενο άεροπόρο» που έκανε τελευταίως τον γύρο του κόσμου. Η Γκρέτα Γκάρμπο τελικώς θα παντρευτεί τον μουσικό Λεοπόλδο Στοκόφσκυ.

Απομένουν λοιπόν από τις ανύπανδρες δυο μόνον ελεύθερες υποψήφιες νύμφες: η χαριτωμένη Άγγλις Μέρλ Όμπερον και η σαγηνευτική Έντυ Λαμάρ, η περιφημή γυνή πρωταγωνίστρια του φιλμ «Έξταζ».

Κατά πάσαν πιθανότητα, ο Σαρλώ θα προτιμήσει την δεύτερη, απ' ενός μόν γιατί έχει κλίσι στις εξωτερικές ωμορφίες, απ' έτερου δέ γιατί αντιπαθεί την Μέρλ Όμπερον. Έξ άλλου, τελευταίως ο Τσάρλι Τσάπλιν κρατά συχνά συντροφιά της ώραιας Έντυ, ή οποία οδηγεί στον κόλπο του Μαϊάμι μία πολυτελέστατη βενζινακάτο και έχει δίπλα της τον μεγάλο κωμικό, που επί τόσα χρόνια τώρα ψάχνει να βρει, με συγκινητική έπιμονή, την γυναίκα που θα του χαρίσει επί τέλους την πολυπόθητη ευτυχία...

Ένα φιλμ Γκάρμπο και Σαρλώ;

Μίαν καταπληκτική είδηση αναγράφει το αμερικανικό περιοδικό «Μόσιον Πικτσρς» που αν άποδεχθεί στο τέλος αλήθειή, θα άναστατώσει πραγματικώς τους φίλους του κινηματογράφου.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο οποίος ως γνωστόν εγκατέλειψε οριστικώς τον τύπον του Σαρλώ και θα εμφανίζεται του λοιπού... όπως είναι στην πραγματικότητα, δηλαδή χωρίς το παρωμιώδες μουστακάκι του, το μπασιονάκι του τη θελαδίστα του και τα άδυσχελμένα του παλποτάματα, θα πρωταγωνιστήσει μαζί με την «θεία» Γκρέτα Γκάρμπο σ' ένα και το αυτό φιλμ!

Η μεγαλύτερη ήσυχιας και ο καλύτερος κωμικός του κόσμου θα παίξουν σ' ένα έργο εξαιρετικώς πρωτότυπο, του οποίου η υπόθεση θα άποτελή μίαν ιστορική άνοδομή κατά το σύστημα που άκολουθήσε ο Σασά Γκιτρο σ' έ περφημα «Μαργαριτάρια Σ' έμπαμας». Οι δυο δηλαδή καλλιτέχναι θα υποδυθού διαδοχικώς πολλά πρόσωπα, για να έναρκεώσουν τους γνωστότερους πρωταγωνιστές των μεγαλύτερων γεγονότων της ιστορίας.

Κατά τας πληροφορίες του αμερικανικού περιοδικού, ή ιδέα που έφαιθη από τον μεγάλο σκηνοθέτη Μάξ Ράινχαρντ εύρισκεται ακόμη στο στάδιο των διαπραγματεύσεων. Ο Τσάρλι Τσάπλιν τίνεκει πεισθείς περί του σχεδίου, αλλά είναι άγνωστον αν τελικώς θα δεχθεί ή Γκρέτα Γκάρμπο τον ρόλο που της

προσφέρεται στην κολοσιαία αυτήν κινηματογραφική δημιουργία.

Πάντως και αν τελικώς δεχθεί το γύρισμα του φιλμ θα άρχισή μόνον περί τ' ά μέσα του 1940 ή τις άρχές του 1941, γιατί εν τώ μεταξύ ή Γκάρμπο πρέπει να τελειώση δυο ταινίες, στην μιά εκ των οποίων θα έναρκεώση την Εύα Κιουρί, την μεγάλη Γαλλίδα έπιστήμονα που έφευρε μαζί με τον σύζυγό της το ράδιο.

Σχολείο κακωνλυσσιās

Ο νεος καυγάς μεταξύ Τσάρλι Φλύν και Λιλις Νταμιτά θα άπολήξη φαίνεται στον οριστικό χωρισμό του άνωμάλου αυτού ζεύγους, το όποιον ύστερα από κάθε τσάκωμα έμφανίζεται πολύ άγαπημένο στα κέντρα. Μόνον που ο ώραιος Έρρολ φέρεει λίγες γρατσουνιές στο πρόσωπο και ή γόησσα Λιλι κάμπουσε μελανιές...

Ο άσπαστος Στάν Λώρελ, ή αν προτιμάτε ο «Λιγνός» (ο όποιος σημειωτέον τελευταίως έπάχυνε υπερμέτρως) χωρίζει διά πέμπτην φοράν από την Βέρα Σουβάλοβα που φαίνεται ότι δεν είναι πιά διατεθειμένη να τον συγχωρήσει για τις άπιστίες του και να τον ξαναπαντρευθεί.

Το τελευταίο δώρο του Ρόμπερτ Τάιηλορ προς την άγαπημένη του Βαρβάρα Στάνγουϊκ: Ένα κολλίε από έργασμένη πλατίνα με σμαράγδια. Τιμή του δώρου 54.000 δολάρια!

Ο Κλάρκ Γκαϊμπλ δεν πήρε ακόμη διαζύγιο από την πρώτη του γυναίκα. Γι' αυτό έξακολουθεί να είναι... άρραβωνιασμένος με την δεύτερη, την γοητευτική Καρόλ Λομάρντ.

Η Ντόροθι Λαμάρ όταν έχωρισε από τον Χέρμπερτ Κέυ έδήλωσε ότι δεν θα ξαναπαντρευθεί πιά ποτέ. Οι κουτσουμπολήδες του Χόλλυγουντ λένε πως είναι αλήθεια: Η Ντόροθι έχει τώρα 6 έπιστήμους, ήμειπισήμους και άνεπισήμους φίλους.

Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ, που είχαν άπελπισθή για την σύζυγό του Λούπε Βελέζ, την οποία ήταν άδύνατον να θάλει σ' έθηνωσία (οι κακές γλώσσες λένε ότι την έφευρε), έδήλωσε ότι μετά την έκδοσι του διαζυγίου των θα... την ξαναπαντρευθεί. Και όμως ο περίφημος έναρκεώτης του Ταρζάν δεν έδίστασε να άποκαλέσει την σύζυγό του «αίαν» ένώνιον του δικαστηρίου. Ίσως όμως στον δεύτερο αυτόν γάμο ο Τζόννυ καθ' ο έιδικεμένος εϊς τ' άς ζούγκλας, κατορθώση να την δαμάση.

Ο μαρκήσιος ντε λά Φαλαίξ, ο κομψευόμενος Γάλλος άριστοκράτης που άποκαλείται ειρωνικώς και «ο έπαγγελματίας γαμπρός του Χόλλυγουντ» διεζεύχθη την Κώνσταν Μπέννετ, δι' άγνωστους λόγους.

Για να παρηγορηθεί από τον χωρισμό του με την Άναμπελλα, ο Ζαν Μυρά έπήγε στην Ιταλία, όπου θα γυρίση τον «Μπαρμπα Λεμπάρ».

Ο Τζάκν Κούγκαν, άποτυχημένος άσθρ άφότου ένγλικιώθης, θα ντεμπούταρει στην Νέα Υόρκη ως... διευθυντής όρχήστρας, σ' ένα ιδιόκτητο καμπαρέ.

Στη Γαλλία θα γυρισθεί σ' έ φιλμ το τελευταίο μυθιστόρημα του «Έριχ Μαρίου Ρεμάρτ «Μετα...».

Από το Χόλλυγουντ άγγέλλονται ως προσεχείς και βέβαιαι οι γάμοι του Κλάρκ Γκαϊμπλ με την Λομάρντ.

Η Νόρα Γκρεγκόρ, σύζυγος του πρίγκηπος Στάρεμπεργκ, τώως ύποκαγκελλάρου της Αυστρίας, ή οποία έπαυλθε στην όδόννη, μετά το «Άμμος Ανάκλησις», θα γυρίση ένα φιλμ με την ιστορία της ζωής της.

Έδικασα τόν... έαυτό μου

Ένα πολύ πρωτότυπο σατυρικό διήγηματάκι του Ιταλού ΛΑΕΡΤΗ ΚΙΑΡΙ

Ευχαρίστησα τόν έαυτό μου που μούδωσε αυτή τη συμβουλή και τώρα έξ αιτίας της έρισκομαι μπροστά σας, κύριε δικαστά, κατηγορούμενος ότι θέλω να ζήσω όπως μου άρέσει.

— Όστε, λοιπόν, έχεις και συνενόχους και ήθικους άλτουρούς;

— Σε κάθε πράξι της ζωής μας έχομε άναγκαστικά συνενόχους. Για σκεφθήτε λιγάκι, κύριε δικαστά, και θα έδητε ότι έχω δική. Πρώτ' απ' όλα, θα ήμουνα έγώ τώρα στον κόσμο αν ο πατέρας μου δεν είχε μίαν συνέννοχον; Κι' έγώ αν δεν είχα έντόσθια, κόκκαλα, μυαλό — μη χαμογελάτε, κύριε δικαστά, γιατί έχω κι' έγώ λιγάκι — θα μπορούσα να τρώω, να περπατώ και να σκέπτομαι; Δεν είναι, λοιπόν, κι' αυτοί συνενόχοι του ένγκλήματος ότι ζω όπως μου άρέσει, δηλαδή όπως άρέσει και σ' αυτούς;

— Αυτή ή συνενοχή δεν μπορεί να έλαφρύνη τη θέση σου για τόσα άλλα ένγκλήματα που σου θαραίνουν την συνείδησι...

— Η συνείδησις θρίσκεται μόνον στο λεγικό. Είναι πολύ έλαστική, καθώς έξερετε, κύριε δικαστά και είναι το όπλο των ισχυρών που δεν την σέβονται, κατά των άδυνάτων στους οποίους την έπιβάλλουν.

— Νομίζω πως έπιβαρύνεις τη θέση σου άπέναντι της κοινωνίας, μιλώντας κατ' αυτόν τον τρόπο.

— Γιατί; Κατεβήτε μιά στιγμή από την έδρα σας, κύριε δικαστά, και άφήστε με να υπερασπισθώ τόν έαυτό μου όπως μπορώ. Άκούστε:

— Τί να σας πώ, κύριε δικαστά; Άφου τ' άξερετε πως είναι τ' πράγματα. Άπό μικρό παιδί ρωτούσα τόν έαυτό μου: Γιατί θρέθηκα στον κόσμο; — Έπειδή γεννήθηκα, άπαντούσα. — Τό, λοιπόν, προσπάθησε να ζήσης όσο μπορείς καλύτε-

στε: κάποτε, ένας κύριος κοιλάρης, θέλοντας μια μητέρα να δερνή τον παιδάκι της που δεν έννοούσε να έκαλλήση από μιά προθήκη γεμάτην παγινίδια, έλεγε: «Πρέπει να είναι κανείς άσυνείδητος για να χτυπή κατ' αυτόν τον τρόπο ένα παιδάκι...»

— Αυτός ο κύριος είχε δική!

— Σύμφωνα. Γιατί όμως ο ίδιος εκείνος άνθρωπος που έκατηγορούσε τους άσυνείδητους όμοιους του, έδάνειζε με τόκο 60 και 90 τ' εκατό σ' έφτωχούς οικογενειάρχες που δεν είχαν να θρέψουν τ' αιδιά τους; Μιάν άλλη φορά, μιά γυναίκα έλεγε στον άντρα της, που ήταν ύποχρεωμένος να βγύ έξω για δουλειά: «Είσαι άσυνείδητος ν' άφήνης

ναγκάζει να την πλησιάζω, ή ψυχή μου ύπαγορεύει λόγω που μοιάζουν με άρωμα τριανταφυλλιάς σ' μιά μαγιάτικη νύχτα και ή καρδιά μου χορεύει μέσ' στο στήθος και μούρχονται ζαλάδες.

»Κι' έγώ, που καθώς σας είπα, είμαι ο ταπεινότατος δούλος αυτόν των αισθημάτων, όταν βρεθώ σ' τέτοια θέσι, βγάζω το καπέλλο μου αν είναι καλοκαίρι ή πιάνω κουβέντα με την όμορφη γυναικούλα. Έκείνη μου άπαντάει, έγώ συνεχίζω την συζήτησι, της χαμογελώ, της δίνω να καταλάβη ότι μου άρέσει και έξακολουθώ ως που ν' άπέση σ' ά δίχτυα μου.

»Έπειτα όμως, ή καρδιά μου χτυπάει σιγανότερα, ή ψυχή μου δεν μου ύπαγο-

μιά γυναίκα μόνην στο σπίτι...

— Θα τ' έπαιθ' άγαπούσε τόν άντρα της και ήθελε να τόν κρατήσει σιμά της...

— Όχι, κύριε δικαστά, όχι! Μετά μίαν ώρα ή κυρία αυτή θρίσκοταν με το φίλο της.

— Έπρόσεξε τ' άκακά παραδείγματα και όχι τ' άκακά.

— Δεν υπάρχουν, κύριε δικαστά, κακά παραδείγματα! Και γι' αυτό άκριβώς έπροσπάθησα πάντα να ζήσω όπως μπορούσα καλύτερα...

— Άς προχωρήσωμε στο σπουδαιότερο σημείο της κατηγορίας: τόν έρωτα! Κατηγορείσαι για έλαφρότητα, για έλαστικότητα σ' άισθημάτα σου, για προδοσία...

— Σ' αυτό τ' σημείο της κατηγορίας είμαι έντελώς άθώος, αν και είχα συνενόχους, ύποκριντας μάλιστα.

— Τ' άνομάτα τους!

— Η καρδιά ή ψυχή, τ' άισθημα. Και είμαι, όπως όλοι μας, ο ταπεινότατος δούλος των. Πόσες φορές ήθελα ν' άντιδράσω σ' έρωσιμένες πράξεις μου... Άλλά δεν τ' άκάφερα. Και αυτό συμβαίνει διαρκώς.

»Βλέπω μιά γυναίκα, απ' αυτές που μας φαίνονται σαν θγαλμένες από ένα φινιούρι, τ' άισθημα με ά-

ρεύει πιά καμμιά λεπτή φράσι, τ' άισθημα χαλαρώνεται. Και ο ταπεινός δούλος όλων αυτών σωπαίνει και δεν ξέρει πιά πως να συνεχίση: χασιμουρίζεται, νοσταλίζει και στο τέλος ύποκαρρεί κανονικά. Αυτό γίνεται πάντα...

»Όστε, λοιπόν, κατά τη γνώμη σας, έπειδή φέρνωμαι κατ' αυτόν τον τρόπο, προσβάλλω την τιμότητα της κυρίας αυτής ή της δεσποινίδος; Και τίς άπάτες, των οποίων έπερα έγώ θύμα, δεν θά μου τις ύπολογίσετε ως έλαφρονητικά; Πόσες φορές δεν άκούσα κι' έγώ να μου λένε πως μ' άγαπούν! Κάποτε μάλιστα έφθασα ως τ' σημείο ν' αυτοκτονήσω. Η καρδιά μου είχε γίνει σωστό πυρπολικό, κύριε δικαστά, κι' έκόντευε να πάρη φωτιά.

»Δεν ήταν έρωας αυτός, ήταν σωστό ήφαιστειό! Είχα γίνει τρελλός, σαν μασθής του γυμνασίου, που θέλει για πρώτη φορά μίαν έξαιρετική καλλονή. Έστένάξα σαν άπεργός της πείνης την όγδονή ήμέρα της άπηνρίας και της νηστείας μπροστά σ' μιά περίφημη τούρτα! Έκείνη μου όρκιζόταν πως άγαπούσε έμένα μόνάχα, ότι μόνάχα έγώ ήμουνα το είδωλό της, τ' άπν! Και έπειτα από έναν μήνα φρικτής άγωνίας, έμαθα ότι ή γυναί-

Το πιο άγαπημένο τρέφ από τους άσους της αμερικανικής όθνης: Ο Κλάρκ Γκαϊμπλ, ή Μύρια Λόου και ο Σπένσερ Τρέου. Έχουν παίξει μαζί σ' πολλά έργα και έτοιμάζουν άκόμη άλλόκληρη σειρά νέων φιλμ.

και αοτή έμοιαζε την τούρτα της αγάπης της με έναν άλλον, που, όχι για να παινευτώ, αλλά δεν μπορούσε να παραβή μαζί μου.

»Ηθέλα, λοιπόν, να σκοτώω! Έπειτα όμως το αίσημα της αυτοσυντηρήσεως με συγκράτησε, ακριβώς όπως γίνεται με τους άπεργους της πείνης, κι' έπήγα σ' ένα εστιατόριο για να φάω. Και τώρα, βρίσκομ' εδώ, ενώπιόν σας.

»Σήμερα όμως αγαπάω μιαν άλλη γυναίκα, πιο καλή από την πρώτη, πιο όμορφη, γεμάτη στοργή για μένα. Η χαρά της είναι απεριγραπτή όταν με βλέπει. Αυτή μ' έκαμε να σχηματίσω την ακριβή αντίληψη της αληθινής ζωής.

»Η γυναίκα αυτή, την όποιον λατρεύω, είναι ξανθή σαν τόν χρυσάφι και μου άνηκει όπως ο έσώτός μου! Άγαπώ, κύριε δικαστά, Είμαι τρελλά έρωτευμένος. Και θέλω να πιστέψετε ότι τώρα τελευταία δεν όρίζω πια τον έαυτό μου, δεν μπορώ να κάνω αυτό που θέλω. Φαντασθήτε ότι θέλω να την παντρευτώ αυτή τη γυναίκα, να μπώ δηλαδή στην κατηγορία των συζύγων.

»Τότε πιά, το καταλαβαίνετε καλά, δεν θα μπορώ να ζήσω όπως θέλω εγώ! Θα τώ πληρώσω όλα μαζεμένα, όλην την έλευθερία σκέψεως και δράσεως που είχα επί τόσον καιρό. Κύριε δικαστά, σκεφθήτε καλά προτού θυάλετε την απόφασί σας! Έγώ είμαι θέβαιος ότι στην περίπτωση μου δεν αρμόζει καμμία τιμωρία, γιατί τότε όλοι οι σύζυγοι θα ήσαν στη φυλακή!»

Ο δικαστής, που δεν ήταν απ' αυτούς που έχουν για κώδικα την ύποκρισία, με άθώωσε από την κατηγορία ότι ήθελα να ζήσω όπως μου έβρεσε έμένα.

ΛΑΕΡΤΗΣ ΚΙΑΡΙ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

★ Τό να ύποφέρη κανείς τις παρατηρήσεις των τρελών είναι προνόμιον μεγάλων.

(Ζιραλντύ)

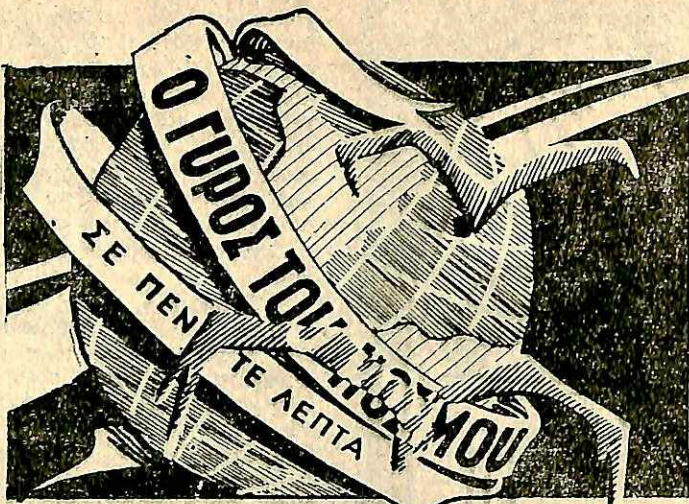
★ Υπάρχουν μόνον δύο είδων άνθρωποι: οι τίμιοι και οι... άλλοι.

★ Ξέρετε τί είναι καθήκον; Έκείνο που απαιτούμε από τους άλλους.

(Ριμπού)

★ Ο μη έμποδίζων τό κακόν είναι σαν να τό κάνει ο ίδιος.

★ Απ' όλα τά θάρη τό θαρύτερο για τόν άνθρωπον είναι ή εύθύνη.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Τό ότι οι κεραυνοί έχουν ένα σωρό ιδιοτροπίες, τό ξέρετε. Πέφτουν εκεί όπου δεν τους περιμένει κανείς, και κάνουν καταστροφές σε μέρη που φαίνονται ασφαλισμένα. Η ιδιοτροπία όμως ενός κεραυνού που έπεσε την περασμένη Τετάρτη σ' ένα χωριό της Άνω Ιταλίας, φαίνεται άπίστευτη.

Μιά καταιγίδα είχε ξεσπάσει στο χωριό και όλοι οι κάτοικοι έσπευσαν να κλείσουν τά παράθυρα των σπιτιών τους για να προφυλαχθούν απ' τό νερό. Σ' ένα σπίτι όμως θρισκόταν μόνο του ένα παιδάκι πέντε ετών, γιατί οι γονείς του έδούλευαν στους άγρους. Τά παράθυρα του σπιτιού ήταν κατ'άκλειστα. Ωστόσο αυτό δεν έμπόδισε έναν κεραυνό να μπή μέσα στο σπίτι, να κάμη μιά μικρή περιδεία μέσα σε όλα τά δωμάτια, να λυώση μερικά σιδερένια αντικείμενα, να κάψη τό ένα παπουτσάκι του παιδιού που ήταν θαυμάσιο δίπλα του και τέλος να φύγη από τόν ίδιο δρόμο. Ο όταν ύπερα από λίγο εμπίκε μέσα μιά γερόντισσα, ήρθε τό παιδί λιπόθυμο από τόν φόβο, αλλά σώο και άθλαβές.

Μιαν ήμέρα της περασμένης έβδομάδος, σε μιά πόλη της Άγγλίας συναντήθηκαν δύο διψυμοί άδελφοί, ο Τζών και ο Τζάκ Μέριβαλ, που ήσαν έως τότε έντελώς άγνωστοι μεταξύ τους από την ήμέρα που γεννήθηκαν. Πώς συνέβη αυτό τό θαύμα;

Όταν έγέννησε τόν πρώτο ή μητέρα τους έταξίδευε και ήταν περαστική από ένα χωριό. Φιλοξενήθηκε, λοιπόν, σ' ένα σπίτι όπου έγέννησε. Υστερα από λίγο, τό μωρό απέθανε και ή μητέρα τό άφησε εκεί με την παράκλησι να τό θάψουν. Συνεχίζοντας τό ταξίδι, τά ημερήματα έφθασε σ' άλλο χωριό, όπου έγέννησε ένα άλλο αγοράκι. Αυτό δεν απέθανε και τό πήρε μαζί της.

Άλλά τό πρώτο δεν είχε πεθάνει πραγματικά. Ήταν απλή νεκροφάνεια. Όταν όμως συνήλθε, ή μητέρα του ήταν πολύ μακριά και δεν μπόρεσαν να την θρούν. Έπειτα από είκοσι χρόνια τώρα πού ο Όσκαρ Σόμολα δεν μπορεί να χαρή την άνοιξη. Και έπειδή είναι αρκετά νέος ακόμη, δεν θυμάται ούτε τό σχήμα ούτε τό άρωμα των λουλουδιών. Γιατί κάθε χρόνο, ακριβώς τέτοια έποχή, καταδικάζεται σε μιά μικρή φυλακίσι, φυλακίζεται και μένει κλεισμένος έως τό καλοκαίρι, άν όχι παραπάνω. Την τελευταία φορά παρικήλεσε τόν πρόεδρο του δικαστηρίου ν' αναβάλη τη δίκη για μερικούς μήνες, ώστε να μπορέση κι' αυτός να ιδή την άνοιξη. Άλλ' ο πρόεδρος ήταν άμειλικτος και τόν έκλεισε στη φυλακή. Τώρα ο Σόμολα, πού δεν έκαμε τίποτε ακόμη, ώστε να φοβάται τό δικαστήριο και τις συνέπειές του, άπεφάσισε να φυλακισθή μόνος του για να ιδή έπί τέλους κι' αυτός μιά φορά την άνοιξη!

ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ

Μιαν ήμέρα της περασμένης έβδομάδος, σε μιά πόλη της Άγγλίας συναντήθηκαν δύο διψυμοί άδελφοί, ο Τζών και ο Τζάκ Μέριβαλ, που ήσαν έως τότε έντελώς άγνωστοι μεταξύ τους από την ήμέρα που γεννήθηκαν. Πώς συνέβη αυτό τό θαύμα;

Όταν έγέννησε τόν πρώτο ή μητέρα τους έταξίδευε και ήταν περαστική από ένα χωριό. Φιλοξενήθηκε, λοιπόν, σ' ένα σπίτι όπου έγέννησε. Υστερα από λίγο, τό μωρό απέθανε και ή μητέρα τό άφησε εκεί με την παράκλησι να τό θάψουν. Συνεχίζοντας τό ταξίδι, τά ημερήματα έφθασε σ' άλλο χωριό, όπου έγέννησε ένα άλλο αγοράκι. Αυτό δεν απέθανε και τό πήρε μαζί της.

Άλλά τό πρώτο δεν είχε πεθάνει πραγματικά. Ήταν απλή νεκροφάνεια. Όταν όμως συνήλθε, ή μητέρα του ήταν πολύ μακριά και δεν μπόρεσαν να την θρούν. Έπειτα από είκοσι χρόνια τώρα πού ο Όσκαρ Σόμολα δεν μπορεί να χαρή την άνοιξη. Και έπειδή είναι αρκετά νέος ακόμη, δεν θυμάται ούτε τό σχήμα ούτε τό άρωμα των λουλουδιών. Γιατί κάθε χρόνο, ακριβώς τέτοια έποχή, καταδικάζεται σε μιά μικρή φυλακίσι, φυλακίζεται και μένει κλεισμένος έως τό καλοκαίρι, άν όχι παραπάνω. Την τελευταία φορά παρικήλεσε τόν πρόεδρο του δικαστηρίου ν' αναβάλη τη δίκη για μερικούς μήνες, ώστε να μπορέση κι' αυτός να ιδή την άνοιξη. Άλλ' ο πρόεδρος ήταν άμειλικτος και τόν έκλεισε στη φυλακή. Τώρα ο Σόμολα, πού δεν έκαμε τίποτε ακόμη, ώστε να φοβάται τό δικαστήριο και τις συνέπειές του, άπεφάσισε να φυλακισθή μόνος του για να ιδή έπί τέλους κι' αυτός μιά φορά την άνοιξη!

τσι, ή οικογένεια έκράτησε και έμεγάλωσε τό παιδί. Αυτό έγινε πρό 53 ετών. Έν τώ μεταξύ οι γονείς των διδύμων απέθαναν και αυτοί μόλις τώρα έμαθαν την ιστορία τους. Πρόκειται, λοιπόν, να συναντηθούν και να ιδωθούν για πρώτη φορά, άν και είνε διδύμοι.

Η «ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

Ξέρετε τί είναι τό «Τζαντζίλα»; Όχι θέβαια. Άλλά θά τό μάθετε, έστω και άν δεν άνήκετε στη φυλή που κατοικεί τό ανατολικόν τμήμα του Ιράκ. Τό «Τζαντζίλα» λοιπόν είναι μιά έορτή, πάρα πολύ παράξενη, πού τελείται στο μέρος αυτό μιά φορά τό χρόνο, ακριβώς αυτήν την έποχή.

Την ήμέρα αυτήν, άνδρες και γυναίκες μαζεύνονται στο πλησιέστερο δάσος και έπειτα από ένα γλέντι πού διαρκεί από τό πρωί ως τό θράδυ, ζευγαρώνονται οι άνύπαντροι και οι παντρεμένοι και σκορπίζονται μέσα στο δάσος, για να συνεχίσουν τό γλέντι κατά μόνους. Έννοείται, ότι οι παντρεμένοι παίρνουν τη γυναίκα τους και οι άνύπαντροι κείνην με την όποιαν πρόκειται να ζήσουν την ύπόλοιπη ζωή τους. Έτσι, από την πρωτότυπη αυτήν έκδρομή δεν γυρίζει κανείς άνύπαντρος. Γι' αυτό και την άνόμασαν «έορτην του έρωτος».

ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΤΟΥ!

Μιάτ Βέντβα, από τό Μτέρκο της Βοσνίας, ένας ανηθρότατος γέρος πού παντρεύτηκε ως τώρα 17 φορές, δεν κατέκτησε ακόμη τό ρεκόρ στο ζήτημα της παντρείας.

Τό ρεκόρ αυτό των πολλών γάμων τό κατέκτησε τώρα τελευταία ο Βέλγος ήσοποιός Ζάν Πιεράρ, πού παντρεύθηκε στο Χόλλυγουν για είκοστήν τετάρτη φορά, όπως γράφουν οι άμερικανικές έφημερίδες.

Ο Πιεράρ είναι πατέρας 14 παιδιών και ώδήγησε ως τώρα στόν θωμόν του ύμεναίου έξη Βελγίδες, πέντε Ρωσίδες, δύο Γερμανίδες, δέκα Άγγλίδες και τώρα τελευταία μιαν Άμερικανίδα. Και ο άνθρωπος, όπως έδήλωσε στους δημοσιογράφους, έχει κουράγιο να παντρευτή πολλές φορές ακόμα.

Ο ΠΛΕΟΝ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ

Σ ήμέρα, άν πήτε έναν άνθρωπο «στιγματισμένον» μπορεί να σάς μιλήσει επί έξυθρίσει. Στο Σίδνεϋ όμως της Αυστραλίας υπάρχει ένας άνθρωπος

(ή μάλλον ύπήρχε, γιατί άπεπασεν την περασμένην έβδομάδα) κάποιος Τζών Μπένελ, πού όχι μόνον δεν τού κακοφαινόταν, αλλά έκαλακεύετο να λήθ ότι είναι ο πιο στιγματισμένος άνθρωπος τού κόσμου.

...ρ. ματι, δολόκληρο τό σώμα του Μπένελ ήταν γεμάτο στιγματισμούς. Μόνον στο στήθος του μπόρεσε κανείς να μετρήσει περισσότερα από 230 σχέδια και άλλα τόσα στίς πλάτες του. Και έπειδή τό έπάγγελμα τού Μπένελ ήταν στιγματιστής, ο ίδιος είχε μεταδελθί σε μιά ζωντανή ρεκλάμα της τέχνης του

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝ ΠΤΗΣΕΙ

Οι Όλλανδοί φαίνεται ότι άπεφάσισαν να μάθουν καλά τη χώρα τους και ότι αξίζει τόν κόπο να τους μιμηθούν όλοι οι άλλοι λαοί. Γιατί από τώρα και στο έξής, δεν θά ύπάρχη Όλλανδός, πού να μην έσρη απ' έξω και ανακατωτά την γεωγραφία της χώρας του. Και τούτο χάρις σ' έναν νέο εκπαιδευτικό νεωτερισμό πού εφαρμόζεται στη χώρα αυτήν από την περασμένην έβδομάδα.

Όλα τα σχολεία της Όλλανδίας, μικρά και μεγάλα έχωρίσθησαν σε ομάδες και κάθε ομάδα διαθέτει ένα άεροπλάνο, πού τό παίρνει εκεί ένοικίω θέβαια. Όταν, λοιπόν έχουν γεωγραφία, έί μαθητά κάθε σχολείου, έπιβιβάζονται ενός άεροπλάνου και την διδάσκονται επί τόπου. Πώς να μη μάθουν, λοιπόν, μάθημα, άφού αυτά πού τους λέει ο δάσκαλος ή ο καθηγητής τά

δλέπουν με τά μάτια τους; Και πράγματι, από την περασμένην έβδομάδα όλοι οι Όλλανδοί μαθητά είνε φωστήρες στην γεωγραφία.

ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

Υπάρχουν ώρισμένες έποχές τού έτους πού τό κυνήγι άπαγορεύεται, σε όλα τά μέρη τού κόσμου. Υπάρχουν και ώρισμένα μέρη, ώρισμένες περιοχές, στις όποιες επίσης άπαγορεύεται και μάλιστα όλο τό χρόνο. Και, θά νομίζετε θέβαια, ότι ένα από τά μέρη αυτά, είνε τά νεκροταφεία.

Ίσως. Όχι όμως και στην Γαλλία, ειδικότερα δε στο Παρίσι, γιατί εκεί τό κυνήγι όχι μόνον δεν άπαγορεύεται στα νεκροταφεία, αλλά και επιβάλλεται. Υπάρχει, δηλαδή, ένας δημοτικός ύπάλληλος πού δεν κάνει άλλο τίποτε παρά να κυνηγή στα διάφορα νεκροταφεία. Τό κυνήγι του όμως περιερίζεται στα άγοισκουελα, πού άφανίζουν όλην την πρασινάδα και τά λουλούδια των νεκροταφείων.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

Σ την Γιουγκοσλαβία γινώσαστηκε πρό ήμερών ή δεκάτη επέτειος από της ίδρύσεως ενός χωριού για τυφλούς, τού Βέτερνικ, πού τό είχε ιδρύσει ή θασίλισσα Άλεξάνδρα. Κάθε τυφλός είχε λάβει από τό κράτος ένα χωραδάκι, ένα σπίτι, μιαν αγελάδα, δύο κατσίκες ή πρόβατα, άκτώ κόττες και τά απαραίτητα γεωργικά εργαλεία. Έπειτα, ο ίδιος ο θασί

λής είχε άπευθύνει μιά σύσταση στο λαό του για να μπόρεσουν να θρούν οι τυφλοί μιά καλή και περιποιητική σύντροφο, παρουσιάσθησαν πολύ περισσότερες από δσες έχρειάζονταν. Η μικρή αυτή όποιία των τυφλών έσημείωσε μεγάλην έπιτυχία. Άρκει να σάς πούμε ότι τό Βέτερνικ έχι ζήτημα των γεννήσεων. Κάθε οικογένεια έχι κατά μέσον όρον όκτώ παιδιά, και ο αριθμός αυτός τείνει διαρκώς ν' αύξηθή.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

Έχαν και οι ζητιάνοι την έφημερίδα τους, τόν «Ψυλόν», πού έξυπηρετούσε άποκλειστικώς και μόνον τά συμφέροντά τους. Έβγαίνει στο Παρίσι και έσταμάτησε την έκδοσί της την περασμένην έβδομάδα, γιατί δεν έβγαине στα έξωδα. Φαίνεται πως οι ζητιάνοι είνε πολύ λιγότεροι τώρα στο Παρίσι παρά έδώ και δεκατέσσερα χρόνια, όταν άρχισε να έκδίδεται ή έφημερίς αυτή.

Οι κυριώτερες ειδήσεις της ήσαν προσφορές και ζητήσεις έργασίας για τυφλούς, κωφαλάλους, άναπήρους και πλανωδούς οργανισμούς. Εδιάβαζε ακόμη κανείς τά έξής εκεί μέσα: «Ο δημοτικός κήπος Α. δεν έχι άξιοπρεπείς έπαίτας. Γράψατε Α. Κ. Ά. παραίτητοι συστάσεις και έγυήσεις». «Ζητείται θωδός να παίζη φλάουτο». «Διά ένδυμασίας έπαίτων άποταθήτε Μ. Κ. Τιμαί άσυνογώνιστο». Και ακολουθούν μερικές συμβουλές: «Οι χω

Έκλέξατε έλλην άναπήριαν». Τέλος δε και μιά ειδήσις: «Τιτόν, ο σκύλος τού συναδέλφου Λοσάρ, έφυγε με τό τασάκι των εισπράξεων».

ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΚΑΙ ΑΣΤΡΑΠΕΣ

Έπειτα από πολλές έρευνες και παρατηρήσεις, έχι έξακριβωθεί ότι οι κεραυνοί προτιμούν να πέφτουν έπάνω σε ώρισμένα δένδρα. Στην πρώτη σειρά προτιμώμενης έρχονται οι θαλαμειδές και μετά οι φτελιές. Έκτός αυτού ή άμμος τραβάει πολύ τόν κεραυνόν, ενώ τά λασιώδη μέρη όχι.

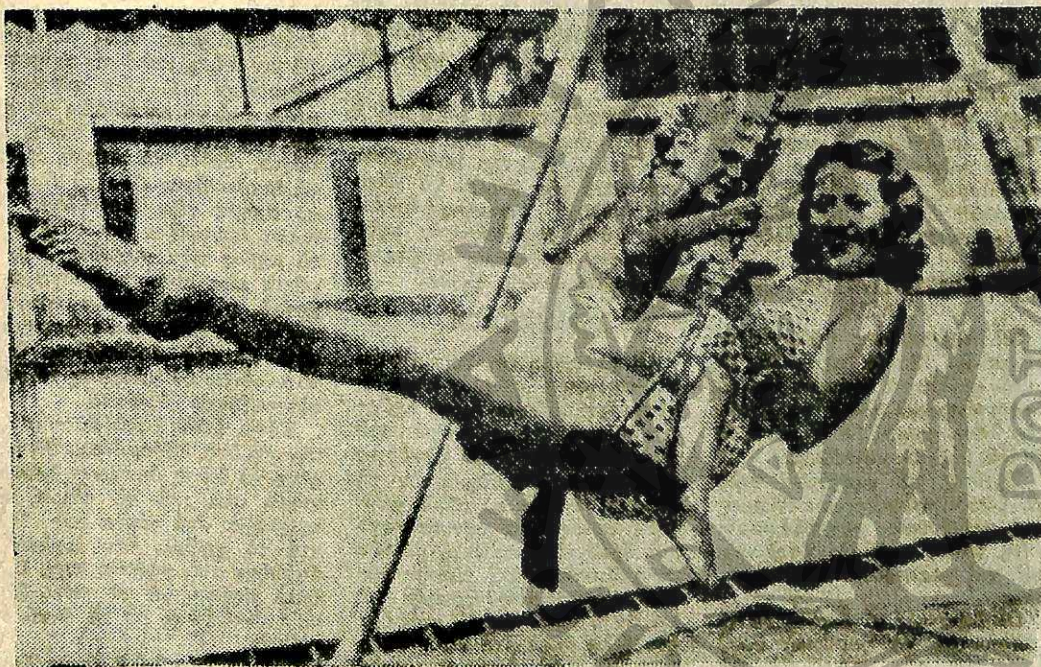
Από τις παρατηρήσεις αυτές πού έγιναν τελευταίως από δύο Γάλλους έπιστημονες, έχι ακόμη έξακριβωθεί ότι δεν είνε καθόλου ακριβές ότι ο κεραυνός έχι καταπληκτικήν ταχύτητα. Πέφτει, θέβαια, με ταχύτητα αρκετά σημαντική, πού δεν μπορεί όμως να παραβληθή με την ταχύτητα τού φωτός. Πράγματι, ενώ ή ταχύτης των κεραυνών δεν ύπερβαίνει τά πενήντα χιλιάδες χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο, τό φως μεταδίδεται με τριπλασίαν ταχύτητα.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΕΥΠΝΗΤΗΡ

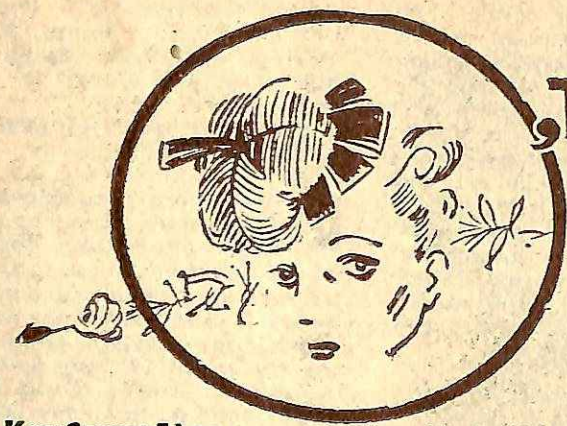
Υπάρχουν άνθρωποι, τό οικονομικά των όποιων είνε τόσον άθλια, πού δεν τους έπιτρέπουν ν' αγοράσουν ένα ρολόι. Και όμως πολλοί από τους ανθρώπους αυτούς, λόγω της άγασίας των, θά είχαν ανάγκη από ένα ευπνητήρι. Άλλά δεν μπόρουν να τό αγοράσουν.

Αυτό έσκέφθηκε ένας άνεργος στο Λονδίνο και άποφάσισε να μεταβληθή σε ζωντανό ευπνητήρι, έξυπηρετώντας έτσι τούς ανθρώπους αυτούς και συνάμα θρισκοντας ένα έντιμο εισποριστικό μέσον.

Κάθε πρωί ο Τζάιμς Χιούζ, όπως λέγεται ο άνθρωπος αυτός, πρίν ακόμη ξημερώση, άρχίζει την θόλτα του από τά σπείτια των πελάτων του και τούς θυμίζει ότι είνε ώρα να ύπνυσουν για την δουλειά. Υπάρχουν όμως και οι υκτοφύλακες, πού πρέπει να ύπνυσουν τη νύχτα. Έτσι ο Χιούζ κάνει άλλη θόλτα τό βραδάκι για τούς νυκτερινούς πελάτας του. Οι εισπράξεις τού δεν είνε θέβαια σημαντικές, γιατί άν μπόρεσαν να πληρώνουν πολλά οι πελάται του θά αγοράζαν και ρολόι. Πάντως όμως είνε αρκετές για να συντηρηθή ο Χιούζ.

Σ τό Μαϊάμι, την θρυλική πόλιν της Φλωρίδας όπου έπικρατεί αώνιο καλοκαίρι, οι άστέρες τού Χόλλυγουντ περνούν τις ήμέρες της άναπαύσεως των κατά τά διαίτηματα της έπιπόνου έργασίας των. Άνωτέρω ή περιφημη σταρ Τζόαν Μπλόντ με τό αγοράκι της Νόρμαν χαιρόνται τά άγαθά της Καλιφορνικής άκτής με άμψεις Ιουλίου εν ... μέσω μηνι Ιανουαρίου.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

κομμένα εν συνεχεία με τα μπροστινά φύλλα της ζακέτας, θα καταλήγουν δε εις κομπ ρεγκλάν εις την πλάτη.

ΡΟΜΠ - ΜΑΝΤΩ

Κουβεντούλες

Μιά άγνωστριά μου δρίσκειται σ' ελληνα και μου ζητεί την συμβουλή μου προκειμένου να πάρη μια απόφασι: Είναι τριάντα ετών, ως τώρα έζησε μια ζωή άνεξάρτητη και δεν είχε σκεφθή ποτέ γάμο, τώρα έγνωρίστηκε με κάποιον νέον που την έρωτεύθηκε τρελά και θέλει να την παντρευθή. Δεδομένου ότι αυτή άπλωσ τον συμπαθεί, με ρωτά την συμβουλεύω να κάμη. Θα είναι εύτυχης αν άποφασίση αυτόν τον γάμον ή είναι προτιμότερο να συνεχίση την ζωή της μόνη και άνεξάρτητη.

Με βάχετε κι' έμένα εις δίλημμα, καλή μου άγνωστη φίλη, και είναι σαν να με ρωτάτε ατί μου συτιστάτε, να ταξιδέψω ή να μη γνωρίσω ποτέ άλλο μέρος απ' αυτό εις το όποιον ζω;» Θα σάς άπαντήσω: «Είναι ζήτημα χαρακτήρος. Αν διψάτε για καινούργια πράγματα μπήτε στο πρώτο πλοίο χωρίς να ρωτήσετε καν που θα σάς πάη. Αν σάς άρση ή ήσυχία τότε μείνετε στο σπίτι σας κοντά στη φωτιά σας και στο ραδιόφωνό σας που θα σάς φέρη τα νέα όλου του κόσμου».

Δεν σάς συνιστώ πάντως να παντρευθήτε έχοντας υπ' όψιν ν' άφειχτε μόνον στο να σάς άγαπούν χωρίς ν' άνταποκριθήτε, θα είναι σαν να κάθισετε σε μια γωνιά και να βλέπετε να παίζουν τένις χωρίς να λαμβάνετε μέρος. Φυσικά προξενεί κι' αυτό κάποια μικρή ευχαρίστησι, μα δεν μπορεί να συγκριθί με την άπόλαυσι που δίδει το ίδιο το παιγνίδι.

Πάρτε, λοιπόν, την άπόφασιν να παντρευθήτε, καλή μου φίλη, μόνον αν είσθε άποφασισμένη να άγαπήσετε αυτόν που θα παντρευθήτε και έπειδή τα ζήτημα της καρδιάς δεν κανονίζονται κατά παραγγελίαν, προτού άποφασίσετε τον γάμο προσπαθήσετε να γνωρισθήτε περισσότερο με το έν λόγω πρόσωπον για να καταλάβετε αν θα μπορούσετε να το άγαπήσετε. Πιστέψτε με, είναι ωραίο το συναίσθημα αυτό της άγάπης, πρέπει όμως να είναι αθύρμητο.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Η μόδα

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Έντος όλίγου θα άντικρίσωμε τις πρώτες ημέρες της άνοιξεως, και ή σκέψις αυτή μας κάνει άμέσως να διερωτηθούμε ποιες θα είναι άρα γε οι μετατροπές που ή μόδα θα έπιφέρει εις τα καινούργια της μοντέλλα.

Όπως είναι έπόμενον, ή μετατροπή που άσφαλώς θα έπέλθη, όπως συμβαίνει άλλως τε κάθε έποχή, δεν θα γίνη βεβαιά άπότομα, αλλά θα έπιδληθί όλίγον κατ' όλίγον.

Τό πρώτο πράγμα που θα ίδούμε με την άφιξη της άνοιξεως θα είναι τα κατάρλληλα διά την έποχήν έπανωφοράκια.

Τα άνοιξιάντικα έπανωφορία είναι ίσια όσον άφορά την γραμμή των, χωρίς γιάκα και χωρίς ρεβέρ εις τα μανίκια.

Όχι μόνον δεν σαυρώνουν εις τό κλείσιμό των, αλλά ούτε καν κουμπώνουν, αλλά ούτε καν σχηματίζουν ούτω ένα είδος άμπεσιμάν.

Τό φάρδος άκριβώς που δημιουργείται από τις σούρες αυτές συγκεντρώνεται στη μέση και ούτω το μπλουζέ της πλάτης καθίσταται έντονότερο από τό μπλουζέ του στήθους.

Στην περίπτωσιν αυτή και ή φούστα άκολουθεί την ίδια τάσιν και οι πιέτες, που τόσον και κατά την άνοιξη θα είναι της μόδας συγκεντρώνονται και αυτές περισσότερο προς τα πίσω, αφήνοντας έμπρός ενα φαρδύ όλόισο φύλλο.

ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Με τις πρώτες όμορφες ήμέρες θα ίδούμε τα μπλέ, τα γκρι—μπλέ, τα πράσινα και τα άνοιχτόχρωμα καφέ να έχουν τον λόγο, κοντά δε σ' αυτά το βιολε και το μελιτζάνι.

Επίσης θα φορεθούν πολύ τα ύφασματα με τις πολύχρωμες ραβδώσεις, χρησιμοποιούμενα ιδίως για τις ζακέτες, και για γανυρίσματα φορεμάτων.

Οι ζακέτες οι όποιες θα γίνονται με τα ραβδωτά αυτά ύφασματα της μόδας, θα παρουσιάζουν μίαν κομπ έντελώς νέαν.

Τα μανίκια τους θα είναι

Πολύ κατάρλληλες εξ άλλου για την έποχή που μας έρχεται οι ρομπ - μαντώ.

Η κομπ των παρουσιάζει κάποιαν εξαιρετικήν άθρότητα χάρις στις έσάρπες, που εν συνεχεία προς τον λαιμό έρχονται και δίνουν χαριτωμένα δεσίματα, χάρις στις ντραπαρισμένες ζώνες και σχημάτα τα έπίσης ντραπέ των κορσάξ.

Μικροσκοπικές κάπες που μόλις καλύπτουν τους ώμους συνοδεύουν κάποτε τις τουαλέτες αυτές, και δίδουν άμέσως στην γραμμή της σιλουέτας μίαν διάφορον όψιν.

Η ΠΛΑΤΗ ΤΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Η πλάτη των φορεμάτων παρουσιάζει και αυτή έναν νεωτερισμόν: Η σούρα του κορσάξ συγκεντρώνεται πολύ περισσότερο σ' αυτήν παρά στο έμπροσθιον φύλλον του στήθους.

Εξ άλλου λεπτές σουρίτσες έρχονται να την γανυρουν στο ύψος περίπου της ώμοπλάτης, και να σχηματίζουν ούτω ένα είδος άμπεσιμάν.

Τό φάρδος άκριβώς που δημιουργείται από τις σούρες αυτές συγκεντρώνεται στη μέση και ούτω το μπλουζέ της πλάτης καθίσταται έντονότερο από τό μπλουζέ του στήθους.

Στην περίπτωσιν αυτή και ή φούστα άκολουθεί την ίδια τάσιν και οι πιέτες, που τόσον και κατά την άνοιξη θα είναι της μόδας συγκεντρώνονται και αυτές περισσότερο προς τα πίσω, αφήνοντας έμπρός ενα φαρδύ όλόισο φύλλο.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι μπλουζες δεν θεωρούνται πιά πρόχειρο ντύσιμο όπως έθεωρούντο άλλοτε διότι εξέλιχθησαν σε τέτοιο βαθμό που παρουσιάζονται με αξιώσεις τουαλέτας. Συμπληρώνουν τη σπορτίβ εμφάνισιν, αλλά μπορούν επίσης να συνοδεύσουν μόνη διαφορά ότι θέλουν μεγάλη προσοχή στην έκλογή. Διότι αν ή άπλη σημειζε μπλουζά δεν θέλη παρά ένα καλό ύφασμα και μίαν κλασσικήν κομπ για να γίνη ή βραδυή μπλουζά θέλει μεγάλη προσοχή στην έκτέλεσι. Τα λαμέ, τα μπροσέ,

οι μουσελίνες χρησιμοποιούνται εν άφθονία και οι νέες κολ λεξιόν μας δείχνουν τα ωραία τερα και τα πλέον ιδιόρρυθμα σχέδια.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

Τα άνοιξιάντικα εξ άλλου άνσάμπλ θα άποτελούνται έπίσης από τρία κομμάτια, την φούστα, την ζακέτα και μίαν χαριτωμένη μικρήν κάπα, ή όποια θα άρχιζή από τους ώμους και θα φθάνη λίγο κάτω από την μέση, τονίζοντας ούτω την κομψότητα της σιλουέτας.

Τα μοντέλλα αυτά θα γανυρώνται με σουτάξ, με κομηνίρα, με έγκροτασιόν από άλλο ύφασμα, και τα παρόμοια, προσλαμβάνοντα ούτω μίαν χάριν όλος γυναικείαν.

Ο καλλωπισμός

Η ΚΑΛΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Από τον καιρό που τα γάντια είναι τραπεζιόβαν ή νυταίν, οι γυναίκες περιποιούνται πιά πολύ τα χέρια τους και τα νύχια τους, αλλά βλέπουμε και μερικά νύχια που κάθε άλλο παρά γούστο και καλαισθησία δείχνουν. Όχι μόνον το χρώμα του βερνικιού είναι άπαισιο εις θέαν και ποιότητα αλλά και τα νύχια είναι κομμένα σε έλκεινό σχήμα.

Έκείνη που ξέρει να κάμη καλήν μανικιούρ με την πρώτη έπισκεψι μιάς νέας πελατίδος θα μελετήση καλά το σχήμα των δακτύλων και των χεριών έν γένει για να καταλάβη το σχήμα που πρέπει να δώση στα νύχια, διότι τα νύχια πρέπει να ακολουθούν όσο το δυνατόν το σχήμα των δακτύλων. Έπειτι κανονίζει ποιά θα είναι το μήκος των νυχιών. Αν τα νύχια σας είναι κομμένα πολύ κοντά, ή καλή μανικιούριστ όφείλει να σάς πη να ξαναγυρίσετε σε δυό εβδομάδες, διότι τότε μόνον θα μπορούση να κάμη εύσυνείδητη δουλειά.

Τότε, όταν ξανάθετε σ' αυτήν σε δυό εβδομάδες, θα μπορούση να δώση ωραίο σχήμα στα νύχια σας και το μήκος που ταιριάζει στα χέρια σας. Όσο για το χρώμα δεν πρέπει ν' άφειχθε στο γούστο της, διότι αυτό πρέπει να το κανονίσετε σεας άναλόγως με το δικό σας γούστο. Πάντως μη ξεχνάτε ότι κάθε υπερβολή είναι άσχημη και αντί να σάς κολακεύει σάς άδικεί.

Τώρα που το χειροφίλημα

γίνεται πιά πολύ της μόδας περισσότερο παρά ποτέ πρέπει να προσέχη κάθε γυναίκα τα χέρια της.

Για όσες έχουν το μειονέκτημα να έχουν εύθραυστα νύχια συνιστούμε μια φορά τον μήνα άποχήν από βερνίκι και δούτηγμα των νυχιών 1—2 φορές στο διάστημα της ημέρας σε ζεστό λάδι.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΕΥΛΥΓΙΣΤΗ

Λένε πάντοτε ότι το κυριώτερο θέλητρο μιάς γυναίκας είναι το χαμόγελο και το πρόσχαρο ύφος, αλλά χρειάζεται και μιά άρμονία κινήσεων, μιά κομψότης, μιά εύλυγισία, διότι το ωραιότερο πρόσωπο άδικείται όταν συνοδεύεται από σώμα που δεν έχει καμιά χάρι καμιά εύλυγισία. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να έχετε έπιτηδευμένες κινήσεις και προσποίησι στο κάθε τι, αλλά να κάνετε κάθε πρωί μερικές άσκήσεις που θα σάς βοηθήσουν να είσθε κομψή και εύλύγιστη. Οι άσκήσεις αυτές είναι οι έξης:

Γονατίζετε στο ένα πόδι και τεντώνετε το άλλο άκουμπώντας την φτέρνα κατά γής, πιάνετε με τα χέρια τεντωμένα επάνω από το κεφάλι σας ένα μπαστούνι και κάμπτετε τον κορμό έμπρός, δεξιά και άριστερά.

Έπαναλαμβάνετε πέντε φορές με κάθε πόδι. Ύστερα γονατίζετε στα δυό γόνατα και κρατώντας το μπαστούνι, κάμπτετε τον κορμό έμπρός έντεινοντας και τα χέρια. Σηκώνετε με τα χέρια τεντωμένα και έπαναλαμβάνετε 10 φορές.

Τέλος όρθη και με το μπαστούνι πάντα ψηλά στα χέρια κάμπτετε τον κορμό έμπρός, δεξιά, άριστερά και διαγράφετε με τον κορμό σας κύκλους.

Η καλή συμπεριφορά

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΟΛΑ

Πόσα πράγματα πρέπει να προσέχη μιά νοικοκυρά που θα καλέση άνθρώπους στο σπίτι της! Διότι μιά μικρή άπροσεξία, μπορεί να την κάμη να ντροπιασθή. Σκεωθήτε λ.χ. αν ένα ποτήρι μυρίζη άγνό, αν ένα πηρούνι είναι ακάθαρτο, αν μιά πετσέτα είναι σχισμένη. Αναγκάζεται ο καλεσμένος να ύποστη άγογγύτως τα άποτελέσματα της άπροσεξίας αυτής. Γιατί ο καλεσμένος που ξέρει να φερθή θα ύποστη τα πάντα χωρίς να δείξη δυσαρέσκεια. Όπως συνέβη κάποτε σε κάποιο σπίτι να προσφερθή τσάι σε άσημνια ταγιέρα που είχε γυαλιστή χωρίς να σαπουνιστή μετά και οι δυστυχείς καλεσμένοι αναγκάστηκαν να πιούν τσάι με γεύσι άλοιφής γυαλισματος άσημικών.

Για να μη διατρέξουν λοιπόν παρόμοιον κίνδυνον οι καλεσμένοι μας, άς προσέχαμε, όταν καλούμε, να έπιθεωρούμε

καλά το σπίτι μας, το τραπέζι, τα διάφορα σκεύη και άς προσφέρουμε ό,τι έλκενότερο είναι δυνατόν.

Άλλο πράγμα που πρέπει να προσέχαμε είναι να μη προσφέρουμε πράγματα που θα δυσκολεύσουν τον έπισκέπτη μας εις το να τα φάη, δηλαδή καμελέ σκληρά, πτι φουρ που δεν τρώγονται εύκολα, διότι όλα αυτά είναι σφάλματα που δείχνουν ότι δεν σκεπτόμαστε διόλου τους καλεσμένους μας.

Πρέπει επίσης να προσέχαμε πως θα καθήση ο καλεσμένος μας και να του προσφέρουμε την πιά καλή θέσι είτε κοντά στη φωτιά, είτε σε πολυθρόνα άναπαυτική, είτε μακριά από ρεύμα κ.λ.π.

Οι κυρίες προτιμούν πάντα να καθονται με τέτοιον τρόπο ώστε να μην έχουν άπέναντί τους το φώς αυτό λοιπόν πρέπει να το προσέχαμε πάντα και να προσφέρουμε θέσι άνάλογη στην έπισκεπτήριά μας.

Τό σπίτι

Η ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Για να έπιπλωθί όμορφα ένα στούντιο άπαραίτητη είναι ή ύπαρξι ενός ντιβανιού. Αυτό σκολίζει και συγχρόνως συντελεί στο να προσφέρη λίγη άνεσι.

Τα ντιβάνια που μπαίνουν σ' ένα στούντιο είναι μεγάλα και άποτελούνται από δυό μεγάλα μαξιλάρια που χρησιμεύουν για στρώμα. Λέμε δε ντιβάνια, διότι αν το στούντιο είναι μεγάλο μπορούμε να τοποθετήσουμε μέσα σ' αυτό δυό και τρία ντιβάνια. Φυσικά κάθε ντιβάνι θάχη κοντά το τραπέζι του με τη λαμπρίτσα και άλλα άπαραίτητα και πολλά μαξιλάρια για να κάθεται κανείς άναπαυτικά.

Η λέξις «στούντιο» ύπονοει μελέτη, αλλά τώρα πιά στούντιο λέμε το δωμάτιο που χρησιμεύει για να καθώμαστε, να διαβάσουμε ένα βιβλίο, την έφημερίδα μας, ν' άκούσωμε το ραδιόφωνό μας, να πιούμε τον καφέ μας.

Υπάρχουν μέσα στο στούντιο και βιβλιοθήκες και γραφείο και πολυθρόνες.

Η άλληλογραφία μου

Νίνα Ν. Λεκοδ.—Ένα ταύθα.—Πάντα οι γονείς άνερεθούνται έναν καλό γάμο για την κόρη τους. Το ζήτημα όμως είναι σεις τί έπιθυμείτε. Καταλαβαίνω από τα γραφόμενά σας ότι το βρίσκετε λιγάκι πρόωρο να δεσμευθήτε άμέσως. Έπιζητήσετε λοιπόν κάποια θέσι άνάλογα με τα προσόντα που έχετε και άφου έργασθήτε λίγα χρόνια, σκέπτεσθε το ζήτημα του γάμου σύμφωνα με τα ιδανικά σας. Για θέσι δεν μπορώ να σάς ύποδείξω τίποτε άφου δεν ξέρω τα προσόντα σας.

Ε. Π. Πειραιά.—Καλή είναι ή σκευασία που άναφέρετε στο γράμμα σας, μα άφου σπάζουν τα νύχια σας σάς συνιστώ να σταματήσετε λίγες εβδομάδες το βερνίκι και να άλείψετε κάθε βράδυ τα νύχια σας με άμυγδαλόλαδο ζεστό.

Α. Περί σιμ εν ν.—Λιγάκι δύσκολο ν' άποφανθώ απ' όσα μου γράφετε. Καλά θα κάμετε όμως να έπισκεφθήτε το Όσθαλματρείον, διότι δεν πρέπει ν' άστευέται κανείς με τα μάτια του.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Τό φέτρ κατά την έπερχομένη άνοιξιάντικη σαιζόν θα κρατήση την πιά έξέχουσαν θέσι μεταξύ όλων των άλλων ειδών των καπέλλων. Η έλαφρότης και ή άπλότης του εχ το βοηθήσουν ώστε να τύχη της γενικής προτίμησεως, προ παντός ως συμπληρωματικόν στοιχείον εις σύνολα σπορτίβ και περιπάτου.

Ίδιότητες της καρδιάς

Παραδεχόμαστε ότι μας είναι αδύνατο να ρυθμίσουμε τους χτύπους της καρδιάς μας και πώς είμαστε ανίκανοι να την ξαναζωντανεύουμε με την θέλησή μας, όταν έχει πιά σταματήσει. Μπορούμε όμως θαυμάσια να μην της δημιουργούμε εμπόδια.

Και δεν υπάρχει ευκολότερο πράγμα από την επιτυχία αυτού του σκοπού. Άρκει να ξέρουμε ότι οι μύς της καρδιάς πρέπει να τρέφονται από καθαρό αίμα και για να το επιτύχουμε αυτό είναι απαραίτητο να τρεφώμαστε καλά και να παρακολουθούμε διαρκώς την κατάσταση του ήπατός μας. Όταν το σηκώσει ε-
νε άρρωστο, η καρδιά κινδυνεύει.

Προσοχή στην κατάχρησι των ποτών και του καπνού. Προσοχή επίσης στα πολλά νερά. Όταν εισάγουμε στον οργανισμό μας πολλά ποτά, οποιασδήποτε μορφής, κουράζουμε την καρδιά μας και οι παλμοί της χάνουν άμεσως τον ρυθμό τους.

Προσοχή στην κατάχρησι του καφέ και του τσαγιού, αν και τα δυο αυτά ποτά ενεργοούν περισσότερο στα νεύρα παρά στην καρδιά. Προσοχή και στα κρυολογήματα. Και πρό πάντων, προσοχή στα μικρόβια και στις διάφορες τοξίνες που μπορούν να προκαλέσουν σοβαρές ζημιές στην καρδιά κατά την διάρκειαν μιας άρρώστειας.

Δεν πρέπει εν τούτοις να ξεχνάμε πως υπάρχουν πολλές ανωμαλίες της καρδιάς που μας ανησυχούν άδικως.

Οι ακανόνιστοι παλμοί ή η ταχυπαλμία, που τρομοκρατούν τόσο πολύ αυτούς που τα παθαίνουν, δεν ανταποκρίνονται πάντα σε μίαν οργανική πάθηση της καρδιάς. Για ν' αποκαταστήσουμε από τις ενοχλήσεις αυτές, αρκεί πολλές φορές να κάνουμε μια καλή διαίτα, να κόψουμε τον καφέ και το τσιγάρο ή να θεραπεύσουμε ένα τοπικό κρυολόγημα που επιμένει κάπως πολύ. Και κάποτε οι ενοχλήσεις αυτές είναι αποτέλεσμα μιας νευρικής παθήσεως.

Όταν όμως, αφού έχουμε λάβει όλα αυτά τα μέτρα, η καρδιά μας επιμένει στις εκδηλώσεις αυτές της ανωμαλίας λειτουργίας, τότε σημαίνει ότι κάτι το σοβαρότερο συμβαίνει και πρέπει να τρέψουμε άμεσα στον γιατρό.

Γιατί, τότε, σημαίνει ότι η καρδιά μας είναι κουρασμένη. Και οι ένδειξεις που παρουσιάζονται σ' αυτήν την περίπτωση είναι οι εξής: τα πόδια μας πρήσκονται, τα χείλη μελανιάζουν με την παραμικρή σωματική προσπάθεια που θα κάνουμε, το σώμα μας είναι θερμό από τη στιγμή που θα ξυπνήσουμε, έχουμε συχνές σκοτεινές, αδυναμίες των κάτω άκρων κ.λ.π.

Όταν τα καταλάβουμε αυτά εγκαίρως και φροντίσουμε να τα θεραπεύσουμε, σπανιότατα η καρδιακή πάθησις προχωρεί και γίνεται επικίνδυνη.

Και τώρα, που γνωρίζετε καλά την καρδιά σας και όλες τις ιδιότητές της, φροντίστε ώστε να μη την κουράζετε πολύ, για να μη νά σ' εξυπηρετήση επί πολλά χρόνια ακόμη.

Η ασθένεια «κλεισοφοβία»

Οι αμερικανικές εφημερίδες της περασμένης εβδομάδος ανέφεραν ένα τόσο περίεργο γεγονός, που καταντά σχεδόν άπιστευτο.

Κατά την διάρκειαν της εκδικάσεως μιας υποθέσεως στο δικαστήριο της Σαλόνκ, στην Καλιφόρνια, ο συνήγορος του κατηγορουμένου, αγορευόντας, είπε μεταξύ άλλων και τα εξής:

— Ο πελάτης μου είναι γιατρός, και μάλιστα από τους καλύτερους της περιφέρειας, ώστε είναι εις θέσιν να κάμη διάγνωσι στον έαυτό του και να εξακριβώση την κατάσταση της υγείας του.

«Σας δηλώνει, λοιπόν, επισημως, κύριοι δικασταί, ότι πάσχει από κλεισοφοβίαν, από μίαν άρρώστειαν, δηλαδή, που του κάνει τελείως ανυπόφορη την παραμονή του σ' ένα κλειστό δωμάτιο ή άλλον περιορισμένον χώρο, χωρίς καμμία συντροφιά. "Αν θρεθί σ' αυτή τη θέσι, μπορεί να πάθω, και μάλιστα σοβαρά. Για τον λόγο, λοιπόν, αυτό σας ζητώ να τον αφήσετε ελεύθερον και να μετατρέψετε την ποινή του σε ανάλογο πρόστιμον».

Και το περιεργότερον είναι, ότι ο δικηγόρος τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε το δικαστήριο άφησε τον κατηγορούμενον ελεύθερο.

Όλα αυτά θα σ' ας φανούν ακατανόητα, βέβαια. Θα ήπτε—και πολύ σωστά—ότι σε όλες τις φυλακές του κόσμου υπάρχουν κρατούμενοι που πάσχουν απ' αυτήν την μυστηριώδη άρρώστειαν και θα ήθελαν ν' αφεθούν ελεύθεροι.

Έπρεπε, λοιπόν, και γι' αυτούς ν' ανοίξουν οι πύλες των φυλακών. Και αν επρόκειτο να γίνει κάποιος, εξαίρεσις, δε γινόταν για τους δυστυχείς εκείνους για τους οποίους το κελλί της φυλακής αντιπροσωπεύει ένα καταφύγιο.

Γιατί πρέπει να παραδεχθούμε ότι εκτός απ' αυτούς που θα ήθελαν να βρискωνται έξω από τα σίδηρα της φυλακής, υπάρχουν και άνθρωποι που δεν βρίσκουν άλλον τρόπο από την φυλακή για να λύσουν το πρόβλημα της στέγης και του φαγητού. Πρό πάντων τώρα τον χειμώνα.

Παρ' όλα αυτά, η περιέργη αυτή άρρώστειαν της κλεισοφοβίας δεν είναι καθόλου φανταστική, αλλά υπάρχει. Πολλές φορές μάλιστα οι γιατροί καλούνται να την διαγνώσουν και να υποδείξουν την σχετική θεραπεία.

Ένας διάσημος Γάλλος ψυχίατρος, που διετέλεσε και Ιατροδικαστής, σ' ένα βιβλίο που δημοσίευσε τώρα τελευταία, αφιερώνει αρκετά κεφάλαια στην περιέργη αυτήν άρρώστειαν. Και συμβουλεύει μάλιστα τους συναδέλφους του να την πάρουν περισσότερο στα σοβαρά.

Ο ίδιος δε, σε μία συνέντευξη που έδωσε σε συντάκτην παρισινής εφημερίδος, σχετικώς με το έπεισόδιο που ανέφεραμε παραπάνω, έδήλωσε ότι είναι η πρώτη φορά που τα δικαστήρια λαμβάνουν υπό σοβαράν έποψιν την κλεισοφοβίαν και εκδίδουν ανάλογη απόφασις.

Του κόσμου οι παραξενιές

Το άπιθανο και το παράδοξο όλου μας αιχμαλωτίζει και μας σαγηνεύει. Και όταν δεν μπορούμε να το βρούμε στην πραγματικότητα, το βρίσκουμε με την φαντασία μας.

Τώρα τα παράδοξα και εκπληκτικά εκείνα που μας κάνουν να σαστίζουμε (είτε ειδήσεις είναι, είτε αφηγήσεις) δεν είναι πιά της μόδας. Είναι όμως πάντα ευχάριστα, όπως τα παραμύθια που κάνουν τα παιδιά να χαίρωνται.

Μερικοί όμως λένε τα πιο παράξενα πράγματα του κόσμου, χωρίς να το καταλαβαίνουν. Όπως λόγου χάριν, ένας Άγγλος φιλόλογος που διεκήρυξε ότι η μεγαλύτερη αξία ενός καλλιτέχνη έ βρίσκεται στη νουναίκα που τον ενέπνευσε. Το ίδιο και για τους μεγάλους άνδρες.

Γίνεται πάρα πολλός λόγος για τον Περικλή, λόγου χάριν, και κανείς δεν ασχολείται με την Άσπασίαν, που τον υπερέσσε σχεδόν να κάμη όλα αυτά τα μεγαλουργήματα. Έκθειάζουμε τον Δάντη και την «Θεία Κωμωδία» του, αλλά δεν λέμε τίποτε για την Βεατρίκη, χωρίς την οποίαν θα ήταν αδύνατον να δημιουργηθί το άριστούργημα αυτό των άριστουργημάτων.

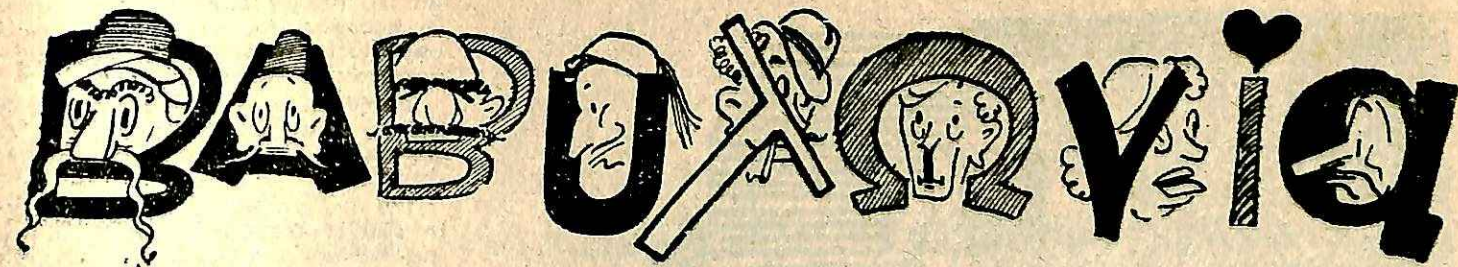
Ο Άγγλος φιλόλογος που υποστηρίζει αυτήν την άποψιν μπορεί να έχει δική, αλλά μέχρις ενός σημείου. Γιατί, για φαντασθήτε τί θα γινόταν εάν έπαίρναμε κατά γράμμα την θεωρία του!... Θα έστεφανώναμε το μέτωπο μερικών γυναικών που έκαμαν ό,τι έκαμαν άσυνείδητα, από άπλην φιλοδοξίαν ή και ματαιοδοξίαν και θα άγνοούσαμε τους πραγματικούς δημιουργούς των μεγαλυνών άριστουργημάτων.

Βασίζόμενος στην αλλόκοτη αυτήν θεωρία, ένας άλλος φιλόσοφος (του γλυκού νερού βέβαια) διετύπωσε μίαν άλλη ακόμη πιο παράδοξη σκέψις:

Είπε, δηλαδή, να μην έπαινοουμε τον γιατρό που έσωσε έναν άσθενή από βέβαιον θάνατον, ούτε ένα δικηγόρον που διαφωτίζει μίαν μυστηριώδη υπόθεσιν και ανακαλύπτει τον άληθινόν ένοχον, ούτε τον μηχανικό που κατασκεύασε μίαν νέα γέφυρα. Κανένας απ' αυτούς δεν έχει την παραμικρή αξία! Όλα αυτά τα κατορθώματα όφείλονται αποκλειστικά και μόνον στην έπαυλι που θέλει να χτίσθ η γιατρός στην έξοχή, στο περιδέραιο που θέλει ν' αγοράσθ ο δικηγόρος για την φιλενάδα του, στις υποχρεώσεις που έχει ο μηχανικός άπέναντι της οικογενείας του.

Καλές είναι οι παραξενιές, αλλά έχουν τα όριά τους. Ο καθένας μπορεί, βέβαια, να υποστηρίξθ ότι θέλει και κάθε νέα θεωρία θα έρθ έστω και έναν όπαδό, αυτόν που την διατυπώνει.

Έως εδώ δεν υπάρχει τίποτε το άπολύτως παράξενο. Εκείνο όμως που κάνει έντύπωσι και καταντά σχεδόν άπιστευτο, είναι ότι οι θεωρίες αυτές δεν προέρχονται από την... θεοπάλασθ Άμερική, άλλ' από την πουριτανικήν και σοβαρήν Άλβιόν!...

Η έμυρνια και...

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Την περασμένη Δευτέρα, κώνα—Πιπίνα μου, ιδγήκαμε κι' έμεις στην έξοχή για να κάνουμε την Καθαρή μας. Ήτανε πιά ούλη ή φαμίλια. Ο άδερφός μου ο Σ. αύρος, ή άδερφή μου ή Πουλχερία μ' έδειχον το κνόδαλό της το Δημητράκη—ήμαρτον, Πα ναίτσα μου, πώς το συχαίνομαι αυτό το παιδί!—(που είχε πάρει μαζί του και το βελοσμπέτι του και ήθελε να τρέξη μ' αυτό ανάμεσα στα ώτοιςομπίλια και μούκοφε εφτά φορές τη χολή μου το άχρύνιστο Ιάσμε που το καταχέρσα και ήσύχασε), ή άδερφή μου ή Άνστασία με τόν άντρα της κι' ο άδερφός μου ο Παναός, με τη γιαδουκλού του και τσι έλλοι του.

Ποι να πώμε, ποι να πώμε, κώνα—Πιπίνα μου, είπαμε να πάμε στην Κηφισιά, γιατί όπως είπα κι' ο άδερφός μου ο Σταύρος, ή Κηφισιά μο άζει με το Χαλκά Μπουνάρι.

Το λοιπόν, κώνα—Πιπίνα μου, ήπήγαμε στην Κηφισιά και ήσθήσαμε σε μιά λουκάνια. Εκεί ήρχε το γκαρόν και μας ήσθή: τί να πάρωμε.

—Τίποτα, δόξα τω Θεώ, τρι άπάντηξα. Τάχομε φέρε ούλα μαζί μας. Και τσοι ραμαζανόπητές μας, και τσοι τσαγανιοί μας, και τσοι κολλιτσιάνιοι μας, και τσοι χαλβαδόπητές μας, και ούλα μας τα σωστά.

—Χωρατεύετε, καλέ; Ικα νε το γκαρόν.

—Γιατί, καλέ σύ, να χωτεύωμε;

—Γιατί εδώ δε δίνομε τίποτις χωρίς φαητό. Αυτό ήλειπε να δίνομε τα τραπέζια μας και τσοι καρέγλες μας, και τα πηρούνια μας και τα μαχαίρια μας για δυο παράδες. Για μπίτ—παζάρι το ήπεράσατε;

Μ' αυτά τα λόγια του, να—Πιπίνα μου, ήθωμε ο Παναός κι' ήγινθηκε ένας καυγάς, σωστό χασηνός. Στο τέλος ήφύγαμε, ήγυρίσαμε σπίτι, κι' εκεί ήκάναμε την Καθαρή μας. Τί να κάνης, Πιπίνα μου! Μη χερότερα, να λέμε...

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΙΣΙΟΓΡΑΜΜΟΣΟΥΡΤΗΣ = ο χάρακας.

ΤΣΙΓΑΡΟΣΥΝΝΕΦΟ = ο καπνός.

ΔΩΔΕΚΑΜΗΝΟ = το έτος.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣΒΥΣΤΗΣ = ο διακόπτης.

ΚΟΥΛΟΥΡΟΦΤΙΑΧΤΗΣ = ο διαδήτης.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΡΑΣΜΑ = ή παρέλασις.

ΑΡΑΖΟΚΑΡΑΒΟ=δ λιμήν.

ΚΕΦΑΛΟΓΙΟΜΙΣΗ= το μι αλο.

ΜΙΛΗΤΡΑ = ή γλώσσα.

ΑΚΟΥΣΤΡΕΣ = τα αυτιά.

ΜΥΡΙΣΤΡΑ = ή ρίς.

ΜΩΡΟΓΕΝΝΗΤΗΡΙ = το μαιευτήριον.

ΒΑΠΟΡΟΒΟΛΑΝ = το πηδάλιον.

ΝΤΟΥΦΕΚΟΣΩΛΗΝΑΣ = ή κάνη.

ΕΦΤΑΧΡΩΜΟΚΟΡΔΕΛΛΑ = το ούράνιον τάξον.

ΑΓΚΥΡΟΚΑΔΕΝΑ = ή άλυσίδα.

ΣΠΑΣΟΚΕΦΙ = ή εϋθυμία.

ΛΕΦΤΟΒΕΡΤΖΙΝΟΣ = ο πτωχος.

ΑΦΡΟΛΕΜΟΝΑΔΑ = ή γκαζός.

ΑΠΟΜΑΚΡΟΣΚΟΥΒΕΝΤ. = το τηλεφώνημα.

ΚΕΦΑΛΟΣΚΕΠΑΣΤΡΑ = το καπέλλο.

Ζακυνθινέ, δε σε χωνέ— και κώνε τώρα πίσω, γιατί πολύ άνευ δειλί— θα σε ξυλοκοπήσω!

Ρε φουκαρά, μη με πειρά— έμένανε καθόλου, γιατί μπορεί και αϋθωρεί να π'ες κατά δ αόλου!

Άκου, λοιπόν: Μπές στο θαπό— έγω να σ' έχω φίλο πριν φουρκιστώ, μα το Χριστό, κι' άρπάξω τη σανίδα!

Ο ΜΕΝΙΟΣ

Τί μου φωνά— έτσι στεγνά, μαρε διαόλου τζόγια; Δέν ξέρεις, ρέ, πώς δε μ' άρέ— ν' ακούω τέτοια λόγια;

Τέτοιο νταή, μέσ' στο φαί τον ρίχνω και τον θράζω. Κι' αν με πειρά— έγω θαρά— κι' ούδέποτε φωνάζω!

Πάμε, λοιπόν, κι' έχω σκοπόν, έγω να σ' έχω φίλο. Είπ' αληθές, Μα αν δε β'ες, σε σπάζω και στο ξύλο!

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Ο Άγκοπ και...

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ

Ίστέ με ήπράσινο μεάλη λαχτάρα έπατα, γιαδρουμί! Άμά, ντέν ήμιλάω για ντέντρα, γιατί ντέντρα καλό πράμα ένεται, φ'ς-φ'ς άέρα ήκάνουνε, ντροσισμένοι ένόμαστε, δ'ελα έκομε, τ'άκ- τ'άκ γκιουζέλ Ιστορία ένε-ται.

Άμά παράπονός μου για δ'ναίκα μου έινε. Ίπροχτές σε μααζί μου ήρτε και λεφτά ήζητηγμένο έκανε.

— Ίστέ πάλι λεφτά τέ- λεις, κουζούμ;

— Αυτό ένεται.

— Και τί τα κάνεις;

— Ίφόρεμα τέλω άγορά- μένο να ήκάνω.

— Ντέν έκεις;

— Έκω. Άμά έθντομάνα τα πράσινο έκομε, πράσινο φόρεμα πρέπει να ήφορέ- σω!

Υναίκα μου, πολύ άγρι- μένη ήτανε και Ισούλο ήφο- δ'ήθηκα μ'ην ήπέση. Γι' αυτά λεφτά ήτωσα και σε όργη— από μέσα μου— ίστειλα.

Άμά Ιστορία τελειωμένη ντέν έινε. Σε λίη ώρα ήρτε σε μααζί ήκόρη μου και ήζη- τηγμένα κι' αυτή λεφτά έ- κανε, πράσινο ήφόρεμα να ήπάρη.

— Άίπ, μπέ!, ήφώναξα. Σε Έθντομάνα Πράσινο ντέντρα πρέπει να ήπαίρνω- με κι' όκι φουστάνια! Ά- γναντίν;

Ίκόρη μου χίτε ντέν ήκα- τάλαθε, κλάματα ήθαλε και λιγκοτυμισμένη έινε. Καρ- ντιά μου ήσθήτηκε κι' άμα στα καλά της ήρτε, λεφτά ήτωσα και ήφω.

— Τώρα, ήσύχασα, είπα.

Άμά, πού να ήσυχάσω, Άπάνω σε ώρα, γι'ός μου ήρτε. Με πρώτη ήματιά ή- κατάλαβα τί ήτελε.

— Λεφτά τές, μπέ;

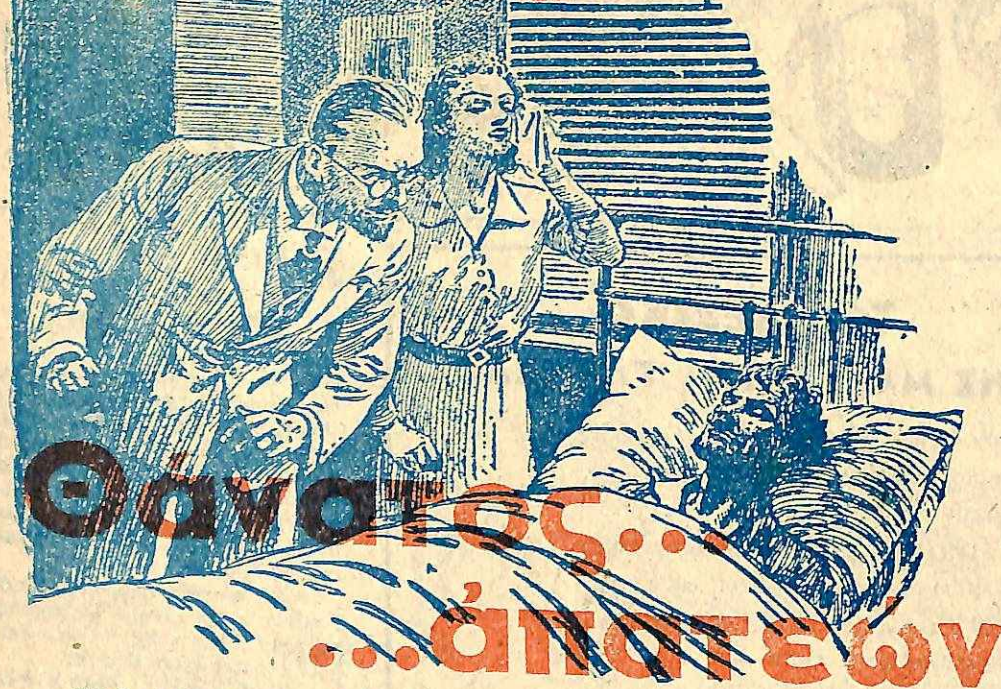
— Λεφτά.

— Τί τα κάνης;

— Πράσινη γκραβάντα τα πάρω!

Αυτή ήφορά από κακό μου, έγκώ... πράσινος έίνα. Γι'ός μου άρπαξα και από Ισούλο μαύρο έκανα. Ίστέ, όλα πράσινα τα έινε; Άς έινε και λίγο μαύρο, Ποικι- λία-μοικ λία τουρλου-τουρ- λού να ένετα. Άγναντίν;

Ο ΑΓΚΟΠ

μα του στο φέρετρο μαζί με όρισμένα προσφύλη του αντίκειμενα, και να σφραγίσουν το σκέπασμα χωρίς να παρίστανται άλλοι.

Συνηθισμένοι από τα παράξενα έθιμα των διαφόρων παροικιών του Άλγερίου, οι νεκροθάφτες απέσπρθηκαν ανύποπτοι.

Την ίδια στιγμή το «πτῶμα» πηδούσε από το κρεβάτι. Έδεσε τα μανίκια και τα μπατζάκια των έσωρρούχων, γεμίζοντάς τα με άμμο, ώστε να αποτελέσουν ένα στερεό σχήμα. Έτοποθέτησε το όμοιόμα του αυτό μέσα στο φέρετρο και κάρφωσε το σκέπασμα.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Μόλις άνεχώρησε η νεκρική πυμνη, ο μακάβριος δραπετής βγήκε από την κρυψώνα του, φόρεσε γένεια, μουστάκια και άλλα ρούχα, και άπαρηρτητος άκολούθησε την... κηδεία του!

Στο νεκροταφείο στάθηκε πλάι στον τάφο του, ανάμεσα στους ανύποπτους γνωστούς και φίλους. Κάθε φορά δέ που διεσταύρωνε το βλέμμα του με το βλέμμα της «άπαρηγόρητης χήρας» του, γελούσε... κάτω από τα μουστάκια του.

Έτάφη!

Κατόπιν επέστρεψε στη Γαλλία και η «χήρα» ένήργησε να εισπράξη την ασφάλεια.

Στο μεταξύ αυτό η πρώην σύζυγός του έλαβε μίαν επίσημη ειδοποίησι, που της καθιστούσε γνωστό τον θάνατο του συζύγου της. Άλλα όσο εύκολο είναι να εξαπατήσει κανείς τους πάντας, τόσο δύσκολο είναι να γελάσει τη γυναίκα του στην οποία πληρώνει... διατροφή. Έτσι η πρώτη κυρία Χ έπληροφόρηθηκε για την ύπαρξη της δεύτερας κυρίας Χ και της ασφαλείας ζωής του άπατεώδους.

Έφυγε για το Άλγερν και κατευθύνθηκε στον τάφο του... «προκοιμένου». Εκεί έξήτασε το μνήμα του αλλά δεν έπείσθη από την επιγραφή ότι είχε πράγματι πεθάνει.

Κατόπιν εμφάνισε τυχαίως μερικές πληροφορίες πολύ ύποπτες: Η παρουσία του Κυρίου Χ στον τάφο του δεν είχε περάσει άπαρηρτηρητά πως αυτός είχε φαντασθή. Ούτε η μεταφίσεις του ήταν τόσο έπιτυχής, όπως έπίστευε. Πολλοί προσεκτικοί παρατηρηταί τον είχαν αναγνωρίσει. Έτσι, έπειτα από αρκετές ήμέρες και όταν παρεβλήθησαν οι έντυπώσεις των παρευρεθέντων γνωστών κατά την ταφή, οι άμφιβολίες έγιναν σοβαρές ύπόνοιες.

— Έμοιαζε με τον κύριον Χ, έπτε ένας.

— Έίδα τη χήρα του που τον κύτταζε χαμογελώντας, έπτε ένας άλλος. Οι ύποψίες της πραγματικής κυρίας Χ έτονώθηκαν. Υψωσε τους ώμους της.

— Μπορεί να γέλασε τους γιατρούς. Έμένα όμως δεν θα μπορούσα να με γέλαση, έπτε.

Ο τάφος άνοιχθηκε και ο νεκρός... έκλείστηκε στη φυλακή, άφου, έννοείται, συνελήφθη στο Παρίσι κατόπιν συνεινοήσεων των γαλλικών άρχων.

Αυτά κάνει η διατροφή!

ΣΥΛ ΜΑΤΩ

Σύγχρονοι διήρογοι Ζώων

Όποιος δεν άκούει τη μητέρα του

(Η σκηνή σ' έναν περιποιημένο λαχανόκηπο κοντά στην Καλλιθέα. Ο Μπόμπης, ένα νεαρό σκυλί τερριέ με σκληρό τρίχωμα, χοροπηδά έλεύθερο μέσα στον κήπο. Τό έχει σκάσει από τό σπιτάκι του παρά τις συστάσεις της μητέρας του).

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Γάβι Γάβι Τί εύχάριστο πράγμα να είναι κανείς έλεύθερος και να μπορεί να τρέχει όπου του γουστάρει, χωρίς τη συνδεία της μητέρας που κάθε τόσο σου λέει: «Προσοχή άπ' έδω! Φυλάξου άπ' εκεί».

(Στρέφεται προς ένα ώραία τακτοποιημένο τετράγωνο, σπαρμένο κρεμμύδια). Για κύττα! Σήμερα τό πρώι έίδα τον κηπουρό που σκάλιζε αυτό τό μέρος μ' εκείνο τό περιεργο μπαστούνι, του που τό λένε σκαλίστην. Θά πάω να κάμω κι' εύώ τό έδιο, θά τον εύχαριστήσω πολύ. (Ο Μπόμπης σκαλίζει γρήγορα-γρήγορα με τό μπροστινά του πόδια και ξεριζώνει μερικά κρεμμύδια). Γάβι Γάβι! Έργάσθηκα άρκετά, τώρα πρέπει να παίξω και λίγο κι' άς λήη ή μητέρα μου ότι μπορεί να κάμη κανείς άσχημες γνωριμίες έδω. (Διακρίνει έναν σκαντζόχοιρο που κάνει τον περιπάτο του). Νά κι' ένας άλλος σκύλος! Τί περίεργη στιγμήτισμένη μουσουδίτσα! Και τί παράξενο σχήμα που έχει, κοντό και μακρύ με τρίχες που σέρνουν από πίσω του! Άσφαλώς έτσι είναι ή μόδα τώρα. Πού να τό ξέρω εύώ αυτά που είμαι πάντα κλεισμένος).

— Καλή μέρα σύντροφε!

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ (άλαζονικά): — Καλή μέρα.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Έρχεσαι να παίξω με μαζί;

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Δεν έχω καιρό.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Δεν φαίνεσαι καθόλου όμυλητικός. Τί κάνεις και δεν έχεις καιρό;

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Ψάχνω να βρω κάτι για τό φαγητό μου.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Για τό φαγητό σου! Όστε βρίσκονται φαγητά και μέσα στον κήπο; Όστόσο δεν βλέπω ούτε πιάτο ούτε γαδάθα.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Δεν καταλαβαίνω γιατί πράγματα μιλάς.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Νά! Έγώ τρώω μέσα σε μία γαδάθα ή σε πιάτο, εύ;

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Καταγής. Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Ά! Έτσι θα πρέ

πει να ναι πιο εύχάριστα. Και τί τρώς;

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Τυφλοπόντικους, γυμνοσάλιαγκους, φίδια.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Θά είναι πολύ καλά βέβαια (άνήσυχος). Όστόσο εκείνα τά φίδια... κάποτε έίδα ένα και τρελλάθηκα από τό φόβο μου.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Πρόσεχε! Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Γιατί με διακόπτε;

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Μ' έκανες να χάσω ένα πρώτης τάξεως ποντίκι.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Συγγνώμη, δεν τον έβδα.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Μα τίποτε δεν βλέπεις εύ; Σούτι!

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ (χαμηλφωνα) — Τί συμβαίνει λοιπόν;

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Άκούω έναν τυφλοπόντικα.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Έγώ δεν άκούω τίποτε.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Άμ' που ν' άκούσης εύ; άπ' αυτά. Νά, αυτή τη στιγμή σκάβει μέσα στη γή.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ (τρομαγμένος): — Γάβι Γάβι!

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Πάψε ήλιθιε! Τόν έκαμες κι' έφυγε...

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Λυπούμαι πολύ, με συγχωρείς. Η συγκίνησις, βλέπεις... δεν θά τό ξανακάμω. Έπίτρεψέ μου, σε παρακαλώ, να κυνηγήσω μαζί σου για να μάθω.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Άν θέλης εύχαρίστως.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Εύχαριστώ. Τί θά κυνηγήσω; Όσο για μένα, όμολογώ ότι τό προτιμότερο θήραμα είναι ένα άρνήσιο μπουτάκι.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Δεν τό

ξέρω αυτό τό πράγμα. Πρόσεχε... Έδω είναι τό πέραςμα άρουραίου... (σιγώτερα): άκολούθησέ με.

(Ο σκαντζόχοιρος προχωρεί πρώτος, ο Μπόμπης τον άκολουθεί).

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ (πολύ σιγά): — Πού είναι;

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ (θυμωμένος): — Πάλι μάς έξφυγε. Οι χονδροπατούσες σου κάνουν μεγάλο θόρυβο.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ (πειραγμένος): — Δεν φαντάζομαι βέβαια νάχης την άξίωσι να κόψω τά πόδια μου, για να τά κάμω μικρούλια σαν τά δικά σου. Κι' έπειτα, άκουσε φίλε μου, έχω να σου κάμω μία πρόταση: Άφού λές ότι εύώ έγινα άφορμή να χάσης τό φαγητό σου έλα μαζί μου να πάμε σπίτι. Άγαπούν πολύ τά ζώα. Θά δής τη μητέρα μου και τη γάτα. Ένα καλό άτομο με τό όποίο δεν ταιριάζω με βέβαια λίγο, αλλά δεν τά περνούμε κι' άσχημα, κι' έπί πλέον τη μαγειρίτσα που θά σου δώση ένα ώραίο πιάτο κρεατόψωμο.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Άδύνατον!

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Μα είναι πολύ προτιμότερο, παρ ά να τρέχης πίσω από ένα θήραμα που δεν τό βλέπεις. Είναι πιο εύχάριστο σου λέω, θά δής... και όχι κουραστικό.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: Άδύνατον!

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Τί άπαίσιος χαρακτήρ! Έτσι μουρχεται να σ' άρπάξω άπ' τό δέρμα του λαιμού σου και να σε κουβάλησω μόνος μου, όπως μούκανε ή μητέρα μου όταν ήμουν μικρό.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ: — Δεν έρχομαι, σου έπτα.

(Έρεθισμένος, τυλίγεται και γίνεται σαν μάλλα. Ο Μπόμπης κανει να τον πιάση με τό στόμα του, αλλά άμέσως τον άφήνει μ' ένα δυνατό ούρλιαχτό πόνου, ενώ τό αίμα τρέχει άπ' τό πρόσωπό του. Πληγώθηκε έπάνω στ' άγκάθια του σκαντζόχοιρου).

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ: — Γάουου! Γάουουου! Τί σημαίνει αυτό; Ο σύντροφός μου μεταμορφώθηκε σε στρογγυλή βελονοθήκη! Καλά έλεγα εύώ πως έχει άπαίσιον χαρακτήρα. Γάουου! Έίχε δίκη ή μητέρα μου που μούλεγε ότι μπορεί να κάμη κανείς έδω άσχημες γνωριμίες. Άλλη φορά θά την άκούω σ' ότι μου λέει Γάουου!

(Βάζει την ούρά του μέσα στο σκέλας του και τραβά θλιμμένος στο σπιτάκι του).

(Διασκευή ΕΠΗΣ).

Ο άριθμός των πλαστών θανάτων άξάνεται και ή αίτία αυτού του κομμοαραγικού κακού όφείλεται στις κληρονομικές άπαιτήσεις, τις ασφάλειες ζωής και την έπιθυμία της διαρρήξεως των δεσμών του γάμου. Συμμορίες άπατεώνων εξαπατούν συστηματικά τις ασφαλιστικές έταιρίες παρουσιάζοντας άπαιτήσεις των κληρονόμων του... μετastάντος.

Ο άσος όμως των άπατεώνων αυτού του είδους είναι άποιοι τον ήπιοιόν θά όνομάσωμε «Κύριον Χ» και ό όποιος μόλις βγήκε από μια φυλακή των Παρισίων, τέσσερα χρόνια μετά τό πένθος της άγαπημένης του συζύγου, ή όποία τον θηρούσε νεκρό στον τάφο του.

δου τό σχέδιο της άπάτης του Κυρίου Χ. Όταν άποφάσισε να εξακατέψη την νόμιμο σύζυγό του και να συζήση με την δεσποινίδα Υ, βρήκε ότι τό Άλγέρν ήταν τό πιο κατάλληλο και ασφαλές μέρος γι' αυτή την παράνομο συμβίωσι. Οι δυο έρωτευμένοι έγιναν γνωστοί υπό τό όνομα «Ο κύριος και ή κυρία Χ» και ό σύζυγος άσφαλιστηκε με 30.000 λίρες στο όνομα της ύποτιθεμένης συζύγου του. Τό γεγονός ότι ή πραγματική γυναίκα του βρήκε τά ίχνη του και μπόρεσε να πάρη τό διαζυγίο της δεν του κατέστρεφε τό σχέδιο, με τη διαφορά μόνον ότι ή ύποχρέωσις του, της διατροφής της του είχε γίνει μία άναγκαία ένόχλησις. Και φυσικά, ή διατροφή της συζύγου σταματά μετά τον θάνατο του πρώην συζύγου!

ΑΓΝΩΣΤΑ ΗΘΗ ΤΑΦΗΣ

Στό Άλγέρν, άν συμβή και παραλείψη κανείς να λάθη τις άπαιτούμενες προφυλάξεις, ή ήλιασις και κατόπιν ό θάνατος είναι άναπόφευκτο κακό. Μία ύπερβολική όμως δόσις κινίνου μπορεί να φέρη έπίσης έναν δυνατό πυρετό και να παρουσιάση στον οργανισμό του ανθρώπου τά συμπτώματα της ήλιάσεως. Λοιπόν, ό Κύριος Χ πήρε αυτή την επικίνδυνη δόσις, και ή δεσποινίς Υ έτρεξε να φωνάξη τον

ΟΠΙΔΙΟΛΟΓΕΩΣΕΙΣ

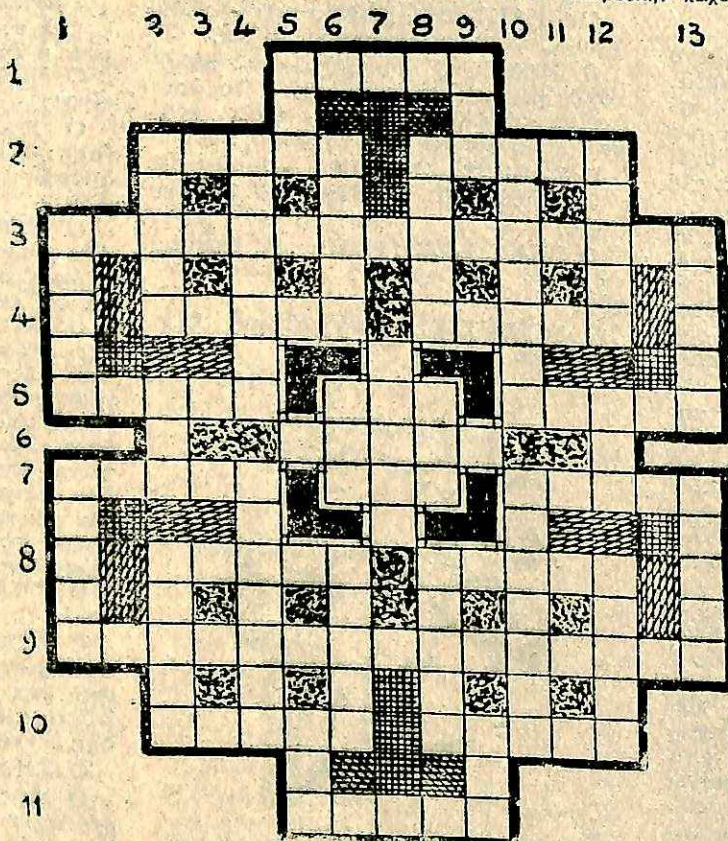
Λύται 9ου
διαγωνισμού

Σταυρόλεξον αριθ. 38

Αι λύσεις
του προηγούμενου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Υποδεικνύω τον τρόπον της εκτελέσεως έργου τινός.
2) Εύκρινής, καθαρός, εύκολως εννοούμενος.— Επίρρημα: κατά τρόπον μη υποπίπτοντα στην αντίληψιν των άλλων.
3) Ο καταλληλός προς συμπλήρωσιν έλλειψεων ή προσορισμένος να χρησιμοποιηθῇ εις περί-

παισιν θανάτου ή άπουσία άλλου τακτικού.
4) Ούρανιον σώμα.— Εις έκ των λαμπροτέρων άστεριών, κείμενον επί του Ισημερινού, κοινώς Άλστροπόδι.
5) Έλλειψις νοῦ, άνοησία, μωρία.— Τοπικόν επίρρημα.— 'Η ά. κρηολίς άρχαία πόλις της Μικράς Άσίας και κατ' επέκτασιν ολόκληρος ή πόλις, ή όποία έδωκε το όνομά της εις περίφημον ομηρικόν έπος.
6) Το κεντρικόν σημείον κάθε πόλεως μικράς ή μεγάλης.
7) Πάσα ουσία φυσική ή χημική αναδίδουσα εύρεσιν δομήν.— 'Ο μη όπτηθείς ή έψηθείς ή άνεπαρκώς εψημένος, επί καρόπων: άσπρος. (Τό ούδέτερον εις τον πληθυντικόν).— Άλγος σωματικόν ή ψυχικόν, οίκτος συμπάθεια άλλων συμπίπτει.
8) Άγριον σαρκοφάγον ζώον.— Επί πραγμάτων παρασκευάζομένων υπό του ανθρώπου, άνόθευτος, γνήσιος.
9) Βαθμός του ναυτικού.
10) Άκέραια, ολόκληρα, άνελιπη, μετοπιμένα με άκρίθειαν (δημοτική).— Άμαθής, άνήλικος άπειρος άδείσιος.
11) Διάσημος σοφός νομοθέτης των άρχαίων Αθηνών

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μεγάλη θεά της άρχαίας

ΔΗΜ. Ξ. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

Οριζοντίως

1) ΟΧΛΟΣ — ΑΓΡΟΤΗΣ — ΑΜΜΟΝ. 2) ΊΣ — ΑΜΑ — ΟΕ. 3) ΛΑΒΑΡΟΝ — ΑΣΗΜΑ — ΕΛΚΥΘΡΑ. 4) ΟΙΑ — ΩΧ — ΕΑ — ΥΑΗ. 5) ΝΟΜΙΚΟΣ — ΣΚΑΣΜΟΣ. 6) ΟΡΑ — ΑΤ — ΩΝ — ΠΡΟ. 7) ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΑΙ. 8) ΟΡΕ — ΡΩΣΙΣ — ΙΩΝ. 9) ΣΑΛΡ — ΟΣΑΣ. 10) ΊΣΟ — ΤΙΝΟ — ΣΟΥΤ — ΜΕΝ. 11) ΣΟΥΜΑΤΡΑ — ΤΡΙΚΚΑΛΑ. 12) ΤΙΣ — ΑΝΑΜ — ΕΒΟΛ — ΑΗΡ. 13) ΜΑΡΙ — ΣΑΪΤ. 14) ΝΤΕ — ΝΑΥΤΑ — ΗΡΑ. 15) ΙΟΝΙΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ. 16) ΕΧΕ — ΟΝ — ΤΟ — ΙΩΝ. 17) ΦΑΛΛΑΡ — ΚΑΣΤΑΝΑ. 18) ΑΝΥ — ΛΕ — ΑΝ — ΝΤΟ. 19) ΚΟΡΣΙΚΗ — ΒΩΜΟΣ — ΣΚΗΠΙΩΝ. 20) ΟΙ — ΤΟΝ — ΩΑ. 21) ΣΑΣΑΣ — ΚΛΑΣΕΙΣ — ΑΣΣΟΣ.

Καθέτως

1) ΟΠΛΟΝ — ΧΡΙΣΤΟΣ — ΚΑΚΟΣ. 2) ΑΙ — ΣΟΙ — ΝΟ. 3) ΛΙΒΑΝΟΣ — ΜΟΥΣΑ — ΖΕΦΥΡΟΣ. 4) ΟΣΑ — ΟΡ — ΧΑ — ΣΙΑ. 5) ΡΩΜΑΙΟΣ — ΑΝΙΕΛΛΙ. 6) ΟΧΙ — ΑΡ — ΤΟ — ΛΕΚ. 7) ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ. 8) ΟΤΡ — ΑΙΑΝΑ — ΙΝΑ. 9) ΟΡΑΝ — ΑΡΝΟ. 10) ΡΑΣ — ΔΩΡΑ — ΜΙΑΝ — ΩΤΑ. 11) ΟΜΗΓΥΡΙΣ — ΥΠΟΝΟΜΟΣ. 12) ΤΑΜ — ΚΙΟΣ — ΕΣΤΕ — ΟΝΕ. 13) ΑΣΣΟ — ΒΑΛΑ. 14) ΚΩΣ — ΑΥΤΟΙ — ΑΤΑ. 15) ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. 16) ΛΕΣ — ΑΩ — ΡΟ — ΤΑΚ. 17) ΚΑΜΠΙΝΑ — ΚΑΣΙΔΑΝΗ. 18) ΜΟΥ — ΟΡ — ΟΝ — ΗΩΣ. 19) ΜΕΘΥΣΟΣ — ΟΜΑΛΑ — ΑΝΑΝΙΑΣ. 20) ΡΑ — ΕΛΗ — ΤΩ. 21) ΝΤΑΗΣ — ΚΑΝΑΡΗΣ — ΠΟΝΟΣ.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Ο Ιδιοκτήτης μις μεγάλης επιχείσεως παρέθεσε μίαν ημέρα ένα μεγαλοπρεπές γεύμα σε όλους τους υπηφους (ως πρὸς την εργασία) υπαλλήλους της επιχείσεως του και εις τὰς συζύγους των. Υπήρχον εκτός από τον ιδιοκτήτη και την σύζυγόν του, ο γραμματέας με την ιδιότητά του, ο λογιστής με την σύζυγόν του και τέλος ο Ταμίας με την ιδιότητά του νεαράν και άραιαν σύζυγον.

Τό τραπέζι στο όποιον εκάθησαν ήταν στρογγυλό και κάθε άνδρας ευρίσκειται μεταξύ της συζύγου του και μις άλλης κυρίας. Η σύζυγος του ιδιοκτήτου καθώρθωσε να μην ευρίσκειται κοντά στον λογιστή και η σύζυγος του γραμματέως καθεται δεξιά του ιδιοκτήτου, αλλά χωρίζεται απ' αυτόν από δύο πρόσωπα.

Δεδομένου ότι η σύζυγος του λογιστή δεν εκάθητο στο δεξί μέρος του συζύγου της, ποία γυναίκα εκάθητο στο σημείο αυτό; Προσδιορίσετε την θέση εκάστου προσώπου και αποστείλατε την λύσιν εις τα γραφεία μας:

Περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Τμήμα Παιγνιδίων

Λεωφόρος 19

ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ δνόματα δσων μὲς άποστείλουν την όρθην λύσιν θα δημοσιευθούν εις τον «Θησαυρόν».

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Έκθεσις

ζαχαροπλαστικής

Ζαχαροπλάται, μερικοί προσφάτως έσοφίσθησαν ν' άνοιξουν μίαν έκθεσιν στον κήπον του Ζαπτείου, κι' έξόδων δεν έφείσθησαν για την... κομποστοποίησιν ποσότητος άπίου και δυνατά τ' άδύνατα υπόσχονται να κάνουν του βίου τὰς πικρίας μας, τὰς τάσας, νά... γλυκάνουν και τη ζωή την άχαρη νά μὰς την κάνουν... ζάχαρη.

Πλήν μάταιος ό κόπος των κι' οι μόχθοι των οι τόσοι, διότι όπως έχομεν σαφώς διαπιστώσει, εις την κλεινήν Πρωτεύουσαν, στους χρόνους μας αυτούς, ή τούς ένιατούς, έκθέματα παρόμοια στους δρόμους όλους άφθονούν, ως και στα πεζοδρόμια.

Υπάρχουν ζεύγη πρώτιστον στα σκοτεινά τὰ μέρη, ως ό Μιμίκος δηλαδή, τὸ πάλαι, με την Μαίρη, που ξεπερνούν εις άριθμόν τὰ βάτσαλα της άμμου και προσφωνούνται διαρκώς... «Γλυκέ μου» και «Γλυκεία μου!»

Ο κόσμος γέμει ρήτορες όλκής, άλλά και σθένους, του παλαιού Κικέρωνος ως και του Δημοσθένους, που ρητορεύουν άφειδώς στα, των συλλόγων μέλη, και στήζει απ' τὰ γέλια των του Ύμντου τὸ... μέλι!

Υπάρχουν πλείστα σινεμά στο της Παλλάδος Άστν, όπου συχνά στα σκοτεινά, ζεύγη λαθρόβια τινά τὰ βράδια ζαχαρώνουνε χωρίς... ζαχαροπλάστη.

Άλλά κι' εις όλας τὰς όδοὺς κυκλοφορούν άνευ αιδούς πολλά κομμάτια άνήκοντα στ' άδύνατον τὸ φύλον με της συκής τὸ φύλλον, εις τρόπον οὕτως ώστε, καλοί μου άναγνώστα, βλέποντες κάθε μιὰ μικρή, διαπιστώνει πὰς τις πὼς της νεάνιδος αυτής της θελκτικῆς και τρυφερῆς ζαχαροπλάστης ήτανε, άφευκτως, ό... μπαμπας της!

Υπάρχουν πάλι μερικές λογις, λογῆς ύστερικῆς επί τὸ πλείστον πεθερές, μορφῆς... χερσαίου κήτους, που κάθε δευτερόλεπτον τις πιάνει τὸ... γλυκύ τους.

Γι' αὐτὰ παμφίλιτατοι, λοιπόν, οι πλείστοι των Άστων την πράξιν δεν έγκρίνουνε των ζαχαροπλαστών κι' ή άποψίς των φαίνεται δικαιολογημένη ώστε να πουνε κάλλιστα: «Τὸ... βύσινον άς μένη

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ
ΤΗΣ ΟΥΜ - ΑΪΣΣΑΣ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 44)

ήτο ή μητέρα του Προφήτου, στιγματίζον παντού τὸ χέρι της άνοιχτό, σαν ένα φάσκελλο. Τὸ στιγματίζουν στο πέλμα μις κοπέλλας για να οδηγῇ στον καλὸ δρόμο τὰ δῆμά της, τὸ σκαλίζουν στην λεπίδα ενός στίλβου για να ύπακούη αὐτὸ στην θέλησι του κατόχου του, τὸ στιγματίζουν στο δεξί χέρι ενός πολεμιστοῦ, για να καθιστῇ τὸ χτύπημά του τρομερό! Τὸ περιεργό εἶνε ότι και πολλοὶ χριστιανοὶ που ἔζησαν χρόνια στην Άνατολή και την λάτρεψαν, γίνονται όπαδοὶ αὐτῆς της αἰρέσεως. Η αἰρέσις αὐτή, κατὰ τοῦτα διαφέρει των άλλων αἱρέσεων της όθωμανικῆς θρησκείας: Έχει ύψώσει τὸ αίσθημα της εκδικήσεως σε βαθμὸ θρησκευματος! Και τώρα, ὡς ἔλθουμε στα δυὸ ἐγκλήματα που μὰς ἔνδιαφέρουν. Η ταυτότης των δυὸ πτωμάτων εξακριβώθηκε. Η κοπέλλα ήταν Άραβίνα, όπαδος της αἰρέσεως της Οὐμ Αἰσσάς, ἄφου εἶχε στιγματισμένο τὸ χέρι της Θεας στο πέλμα της και ό νέος ήταν Άγγλος που εἶχε ἔλθει μαζί της από την Βαγδάτη! Ο δολοφόνος ήτο και αὐτὸς όπαδος της αἰρέσεως ἄφου στις λεπίδες των δυὸ στυλῆτων ήταν χαραγμένο τὸ χέρι της Οὐμ Αἰσσάς! Ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» κατάλαβε ότι ἐπρόκειτο περί εκδικήσεως όπαδου της αἰρέσεως και κάμνοντας τις ἔρευνές του στο γραφεῖο ἐλέγχου ἄλλοδαπών και στις φῆσις ξενοδοχείων και πανσίων, ζήτησε τον Όθωμανὸ δολοφόνο. Οι ἔρευνές του ωστόσο στάθηκαν άκαρπες και στο τέλος σκέφθηκε ότι δεν ήταν άπίθανο, ό δολοφόνος να εἶνε Άγγλος όπαδος της αἰρέσεως! Η τύχη των ἐρευνῶν της να ανακαλύψη τον τζέντλεμαν. Βλέπω τὸ χέρι της Οὐμ Αἰσσάς στο μπράτσο του και εἶδα τὸ στιγματισμένο στο πέλμα της νέας. Από μερικές γραμμές αποδεικνύεται ότι ό ίδιος ἀνατολίτης καλλιτέχνης στιγματιστής στιγματίσει τὸ μπράτσο του τζέντλεμαν και τὸ πέλμα της νέας. Στο πρόσωπο της νέας και στο πρόσωπο του νέου του Όλντ Άλμπιν, δρέθηκε ἀπλόμενο από ένα μεταξωτὸ μανδύλι. Εἶνε μεγάλο ἁμάρτημα για έναν Όθωμανό, να άφήσῃ ἔσχατο τὸ πρόσωπο του θύματος του! Τὰ δυὸ μανδύλια ήσαν ἀπαράλλακτα, ζωτικῆς βιομηχανίας... ἀπαράλλακτα με τον μονδῆλι αὐτὸ που ό τζέντλεμαν κρατᾷ αὐτὴ τη στιγμή και σκουπίζει τὸ ἰδρωμένο μετωπὸ του. Θέλει και άλλες αποδείξεις Σούμερ;

Περὶ τὸ ἀποκρίθηκε θαρραλέα ό Έμμις: Όμολογώ. Έκδημήθηκα και άδιαφορῶ για τις συνέπειες. Και προτεινόντας τὸ χέρι στον Σούμερ, εἶπε:

—Εἶμαι στην διάθεσί σας, ἱσπένκτωρ. Ύστερα από λίγο, ό ἱσπένκτωρ Σούμερ παρέδιδε τον Έμμιρ σε δυὸ ὄργανά του και ἔφερον με τον Μάρτεν Ντάλ και την Κόρα Σάλλμαν.

Έκείνο τὸ βράδυ ό Μάρτεν Ντάλ δεν εἶχε την κοινή κόουσα του. Τὸ μεγάλο αὐτοκίνητό του με τον Νίκολα στο τιμόνι, περιέμενε ἔξω από τὸ «Κάροτον.—Οτέλ».

Ο ἱσπένκτωρ Σούμερ μπαίνοντας μέσα σ' αὐτὸ εἶδεν ἑπάνω στα καθίσματά του την στολή του ἐρωδοδέρμιου.

—Χαί! Έκαμε χαμογελόντας. Έδω αέσα ἔκαμε την μεταμόρφωσί σου. Μη ξεχνᾷς ωστόσο ότι ἔχω την όμολογία σου γραπτή, πὼς σὺ εἶσαι ό «Λωποδύτης—Φάντασμα».

—Κράτησέ την να την κάμης «πάσπαρ» του Σούμερ!

KERMAN AANTON

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)
Ενώ τα μάτια του έδειχναν πως είχε πάρει μίαν απόφαση. Ζήτησε συγγνώμη απ' τους συνεργάτες του, πήρε το καπέλλο του κι' έφυγε. Ζαλισμένος, έτρεξε στο ιατροδικαστικό εργαστήριο.

Κάποιος που τον ήξερε τον ρώτησε τι ζητούσε.

— Κάποια νέα θέλω να ιδώ, που θρήκαν χθές στον ποταμό.

— Μήπως είναι γνωστή σας, κύριε Λετγιάν; Όριστε έδω είναι!

Άνοιξε ένα παραπέτασμα.

Μόλις την αντίκρυσε, του φάνηκε πως το στήθος της επάλλετο ακόμη από λυγμούς. Το πρόσωπό της είχε την ίδια μελαγχολική έκφραση και τα δάκρυα νόμισε πως είχαν κρυσταλλώσει στα βλέφαρά της.

Μιά γρηούλα, σέ μιά γωνία, σιγούλαιγε.

— Μήπως την ξέρετε, κ. Λετγιάν; τον ρώτησε ο γνωστός του.

— "Ο... δ...χι!", ψιθύρισε. Νόμισα πως ήταν κάποια καυαριέρα που είχα άλλοτε.

Γύρισε στη γρηούλα:

— Είναι συγγενής σου; τη ρώτησε.

— "Αχ, κύριε! Δεν είναι συγγενής μου, αλλά την είχα σπιτί μου, γιατί δεν είχε κανέναν στον κόσμο. Τί άγιο κορίτσι ήταν, κύριε, όμως! Τί καλό, τί ήθικό! Ήταν όμως τόσο δυστυχισμένο, τόσο δυστυχισμένο!.."

Τό ίδιο απόγευμα, στο νεκροταφείο του βου διαμερίσματος, τέσσερις άνθρωποι κουβαλούσαν ένα φέρετρο. Πά κυπαρίσσια ψιθύριζαν το αιώνο πένθιμο έμβατήριό τους και ξοπίσω ακολουθούσε κλαίγοντας μιά γρηούλα.

Δίπλα της ένας καλοντυμένος κύριος προχωρούσε σκυφτός, αμίλητος, δίνοντας την έντύπωσή πως έκηδε μίαν εύτυχια που δεν γνώρισε, μίαν εύτυχια που δεν έπρόκειτο ν' απολαύσει πιά στη ζωή...

Από τότε οι άλεες των Ήλυσιών Πεδίων και η σκοτεινή περιοχή του Δάσους δεν ξαναείδαν τον κύριο Λετγιάν.

Η ένδεκάτη τον έβρισκε ένα μέτριο καφενείο, να παίζει ντόμινο με άγνωστους του φτωχούς ανθρώπους.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΛΕΜΠΙΟΝ

Για να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι επιστολές που θα απευθύνονται «Προς την Γραφολόγισσα» του «Θησαυρού» (Λεωχάρους 19, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν η συμβουλή ζητήται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα, πρέπει απαραίτητα να περιέχεται και ένα απόκομο επιστολής ή σημειώματός του. Προσέξτε όμως: Όταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είστε έντελώς φυσικοί. Μην επιτηδεύετε να μιμηθείτε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας ελάττωει χωρίς να σας ωφελήσει σε τίποτε. Το σημείον αυτό είναι κεφαλαιώδες. Απαραίτητος επίσης πρέπει να περιέχεται στην επιστολή σας τέ ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σάς απαντήσωμε. Έκάστη επιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. εις γραμματόσημα, δι' έκαστην απάντησιν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗΝ Σ.— 'Ο χαρακτήρ σας σάς εξασφαλίζει μίαν μεγάλην επιτυχίαν εις την ζωήν. Απομακρύνετε μόνον από πάνω σας μερικές θλιβερές σκέψεις. Δεν πρέπει επίσης να εμπιστεύεσθε εις το πρόσωπον για το όποιον μού γράφετε. Είναι χαρακτήρ ύπουλος και κρυφίνους. Όπως πολύ καλά το άντελήφθητε, το μόνον που το κινεί είναι το συμφέρον. Μην φοβησθε! Δεν θα έχετε αισθηματικές περιπετειάς. Σας επαναλαμβάνω ότι η ζωή σας θα κυλήσει πολύ ήρεμος και εύτυχος.

Δ. Γ. 4.— 'Ο χαρακτήρ σας είναι απειθαρχητός και άτίθαστος, ή δε όξυθυμία σας φθάνει εις το επακρον. Εφαρμόξαθε με το παραικρόν. Διακρίνω επίσης σε σας μίαν ευφυον κακίαν, ιδίως προς τα άσθενή πλάσματα. Αυτά τα προσόντα δεν νομίζω πως σας προδιαθέτουν δια το στρατιωτικόν έπάγγελμα. Φροντίστε να διορθώσετε τα ελαττώματά σας και έπειτα έχετε όλον τον καιρόν να σκεφθήτε τί θα κάμετε, αφού είσθε τόσο μικρός ακόμα. Ή νέα δια την όποιαν μού γράφετε δεν είναι αξία της έμπιστοσύνης σας.

Κ υ ρ ί α ν Ρ.— Δεν μπορώ να σάς απαντήσω. Θεσιζόμενη στον δικό σας χαρακτήρα, νιά τα παιδιά σας. Στείλτε μου μία δική των επιστολήν, αλλά πού να

είνε γραμμένη με άπóλυτον φυσικότητα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ.— Τό ίδιο έχω να πω και σε σας. Στείλτε μου επιστολήν του προσώπου δια το όποιον ενδιαφέρεσθε.

ΔΥΟ ΦΙΛΟΥΣ.— 1) Χαρακτήρ εύθιμος και άνοκτόκαρδος. Μεγάλα διανοητικά ικανότητες, τάς όποιας όμως καταστρέφει μία έπιπολασία διάθεσης. Αισθηματική ζωή χωρίς περιπέτειας. Πολλοί έρωτες, αλλά κανείς δαυτέρος και πραγματικός. Έχετε την ικανότητα να πλουτίσετε, αλλά θα δυσκολευθήτε πολύ ν' αποκτήσετε μόνιμον θέσιν. 2) 'Ο χαρακτήρ σας είναι περισσότερο σπρωτός από τον φίλον σας, αλλά σας διακρίνει και σάς μιά μεγάλη έπιπολασις. Είσθε επί πλέον όξυθυμος και φίλερις. Αι αισθηματικές σας περιπέτειαι πολύ λίγαι. Σας έλκύουν περισσότερο οι εύκολοι έρωτες, λόγω της μεγάλης φιληδονίας σας.

ΦΙΛΗΝ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ.— Έγ καταλείψατε πολύ μέχρι τούδε τον έαυτον σας και ερωτάτε τώρα πού μπορεί να καταλήξη αυτή η κατάσταση. Πουθενά, άν δεν επέλθω μία ασυτηρά αντίδρασις. Σε τερπείσθε θάρρους και πνεύματος πρωτοβουλίας. Αφήστε τον έαυτον σας να εκδηλωθή περισσότερο. Μην περιορίζετε τα αισθηματά σας. Καταπολεμήστε έ-

πίσης την άπογοήτευσιν ή όποια σάς καταλαμβάνει έπειτα από κάθε προσπάθειαν πού καταβάλλετε. 'Ο άνθρωπος δια τον όποιον μού γράφετε έχει θαυμάσιον χαρακτήρα. Μεγάλην καλωσύνην, γενναίον ψυχόν, εύθυτητα και ελκρικότητα. Τα αισθηματά και έκδηλώσεις του είναι πάντοτε πολύ θερμά. Θα ήτο ό ίδεώδης σύντροφος δια μίαν γυναίκα κουρασμένην και άπογοητευμένην όπως σεις.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ.— 'Αφού δεν σας ενδιαφέρουν τα προτερήματα, άς περιορισθώμε εις μόνον τα έλαττώματα. 'Ιδού τα κυριώτερα κατά την κρίσιν μου: άκαταστασία, έπιπολασις, άχαλινώτα φιλαρέσκεια και άκατάσχετος ροπή προς τάς διασκεδάσεις και τάς ήδονάς. Σας άρέσει ή εύκολη και μεγάλη ζωή, αλλά δεν έχετε καμ μίαν αίσθησιν του μέτρου. Είσθε άκόμη πολύ σπάταλος. Αι συνήθειαι όνειροπαισιές σας και αι όρμητικαί εξάψεις σας δεν σας αφήνουν ν' άντιληφθήτε την πραγματικότητα και αυτό είναι πολύ κακόν. Δεν έλέπω πιθανήν την περίπτωση προσεχούς γάμου. Σας άπειλεί ένα μεγάλο πένθος, το όποιον όμως δεν πρόκειται να επηρεάσει αίσθητάς της ζωής σας.

ΜΙΚΡΟΝ ΑΕΡΙΟΠΟΡΟΝ. Π ά τ ρ α ς.— Μεγάλα όνειρα και πολλή φαντασία, χωρίς κανένα χαλινόν. Ζητε μέσα σ' ένα δίκον σας κόσμον, πού δεν ξέρει είν εινε καλύτερος από τον πραγματικόν. Μην σπεύδετε να δημιουργήσετε ύποχρεώσεις, γιατί δεν νομίζω πως οι όμοι σας είναι πολύ λοχυροί. Από άπόψεως ιδιων συγκράσεως είσθε πολύ άσθενής και εις αυτό ίσως όφείλονται αι διαθεσεις αύται του χαρακτήρος σας. Χρήματα θα δυσκολευθήτε πολύ ν' αποκτήσετε, διότι παραμελείτε συστηματικώς κάθε προσπάθειαν πού μπορεί να σας διηγήσει εις την ύλην ευμηνίαν. Ή θέσις σας θα είναι επί πολύ άκόμα άσταθής.

Δ. ΔΡΗΝ.— 'Απαγοτέ εις ένα έκαστον από τα ερωτήματά σας, αφού, όπως μού γράφετε, έχετε κρατήσει αντίγραφον. 1) Θα έραδύνη να παρυσιασθή. 2) Θα άποτύχετε διότι είσθε τελείως άπαρασκευος και περιμένετε μόνον από την τύχην να σάς δοηθή. 3) Ναι. Θα πεισθήτε έντός όλίγου. 4) Άποσθήτε εις τον δόκτορα Κάμα. 5) Επίσης. 6) Μην σπεύδετε διότι δεν θα κάμετε τίποτα. 7) Ναι και πολύ σύντομα.

ΛΟΥΣΙΑ.— 'Ο χαρακτήρ του προσώπου δια το όποιον μού γράφετε είναι πολύ καλό. Είναι από τους ανθρώπους πού θαζίζου με έραδί άλλα σταθερόν ήγμα και πού άρνά ή γρηγορά φθάνουν εις τον σκοπόν πού έταξαν έμπρός των. Τα αισθηματά του άρκετά θερμά, χωρίς όμως να φθάνουν εις υπερβολήν. Όλίγον σκληρός και περισσότερο αποφασιστικός. 'Ο άνθρωπος αυτός δεν γνωρίζει έμπόδια. Δια το άλλο σημείωμα μού είναι άδύνατον να σάς απαντήσω. Τα γράμματά είναι όσπουμένα σχεδόν. Στείλτε μου κάτι πιο καθαρό.

ΑΠΙΣΤΟΝ.— Όλα σωστά. Ή διαύγεια της κρίσεως σας μάς έκ πλησσει, διότι δεν συμβαδίζει με τάς άλλας ιδιότητάς σας. Είσθε άνθρωπος χωρίς καμμίαν άπολύτως θέλησιν και αυτό σας ζημιώνει πολύ. Δια να κάμετε κάτι πρέπει να σάς σπρώξουν, άλλ' όταν σάς βάλουν κάπου ρίχνετε με τα μούτρα, όπως λέμε συνήθως, δυστυχώς όμως χωρίς στήμα και τάξιν. Εργάζεσθε άλλά χωρίς πρωτοβουλίαν. Άντικείμενα πολλά και διακρίνετε πτυχάς δυσκολοδιακριτούς δια τους άλλους, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Διότι χάνεσθε μέσα εις ένα κυκεώνα σκέψεων και εις το τέλος δεν κάνετε τίποτε. Με ρωτάτε άν θα προοδέτε. Τί να σάς πώ άν δεν διορθώσετε αυτήν την κατάσταση. Βλέπετε σεις κανένα στοιχείον προόδου;

ΚΑΤΙΑΝ 2.— Αι προηγούμεναι απαντήσεις δεν άφωρούσαν σας. Διότι όμως χρησιμοποιείτε ένα ψευδώνυμον πού έχουν και άλλες; Υπάρχουν τόσα άλλα. Χαράξτε δούλοποιον, εμμετάλητος,

άστατος. 'Ο χαρακτήρ σας αυτός κάμνει την διάθεσιν σας να καταλάβετε συχνά και αυτό κάμνει τους φίλους και τάς φίλας σας να σάς άποφύγουν. Αντι νά μ' ερωτάτε πως μπορέσετε να τάς έλκύσετε, θα ήταν προτιμότερον να θέσετε τέρμα εις αυτά τά μικροκαπρίσια σας, πού δεν ωφελούν εις τίποτα. Πρέπει να καταπολεμήσετε επίσης την διάθεσιν πού έχετε να τάς δαζέτε με τους άλλους και ιδίως τις φίλες σας. Δεν έλέπω μεγάλην εύτυχίαν εις την αισθηματικήν σας ζωήν. Μάλλον άπογοητεύσεις και στενωχόριον. Έναντιότητες θα ύπάρξουν επίσης και εις την άποκατάστασιν σας. Τελικώς θα πανδρευθήτε κακόν συνοικέσιον.

ΜΙΚΡΑΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ.— Δεν νομίζετε πως είσθε πολύ μικρή άκόμη δια να θέλετε να μάθετε όλα αυτά τά πράγματα; Βρίσκω σε σας κάτι το πολύ γοητευτικό και το συναρπαστικό. Ή συναισθησις όμως της γοητείας πού άσκετε γύρω σας μαζί με την άχαλινώτην φιλαρέσκειαν και την μαγικήν επίδειξιν πού σας διακρίνει, θα σας οδηγήσουν εις μερικούς άπερίσκεπτας δια τάς όποιας θα μεταμελήσθε πολύ άργότερα.

Έχετε μίαν κλίση προς την μουσικήν και περισσότερον προς το τραγούδι. Άπασχολήσθε με αυτό. Ίσως ή άπασχόλησις αυτή άπομακρύνη από το μυαλό σας μερικές πρόφρες σκέψεις πού δεν τακρίζουν άκόμη εις την ήλικίαν σας. Περιμένω την νέαν σας επιστολήν δια την όποιαν μού γράφετε.

ΠΙΠΤΣΑΝ Μ., Χ α ν ι ά.— Είσθε χαρακτήρ όξύθυμος και έ-ξαιρετικά νευρικός. Ή νευρικότης αυτή είναι εκείνη ή όποια έχει χαλάρωσει την ύγειαν σας και σάς έχει φέρει εις την σμηρνήν κατάσταση. Δεν πρέπει όμως να απελπίζεσθε, αλλά τούναντιον να αντιδράσετε όσον περισσότερον μπορείτε. Γάμον δεν προβλέπω σπουταίον. Άντιθέτως θα έχετε μίαν μεγάλην οικονομικήν ευμηνίαν, ή όποια θα βελτιώση πολύ την όλην κατάστασιν σας. Από άπόψεως ύγειας δεν πρέπει να φοβήσθε τίποτε. Περιορίστε μόνον τα νεύρα σας, όπως σάς έγγραφα.

Γ. ΑΛΕΞΙΟΥ.— Με πλημμυρίζετε με ερωτήματα, στα όποια θα προσπαθώ ν' απαντήσω. Έν πρώτοις, ό χαρακτήρ σας δεν είναι εκείνος τον όποιον φαντάζεσθε. Ή ιδέα του χρήματος σας άπασχολεί περισσότερο άπό όσον πρέπει και κυριαρχεί τυραννικώς επί της ζωής σας. Άλλ' ή οικονομική άνεκαρτησία την όποιαν ποθείτε δεν έρχεται τόσο εύκολα. Πρέπει να εργασθήτε, να κοπιάσετε, να συστηματικώσετε τάς προσπάθειάς και τάς επιδιώξεις σας, δια να φθάσετε εις ένα καλόν αποτέλεσμα. Ή ιδέα αυτή σας άπασχολεί και εις τάς αισθηματικές σας ύποθέσεις. Προσέξτε όμως διότι είναι δυνατόν να δοκιμάσετε σκληρά άπογοητεύσεις εις το ζήτημα αυτό και να ιδήτε διάφυσόμενα πολλά όνειρά σας. Μην υπολογίζετε πολύ επί της συνδρομής της τύχης. Βασισθήτε περισσότερο εις τάς ίδιαις σας δυνατότητας. Ή εργασία δια την όποιαν μού γράφετε δεν πρόκειται προς το παρόν να στεφθή υπό έπιτυχίαν. Ή όλη σας όμας κατ'άστασιν θα βελτιωθή σύντομος. Τό περιβάλλον μέσα εις το όποιον ζήτε δεν είναι εύνοϊκόν δια τάς προσπάθειάς σας. Είν συντρίνεται περισσότερον σεις, διότι δημιουργείτε γύρω σας μίαν άτμόσφαιραν έλθρότητας και αντίζηλιας, ή όποια επιδρά δυσμενώς επί όλων των ενεργειών σας.

ΜΑΓΔΑΝ.— Προσέξτε! Τό πρόσωπον δια το όποιον μού γράφετε δεν είναι άξιον της έμπιστοσύνης με την όποιαν σκέπτεσθε να τό περιβάλετε. Είναι άνθρωπος ύπουλος, κρυφίνους και άνελκρινός. Είναι ακόμη άνικανός να σάς βοηθήσει εις τον σκοπόν τον όποιον επιδιώκετε. Είναι προτιμότερον ν' άπομακρυνθήτε εγκαίρως, έφ' όσον όπως μού γράφετε τίποτα δεν σας συνδέει προς τς παρόν μαζί του.

ΜΙΚΡΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑΝ.— Είσθε φύσις όνειροπλήρης και

αισθηματική. Ή πραγματικότης σας διαφεύγει πάντοτε, διότι δεν καταβάλλετε καμμίαν προσπάθειαν δια να προσγειώθητε και να προσκομίσθε προς αυτήν. Δεν θέλω καμμίαν πιθανότητα επανασυνδέσεως των σχέσεων με το πρόσωπον δια το όποιον μού γράφετε. Άντιθέτως, έλέπω ένα μεγάλον αισθημα, το όποιον θα ελάττωσιν έντός όλίγου μέσα εις την ψυχήν σας και το όποιον θα σας καταστήση άπόλυτως εύτυχος. Το αισθημα αυτό θα καταλήξη εις γάμον, ό όποιος θα πραγματοποιή ηή έντός του 1939.

ΣΟΦΙΑΝ ΔΟΥΡΟΥ.— Τα αισθηματά πού προσώπου αυτού εί-νε άπόλυτως ελκρινή. Είναι ένας χαρακτήρ εύθης, άσφαλούς, άποφασιστικός. Ένεργεί πάντοτε με μεγάλην περίσκεψιν και είναι

προικισμένος με μεγάλην θέλησιν ή όποια θα τον βοηθήση πολύ και θα τον κάμει να προοδέσθ. 'Ο άνθρωπος αυτός θα καταλάβη τάχιστα πολύ καλήν θέσιν εις την κοινωνίαν και θα άνέλση εις ύψηλά αξιώματα. Το μόνον του έλάττωμα είναι ό έγωϊσμός, ό όποιος είναι άπόρροια της μεγάλης ατομικοποιήσεως την όποιαν έχει. Δεν πρόκειται όμως να παρυσυρ ή ποτέ εις άκρότητα διότι είναι πολύ λογικός.

ΜΙΚΡΗΝ ΣΕΙΡΗΝΑ.— Δεν μπορώ να ξέρω ποιός από όλους για τους όποιους μού γράφετε σάς άγαπά. Πως θέλετε να τό μαντεύσω; Από τά όνόματά των και μόνον. Δεν μού στέλνετε άπολύτως τίποτα.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Οι άπευθυνόμενοι δια πάσαν σύμβουλήν προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει άπαραίτως να γράφουν την ακριβή ήμεραν, ήλιαν και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δε και την ώραν. Αι επιστολές πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα αξίας πέντε δραχμών δια την απάντησιν.

Η εβδομάς από της 24 Φεβρουαρίου μέχρι και της 2 Μαρτίου προμηνύεται έξαιρετικώς εύνοϊκή δια τάς επιχειρήσεις. Θα εύνοηθούν όμως περισσότερον αι επιχειρήσεις αι όποιαί απαιτούν θάρρος και τόλμη, ένθ' αντιθέτως θα παρμαίνονται εις κατάστασιν στασιμότητος εκείναι αίτινες στηρίζονται επί της εύρυθμίας και της κανονικής λειτουργίας.

Αι καταλληλότεραι ώραι κατά το επτάήμερον αυτό διάστημα είναι ή 3.30—4.50 μ. μ. της Παρασκευής (24), ή 10.30—1.15 μ. μ. της Κυριακής (26), ή 7—8.30 μ. μ. της Τρίτης (28), ή 9—11.15 π. μ. της Πέμπτης (2).

Πρέπει όμως να άποφύγετε οϊανδήποτε σοβαράν άπασχόλησιν κατά τάς ώρας 10.30—12 μ. μ. του Σαββάτου (15) και 6.30—7.40 π. μ. της Τρίτης. Αι επιχειρήσεις αι όποιαί θα άρχίσουν κατ' αυτήν την ώραν είναι καταδικασμέναι εις άποτυχίαν.

Δια τον κανονισμόν διαφόρων λογαριασμών κατάλληλος ώρα είναι ή 6.15—8.30 μ. μ. του Σαββάτου (25).

Διά τάς χρηματικές ύποθέσεις σας γενικώς είναι κατάλληλος ή ώρα 4.30—5.30 μ. μ. του Σαββάτου (25) και κατά δεύτερον λόγον ή 8—10 π. μ. της Δευτέρας (27).

Η άγορά λαχείων θα εύνοηθή ιδιαιτέρως κατά τάς ώρας: 6—7 μ. μ. της Παρασκευής (24), 12—1 μ. μ. του Σαββάτου (25), και 3—4 μ. μ. της Πέμπτης (2).

Τά τυχερά παίγνια δεν εύνοούνται καθόλου— κατ'

αυτήν την εβδομάδα. Οϊ οϊδηποτε συνδυασμοί θα καταλήξουν άναποφεύκτως προς όφελος του πάγκου.

Αι αισθηματικά ύποθέσεις εύνοούνται μεγάλως κατ' αυτήν την εβδομάδα, ή όποια εύρίσκεται υπό έξαιρετικές εύεργετικές έπιδράσεις. Δεν θα άποφευχθούν όμως μερικά σκη-χθόν μεταξύ των έρωτευμένων, όφειλόμεναι κυρίως εις την αντίζηλιαν. Αι σκη-ναι όμως αύται δεν πρόκειται να έχουν καμμίαν έπιδράσιν επί της καθόλου εξέλιξεως των σχέσεων των.

Διά κάθε ενεργείαν άφορώσαν το μέλλον και γενικώς την καλύτερσιν της θέσεώς σας, προτιμήσετε μίαν από τάς ώρας, 12.30—2 μ. μ. της Δευτέρας (27) και 5—6.50 μ. μ. της Πέμπτης (2).

Επικίνδυναι δια την ύγειαν ώραι είναι αι πρώται πρωίναί ώραι της Παρασκευής προς τό Σάββατον και της Τρίτης προς την Τετάρτην.

Δρ ΚΑΜΑ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησίαν έσωτερικού Δρχ. 250

Έξαμήνου 125

Έτησίαν έξωτ. λίρ 'Αγγ. 1.10

Έξαμήνου 'Αμερ. δολλ. 6

Υπεύθυνος συντάξεως

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωχάρους 19)

Έκδότης: Έταιρία

«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία»

Καλλιτεχνικός συνεργάτης

ΜΙΧ. ΓΑΛΙΑΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου

ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Διαμέρεως 4

Μυστικό 'Οραϊότητος 'Οπου κáμουν τὰς Γαλλίδας Παγμοσμίως Περιφήμους

Αι κομψαί Γαλλίδες είναι άναμφιβόλως άφθαστοι εις την τέχνην του μακιγιαρίσματος. Τό τελευταίον τους μυστικό συνίσταται εις την χρήση μιάς νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μία πούδρα 1^η φοράς λειποτέρα από δ,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθή για δύνα-

τόν. Παρασκευασμένη κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσο έλαφρά, ώστε άπλώνεται κανονικώς και εύναιώς επί της έπιδερμίδος σαν ένα αδιόρατο πέπλο άραιοτήτος. Δίδει εις την έπιδερμίδα φυσικήν όψιν άραιοτήτος και από τάς πλέον κολακευτικές, πολύ διαφορετικήν εις τά αποτελέσματα της από τάς θοερίας πούδρας, περασμένης μόδας, αι όποιαί δίδουν την έντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αυτός ό νέος τρόπος αεροποιήσεως χρησιμοποιοειται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν... και ή πούδρα Τοκαλόν περιέχει mousse de creme, ή οποία την κάμνει να κρατά όλην την ήμεραν. 'Ο άνεμος, ή θροχτή και ή έφθίρωσις κατά τον χορόν δεν δύνανται να χαλάσουν τό θαυμάσιον χρώμα όπου δίδει ή πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τό μυστικόν άραιοτήτος των Γαλλίδων, την «αεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών Οίκων (GUERLAIN, CHANEL, ROUBIGANT, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, έφάμιλλα των μεγαλυτέρων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς τιμάς.

Τό «KIOY-NOYK», τό «ETERNEL PRINTEMPS», τό «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και αντίστοιχες LOTIONS.

Επίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασίλισσα των κολωνιών εις χύμα και φιαλίδια ειδικά

Δοκιμαί δωρεάν εις τό καλλυντικόν τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

Θύματα της μεγαλοφυΐας των ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥΣ

ΤΡΕΛΛΟΙ, ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ, ΑΝΤΙ
ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Στὸ Παρίσι πέθανε, πρὶν ἀπὸ λί-
γες ἡμέρες, μέσα σὲ μιὰν ὄθλια
σοφίτα, λησμονημένη ἀπὸ ὅλους
καὶ πάμπωχη, ἡ ἐγγονὴ τοῦ Σάρα
Μπουρσέλ, ποὺ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐ-
φευρέτης τοῦ τηλεφώνου.

Ψυχοκα, θὰ ἀγωνίστηκε αὐτὴ τὴ μικρὴ
λεπτομέρεια, γιατί, ὁποιοδήποτε ἐγ-
χειρίδιο φυσικῆς ἢ λεξικό ἀνοίξετε, θὰ
ἰσχύει νὰ ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τοῦ
Γκράχαμ Μπελ καὶ τοῦ Ἐδίσων, ὡς
ἐφευρέτων τοῦ τηλεφώνου.

Καὶ ὅμως ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Μπουρ-
σέλ χρονολογεῖται πολλὰ χρόνια προ-
τίτερα, ἀπὸ τὸ 1855. Ἀλλ' οἱ σύγ-
χρονοὶ τοῦ τὴν βρῆκαν τόσο ἀπα-
ξην καὶ τόσο... ἐξωφρενικῇ, ὥστε ἐ-
χαρακτήρισαν τὸν Μπουρσέλ ὡς τρελ-
λόν.

Ὁ ἀτυχὴς ἀγωνίστηκε εἰς μάτην
ἐπὶ χρόνια πολλὰ γιὰ νὰ πείσει τοὺς
ἐπιστημονικοὺς τῆς ἐποχῆς του ὅτι δὲν
ἦταν καθόλου τρελὸς καὶ ὅτι, πρὸ
παντός, ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ἦταν λογικὴ
καὶ πραγματικὴ. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤ-
θελε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Τὸν ἀποκαλοῦ-
σαν «ὁ τρελλὸς Μπουρσέλ», καὶ τοῦ
ἐκλείναν ὁμοιοπαθεῖς πόρτα καὶ ἀν-
χτυποῦσε. Στὸ τέλος ἄρχιζε νὰ ἀμφι-
βάλλῃ κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.
Καὶ ἐτρελλάθηκε πραγματικὰ, ἀφή-
νοντας τὴν οἰκογενεὶά του φτωχὴ καὶ
δυστυχισμένη.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ὅμως
τὸ τηλεφῶνον εἶχε κατακτηθεῖ καὶ τίς
δυὸ ἡπείρους. Ὁ Μπουρσέλ δὲν ἐζού-
σε πιά. Ἀλλ' ὁ γυιὸς του δὲν ἔμπο-
ρε ν' ἀνθέξῃ στὸ πλῆγμα αὐτοῦ τῆς
μοίρας καὶ εἶχε τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν
πατέρα του. Πέθανε κι' αὐτὸς τρελ-
λός. Ἐκτοτε, ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις
ἔδινε μιὰ μικρὴ ἐπιχορήγησι στὴν κό-
ρη του, ἐγγονὴ τοῦ ἐφευρέτου, ποῦ,
ὅπως εἴπαμε, πέθανε καὶ αὐτὴ πρὶν
ἀπὸ λίγες ἡμέρες, φτωχὴ καὶ κατα-
φρονημένη.

ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ἀλλ' ὁ Μπουρσέλ δὲν εἶναι ὁ μόνος
ἐφευρέτης ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν τραγι-
κὴ μοῖρα.

Ἀνοίξετε ἀκόμη ἓνα ἐγχειρίδιο φυσι-
κῆς. Ποῖος φέρεται ὡς ἐφευρέτης τῆς
λυχνίας τῶν ἀνθρακωρύχων; Ὁ πο-
λὺς Μάβι. Καὶ ὅμως ὁ πραγματικὸς
ἐφευρέτης τῆς εἶναι ὁ Στέφενσον.
Εἶχε τόσην πεποίθησι γιὰ τὴν ἀσφα-
λεία τῆς ἐφευρέσεώς του, ὥστε τὴν ἐ-
δοκίμασαν ὁ ἴδιος, κατεβαίνοντας μόνος
του μέσα σ' ἓνα πηγάδι ἀνθρακω-
ρυχείου. Τὸ πείραμα ἐπέτυχε ἀπο-
λύτως. Ἀλλ' ὅταν ἐξανέβηκε στὴν
ἐπιφάνεια, ὅλοι ἐγέλασαν μαζί του.
Καὶ ὁ ἀτυχὴς, ἀπὸ τὴν λύπη καὶ τὴν
ἀπογοήτευσί του, αὐτοκτόνησε.

πολλὰς περιπέτειες, ἀνάγκασαν τὸν
Ζακάρ νὰ ἐκπατρίσθῃ γιὰ νὰ γλυτω-
σῃ.

Ἀλλὰ μήπως οἱ συγχρόνοι ὑπέδε-
χθησαν καλύτερα τὴν ἐφεύρεσι τῆς ρα-
διομηχανῆς; ἴσῃ ἦταν ἡ κατακρυ-
ψὴ ἐναντίον αὐτῆς τῆς «μηχανῆς τοῦ
διαβάλου», ποὺ καίμια νοικοκυρὰ σὲν
ἠθελε νὰ τὴν πιάσῃ στὰ χεῖρα της. Ὁ
ἐφευρέτης τῆς Τιμονιὲ κατήντησε στὸ
τέλος ἀλήτης καὶ ἐζητιάνευε στοὺς
οδομους γιὰ νὰ ζήσῃ. Πέθανε ἔπειτα
ἀπὸ πολλὰ χρόνια σ' ἓνα ἀσυλὸ ὅπου
ἡ φιλανθρωπία τῶν ἀνθρώπων τοῦ πα-
ρεχώρησε ἓνα κρεβάτι γιὰ νὰ ξεφυ-
χῇ.

ΣΕΙΡΑ ΑΔΟΞΩΝ ΜΕΓΑΛΟΦΥΩΝ

Τὸ 1914 πέθανε στὸ Παρίσι, φτω-
χὸς καὶ δυστυχισμένος, ἓνας ἄλλος με-
γάλος ἐφευρέτης, ὁ Σάρα Ἰελλιέ. Οἱ
μεταγενέστεροι τὸν ἐπαινοῦσαν «πα-
τέρα τοῦ ψυχροῦ» καὶ ἦταν πραγματι-
κὰ ὁ ἐφευρέτης τοῦ συστήματος τῶν
ψυγείων καὶ τῶν παγοποιητικῶν μηχανῶ-
ν. Ἀλλ' ἡ ἀναγνωρίσις ἦλθε
πολύ ἄργα, ὅταν ὁ Τελλιέ, τυλιγμένος
σὲ κάτ' ὄθλια κούρεια, ξεψυχῶσε σὲ
μιὰν ἐλεεινὴ καὶ ἀκαθάρτη σοφίτα.
Κατὰ τὸν θάνατό του, οἱ σύγχρονοὶ
τοῦ τὸν περιέβαλαν μὲ ἐξαιρετικὲς τι-
μές. Ἀλλ' εἶχε περάσει τὴ ζωὴ του
μέσα στὶς φρικτότερες στέρσεις καὶ
τὴ μεγαλύτερη δυστυχία.

Ἐνὰ ἀκόμη ὄνομα τῆς παραγνωρί-
σεως ἐκ μέρους τῶν συγχρόνων τοῦ
ὑπῆρξεν ὁ Ἀγγλὸς Ρίτσαρντ Φούνκ.
Ἦταν ὁ ἐφευρέτης τῶν μηχανῶν ἐσω-
τερικῆς καύσεως, καὶ στὴν ἐφεύρεσί
του αὐτὴν στηρίζονται ὅλα τὰ ἐν χρή-
σει σήμερα συστήματα μηχανῶν αὐ-
τοῦ τοῦ εἶδους. Ὅταν παρουσιάσε
γιὰ πρώτη φορά τὴν ἐφεύρεσί του,
ἔγινε κάποιο μικρὸ λάθος, ποῦ ἦταν
ὅμως ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάμῃ τὴ μηχανὴ
του νὰ μὴ λειτουργήσῃ κανονικὰ.

Καὶ ὁ Φούνκ ἐγελοιοποιήθηκε. Ἀλ-
λὰ δὲν ἔπαυσε ν' ἀνθέξῃ καί, ἔπειτα
ἀπὸ ἀπὸ λίγες μέρες, αὐτοκτόνησε,
κόβοντας τίς ἀρτηρίες τοῦ χεριοῦ του
μὲ ἓνα ξυράφι.

Τὸ τραγικώτερον ἦταν ὅτι, λίγους
μῆνες ἀργότερα, μερικοὶ ἄλλοι ἐπι-
στήμονες θέλησαν νὰ ἐπαναλάβουν
τὰ πειράματα ἐπάνω στὴ μηχανὴ τοῦ
Φούνκ. Καί, αὐτὴ τὴ φορά, τὰ πειρά-
ματα ἐστέφθησαν ἀπὸ μιὰν ἐπιτυχία,
ἀνώτερη ἀπὸ κάθε προσδοκία.

Θὰ τελειώσωμε τὸ σύντομο αὐτὸ
σημείωμα μὲ τὴν περίπτωσι τοῦ Σου-
φλό, τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος τοῦ
Πανθέου τῶν Παρισίων. Ὅταν ἀπετε-
λείωσε τὸ χτίσιμό του, ἐξέσπασε μιὰ
πραγματικὴ θύελλα ἐναντίον του. Ἡ
κατασκευὴ τοῦ μνημειώδους αὐτοῦ
κτιρίου τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας
ἦταν πολὺ πρωτότυπη καὶ ἀνοίγε νέ-
ους ὁρίζοντες στὴν ἀρχιτεκτονικὴ.
Ἀλλ' οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Σουφλό ἤθε-
λαν νὰ μειώσουν τὴν ἀγλὴν τοῦ με-
γάλου καλλιτέχνη καὶ ἄρχιζαν νὰ
διαδίδουν ὅτι τὸ Πάνθεον ἦταν μὲν
θαυμάσιον... ἀλλ' ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ. Τύπος, ἀρχιτέ-
κτονες, μηχανικοὶ, οἱ πάντες ἐξεστρά-
τευαν ἐναντίον τοῦ Σουφλό. Ὁ ἀτυ-
χὴς, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν λαίλα-
πα τῆς ἐναντίον του κατακραυγῆς, ἐ-
κλείσθηκε τότε στὸ σπίτι του, ὅπου
τὸν βρῆκαν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες
πεθαμένον ἀπὸ τὴν πείνα!

Τὸ ἐμυθνέ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

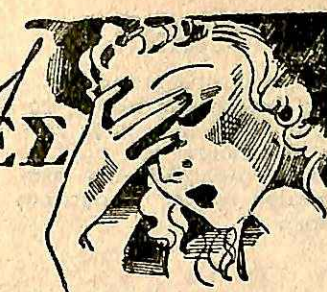
Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτεχνία ποὺ
κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδὺς
ὄνομα Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς
παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ-
τὼν ἀναγνωστῶν μὰς τῆς ἐμπι-
στεύονται ἔναγ ψυχικὸν τὸν πόνον
πέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν
ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

Ἀπαρηγόρητον

Ἡ περίπτωσί σου εἶναι κά-
πως πρωτότυπη, κατὰ τοῦτο ὅ-
μως κυρίως: ὅτι ἐνὶ ἐπὶ δύο
μῆνες εἶχες σχέσεις μὲ τὴν με-
γαλύτερή σου στήν ἡλικία αὐ-
τὴ γυναῖκα, ποὺ ἐγγνώρισε σ'
τὴ γυναικα, αὐτὴ ἡ Ἀπο-
ἓνα χορὸ (ἄχ, αὐτὴ ἡ Ἀπο-
κρηά, πόσα ρομάντσα δὲν ἔ-
πλεξε, ποὺ διαδίδονται τώρα
ἐν Σαρακοστή 1) δὲν ἀντελή-
τη Σαρακοστή αὐτό, ὅτι
ἔφθες, στὸ διάστημα αὐτό, ὅτι
εἶχες νὰ κάνῃς μὲ μιὰ παντρε-
μένη γυναῖκα!

Ὅταν τῆς ἀνεκοίνωσες ὅτι
τὸ εἶχες πληροφορηθῇ αὐτό, ὅ-
πως ἐπίσης καὶ ὅτι εἶχες μάθει
πὺς ἔχει ἓνα κοριτσάκι, αὐτὴ
μὲ τὸ φυσικώτερον ὕψος τοῦ κό-
μου σου ἐδῆλωσε ὅτι ἐπρεπε
νὰ διακόψετε τίς σχέσεις:

«Ε, λοιπόν, φίλε μου... Ἀ-
κολούθησε τὴν συμβουλὴ ποὺ
σοῦ ἔδωσε ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα
ποὺ ἀγαπᾷς. Μιὰ κοπέλλα ποὺ
γνωρίζῃ σ' ἓνα χορὸ ἓνα
νέο καὶ τὰ μπλέκει μαζί του
λησμονώντας ἡ μᾶλλον προδι-
δοντας τὸν ἄνδρα της, καὶ ποὺ
στὴν πρώτη δυσάρεστη στιγμή
εἶναι ἐτοιμὴ νὰ προδώσῃ καὶ

ΤΖ. Φ. ΜΠ.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ μοῦ θέτετε,
ἀγαπητέ μου, εἶναι ἀρκετὰ πε-
ρίπλοκο. Ἐγγώρισε πρὸ ὀλί-
γου καιροῦ —ὅπως μοῦ γρά-
φεις— μιὰ νέα, ἡ ὁποία σὲ ἀ-
γάπησε τρελλὰ. Ἐσύ, ἐνέδω-
σες στὸν ἔρωτά της κι' ἔτσι
ἄρχισε νὰ μπλέκεται τὸ εἰδυ-
λιό σας. Ἐξάφνα ὅμως αὐτὴ
ἄρχισε νὰ μὴν εἶναι τακτικὴ
στὰ ραντεβού σας. Ἐτυχε,
μάλιστα, ν' ἀρρωστήσῃς κί-
λας, κι' ἔτσι τὴν ἔχασες τε-
λειωτικὰ. Μὲ ρωτᾷς, τώρα, ἂν
σ' ἀγαπᾷ ἡ κοπέλλα αὐτὴ. Καὶ
ἐπεξηγεῖς:

«—Στις ἀρχὲς τῆς ἀγάπης
μας μοῦ ἔλεγε πὺς μὲ ἀγαπᾷ.
Ἄν δὲν μ' ἀγαποῦσε, θὰ μοῦ
τὸ ἔλεγε αὐτό;»

Ἀκουσε καλά, λοιπόν, τί θὰ
σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου φίλε:
Ὅταν μιὰ γυναῖκα λὴν πὺς
ἀγαπᾷ, δὲν λέει, συνήθως, πα-
ρὰ τὴν ἀλήθεια. Τὸ κακὸ ὅμως
εἶναι πὺς ἐμεῖς οἱ γυναῖκες

Καπνίζετε
χρησιμοποιεῖτε
ὁμῶς ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea

δὲν ξέρομε πάντοτε ἂν ἀγα-
πάμε ἀληθινὰ. Δὲν ἔχομε, βλέ-
πετε, τὴν ἱκανότητα ἢ τὴν ψυ-
χαίμα νὰ ψυχολογήσουμε τὸν
ἑαυτὸ μας. Γι' αὐτό, παρασυ-
ρόμεθα, κάνομε ὀρκους πί-
στεως καὶ ἀγάπης καὶ ξαφνικὰ
μιὰ μέρα, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι
εἶχαμε κάνει λάθος, ὅτι εἶχα-
με παραξηγήσει τὰ αἰσθηματά
μας, καὶ τότε... μὰς γίνεται
ἀφόρητος ὁ ἄνθρωπος ποὺ μέ-
χρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦταν
Θεὸς μας.

Κατὰ τέτοιον ὑποψιάζομαι ὅτι
θὰ ἐπαθε καὶ ἡ φίλη σου. Πρὸς
θέτω ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, μιὰ
κοπέλλα ποὺ ἐκφράζει πρῶτῃ
αὐτὴ τὸ ἐρωτικὸ τῆς αἰσθημα-
σ' ἓνα νέο, εἶναι κατ' ἀρχὴν
ἐπιπολαία. Διαφορετικὰ, τὸ
γυναικεῖο τῆς ἐνστικτοῦ θὰ τῆς
εἶχεν ὑποδείξει πὺς ἡ ἀγάπη
τῆς δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ
πάρῃ ἀξία στὰ μάτια τοῦ ἀ-
γαπημένου της. Δὲν ἐκτιμοῦν
οἱ ἄνδρες παρὰ ὅτι κατακτοῦν
ὑστερα ἀπὸ κόπους καὶ μόχ-
θους. Ἀπὸ ἓνα πλάσμα, συνε-
πὺς, ποὺ φέρεται τόσο ἐπιπό-
λα, δὲν πρέπει νὰ καρτερῇς
σταθερὴ ἀγάπη... ὅσο φουσκο-
μένη καὶ φλογερὴ κι' ἂν φαί-
νεται στὴν ἀρχή.

P.X.T.E.

Μοῦ γράφεις:
«Πρὶν ἀπὸ 11 χρόνια, σὲ ἡ-
λικία δηλαδὴ 9 ἐτῶν, ἐγγώρι-
σα μιὰ κοπέλλα, ἡ μᾶλλον μιὰ
παιδούλα, μὲ τὴν ὁποίαν συν-
δέομαι μέχρι σήμερα, μόνον
φιλικά. Σήμερα ἡ νέα αὐτὴ
εἶναι 17 ἐτῶν. Καὶ τὴν ἀγαπᾷ
παράφορα ἀπὸ χρόνια, ἀλλὰ
δὲν μπορᾷ νὰ τῆς τὸ πῶ, γιατί
δὲν ξέρω τὸν τρόπο. Ἐχει,
βλέπετε, ἐπάνω της, κάτι τὸ
ἀλλοδαπικόν, κάτι τὸ διαφορε-
τικόν, ποὺ μὲ ἀφοπλίζει καὶ μὲ
κάνει νὰ τὰ χάνω ὅταν βρίσκω
μαὶ κοντὰ τῆς.

Ἐἶναι ὅμως καὶ κάτι ἄλλο
ποὺ δὲν μ' ἀφήνει νὰ προδῶ
στὴν ἐξομολόγησι τοῦ ἐρωτὸς
μου: τὸ ὅτι δὲν ἔχω κάνει
ἄλλῃ φορὰ ἐξομολόγησι ἐρω-
τικῇ...»

Καὶ μὲ ρωτᾷς τί σὲ συμβου-
λεύω νὰ κάμῃς ὑπὸ τὰς συν-
θήκας αὐτάς.

Πρῶτα —πρῶτα, λοιπόν, ἀ-
γαπητέ μου, σὲ συμβουλεύω νὰ
παύσῃς νὰ εἶσαι τόσο συνε-
σταλμένος καὶ δειλός. Ἡ συ-
στολή σου αὐτὴ θὰ σὲ βλάψῃ
σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ. Μὴ νομί-
σῃς πὺς εἶναι τόσο δύσκολο
νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ σου.
Δοκίμασε καὶ θὰ δῇς.

Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν
ὁποῖον θὰ ἐκφράσῃς τὴν ἀγα-
πημένην σου τὸν ἔρωτά σου, ὁ-
πάρχουν πολλοί: Ὁ ἀποτελε-
σματικώτερος εἶναι νὰ «δοκι-
μάσῃς» πρῶτα τὸ ἔδαφος, ὀί-
χνοντας μερικὸς «πόντους»
ἐπάνω στὴν κοιλία σου. Κι' ἂν
δῇς ὅτι ἡ νέα δὲν δυσαρρεστέι-
ται ἀπὸ τοὺς «πόντους» αὐ-
τοὺς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τῆς
γράψῃς κανένα γράμμα ὅπου
θὰ μπορέσῃς ν' ἀφήσῃς τὴν
ψυχὴ σου ἐλεύθερα νὰ μιλήσῃ

..χωρὶς νὰ ντρέπεται!

Θλιμμένη γοητεία

Μοῦ γράφεις ὅτι εἶσαι τρο-
μερὰ δειλὴ...

«Ὅταν καταλαβαίνω — μοῦ
ἐξομολογεῖσαι — ὅτι κάποιος
μοῦ δείχνει συμπάθεια ἢ μὲ
φλερτάρει — πράγμα συγχρό-
τον — ἀμέσως μὲ πιάνει μιὰ
δειλία, μιὰ ἐπιφυλακτικότης ἀ-
πέναντί του. Τὸν ἀποφεύγω,
κάνω τὴν ἀδιάφορη, κἀνὼ πὺς
δὲν καταλαβαίνω τὰ βλέμματα
ποῦ μοῦ εἰχνεῖ...»

Πιέξω τὸν ἑαυτὸ μου, κά-
θε φορὰ, καὶ λέω πὺς θὰ φαί-
νῃ πρόσχαρη... Ἐν τούτοις
δὲν κατορθώνω τίποτα... Τί
μὲ συμβουλεύετε νὰ κάνω;»

Μὰ... ὅτι κάνεις ἤδη καὶ τῶ-
ρα, ἀγαπητή μου. Ἐχεις τὴν
ιδέα, δηλαδὴ, ὅτι σὲ κάθε πει-
ρατικῷ λόγῳ ποὺ θὰ πῇ ἓνας
νέος σ' ἓνα κορίτσι, σὲ κάθε
φλέρτ, σὲ κάθε ἐρωτικὴ ἐκδή-
λωσι, πρέπει τὸ κορίτσι... ν'
ἀνταποκρίνεται, γιατί διαφο-
ρετικὰ θὰ πῇ ὅτι εἶναι δειλὸ;

«Α, ὄχι! Ἐὰν συμπεριφερό-
ταν ἔτσι ἓνα κορίτσι, θὰ ἐσή-
μαινε, ἀπλοῦστα, ὅτι εἶναι
τρελοκόριτσο. Ἐνὸς ἐσύ, εὐ-
τυχῶς, δὲν εἶσαι. Ἐξακολού-
θησε, λοιπόν, νὰ φέρεσαι σπ-
μὰ καὶ ἐντροπαλὰ.»

Ὅσο γιὰ τὸν ἀγαπημένον
σου, ἂν θέλῃς νὰ μὴν τὸν χά-
σῃς, προσπάθησε νὰ εἶσαι εἰ-
λικρινὴς μαζί του. Μὴν ἀρχί-
σῃς νὰ προσποιήσαι, νὰ θέλῃς
νὰ φανῇς διαφορετικὴ ἀπ' ὅτι
εἶσαι. Σ' ἀγάπησε ἔτσι ὅπως
εἶσαι: ἀθῶα, σεμνὴ, δειλὴ,
ντροπαλὴ. Τέτοια κύτταξε νὰ
παρμείνῃς ἂν δὲν θέλῃς νὰ
χάσῃς τὴν ἀγάπη του.

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Δοκιμάσατε μιὰ
ΝΕΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
«VENUS»
τοῦ τμήματος κομμώ-
σεων τοῦ ΙΝΣΤΙΤΟΥ-
ΤΟΥ

«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

Μητροπόλεως —

Ὑπατίας 6
Νέαι μέθοδοι τοῦ ἱν-
στιτούτου Καλλογῆς —
Αἰσθητικῆς — Ὑπατί-
ας 11 — Ἀθῆναι

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα εν Αθήναις: από τα ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωφόρος 19) ή από τα περίπτερα: Υπογείου Σταθμού Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου Ομονοίας: ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ — ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ, από του ΒΑΝΔΩΡΟΥ (αδού Σταδίου κατ' Κορφή) και Κ. Τολσπούλη (Αθηνάς 49 καί Εὐριπίδου) καί εἰς τὰ Ἀρχαία Παλαιοῦν ἐφημερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοὰ Γάμπου) καί Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εἰς τὰς ἐπ' αὐτῶν: ἀπὸ τὰς ὑποπρεκτορεῖα Ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» ἢ δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας (τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα).

ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΤΗΣ

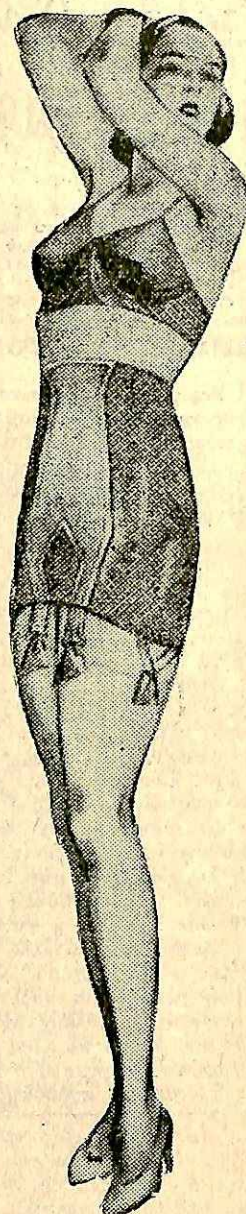
Ενόμιζε κάτι περιττόν τὸ νὰ περιποιητῇ τὸ δέμα της. Όταν ὅμως εἶδε ὅτι στοὺς τέσσαρας χορούς, τοὺς τρεῖς προτιμᾷ νὰ χορεύῃ μετ' αὐτὴν τῆς, ἐσκέφη, ὅτι ἐνὸς ὥραϊο δέμα βελούδινο, ματ, ὅπως ἦτο τῆς ἀλλήως, ἔτο ὅρκετό νὰ τὴν κάμῃ νὰ χάσῃ τὴν προτίμησιν τούτην. Χρησιμοποίητο πάντοτε τὴν κρέμα Ροδαλίνης. Εἰς τὴν μόνον καλλυντικῇ κρέμα ἣ ὁποῖα σὰς δίδει δέμα μαν καὶ ἐλαστικόν.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴν μάρκα.

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰσθῇ βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκας χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κἀν εὐρωπαϊκαί.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Ρυθμόν, Κομψότητα,
Γραμμὴν
Γραπεζαρία, Κρεββατοκάμαραι
Ἐπιπλώσεις γραφείων
Σαλόνια
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓ-
ΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ-
ΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΙΖΗΣ
ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩ-
ΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ)
Τηλέφωνα Γραφείου 26,080
Ἐργοστασίου : 62,836

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας.

Τὸ τελειότερον ἀτελιὲ ΚΟΡΣΕΔΩΝ ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ

Ἐρμού καὶ Εὐαγγελιστρίας 4
Εφαρμόζει τὰ νέα μοντέλλα Παρισίων εἰδικῶς δι' αὐτὸ στελέντα.

Εἰς τὸ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ

ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

Ανδρικό

